

Bộ Phi Yến

THIÊN
VU

Mala
và
Thư viện

TẬP 1

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Lời Tựa

Thiên Vũ Nghệ Thường, Thi Mộng Trường An...

Có một dạo, tôi đã đặt tên cho câu chuyện này là YÊU KHÍ TRƯỜNG AN. Bởi vì, tôi muốn viết về thời Thịnh Đường như trong mơ tôi hằng thấy bấy nay.

Đối với nhiều người, Thịnh Đường là một giấc mộng phồn hoa đã tan tành. Nàng Thịnh Đường ấy có đôi mắt là trăng sáng trên núi, có cốt cách là thơ rượu trên sông, có trang phục là tấm áo múa điệu Nghệ Thường. Và Trường An chính là linh hồn của nàng.

Mỗi dân tộc có một ký ức. Mỗi con người có một giấc mơ. Ký ức của tôi, giấc mơ của tôi, chính là Trường An. Trường An thơ mộng.

Trường An. Trường An ở đâu? Chỉ cần men theo tư vị hoài cổ trong mơ, bạn sẽ đến được Trường An. Tây Vương mẫu xuống Dao trì, từ đông khí tia chảy về Hàm quan.

Trường An. Thúc ngựa lên cầu Bá(1), vung roi trở tới trước, hướng đó là Trường An. Trông thấy thành quách Tam Tần, khói sóng Ngũ Tân(5), sẽ biết rằng Trường An không còn xa nữa.

Đây từng là đô thành hoa lệ nhất trên mặt đất này. Ngàn năm trước, Trường An tắm trong khí lành phương Đông, được người tứ xứ đến chiêm

bái. Ngàn năm sau, Trường An vẫn sừng sững trong tâm tưởng nhiều người.

Chỉ cần lật giở những quyển thơ hay nghe lại từng khúc Nghệ Thường, ta sẽ thấy dâng lên trước mặt phong khí và tài hoa Trường An. Rồi phong khí và tài hoa ấy hoá thành một bức gấm mùi hương, thành hồng trần vạn dặm nhảy múa trước mắt chúng ta.

Trường An với ngàn cánh cửa khoá kín trong cung điện đầu sông. Trường An với chiếc vương miện mà muôn phương phải nghiêng mình. Trường An với dịp cuối xuân rạng rỡ sắc xiêm y. Đó là sự huy hoàng trong ký ức, là vẻ phồn hoa trong giấc mộng. Phồn hoa này tích tụ ngàn năm quá khứ, lại hứa hẹn ngàn năm tương lai, và sẽ được ghi nhớ đời đời. Người xưa không cảm được, người sau vẫn noi theo.

Trong tim mỗi người đều có một Trường An của riêng mình. Đối với vương hầu khanh tướng, Trường An là cung khuyết trên chín tầng trời là nơi bốn phương hướng về quy phục. Đối với thi sĩ văn nhân, Trường An là trăng sáng mênh mông, là hoa rơi đầu sóng. Đối với tôi, Trường An là linh hồn của Thịnh Đường, là đô thành của mộng tưởng. Tôi cứ tự hỏi, những người sinh sống, đi lại, thơ thần trong thành Trường An thời Thịnh Đường là những người như thế nào, vầng hào quang quanh họ có màu sắc gì mà khiến chúng ta muôn đời sau vẫn còn cảm thán?

Dần dà tôi hiểu ra, điểm lay động lòng người nhất của phong khí Thịnh Đường là ở chỗ sức sống của nó không chỉ giới hạn ở đế vương khanh tướng hay Lý, Đỗ, Mạnh, Vương(2). Mà mỗi người lính thú thúc ngựa nơi biên thủy đều tắm trong hồi quang của vầng tịch dương trên Hoàng Hà, đều hít thở hào khí những ngày đầu khẩn hoang mở đất. Mỗi thư sinh ứng thi ở Trường An đều chan chứa khát vọng lập danh lập nghiệp, đều ôm ấp ước mơ được phò tá minh quân. Mỗi thi sĩ ngâm vịnh nơi sông nước đều thấm đẫm phong thái hào hoa, đều biết cất lên những áng thi ca bay bổng. Bọn họ, kẻ thì sớm chôn thân ngoài biên ải, kẻ cả đời sống đạm bạc đơn sơ, kẻ

thì chết rồi vẫn chưa tạo nên tăm tiếng, nhưng trên người ai cũng in dấu khí chất Thịnh Đường. Giống như bức hoạ sắc sỡ mới khai quật ở Đôn Hoàng, ngay cả những nét bút mờ nhạt nhất cũng vẫn giữ nguyên màu sắc ngàn năm chưa phai.

Bởi vậy, Thịnh Đường không phải thịnh thế huy hoàng của bất cứ một cá nhân nào cả, mà là cuộc tụ hội do trời cao cố ý sắp bày, chỉ không rõ trời cao đã phải đổ ra bao nhiêu tâm huyết mới tập trung được những chân dung sinh động sắc nét vào cùng một thời đại rực rỡ, cùng một đô thành hoa lệ như thế này.

Và cũng bởi vậy, Nghệ Thường vũ y không phải điệu múa của riêng ai hết, mà là điệu múa thần tiên của sự phồn hoa, trong đó mỗi con người là một vũ công, mỗi con người là một tài nghệ phi phàm, đậm đà sống động.

Thiên vũ và Hoa Âm(3)...

Rất lâu trước đây tôi đã từng nói, Nghệ Thường vũ y và gió thơ trắng sáng là giấc mộng tôi quyến luyến một đời. Nhưng giấc mộng này quá nặng, loay hoay rất nhiều năm mà tôi vẫn không tài nào chuyển tải được vào văn chương.

Mười năm trước, tôi xây dựng nên thế giới đầu tiên trong đời, đó là thế giới Hoa Âm. Lúc ấy tôi chưa thể tái hiện giấc mộng Nghệ Thường, nên hoãn nó lại, chỉ nhờ Hoa Âm các gìn giữ một hồi ức bướng bỉnh về thời Thịnh Đường mà thôi. Hồi ức ấy là tưởng niệm trước một cảnh phồn hoa đã vĩnh viễn tiêu tan, là sự ngưỡng mộ và dõi theo thời đại thịnh trị trước khi xảy ra loạn lạc. Tôi luôn cho rằng vẻ đẹp của Hoa Âm nằm ở chỗ đó, nhưng số mệnh của vẻ đẹp này là không bao giờ được trọn vẹn, là sẽ đem bi ai nhuộm kín cả đất trời.

Đến hôm nay, cuối cùng tôi đã đối mặt với giấc mộng cũ để bắt đầu một thế giới mới, để mô tả những cảnh đẹp đẽ và kì vĩ chưa từng có trước đây.

Trường An trong mộng của tôi không chỉ là một đô thành được thế gian ngưỡng vọng, một nơi tập trung những dòng họ lớn, mà còn là một thế giới có đủ thần, ma, tiên, linh. Và thần, ma, tiên, linh ấy đều có thể đi lại tự do, một thứ tự do vượt trên thế nhân và vượt trên chúng sinh khắp tam giới.

Những vũ công trong Thiên vũ không chỉ là người. Dù là thần tiên, tính linh, yêu quái hay ma quỷ, hễ đến thế giới này là họ đều được quyền bình đẳng hưởng thụ cảnh phồn hoa, rồi dùng yêu và hận trong lòng tô điểm cho điệu múa trời thêm sống động.

Sân khấu cho điệu múa ấy bắt đầu từ Trường An, sau toả rộng ra, băng qua khắp sa mạc, đồng tuyết, núi thiêng và địa ngục. Mỗi tắc đất lại dùng cảnh vật kỳ diệu bao la của mình tô điểm cho điệu múa thêm hùng vĩ.

Tôi dùng trí tưởng tượng vô hạn để trang hoàng ra sân khấu ấy, không hề giữ vốn, không hề do dự.

Để vàng trắng sáng Thịnh Đường chiếu xuống hoa lá Trường An, chiếu xuống thơ rượu trên sông, chiếu sáng cung điện, lầu các, chiếu sáng cả những núi non và biển mây ngoài biên cương.

Để màn múa của thời thịnh trị khiến hoa rơi, khiến áo bay, át đi tiếng tơ trúc sênh ca vang khắp vườn, khởi đầu tiếng trống Ngự Dương(4) liên miên vang vọng suốt mấy năm, và phá vỡ luôn cảnh phồn hoa ăm ắp của thời thịnh vượng.

Chúng sinh đông đảo và vạn vật trong trời đất đều là vũ công, thoả sức xoay tròn dưới vàng trắng sáng của Trường An, xoay cho đến khi điệu múa huỷ hoại trung nguyên, biến thành điệu múa chôn vùi trời đất.

Đây không phải là một Thịnh Đường của hiện thực, mà là cảnh mộng diệu kỳ trong đó người và thần cùng chung sông, có tiên linh bay lượn khắp nơi.

Đây không phải là lịch sử, mà là truyền thuyết, là thi ca. Mỗi một mảnh đất trong câu truyện này đều có thần ma tiên linh tự do đi lại, cùng hưởng sự sung túc của phồn thịnh nhân gian. Mỗi một nhân vật trong câu truyện này đều tương đồng với một thi nhân của Đại Đường, kế thừa trọn vẹn phong thái và tài hoa của họ. Sự phóng khoáng của Lý Bạch, sự trầm tư của Đỗ Phủ, sự biến hoá của Lý Hạ, sự u buồn của Nghĩa Sơn, đều tái hiện qua chút ít dấu tích trên các nhân vật. Nhưng đây chỉ là sự tương đồng về mỹ học, chứ không phải sự đồng nhất về trải nghiệm, tính cách hay diện mạo.

Vì ký ức chung của cả dân tộc, mà mỗi nước đều có người đứng ra viết lên lịch sử.

Tôi không muốn viết lên lịch sử.

Tôi chỉ muốn, vì những người đã yêu tha thiết điệu thiên vũ trong cơn mộng này, mà gom lại một chút hoa tàn khói tận sau khi màn múa chấm dứt...

Bộ Phi Yên

2008

ĐỂ TỪ

Tương truyền, mỗi thế giới đều sẽ kết thúc bằng một kiếp nạn, sau đó luân hồi.

Trong một ngày như thế, một sinh linh xinh đẹp bước ra khỏi hoang nguyên tuyết phủ, vì thế nhân tuyệt vọng mà múa lên điệu múa chôn vùi cả trời cao.

Chú thích

(1) Một cây cầu nằm phía đông thành Trường An.

(2) Lý Bạch, Đỗ Phủ, Mạnh Hạo Nhiên, Vương Duy, bốn nhà thơ tiêu biểu trong giai đoạn Thịnh Đường.

(3) Tức hệ liệt Hoa Âm, một tác phẩm khác của Bộ Phi Yên. Ba tập đầu của hệ liệt nay là Hải chỉ yêu, Mạn đà la, Tiến kiếm luân đều đã có bản dịch tiếng Việt (Nhà xuất bản Văn Học, 2009). Truyện kể về một tổ chức giang hồ vừa tà vừa chính là Hoa Âm các, cùng những phiêu lưu và trải nghiệm của nhân vật chính Các chủ Trác Vương Tôn.

(4) Chỉ loạn An Lộc Sơn.

(5) Bài thơ Chung Nam sơn của Vương Duy, bản dịch tiếng Việt của Việt Anh và Bùi Hạnh Cẩn.

(6) Ma vân nghĩa là chạm mây, thư viện nghĩa là trường học.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 1: Đông Dông Khí Tím Ngập Hàm Quan

Thanh Sênh tuyệt vọng ôm chặt đứa trẻ trong tay, nhìn nam tử nọ chậm rãi tiến lại.

T

Ánh sáng như hào quang tỏa ra từ thân thể hắc thiêu đốt cả linh hồn nàng. Ánh sáng quá chói chang, khiến nàng không thể nhìn rõ diện mạo hắc. Ánh sáng từ trên cao đổ xuống ấy cũng khiến nàng không dám ngẩng đầu, chỉ biết run rẩy và hoảng sợ.

Từ trong vầng sáng, một sợi tóc bạch kim phiêu phát bay ra. Thanh Sênh bất thần thở dốc, rồi nàng ho rũ rượi, miệng phun máu tươi, rỏ tong tong xuống tấm trường bào ánh vàng. Nàng đã vận hết tu vi ngàn năm để thi triển Tử Ngưng trảo, vậy mà chỉ cắt rơi được một sợi tóc của hắc.

Vầng sáng càng lúc càng tới gần, nóng cháy như mặt trời thiêu đốt trên người Thanh sênh. Buột ra một tiếng rên đau đớn, nàng ôm kín đứa trẻ sơ sinh trong tay, vật vã dùng thân mình để chặn ánh sáng chói lòe của kẻ sát nhân. Đứa trẻ hoàn toàn không để tâm đến ánh sáng dữ dội đó, chỉ dăm dăm ngấm mẹ mình và nhoẻn cười ngây thơ.

Thanh Sênh rơi nước mắt.

Ánh sáng tràn qua người nàng, toả rộng ra trên vùng đất cháy khô đen đúa.

Đất cháy dưới chân bỗng như sống dậy. Một tia xanh lục từ lòng đất trời mạnh lên, đó là một mầm non nhỏ xíu, nhưng được sự bao bọc của ánh sáng, chỉ tích tắc đã vống cao thành thân cỏ mượt dài hơn một tấc. Ánh sáng dần dần trải đi xa, chẳng bao lâu trong vòng trăm trượng quanh Thanh Sên đã hình thành một ốc đảo, cùng lúc vô vàn kỳ hoa dị thảo bùng nở đầy sức sống.

Đồng tử Thanh sên co hẹp lại, nàng biết, đây chính là địa ngục, cụ thể là Huyền Băng ngục, một trong mười tám tầng địa ngục, lẽ ra không có bất kỳ một sinh linh nào mới phải.

Thanh Sên ngẩng đầu, chăm chú nhìn vùng sáng. Nhãn lực của nàng đủ sức soi thấu lòng đất, nhưng lúc này cũng chỉ trông thấy một bóng dáng mờ mờ, bởi vì đã có mười hai chiếc cánh to rộng vũ động sau lưng người kia, bao bọc lấy hẳn.

Mỗi lần một đôi cánh chập vào là có một dải sáng lớn bay ra, khiến ốc đảo trải rộng thêm một phần. Những chiếc cánh đó không có lông vũ, mà hoàn toàn là do ánh sáng vô hình vô chất hợp thành, đang mờ sau cõi luân hồi bất tận. Chúng dập dềnh ngay trước mắt Thanh Sên, nhưng nàng không tài nào nắm bắt được. Bên cạnh đám cánh, mái tóc bạch kim tung bay cũng sáng loá, át cả đôi mắt long lanh đang dừng dừng nhìn nàng.

Thanh Sên từng giết chín con giao long, luyện được năng lực biến hình, bản lĩnh tung hoành thiên địa, thế mà giờ toàn thân phải run bần bật, nàng khàn giọng gọi lớn:

- Quân Thiên Thương, tại sao ngươi không chịu buông tha ta?

Mười hai chiếc cánh quang vẫn vẫy động, không buồn nường nhẹ trước tiếng thét xé gan xé ruột của nàng. Một giọng nói điềm đậm nhưng lạnh

lùng vang lên:

- Thanh Sên, ngươi là yêu quái, mà trách nhiệm của ta là đuổi hết bọn yêu tà ra khỏi Thần Châu.

Thanh Sên càng thêm run rẩy, nàng thảm thiết nói:

- Vì sao? Chỉ vì một câu của sư phụ ngươi ư?

Nam tử tóc bạch kim mà nàng vừa gọi là Quân Thiên Thương ấy ôn tồn đáp:

- Không, là vì chúng sinh thiên hạ thôi.

Thanh Sên phá lên cười:

- Chúng sinh? Lẽ nào yêu quái lại không phải là chúng sinh?

Quân Thiên Thương trầm ngâm chốc lát, đoạn thông thả đáp:

- Ta sẽ cân nhắc lời ngươi, nhưng ngươi phải bị cấm cố. Đừng chống cự nữa, cho dù huy động tất cả các phân thân, ngươi cũng không địch nổi Luân Hồi lực của ta đâu - Và thở dài - Thực ra ngươi cũng từng có cơ hội trốn chạy đấy...

Hiếm hoi thay, ánh mắt y bỗng xuất hiện một tia cảm xúc, mà lại là thất vọng. Thanh Sên bật cười sảng sặc, nhưng một giọt nước mắt to tướng lại lăn xuống, rớt lên khuôn mặt bầu bĩnh của đứa bé con. Nàng không thể không cười, bởi quả thực nàng đã có cơ hội bỏ trốn, song nàng trù trừ, vì còn muốn gặp lại người đó một lần. Nếu y đừng mặc kệ nàng, hai người liên thú thì may ra đủ sức đấu một trận với Quân Thiên Thương. Dầu không địch nổi Luân Hồi lực hùng mạnh vô song của hắn, chí ít cũng có thể giúp mẹ con nàng chạy thoát.

Nhưng người đó chỉ đơn giản là xuôi tay mặc kệ.

Ân tình xưa để đâu?

Những câu thì thầm êm ái để đâu?

Tình sâu nghĩa nặng nữa?

Và lời thề non hẹn biển cũng đâu rồi?

Trái tim Thanh Sên đột nhiên đau quặn. Nàng lâm bầm:

- Người không hiểu, sinh linh khác nhau không phải ở chỗ là người hay yêu, mà là ở trái tim.

Nàng chậm rãi đứng dậy, ánh sáng đẹp để lập tức liêm cháy làn da. Hết nàng đứng cao lên được chừng nào, cơn rát bỏng lại dữ dội thêm chừng ấy. Ánh mắt nàng đọng lại ở khuôn mặt đứa trẻ, nó vui vẻ nhìn mẹ, dang rộng hai tay muốn vuốt ve mặt nàng. Tiếng cười của Thanh Sên trở nên êm đềm, nàng dịu dàng nói:

- Con yêu, người cố vũ mẹ, chẳng phải ai khác, mà chính là con đấy!

Lệ nàng lăn chã tuôn rơi, đứa bé không hiểu sao trong mắt mẹ lại chảy ra nhiều nước đến thế, nó bật khóc. Thanh Sên từ từ ngẩng đầu lên, ngược nhìn hào quang quanh mình Quân Thiên Thương, nhẹ nhàng báo:

- Ta bằng lòng theo người đến địa ngục vô tận. nhưng người đừng làm tổn hại đến đứa bé.

Quân Thiên Thương tư lự chốc lát, rồi thông thả lắc đầu:

- Sự tôn căn dặn, diệt cỏ phải diệt tận gốc, ta không thể bỏ qua cho nó được.

Thanh Sên bỗng trợn mắt lên, nhìn như đóng đinh vào mặt Quân Thiên Thương, ánh mắt tràn ngập căm hờn. Quân Thiên Thương vẫn đứng

sừng sững, nhưng dòng hào quang quanh mình y bắt đầu lung lay, lúc mờ lúc tỏ. Thanh Sênh bật ra một tiếng cười thê thảm, rồi hú vang:

- Được!

Nàng phóng mình lên, khuôn mặt kiều mị bỗng thay đổi, để lộ nguyên hình. Một trận sấm từ hư không đánh xuống, bao phủ lấy toàn thân nàng. Anh chớp xoáy vòng vòng quanh mình Thanh Sênh, nàng ngẩng mặt lên gào rú, cả Huyền Băng ngực cùng như rung chuyển đảo chao bởi sức mạnh hùng hậu của nàng.

Thanh Sênh vận dụng bản năng, hấp hút lấy từng chút sức mạnh từ mặt đất vốn dĩ khô cạn xung quanh. Khuôn mặt nàng càng thêm ma quái và tràn ngập quyết tâm. Vì đứa trẻ, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng cho đòn công kích cuối cùng.

Quân Thiên Thương khẽ thở dài, đôi mắt trong trẻo như đầm nước lại ánh lên nỗi thất vọng.

Đã từng có người huy động rồng thần Tứ Cực, dùng uy nghi vô thượng như thiên sứ giáng trần để tấn công y, nhưng bị y nhẹ nhàng chém một kiếm, đẩy luôn vào vòng luân hồi. Bây giờ tu vi của Thanh Sênh tuy cao, nhưng chẳng khác gì một đứa trẻ ranh đối với y. Nàng là Yêu Long công chúa thật đấy, song thậm chí chưa đủ tư cách khiến y phải dùng đến kiếm. Y chỉ hơi băn khoăn một điều, là liệu có lên giết luôn cả đứa nhỏ kia không. Đạo thuật của y cao cường khôn sánh, vậy mà y không tài nào nhìn thẳng vào ánh mắt trong vắt như pha lê của nó được.

Đứa trẻ này là yêu quái chăng?

Trong lúc Quân Thiên Thương mãi suy nghĩ, Thanh Sênh đã hoàn thành màn biến hoá, hiển lộ vóc dáng khổng lồ của Yêu Long công chúa. Dưới màn vân vũ dữ dội của sấm và chớp, lớp vẩy xanh mượt của nàng nhấp nháy, hắt ra những tia giá lạnh. Nhưng mắt nàng dâng tràn nỗi đau tột cùng,

thân hình to lớn run bắn bật, cái đuôi kéch xù dài đến mười mấy trượng quất đập một cách vật vã trên mặt đất đông kết ngàn năm của Huyền Băng ngục. Đột nhiên, từ mình nàng tách ra một cái bóng, dần dần tụ thành một thực thể.

Đó là một con yêu long hầu như giống hệt nàng, điểm khác duy nhất là lớp vẩy trên thân nó nhuộm màu hồng phấn. Yêu long vừa xuất hiện là gầm rú vang trời, đứng sau lưng Thanh Sinh.

Những cơn gió hun hút liên hồi trong Huyền Băng ngục càng thêm tàn bạo. Khuôn mặt Thanh Sinh xanh tái, thân hình nàng run lấy bầy, lại một cái bóng nữa từ từ ngưng tụ, hoá thành một con yêu long màu lam thẫm. Thanh Sinh không nén được nữa, miệng phún máu tươi.

Màu sắc trên mình hai con yêu long lập tức mờ đi.

Hào quang quanh Quân Thiên Thương vẫn không hề suy suyển.

Trong giống yêu long, chỉ hoàng tộc mới có long cốt di truyền lại từ thời hồng hoang thượng cổ, giúp họ luyện ra ảo thân giống hệt với mình. Hễ luyện thành thì pháp lực của ảo thân cũng y hệt như bản thân, tu vi tăng lên gấp đôi. uy lực vô tận. Nhưng pháp thuật này thực sự hao tổn tâm lực, Thanh Sinh đã có công quả ngàn năm tu luyện mà khó khăn lắm mới điều khiển được hai con yêu long. Tim nàng cứ đập thành thành, ảo thân yêu long lúc tỏ lúc mờ, lúc tỏ thì toả hào quang chói chang, lúc mờ thì hầu như tan biến. Nhưng nàng biết, chỉ hai con thì còn xa mới đủ.

Thanh Sinh nghiêng rặng, trong tích tắc rút ra một thanh bội đao. Ánh máu lóe tung, hai ngón tay nàng đứt lìa, bay lên gần miệng nàng liền bùng vỡ thành một vòng hào quang đỏ lôm. Thanh Sinh há miệng, hút hết vòng hào quang đó vào người.

“Đại Chí kinh” viết: Yêu long là tinh linh rất mực hiền hoà, kị tàn sát lẫn nhau. Hễ ăn nuốt máu thịt đồng loại thì sẽ biến chải thành ma.

Huyết quang vừa vào miệng, Thanh Sên đã bắn vọt lên cao rồi rơi đánh bịch xuống đất, hết như hứng một đòn tấn công ác liệt. Nhưng đồng thời, trong người sinh ra một luồng sức mạnh to lớn, đỡ nàng bay lên. Từ thân thể nàng bắn ra ba luồng tính quang, chỉ nháy mắt đã phình to thành ba con yêu long khổng lồ.

Lúc này thì năm con yêu long, và chính bản thân Thanh Sên, cũng có màu đen kịt ma quái, đen từ con ngươi cho đến những chiếc vảy trên mình.

Thanh Sên giơ bàn tay trái đã cụt hai ngón, sắc mặt không biểu lộ gì, miệng phát ra một làn âm thanh chói tai làm chấn động cả đất trời trong Huyền Băng ngục. Năm áo thân lụp lại đúng động tác đó, niệm chú theo nàng, chỉ khác là mỗi câu niệm ở miệng Thanh Sên lại mang ra theo một vòi máu lớn, từ từ tan biến trong hư không.

Đến đây, vẻ mặt Quân Thiên Thương có đôi chút thay đổi:

- Trảm Thiên thần thuật?

Cùng lúc, tiếng niệm chú của Thanh Sên lặng tắt, bàn tay nàng trở thẳng lên trời. Bầu trời trông trái, đen ngòm, không nhấp nháy lấy nửa vì sao. Nhưng đúng khoảnh khắc Thanh Sên giơ bàn tay ra, màn trời như bị một sức mạnh to lớn xé toang, từ từ rách toạc giữa cuộn cuộn sấm chớp. Cùng lúc, thình không hiện ra một chiếc cầu vồng bảy sắc chói lòe.

Quân Thiên Thương và Thanh Sên đều sững sờ trước vẻ đẹp huy hoàng ấy. Họ cùng lặng ngắt cảm nhận được sự bé nhỏ của bản thân trước đất trời bao la diễm lệ.

Một con yêu long gầm lên thê thiết, lao vọt tới dải cầu vồng đỏ. Vừa chạm tới nơi, thân hình to lớn của nó đã biến thành bụi tro, vỡ tung giữa trời. Toàn thân Thanh Sên bỏng sốt, nửa người như chìm trong lửa địa ngục. Nàng cắn răng gồng mình chịu đựng, bởi nàng biết, sau đây sẽ còn trận hoả thiêu khủng khiếp hơn nhiều.

Đột nhiên, dải cầu vồng màu cam tách ra, vươn dài xuống, lao thẳng vào Thanh Sênh. Con yêu long thứ hai phóng lên, bắn tới dải cam. Một tràng tiếng động long trời lở đất theo nhau vang vọng, yêu long cháy xèo xèo, dải cam cũng co tròn lại, treo lơ lửng cạnh quả cầu đỏ biến hình từ dải cầu vồng trước.

Những dải sáng màu liên tục lao xuống, đám yêu long lần lượt phóng lên, rồi tiêu tan, dùng sinh mệnh của chúng để tạm thời giảm bớt uy lực của cầu vồng. Hết một con yêu long biến thành tro bụi, sắc mặt Thanh Sênh lại tái nhợt thêm đi. Khi cả năm ảo thân biến mất hết, nàng lão đảo chực ngã, khó khăn lắm mới giữ nổi tay làm phép. Nhưng nhờ sự công kích của năm con yêu long, cầu vồng chỉ còn sót lại một dải tím, nó bò xuống, theo những đầu ngón tay đang trở lên, từ từ chảy vào trong thân thể nàng. Chỉ trong tích tắc, tinh thần Thanh Sênh như vỡ tan thành muôn ngàn mảnh, bị vứt cả vào địa ngục đang rùng rục ngọn lửa Huyền Băng, chịu sự tra tấn khủng khiếp.

Dải tím là nguồn cội ánh sáng của chín tầng trời. Năm dải màu trước của cầu vồng tượng trưng cho Sát, Kiếp, Hung, Diệt, Tai, còn dải tím này là bản nguyên của ánh sáng, là khắc tinh với các loài yêu quái, mà Thanh Sênh lại dùng chính thân thể yêu long của mình để hứng lấy, dùng xác phàm hồng mài mòn uy lực hung bạo của nó, thì đau đớn biết là chừng nào? Nhưng nàng lại mỉm cười. Bởi đứa bé trong lòng đang say sưa nhìn lên nàng.

Tuy đã hoá thành yêu long, nhưng Thanh Sênh vẫn gắng giữ lại khuôn mặt người, cốt để dành cho đôi mắt thơ ngây này đây. Để nó không phải sợ hãi, để trái tim nó mãi mãi lưu giữ hình ảnh xinh đẹp và ấm áp của người mẹ. Chỉ cần nó vẫn rạng ngời nụ cười, những đau khổ nàng phải chịu đựng có thâm vào đâu.

Nàng không phải yêu quái, nàng chỉ có vóc dáng yêu quái mà thôi. Xưa nay, Thanh Sênh đều nghĩ như vậy. Yêu quái không việc gì phải tồn tại

trong sự khinh miệt của loài người, tuyệt đối không.

Máu rùng rùng ứa ra khỏi miệng nàng, hoá thành một vầng sương mờ, che lấp tầm nhìn của đứa trẻ. Không trông thấy mẹ, nó cuống cuống khóc oà lên.

Thanh Sênh nở một nụ cười mãn nguyện. Ngực nàng bỗng nở nứt, ánh sáng tím theo đó trào ra, nhưng hết sức êm ả, từ từ chảy vào người đứa trẻ. Đó chính là cội nguồn ánh sáng của trời ban này, nhưng lúc này đã được nàng dùng tấm thân người mẹ mài mòn hết mọi tai hoạ và đau khổ, không thể gây thương tổn cho bất kỳ ai được nữa, chỉ có thể gửi đến đứa bé lời chúc phúc ngọt ngào nhất mà thôi.

Từ nay trở đi, cuộc đời nó sẽ không còn mang bất kỳ một dấu ấn khổ sở nào nữa, bởi vì nó sẽ là con của trời. Vật tế hi sinh đã tẩy sạch những sát, kiếp, hung, diệt, tai mà lẽ ra đứa trẻ sẽ phải chịu trong đời, thay vào đó bằng sáu phúc lành: trường thọ, bình an, khỏe mạnh, như ý, hiểu biết thuận lợi, để đồng hành với nó trên nhân gian này.

Ánh sáng của trời chảy khắp người nó, y như ánh dương trời khắp thế nhân. Khuôn mặt lộ vẻ kiêu hãnh, Thanh Sênh ngạo mạn nhìn Quân Thiên Thương, thong thả buông từng chữ”

- Bây giờ, đến ngươi cùng không đủ khả năng để gây tổn hại cho nó nữa.

Thân hình to lớn của nàng đột ngột sụm xuống, bởi tất cả sức mạnh đã bị rút hết rồi. Tuy vậy tâm nguyện đã vẹn, nàng cam lòng chết đi. Cuộc sống của con trai nàng sẽ được bao bọc bởi vinh quang, không còn ai dám lấy cơ dòng máu yêu nghiệt chảy trong người nó mà đem dạ khinh khi nữa.

Quân Thiên Thương sè sè vẫy tay.

Đứa bé bay ra khỏi vòng ôm của Thanh Sên, nàng muốn túm lại, nhưng không vận được chút hơi sức nào.

Một tia sáng rực rỡ từ trời đô xuống, nâng đứa bé lên, đưa tới tay Quân Thiên Thương. Y đảo mắt, không rõ nhìn đứa bé hay nhìn Thanh Sên, rất lâu sau mới chậm rãi thốt:

- Phải, bây giờ đến ta cũng không đủ khả năng để gây tổn hại cho nó nữa.

Mạch đứa trẻ đập dưới tay y, Quân Thiên Thương có thể cảm nhận được ánh sáng của trời lưu chuyển trong người nó. Rồi y nhìn Thanh Sên. Năm khối cầu đỏ, cam, vàng, lục, lam tượng trưng cho năm sức mạnh cội nguồn là đất, nước, lửa, gió, sấm đang vây quanh và liên tục thiêu đốt nàng, đó là sự trừng phạt cho việc nàng đứng ra chịu thay mọi tội lỗi và tai ương của đứa trẻ. Quân Thiên Thương thông thả nói:

- Trầm Thiên thần thuật của người hoàn toàn không chính tông. Con trai người được chúc phúc, nhưng sự chúc phúc đó lại phải đổi bằng những thống khổ của người.

Giọng y lại một lần nữa trở nên vô cảm, vô cảm như những đòn trừng phạt mà trời phạt lúc nào cũng có thể giáng xuống nhân gian:

- Nó sẽ rất thông tuệ, nhìn qua một lần là nhớ, nhưng mỗi mảnh kiên thức mà nó thu được đồng nghĩa với một chiếc gai mọc lên trong óc người. Nó sẽ sở hữu tiềm lực vô tận, mỗi môn võ công hay đạo pháp trên đời hễ vào tay nó là đều chứa uy lực đặc biệt, nhưng mỗi môn mà nó học được đồng nghĩa với một ung nhọt mọc lên trong người người. Thân thể nó sẽ dẻo dai cứng mạnh như gang thép, dẫu mất máu hay bị thương cũng mau chóng bình phục, nhưng mỗi giọt máu nó chảy ra đồng nghĩa với một cơn thiêu đốt ghê gớm dot với người. Nó sẽ giành được danh thơm khắp thiên hạ, nhưng mỗi lời khen tặng nó nhận được đồng nghĩa với một khối hình

mà người phải chịu dưới mười tám tầng âm ti. Người sẽ vĩnh viễn bị đày trong Huyền Băng ngục, chịu giày vò hành hạ tàn bạo vì những vinh quang của con người trên dương gian. Vậy mà người vẫn tình nguyện thi triển Trám Thiên thần thuật cho nó ư?

Thanh Sênh mím cười lãnh đạm. Nàng nhìn đứa bé, tưởng tượng ra cuộc sống huy hoàng của nó qua những lời Quân Thiên Thương. Cuộc sống huy hoàng ấy được dựng lên từ chính khổ nạn của nàng, nhưng có người mẹ nào lại so đo tính đếm với con mình? Thanh Sênh không nói năng gì nữa, mặc cho gió bão, hàn khí và bóng đêm của Huyền Băng ngục cuốn lên những mảnh băng, chái đầy, phủ kín xuống nàng, cho đến khi nàng hoá thành một đồng băng hà ngập tràn bi thương và ký ức. Ánh mắt nàng vẫn chăm chú ở gương mặt đứa bé, từ đây tuy bị hàng vạn dặm băng ngục ngăn cách, nhưng tình âu yếm của người mẹ vẫn sẽ vĩnh viễn theo cùng nó.

Đứa bé oà khóc, gió nổi ào ào.

Quân Thiên Thương biến sắc.

Y không ngờ Thanh Sênh chẳng màng cân nhắc. Là nhờ tình mẹ đây ư?

Y nhìn mặt đứa bé, thốt nhiên cảm thấy không nỡ, không nỡ để bi kịch xảy ra, cũng không nỡ khiến Thanh Sênh thất vọng.

Một luồng sáng rịn ra từ những đầu ngón tay y, chui vào trong mình đứa trẻ.

Với danh nghĩa luân hồi, y hoàn thành những việc chưa hoàn thành, tiếp tục những việc cần tiếp tục.

Sáu điều chúc phúc theo cùng ánh sáng từ người y lại một lần nữa đổ vào mình đứa trẻ, nhưng thứ gìn giữ những lời chúc phúc đó, vẫn là trái tim yêu thương tha thiết của người mẹ, cũng là thứ Quân Thiên Thương không

thể thay đổi được. Y chăm chú nhìn gương mặt nước nò của đứa trẻ, dạ bỗng ngẩn ngơ.

Sư tôn, những việc con đã làm để bảo vệ Thân Châu, liệu có sai ỉm không?

Hào quang diệu đi, mái tóc bạch kim bay tung như tuyết bao trùm cả người Quân Thiên Thương, vẻ mặt y bỗng trở nên thâm thiết. Y kể thừa sức mạnh lớn lao, bình sinh chưa từng thất bại, đường đời y quả thực thông dong thuận lợi, thuận lợi đến nỗi chưa phải tranh đấu bao giờ. Nay thấy Thanh Sinh xả thân thi triển Trảm Thiên thuật, y đột nhiên choáng váng.

Đó là tình mẫu tử ư?

Trái tim chưa từng dao động của Quân Thiên Thương bỗng hoang mang. Y ẵm đứa bé, chậm chạp bước đi.

Ốc đảo xanh tươi chưa biến hẳn, còn bập bênh lắc lư giữa huyền băng. Trong lớp băng ấy, có ánh mắt quyến luyến diết da của một người mẹ.

Quân Thiên Thương thương xót thở dài, lòng đăm buồn bã. Cuộc đời đứa trẻ này liệu hạnh phúc hay đau khổ? Chắc chắn nó sẽ là hào kiệt một phương. Nhờ sự ban phúc của Trảm Thiên thần thuật, thậm chí nó có thể trở thành đấng chí tôn của cả thiên hạ. Nhưng mỗi vinh quang của con lại trở thành đao búa đăm chém linh hồn mẹ. Thề vẫn được coi là ban phúc ư?

- Ta, Quân Thiên Thương, thề rằng từ nay... không bao giờ trừ yêu nữa.

Những chiéc cánh lấp lánh sáng từ từ tối lại, Huyền Băng ngục chìm vào yên tĩnh. Năm sắc ò, cam, vàng, lục, lam vây bọc quanh nó, báo trước định mệnh hung bạo vô tình.

Ốc đảo nằm dưới khò huyền băng loát lên một vầng sáng êm dịu, gắng sức cản ngọn gió dữ vô tình lại bên ngoài.

Đó, có lẽ là sự cứu rỗi đối với người mẹ.

Trên đỉnh Chung Nam sơn.

Thái Ất gán kinh đô, núi núi biển liền bờ.

Mây trắng quay đầu gặp, xanh thăm mắt hư vô.

Chia khu ngọn giữa biển, râm tạnh khác khe xưa.

Muốn tìm nơi nghỉ trọ, cách bết hỏi tiểu phu.(5)

Vương Duy sáng tác bài thơ này để tá cánh sắc tươi đẹp của núi Chung Nam. Từ thành Trường An nhìn về phía nam sẽ thấy đường nét lưng lừng của dãy núi ấy. Dáng núi in lên bầu trời, vọi vọi hùng vĩ, tự cổ đã là nơi thần tiên ẩn hiện, đến thời Đường thì trở thành đệ nhất danh sơn. Sau khi Lão Tử xuất quan hoá người Hồ, có một luồng khí tím luôn ngưng tụ trên đỉnh núi này, khí bốc lên tới tận trời, càng tăng thêm vẻ thần tiên hư ảo.

Nhưng hôm nay, khí tím trên đỉnh Chung Nam có phần kém sắc hơn ngày thường, do bị lấn át bởi những màn kiếm khí rực rỡ bên dưới nó.

Ấy là vì, hôm nay Ma Vân thư viện(6) - đệ nhất thư viện của Đại Đường - mở cửa tuyển chọn đệ tử.

Ma Vân thư viện không hẳn rộng lớn về quy mô, nhưng nhờ người sáng lập ra nó - Tử Cực lão nhân - là nhân vật hô mưa gọi gió thời họ Lý lập quốc, lại tranh thủ được sự hậu thuẫn mạnh mẽ của vương thất nhà Đường, nên mau chóng trở thành đệ nhất thư viện của Đại Đường. Thêm vào đó, Tử Cực lão nhân thần thông quảng đại thu nạp được mười tám đệ tử, người nào người nấy là nhân vật xuất chúng của đất nước, hoặc chí ít cũng là hào kiệt một phương.

Đại đệ tử là Quân Thiên Thương. Chẳng ai rõ y theo Tử Cực lão nhân tự khi nào, cũng không ai tường lai lịch của y. Nhưng những điều ấy đều không đáng nói, đáng nói là chẳng ai biết bàn lĩnh của y cao tới đâu, chỉ biết bình sinh y chưa từng chiến bại. Ngay cả Hạ Tri Chương, người học cao hiểu rộng nhất thành Trường An cũng chỉ nói được rằng tới nay Quân Thiên Thương mới xuất kiếm có ba lần. Những người buộc y phải dùng đến kiếm đều là hào kiệt tiếng tăm một thuò, nhưng đều mất mạng khi y tốt kiếm ra.

Nhị đệ tử là Tạ Vân Thạch, nho nhã điềm đạm nhất trần đời, mà phong lưu tài hoa cũng nhất trần đời. Thanh kiếm trong tay y tuy không chứa sức mạnh thần bí khó lường như Luân Hồi lực của Quân Thiên Thương, nhưng cũng rất ít đối thủ. Y phụng mệnh Tử Cực lão nhân cai quản Ma Vân thư viện, các thường phó(5) đều là hạng quái nhân kỳ quặc đến cực điểm, nhưng đối xử với y lại vô cùng tôn trọng. Tạ Vân Thạch rất ít khi rời Ma Vân thư viện, song danh tiếng trên giang hồ mỗi ngày một vang dội, gần như đã theo kịp Quân Thiên Thương.

Điều khiến y nổi tiếng nhất lại không phải võ công, mà là phong thái ôn hoà nhã nhặn. Con cháu nhà họ Tạ vốn lừng danh bốn bể, nhưng Tạ Vân Thạch phải tính là kiệt xuất nhất. Tài nữ Khanh Vân có soạn cuốn “Lan Đài phổ” phẩm bình các nam tử trong thiên hạ, trong đó xếp Tạ Vân Thạch lên hàng đầu, dù nàng chưa từng gặp y. Nhưng ai nấy trên giang hồ đều hết sức tin tưởng bằng vàng của “Lan Đài phổ”.

Đại Nhật Chí thánh vương, lưỡng quốc bồ tát của hai nước Đại Thục⁷ và Thiên Trúc, có đại đệ tử tên là Long Mục. Người này so kiếm với anh tài võ lâm, liên tục đã bại hơn ba mươi cao thủ, làm dấy lên khắp giang hồ một cơn cuồng phong tàn sát, nhưng vừa gặp Tạ Vân Thạch là vứt kiếm chịu thua, mặc dù Tạ Vân Thạch vẫn chưa tốt kiếm khỏi vỏ. Những người chứng kiến trận tử thí lúc đó đều nói họ Tạ khuất phục Long Mục không phải bằng tài kiếm mà bằng phong thái. Trên đời có lẽ còn người giỏi kiếm

hơn Tạ Vân Thạch, nhưng về phong thái, tuyệt nhiên không ai vượt y được hết.

Tam đệ tử là Lục Bắc Đình, đồng thời là cao thủ bí ẩn nhất trên giang hồ, hành tung y phiêu hốt chẳng để ai theo dấu được, song y lại là người nắm binh quyền tối cao ở Đại Đường, từng giao đấu trăm trận lớn nhỏ với các xứ Đại Thực, Thổ Phồn, xưa nay chưa hề chiến bại, là Chiến thần danh bất hư truyền của nhà Đường. Khuôn mặt y luôn khoác một vẻ ơ hờ, dáng người giản dị bụi bặm, nhưng hễ cầm thanh kiếm quyền lực lên tay là phong quang của y đủ áp đảo người khác. Lục Bắc Đình chẳng mấy khi giao thiệp với ai, nhưng được nhà Đường trọng vọng, phong làm Quán Dũng vương, danh tiếng vang xa bốn bể.

Ma Vân thư viện là nơi xuất thân của bao nhiêu hào kiệt như thế, chẳng trách bậc cha mẹ nào cũng hi vọng gửi gắm con tới đây học hành. Nhưng mười năm Ma Vân thư viện mới khai giảng một lần, mỗi lần chỉ thu nạp mười tám đệ tử, mỗi đệ tử đều do viện chủ đương nhiệm là Tử Cực lão nhân đích thân lựa chọn. Có điều mấy năm gần đây Tử Cực lão nhân bề quan tu luyện, rất ít xuất hiện, trách nhiệm tuyển chọn rơi lên vai Tạ Vân Thạch.

Quy tắc rất đơn giản, viện chủ sẽ đặt ra cho mỗi đứa bé đến dự tuyển một câu hỏi, qua đó quyết định hình thức sát hạch nó, nếu nó vượt qua thì được vào Ma Vân thư viện. Nghe ra thì đơn giản như vậy, nhưng số người thi đỗ ít ỏi vô cùng. Nói đâu xa. Đại hội tuyển chọn năm nay đã tiến hành được ba ngày, học trò dự tuyển hơn ba trăm người, nhưng chưa một ai qua được sát hạch.

Hôm nay đúng tết Đoan ngo, mừng Năm tháng Năm.

Vàng dương vừa lên, thời tiết oi ả, nền trời bao la xanh ngắt, đây đó trong vắt không một gợn mây.

Cổng thư viện mở toang, trong viện có một khoảng sân rộng mênh mang, lúc này đông nghịt trẻ con đến ứng thi và cha mẹ chúng. Giữa sân có một đài cao dựng bằng những thân gỗ lim đồ sộ, trên đài đặt một dãy mười mấy chiếc ghế, đều đang bỏ trống. Ai nấy khiếp sợ trước uy thế của Ma Vân thư viện nên đều không dám lớn tiếng, cả khoảng sân rộng im phăng phắc.

Trong thinh lặng bỗng vang ra ba tiếng khánh trong tréo, cùng lúc, trên đài gỗ lim dậy lên một sắc xanh lục. Những tâm ván lát dường như hồi sinh, màu xanh lan dần trên thân chúng, rồi bật tanh tách ra những cành nhánh tươi non! Cành nhánh vươn lên mỗi lúc một cao, một đài, kết thành một chiếc cầu xanh khổng lồ trên không, màu xanh rung rinh khắp không gian, toà ra hai mát, vượt trên những đầu người, rồi vào cửa đại điện nguy nga của Ma Vân thư viện.

Mọi người đều ồ lên kinh sợ. Thành linh một bóng áo trắng tụ lại như mây trên chiếc cầu xanh, rồi thông thả bước ra đài cao. Người đó mỉm cười gật đầu chào cử toạ bên dưới đài. Vừa đón nụ cười của y, ai nấy bỗng thấy khí nóng hầm hập tiêu tan cả. Bởi vì nụ cười của y như gió mát, chỉ trong tích tắc đã tràn ra khắp khoảnh đất rộng lớn này. Dưới đài có người kinh ngạc kêu lên:

- Tạ Vân Thạch! Chính là Xuất Vân kiếm Tạ Vân Thạch!

Tạ Vân Thạch đứng trên đài cao, mỉm cười điềm đạm. Cây cầu xanh đơm lá rậm rạp, dường như tải cả nét rạng rỡ từ nụ cười của y, tiếp tục toả rộng ra, mong thu nhận được thêm nhiều ánh sáng.

Vạn vật trong trời đất vốn có quy luật riêng, gió không thổi vì sự ấm lạnh, hoa không nở vì sự khen chê, nhưng khi bóng dáng ung dung kia xuất hiện, phong hoa tuyết nguyệt thấy đều đánh mất tôn nghiêm, cùng dâng hết mình cho một lần rực rỡ, chỉ mong được y đẹp dạ ngoái nhìn.

Mọi người dưới đài như say như mê, đều vọng trông dáng áo trắng ấy. Có người không nhịn được buột khen ngợi:

- Chà trách Long Mục không xuất kiếm đã phải nhận thua, thiên hạ có ai đua tranh được với Tạ Vân Thạch đâu kia chứ?

Chúng nhân thấy đều tấm tắc tán đồng. Đúng quá! Thanh kiếm nào đủ sức phạt đứt nụ cười rạng rỡ, sát khí nào đủ sức xoá mờ phong thái tao nhã kia?

Chỉ trong tích tắc, trên cầu lại hiện lên thêm vài người nữa, ai nấy rảo chân bước về phía võ đài. Mọi người đành miễn cưỡng rời mắt khỏi Tạ Vân Thạch, vì họ đều biết, Ma Vân đại hội sắp bắt đầu rồi. Sau vòng tuyển chọn ba ngày qua, các bậc cha mẹ đã nhận ra những người này đều là thường phó của Ma Vân thư viện, con cái họ nếu may mắn đỗ sát hạch thì sẽ được dìu dắt dưới tay các thường phó này. Vì vậy, ai nấy cùng mang tâm trạng rối bời, nhìn cho kỹ từng bậc sư phụ tương lai.

Đột nhiên, một giọng già nua vang lên:

- Vân Thạch, ngươi vẫn thích mấy cái trò màu mè này nhi!

Tạ Vân Thạch ngẩng đầu lên cười, nho nhã xá dài một cái:

- Sư tôn, người đích thân ra tuyển chọn à?

Màu xanh rợn ngợp đột ngột rút hết cà lại, khí biếc tán bạt đi xa. Chỉ trong phút chốc đã tan loãng hết. Nhiều tia xanh lóe ra trong không trung như rồng phượng bay lượn. Mọi người hào hứng ngó trông, chỉ thấy đài cao mau chóng khôi phục lại dáng hình gỗ lim như cũ, và chính giữa đài, phía trước Tạ Vân Thạch, xuất hiện một lão nhân.

Lão ta rất cao lớn, vẻ người uy nghiêm, nhưng lại mặc một tấm áo rách rưới, tà áo chỉ dài đến đầu gối, để lộ hai bắp chân gầy gò và đôi bàn chân

thô xỏ giày cỏ. Tóc râu lão rối bù, rỗ rảng đã lâu chưa cắt chải, gần như che kín cả khuôn mặt. Ánh mắt lơ đãng chưa tỉnh ngủ, tay cầm một quyển sách dày cộp, thi thoảng lật giở vài trang, lẩm nhẩm mấy câu. Mãi đọc, hồn lão như để đi đâu, không nghe thấy cả câu Tạ Vân Thạch nói.

May mà lão tự tỉnh lại cũng nhanh, cười ha hả bảo:

- Chẳng biết tại sao, ta cảm thấy hôm nay xà ra việc không hay, lòng dạ cứ bồn chồn, bèn đến xem thế nào.

Nụ cười của Tạ Vân Thạch tươi như ngày nắng, dáng vẻ ung dung như mây trắng trên trời:

- Ma Vân thư viện vô địch thiên hạ, ai dám đến đây gây chuyện chứ?

Y chưa dứt lời, đột nhiên có giọng già cả vang lên:

- Tử Cực còn được. Tạ tiểu tử, người quá nông cuồng rồi đó!

Giọng nói không lớn lắm, nhưng xoáy vào tai người nghe chói lói như chuông. Tạ Vân Thạch nhượng đôi mày kiếm:

- Kẻ nào vậy?

Y giơ tay lên, kiếm khí phụt ra chặn đứng giọng nói phiêu phất kia rồi lao đi lùnh, chỉ nháy mắt đã tìm thấy chỗ phát ra tiếng nói và nhắc thủ phạm lên. Người đó mặt mày kinh hãi, mình mặc bộ áo lụa là, mặt phị tròn xoe, hiển nhiên là một tay tiểu thương làm ăn phát đạt. Tạ Vân Thạch cau mày, lại nghe giọng kia vang lên lần nữa:

- Tử Cực, người đối xử với bằng hữu ngày xưa như thề đấy hả?

Trong tích tắc, kiếm khí như thêm điện đã tìm đến nơi phát tích tiếng nói. Nhưng hoá ra mười bốn chữ trên lại phát ra từ miệng chín người,

những người này đều đứng lẫn trong đám đông, chỉ là những bậc cha mẹ rất bình thường, hoàn toàn không có dáng vẻ của người luyện huyền công.

Trong đại hội tuyển học trò này, lẽ nào lại có nhiều cao thủ trà trộn vào thế ư?

Cung mày của Tạ Vân Thạch mỗi lúc một rúm lại. Tử Cực lão nhân giờ loạt soạt mấy trang sách, điềm đạm nói:

- Ra đi! Bao nhiêu năm không gặp, các người càng lúc càng bê bối, lại đi trêu chọc trẻ con. Báo trước kéo trách ta không nhắc nhở, học trò ta đây rất nóng tính, nếu để y thi triển Nhân Quả kiếm, tiêu diệt hết thủ hạ của người thì đừng có tìm đến ta mè nheo.

Giọng già nua nọ bật cười, mọi người cảm thấy ánh dương bỗng âm đạm đi, trên nóc Ma vân thư viện xuất hiện một vầng mây trắng rộng đến hơn một mẫu, mang theo ánh sáng lạnh rân rân, thoát một cái đã trôi tuốt lên đỉnh Chung Nam. Đám mây trắng rất đặc, trông giống một ngọn núi tuyết khổng lồ, nhiều mảng tuyết lớn thi thoảng bay lên, rồi lấp xấp đổ xuống sườn núi.

Lại nhìn kỹ hơn một chút, thì những mảng tuyết ấy trông không giống tuyết, mà nhang nhác đám thiên ma cười lên quầng sáng chói chang, liên tục bay qua bay lại, tạo thành một thế giới ma vực rối rắm bùng bùng. Trong thế giới ấy chỉ có một màu sắc, chính là màu trắng toát. Màu trắng đó như biết nhân giống, cứ từ núi tuyết toả rộng ra, dần dần nhuộm hết mọi vật xung quanh thành màu trắng bao la tính khiết.

Đằng sau núi tuyết, bỗng nổi lên một mặt trời đỏ khổng lồ, đỏ tới mức như vừa nhuộm máu tươi. Thi thoảng có một luồng sáng từ mặt trời đó phát ra. ánh loang loáng, hệt như tia chớp chói lòe, thiêu đốt hết mọi thứ trong đất trời.

Núi tuyết vọng ra giọng già nua:

- Tử Cực, đám bạn cũ chúng ta đến thăm người đây.

Tử Cực lão nhân lắc lắc đầu:

- Mấy lão yêu quái xuất hiện, tức là chả có chuyện gì hay ho. Hồi đại đồ đệ của ta còn ở nhà thì chẳng thấy tên nào trong số các người bén mảng, đợi nó đi vắng, các người lại dẫn xác tới. Nói đi, tìm lão đầu tử có việc gì?

Giọng già nua đáp:

- Chúng ta biết người vẫn canh cánh một chuyện, vì thế mang cái này đến cho người.

Một luồng sáng phóng ra khỏi núi tuyết, rớt xuống đài cao. Đó là một chiếc hộp ngọc, trên dán chỉ chút ký hiệu đủ hình đủ kiểu, nắp đậy rất chặt, không rõ bên trong chứa vật gì.

Tử Cực lão nhân biến sắc:

- Nếu có vật này, khí tím trên núi ta đây có thể đâm sâu xuống địa phệ, hoà làm một với chân hoá trong lòng đất, khiến thiên địa hợp nhất, âm dương giao hoà, trở nên bất bại bất diệt, vô sinh vô tử, cho dù người mang Đại Tuyết sơn ở Tây Tạng tới, và Đại Nhật Chí mang cả Tây Phương Đại Nhật lại thì cũng chưa chắc xô đổ được núi Chung Nam. Thế mà người bằng lòng cho lão phu ư?

Núi tuyết cười lớn:

- Tất nhiên ta không bằng lòng, nhưng nếu không dùng tới vật này thì làm sao lung lạc người được? Ba chúng ta đã luyện đến Cửu Chuyên tiên thể(8), tuy rằng tu vi vẫn chưa đồng đều, nhưng chẳng ai tiêu diệt được ai, vì vậy trăm năm nay, Đại Đường, Thổ Phồn, Đại Thực chia ba thiên hạ, nơi nào vẫn vững nền cai trị riêng nơi ấy. Có được vật này, tu vi của Tử Cực người sẽ áp đảo được hai chúng ta, đối với người kể như trăm cái lợi mà

chẳng có cái hại nào. Người bảo vệ trung nguyên bao nhiêu năm nay, luôn nói là mưu cầu hạnh phúc cho bá tính Thần Châu. Vậy Tuyết Ẩn ta lấy tu vi hơn hai ngàn năm ra đảm bảo, trong ba mươi năm tới, Thổ Phồn sẽ không dấy binh với Đại Đường, được chưa?

Chúng nhân nhất tề run sợ, có người không nhịn được thảng thốt kêu:

- Tuyết Ẩn thượng nhân? Quốc sư Thổ Phồn?

Trong núi tuyết vang lên một âm thanh rổn rảng như gươm giáo giao nhau:

- Đại Nhật Chí ta cũng sẽ tấu lên Tôn hoàng, trong ba mươi năm không phạm vào trung thổ.

Mọi người lại một lần nữa khiếp đảm kêu lên:

- Khố Hạnh vương Đại Nhật Chí tôn giả? Người được Thân Độc(9) và Đại Thực đồng thời phong làm Bồ tát cứu nước?

Tử Cực lão nhân giãn đôi mày dài:

- Máy cái tên quái vật các người đưa ra quà cáp hậu hĩnh như thế, tất có điều kiện gì đây, nói rõ xem!

Núi tuyết im lặng một chốc, rồi thong thả đáp:

- Ta chỉ đề nghị người một việc, một việc mà người nhìn vào có khi thấy bé tẻo teo. Đó là, đợt này người đừng thu đồ đệ nữa!

Tử Cực lão nhân lần đầu tiên rời mắt khỏi cuốn sách, ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Núi tuyết tỏ ra ngật ngùng, tựa hồ không muốn nói, rồi tựa hồ lại muốn thuyết phục Tử Cực lão nhân:

- Bởi vì Phật tổ giảng dụ ngôn rằng, nếu năm nay người thu đồ đệ thì mặt đất sẽ sụt xuống, nhân gian chìm trong lũ lụt.

Tử Cực lão nhân phá lên cười:

- Ghê gớm thế cơ à?

Mặt trời đỏ nghiêm giọng:

- Đùng nghi ngờ! Trong số các đồ đệ người sắp thu nạp, có một kẻ theo định mệnh là sẽ bắt đầu ma kiếp, khai mở trùng trùng âm cố để phóng thích vua của vạn ma. Lúc đó không chỉ Lạc Thăng Luân cung và Tây Phương Đại Nhật rơi vào trầm luân, mà ngay cả Ma Vân thư viện cũng sụp đổ. Còn chúng sinh thiên hạ thì chìm trong khổ nạn chưa biết bao giờ nguôi. Tử Cực, hãy tin vào sự từ bi của Phật tổ!

Tử Cực mim cười, lắc lắc quyển sách trên tay:

- Nhưng sách ta không viết như thế. Ma Vân thư viện chỉ chiêu nạp hiền tài thiên hạ, chỉ rèn luyện tinh anh thế gian, không phải là tôi con của Phật tổ nào cả. Tuyết Ẩn, ta đã nói từ lâu rồi, Phật của người căn bản là không cứu được người.

Núi tuyết lạnh lùng nói:

- Tử Cực, người đừng quên, Phật tổ dạy rằng, tên ma đầu đó sẽ xuất thế. Người chỉ dựa vào đám khí tím này thì không áp chế được nó đâu.

Tử Cực cười báo:

- Nếu có thêm cái hộp, khí tím sẽ áp chế được nó, vậy lời Phật dạy của người chẳng phải là không linh rồi sao?

mảng tuyết do mây trắng hoá thân quanh mình nó lập tức xoáy lên ào ào. Những mảng tuyết lớn như cái chiếu, nháy mắt cùng biến thành vô số pháp thân Kim cương mắt trợn trừng, miệng gầm gào âm âm lao xuống.

Vầng mặt trời đỏ đằng sau núi tuyết cũng rống lên giận dữ, rồi phình to ra. Chỉ trong khoảnh khắc, mọi cơn sóng đồ lòm trải khắp vòm không, hợp cùng muôn ngàn mảng tuyết rầm rộ hạ giáng.

Đôi mắt lơ lơ của Tử Cực cuối cùng cũng ánh lên nét nghiêm trang. Lão nhẹ nhẹ phất tay, khí tím lẫm đằng trên Chung Nam sơn rùng rùng chấn động, ngẩng lên nghênh đón mây tuyết và vầng mặt trời máu.

Một trận chiến sắp bắt đầu! Trận chiến giữa ba tuyệt đại cao thủ mà tu vi đã vượt ngưỡng tưởng tượng của thế nhân từ lâu.

Chú thích

(7) Tên gọi chung các vương quốc Ả rập và Do Thái hoặc nơi cư ngụ của dân tộc Ả rập và Do Thái vào thời Đường, Tống.

(8) Theo Đạo giáo, tu luyện chia thành chín chuyển, từ 1 tới 9. Ở đây ý nói Tử Cực, Đại Nhật Chỉ và Tuyết Ẩn đã đạt tới bậc cao nhất trên con đường tu tiên.

(9) Tức Ấn Độ.

(10) Tức học sinh (từ sáng tạo của Bộ Phi Yên).

(11) Cân đây là cân Trung Quốc, một cân tương đương nửa ki lô gam.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đời Người Gặp Nhau Đã Là Duyên

Triết gia Hạ Triệt thời thượng cổ từng nói: Mọi sự kiện trọng đại trong lịch sử đều bắt nguồn từ một sự việc nhỏ nhoi chẳng đáng gì.

T

Trận đại chiến kinh thiên động địa nổ ra tại Ma vân thư viện vốn đủ sức phá nát đất trời, nhưng đặt trong cả chiều dài lịch sử thì chỉ như một nét chấm phá mà thôi.

Ánh mắt lịch sử, lúc này chăm chú dõi vào khu rừng hoang trên núi Chung Nam. Ở đó đang diễn ra một sự việc thực quá đỗi vụn vặt.

Hồ Đột Can xoay nghịch thanh đao sắc trong tay. Đôi mắt hẩn như mắt sói, nham hiểm và tàn độc, nhìn chăm chăm vào hai kẻ trước mặt. Hồ Đột Can biết rõ hai kẻ đó hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn, bởi vì một người gầy gò và người kia cực kì gầy gò, còn hắn thì vô cùng vạm vỡ, đây là chưa kể hắn có thêm hai gã trợ thủ đặc lực, Rồng và Hổ. Ba tên lực lưỡng bọn hắn đều tập tành võ nghệ, lại được trang bị những thanh bội đao bằng thép tinh mua với giá hai lượng bạc, thừa sức ăn sống nuốt tươi hai đứa nhóc miệng còn hôi sữa tay không tấc sắt này, vì thế hắn rất an tâm. Càng an tâm, sự tàn nhẫn của hắn càng dữ dội, dữ dội tới mức cho dù hai đứa không phản kháng, hắn cũng phải chém cho vài nhát. Ai bảo chúng nó chọc giận Hồ đại lão gia làm chi.

Một trong hai đứa trẻ sợ đến run lẩy bẩy, đôi chân mềm nhũn gần như khụy xuống đất. Hồ Đột Can ngắm nghía cặp mắt đờ đẫn và sợ hãi của nó. Hẳn thích đôi mắt kiểu này lắm, bởi vì một khi đối thủ lộ ra ánh mắt như vậy, chứng tỏ là đã phó mặc cho hãn bãm vằm mổ xẻ rồi.

Nhưng đứa bé tên là Lý Huyền đứng cạnh nó lại khiến hãn không thoải mái chút nào cả. Hồ lão gia tay cầm đại đao, bên mình còn Rồng Hồ theo hầu, thế mà Lý Huyền chẳng coi vào đâu, miệng cứ cười nhạt bóng, cọng cỏ đuôi chó ngậm bên mép môi.

Lẽ nào nó không biết đao đâm vào người là đau lắm ư? Mà ngậm gì thì ngậm, sao lại ngậm cỏ đuôi chó, khẩu vị thực tối quá đi! Hồ Đột Can rất ghét loại người thô tục, vì vậy hãn ưỡn ngực phình bụng, tức giận mắng:

- Tiểu tử, mau tránh ra, nếu không ta chém cả người bây giờ!

Lý Huyền cười khi khi nhìn Hồ Đột Can. Nó nhần nhần răng khiến cọng cỏ đuôi chó xoay xoay, mỗi lần cỏ xoay, mắt Hồ Đột Can lại đảo theo, Lý Huyền buồn cười quá thế. Nó biết Hồ Đột Can không thích bộ dạng nhấm cỏ đuôi chó của nó, nhưng người đòi nhiều lúc kỳ cục như vậy, càng không thích, thì càng chú ý.

- Ta có thể hỏi tại sao người chém nó không?

- Bởi vì nó ăn cắp gà nhà ta!

Lý Huyền ngạc nhiên quay lại Phong Thường Thanh đang nấp sau lưng. Thằng bé đã sợ đến tái xanh tái tử, mắt thì trắng dã, tựa hồ ngất xỉu đến nơi.

- Tại sao người phải ăn cắp gà nhà hãn?

Phong Thường Thanh khó nhọc nuốt ực, hé mắt ngó ra. Uy nghi của Hồ lão gia gần như đã đè bẹp nó rồi:

- Em... em không ăn cắp gà nhà ông ấy! Đây là do em săn được.

Nó chìa tay, trong tay là một nắm lông vũ sặc sỡ. Lý Huyền kinh ngạc:

- Đây là gà rừng mà! Hồ lão gia, gà rừng mà là của nhà người ư? Chẳng hoá... chẳng hoá người là cướp rừng ư?

Lý Huyền càng cười, Hồ Đột Can càng điên tiết. Hồ Đột Can càng điên tiết, Lý Huyền càng muốn chọc cho hắn nổi khùng thêm lên. Quả nhiên, Hồ Đột Can hầm hầm bảo:

- Sao nào, ngọn núi này là nhà chúng ta đây, không được ư? - Hắn vỗ bốp lên cái đầu trọc gần hết của mình, hắn học bảo - Tiểu tử, nói thực với người nhé! Có trách thì trách tên này quá xấu xí. Nó phải biết Hồ lão gia nổi danh là một tín đồ duy mỹ, sao nó lại dám vác xác tới trước mặt ta? Lão gia không vung một đao chém cho cái đầu vẹo vọ kia rơi xuống thì làm sao xứng đáng với đôi mắt sinh ra để thưởng thức cái đẹp này chứ?

Hắn hoa chân múa tay, vừa tức tối vừa đắc ý mà nói ra những câu ấy. Tức tối là với bộ mặt của Phong Thường Thanh, đắc ý là vì sự “duy mỹ” của bản thân. Lý Huyền nhìn cái đầu gần như hói sọc, lại ngửi cái mũi sâu rượu đỏ tấy, cái mặt lồi lõm bành bạnh tua tủa lông lá của Hồ Đột Can.

Duy mỹ ư?

Nó bỗng cảm thấy Hồ Đột Can đúng là một con người lạc quan. Nường theo ánh mắt hắn, nó ngoảnh đầu nhìn lại Phong Thường Thanh sau lưng mình. Cho dù không thuộc dạng cực đoan về xấu đẹp, Lý Huyền cũng phải đồng ý với nhận xét của họ Hồ. Phong Thường Thanh quả thực quá khó coi, lúc này vì đang khiếp hãi nên thu mình nấp né, trông đã xấu xí lại hèn hạ. Lý Huyền thầm thở dài, nghĩ mình đúng là giàu lòng nhân ái, đến người thế này mà cũng xả thân xông vào cứu. Nó cười khì khì bảo:

- Chắc nhà các người phải tiết kiệm lắm.

Câu này là nói với Hồ Đột Can. Họ Hồ ngán người, bực bội hỏi:

- Tiểu tử, ngươi nói sao?

Lý Huyền tươi tỉnh đáp:

- Nhà các ngươi nhất định là tiết kiệm đến nỗi không sắm cà gương. Chứ nếu có, làm sao mà ngươi vun đắp được mỹ cảm sắc sảo đến thế?

Hồ Đột Can cười vánh:

- Mỹ cảm đâu phải là do gương vun đắp nên? Cái thằng này chả có tí hiểu biết gì!

Rồng đứng bên lí nhí nhắc:

- Đại ca, nó đang chửi anh đấy!

Hồ Đột Can buột kêu, nhảy dựng lên:

- Chửi ta? Nó chửi gì ta?

Hổ đáp:

- Nó chửi anh xấu xí, nếu soi gương thì nhất định là tự mình tức chết.

Hồ Đột Can cuồng nộ thét:

- Nó dám chửi ta!

Ánh thép lóe sáng, Hồ Đột Can vung đao chém Lý Huyền. Lý Huyền thét lớn:

- Dừng tay!

Hồ Đột Can dừng đao, lé mắt nhìn thẳng bé:

- Người còn gì cần nói à?

Ánh mắt đánh lại, Lý Huyền lạnh lùng hỏi:

- Lẽ nào người không nhận ra ta thân hoài tuyệt kỹ, hễ xuất thủ là sẽ lấy được mạng người ngay ư?

Nó đứng thẳng người, tay chắp sau lưng. Ánh triều dương xuyên qua cánh rừng, đổ lốm đốm xuống gương mặt nó, soi rõ vẻ kiêu ngạo khác thường. Hồ Đột Can giật mình, lúng búng hỏi:

- Người... người đến dự thi Ma Vân đại hội phải không?

Lý Huyền cười nhạt:

- Phải. Hơn nữa, lại do chính họ mời ta tới. Lão đại Quân Thiên Thương và lão nhị Tạ Vân Thạch ở Ma vân thư viện là chỗ rất thân tình với ta. Ta với hai lão ấy bá vai bá cổ suốt.

Quân Thiên Thương? Tạ Vân Thạch? Đó đều là những tên tuổi lớn!

Các thớ thịt trên mặt Hồ Đột Can rung bần bật, hăn vô thức địch đao ra sau mấy tấc. Lý Huyền trừng trừng nhìn hăn, cặp mắt trong veo dăng dấy một sức mạnh khó lường, Hồ Đột Can bất giác thấy lòng chùng xuống. Ánh mắt Lý Huyền càng thêm sắc bén:

- Người nên hiểu, nếu ta không có chút bản lĩnh, đời nào dám ra tay cứu người?

Hồ Đột Can vội thu đao về, bộ mặt nung núc nặn ra một điệu cười:

- Thế... thế ư? Bị nhân có mắt không thấy núi Thái, mạo phạm đến tiểu gia. Mong tiểu gia đừng trách cứ.

Hắn thay đổi thái độ nhanh đến mức Lý Huyền cũng chẳng ngờ. Nhưng thẳng nhóc chỉ gật đầu, cười hì hì:

- Ta phải mang đứa bé này đi, người không có ý kiến gì chứ?

Hồ Đột Can vội đáp:

- Không ý kiến, không ý kiến. Xin mời tiểu gia!

Lý Huyền quay lại bảo Phong Thường Thanh:

- Đi nào!

Nào ngờ Phong Thường Thanh không nhúc nhích. Lý Huyền cau mày giục:

- Đi mau!

Phong Thường Thanh nghẹn ngào đáp:

- Em sợ bùn rùn cả người, không đi nổi nữa.

Lý Huyền sầm mặt, quay lại nhìn Hồ Đột Can, miệng dần dần lại rặng nét cười:

- Phiền người công nó cùng ta đến Ma Vân thư viện được không?

Hồ Đột Can tức điên, định tỏ thái độ. Lý Huyền bèn cau mặt, lạnh lùng cảnh cáo:

- Nếu người cảm thấy thanh đao trên tay đủ sức dương cự Kinh Long Tuý Nguyệt công của ta, cảm thấy người và hai tên thủ hạ úng não có thể cản được Xuyên Vân Chấn Sơn chưởng của ta, thì không cần công nó nữa.

Kinh Long Tuý Nguyệt công? Xuyên Vân Chấn Sơn chưởng?

Loại võ công nào có tên gọi vang lừng thế này thì chắc phải chứa uy lực đáng sợ lắm. Hồ Đột Can há hốc mồm, sắc giận từ từ tan biến. Hắn quay lại, gầm lên:

- Rõng, vác thằng bé đi!

Giọng Lý Huyền thoát lạnh băng:

- Ta đã bảo rồi, người công nó.

Tim họ Hồ đập thành thạch. Hắn khẽ liếc về phía Lý Huyền, thấy mặt nó hầm hầm tức giận. Nếu chỉ là kẻ hư trương thanh thế thì liệu có dễ nổi giận như vậy không?

Chắc không đâu.

Theo đó mà suy, ắt hẳn Lý Huyền thân hoài tuyệt kỹ thật. Nếu nói dối thì nó đâu dám tới Ma Vân thư viện? Đến khi gặp Quân Thiên Thương, Tạ Vân Thạch, chẳng phải những lời nói dối sẽ bị vạch trần hay sao?

Biết nén nhục mới là đại trượng phu, Hàn Tín còn phải luôn trôn người ta nữa chi. Hồ Đột Can hùng hồn khích lệ bản thân, cúi xuống kéo Phong Thường Thanh dậy, xốc lên lưng. Năm người im lặng tiến về hướng Ma Vân thư viện.

Vòng qua đầu núi, đi được chừng một dặm, họ đã thấy cổng lớn của Ma Vân thư viện thấp thoáng đằng xa. Hồ Đột Can bỗng tái mặt, bởi vì lúc này cảnh tượng ở đó trông thật phần đáng sợ.

Một đám mây tuyết khổng lồ đang trùm lên cả đỉnh núi, trông y hệt một ngọn núi khác đang đè nghiêng xuống ngọn Chung Nam. Vô vàn mảng tuyết từ đám mây lao ra, biến thành một đàn Kim cương hộ pháp, gầm rú ngợp trời, cùng vận dụng pháp bảo chân lực, bay vèo vèo qua lại trên đỉnh núi.

Từ đám mây tuyết thi thoảng lại đùn ra những câu phù chú tiếng Phạn, tinh quang chớp chớp rồi vỡ tung, thân hình của các Kim cương hộ pháp liền phình to lên một bậc, Phục Ma trượng và Kim Cương chử trong tay chúng rực hào quang, mang theo lực nặng ngàn cân ùn ùn đánh xuống.

Đồng thời tiếng thiên xướng vang vọng đất trời, một vầng mặt trời đỏ lờm nấp sau núi tuyết, chốc chốc bắn vút lên một làn sóng máu, cũng đánh dữ dội vào dòng khí tím đang bao phủ núi Chung Nam.

Dòng khí tím vẫn đứng yên, bên trong có ánh chớp lấp loáng, vững chãi bảo vệ cả toà thư viện. Một luồng ánh tím bắn vút lên, trên tới tận trời, dưới thông xuống đất, mây tuyết và mặt trời máu không thể nào lấn át được.

Hồ Đột Can đâu đã chứng kiến cảnh tượng này bao giờ? Mặt mày tái mét, chân tay bủn rủn, hãn suất ngã quay ra đất. Phía sau, Rồng và Hồ từ từ lùi ra xa, không dám tiến thêm lên nữa. Lý Huyền biến sắc, vội giục:

- Đi mau! Quân Thiên Thương mời ta tới chính là để đối phó với lão yêu quái này, không ngờ ta chưa tới, bọn họ đã khai chiến rồi.

Hồ Đột Can nghe mấy câu đó, tim gần như ngừng đập.

Lý Huyền lại đủ bản lĩnh đối phó với loại yêu quái đáng sợ thế kia ư? Vậy mà mình suất nữa gây hấn với nó! Cũng may Lý Huyền không hề xuất thủ, tha mạng cho mình, thật đúng là con người khoan dung đại độ. Thấy Lý Huyền ráo bước vào cổng viện, Hồ Đột Can loạng choạng bước Itheo, đầu óc trống rỗng.

Trong viện rất đông người, mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm lên khí tím, mây tuyết và mặt trời đỏ. Lý Huyền dừng lại, ngoái nhìn Phong Thường Thanh:

- Người tự đi được chưa?

Biết Lý Huyền là cao thủ, Phong Thường Thanh đã chế ngự được nỗi sợ hãi của mình. Nó tụt khỏi lưng Hồ Đột Can, vòng tay nói:

- Em đi được rồi.

- Tốt lắm. Người vào báo với Tạ Vân Thạch là ta đã đến.

Nó trở tay trái lên chỗ đài cao. Phong Thường Thanh sợ sệt ngó mặt trời đỏ và mây tuyết ngợp trời, không dám tiến bước, nhưng lại ngại Lý Huyền nổi giận, nó bèn ngần ngừ nhích đi. Lý Huyền Irông theo cho đến khi Phong Thường Thanh tiến hẳn vào đám đông, khuất dạng, mới quay lại nhìn Hồ Đột Can. Tên đạo tặc đang thấp thỏm bốn chốn, đến cười cũng không cười nổi.

Mặt Lý Huyền bỗng thoáng nét tinh nghịch:

- Người vẫn chắc mẫm những lời vừa rồi của ta mà giả thì không đời nào ta dám đến Ma Vân thư viện, bởi Quân Thiên Thương hoặc Tạ Vân Thạch sẽ vạch trần sự dối trá của ta, phải không?

Hồ Đột Can buột miệng:

- Đúng - Hẳn ngăn người, rồi dẫn đo - Lẽ nào không phải như thế sao?

Lý Huyền ung dung nói:

- Lẽ nào người chưa từng nghĩ, hạng người như người chẳng bao giờ đủ tư cách yêu cầu Quân Thiên Thương thực chứng?

Nó lè lưỡi, và đột nhiên biến mất.

Nó đã linh vào giữa đám đông rồi.

Hồ Đột Can ngó người. Rất lâu sau, hẳn mới găm lên cuồng loạn:

- Ta... ta bị lừa!

Cái thằng oắt chưa ráo máu đầu này hiển nhiên chỉ là một thằng oắt chưa ráo máu đầu, thế mà hắn lại coi nó như tuyệt đỉnh cao thủ. Đáng buồn hơn là, hắn đã công một kẻ xấu xí như Phong Thường Thanh suốt một thôi đường dài. Hắn là người duy mỹ, là người được giáo dục tử tế để đủ khả năng cảm thụ những cái đẹp khiến đất trời phải sửng sờ. Người đời cứ việc phỉ báng nhân cách của Hồ lão gia, nhưng không được phép nhạo báng thẩm mỹ của hắn.

Mỗi sĩ nhục ghê gớm ấy khiến Hồ Đột Can như điên như cuồng, đến nỗi quên băng núi tuyết và mặt trời đỏ đáng sợ biết ngần nào, nên cứ thế hùng hổ chen huých vào đám đông. Hắn phải bắt bằng được thằng oắt tội đáng muốn chết kia, hắn phải giết nó! Lập tức giết chết nó!

Đúng lúc ấy, đám mây tuyết ngập trời đột nhiên động đậy. Một đạo hào quang từ trong đám mây bắn ra, chỉ tích tắc đã phình to thành một con tuyết long xù vây giương sừng, lao qua thình không giữa tiếng gầm rú kinh thiên động địa. Hồ Đột Can vừa phát hiện ánh sáng lạnh lóe lên trước mắt thì đã thấy con tuyết long lao thẳng tới nơi, và chưa kịp bàng hoàng thì nó đã chui luôn vào người hắn rồi.

Hồ Đột Can muốn ngắt, tường đâu mình sẽ đông cứng mà chết.

Song ngược lại, con tuyết long như một bó đuốc không lõi, châm đốt tất cả những ngọn lửa tàng ẩn trong người hắn. Hồ Đột Can không hiểu vì sao bản thân chứa được nhiều lửa đến thế, chắc nhóm lên là không thể nào dập được nữa. Hắn khiếp hãi nhìn bản thân, chỉ thấy ngọn lửa màu trắng liên tục bốc lên từ xương cốt, cơ bắp của mình, cháy phừng phừng thành những chữ kỳ quái, nhưng hắn hoàn toàn không đau đớn. Hắn chỉ thấy khát, thấy nóng nảy, ngọn lửa bắt nguồn từ trong tâm phẫn khiến hắn nhón nhác tìm cách giải toả.

Một giọng già nua mà có sức thấm thấu sâu xa bỗng phát ra từ tim hần: “Người giáng thế và mang theo oán nộ, người giáng thế và mang theo ánh sáng. Hãy để trái tim dẫn người đi, ta cho người làm Giáng Thế minh vương”.

Giáng Thế minh vương? Hồ Đột Can không hiểu đây là cái gì, nhưng dòng tuyết nóng trong người cứ rần rật như thiêu đốt, khiến hần nóng nực bức bối đến cùng cực. Hồ Đột Can gầm lên một tiếng hoang mang, vùng chân chạy ào đi.

Chẳng ngờ hần mới dướn mình, ngón chân đã phụt ra một sức mạnh phi thường, thân hình vạm vỡ của hần bật cao, bay thẳng lên đến hơn hai trượng.

Biến cố đột ngột này làm Hồ Đột Can giật thót, rồi đổi ra vui sướng điên cuồng, bởi đã phát giác ngọn lửa trong người là nguồn cội tạo nên sức mạnh vô tận. đồng thời thân thể hần cũng biến thành nhanh nhẹ vô song. Hồ Đột Can đã lột xác thành cao thủ, hạng cao thủ mà trong mơ hần cũng không dám ước.

Ánh mắt hần trở nên sắc bén, mau chóng gắn chặt lấy một bóng người trong đám đông. Hần hét vang: “Lý Huyền!” rồi chém một nhát.

Thế đao mới cất lên, một luồng tuyết rồi tung đã từ thân đao bật ra, rít một tiếng chói tai, chỉ trong tích tắc hoá thành một thanh đao quang dài hơn ba thước, chém thẳng xuống Lý Huyền.

Hồ Đột Can cả mừng, không hiểu mình gặp số đỏ nào mà công lực lại thăng tiến thần tốc thế. Nhưng sự thay đổi này khiến hần rất thích thú, hần cần mạnh, cần hùng mạnh hơn nữa. Sức nóng trong người dường như cảm nhận được ý chí quyết đấu mãnh liệt của Hồ Đột Can, bèn xoáy tròn và bốc mạnh lên. Tiếng rít của đao quang càng chói tai, lưỡi đao vụt bật dài thêm nửa thước.

Lúc này, Lý Huyền cũng cảm thấy có điều không ổn, nó ngẩng đầu trông thì thấy thanh đao của Hồ Đột Can loảng ngoảng lao xuống y như một lần chớp xé gió, xung quanh phủ toàn mây đen. Thăng bé hoảng hồn, không tưởng tượng nổi Hồ Đột Can bỗng trở nên uy mãnh như thế. Nó chẳng màng nghĩ kỹ nữa, vội lăn tròn người né sang một bên.

Hồ Đột Can rú lên, cười sảng sặc nghe hết cả hồn, nghiêng tay chém ngang trường đao. Luồng đao quang nghiêng theo, quét tới Lý Huyền.

Lý Huyền lắc mình rất nhanh, nhưng làm sao nhanh bằng lưỡi đao nửa hư nửa thực tạo ra từ ánh sáng như thế? Chỉ tích tắc, vệt sáng màu trắng đã phóng tới gần.

Lý Huyền biết không thể may mắn tránh được, mà đã không làm được thì dứt khoát không cố nữa. Khôi hài thành tính, nó cười khi khi nhìn Hồ Đột Can:

- Người biết không, tóc người cháy sạch rồi, bộ dạng này mới thực là khó coi.

Hồ Đột Can gầm lên, thanh đao phụt ra như con rồng giận dữ, bắn thẳng vào Lý Huyền.

Hắn quên mất mọi điều, sức mạnh hẳn thi triển quả thực rất dữ dội, nhưng binh khí trong tay lại chỉ là một thanh đao cùn mòn rẻ tiền, đâu thể chịu đựng được luồng thần lực đó? Chỉ nghe rắc một tiếng khẽ, thanh bội đao bằng thép tinh chịu không nổi sự xung động của hoả kinh mãnh liệt, bèn gãy luôn làm đôi, vệt đao quang cũng theo đó tiêu biến.

Hồ Đột Can ngăn người một chốc, rồi cười phá lên:

- Tiểu tử, số người đở ghê thật!

Hắn hùng hổ nắm tay, nện một quyền xuống mặt đất. Một luồng sức mạnh ùng ùng lan đến. Lý Huyền vừa kịp cảm thấy trời xoay đất chuyển, đã bị chấn lực đánh cho bật bắn lên trời rồi rơi bịch xuống đài cao. Hồ Đột Can đã quen làm Hồ lão gia không sợ trời không sợ đất, lúc này trong mình lại có thần công, càng không uý kỵ gì nữa, lắc mình lao như chớp lên đài.

Cảm giác chế ngự sức mạnh thực là tuyệt diệu, Hồ Đột Can không nhận được cú mơ màng nghĩ lung tung, tiếc sao bản thân không có hai con mắt rời hẳn ra ngoài, để mà từ xa nhìn lại tư thái tuyệt mỹ lẫm lẫm oai phong của chính mình.

Sau cú ngã đau tái người, Lý Huyền lồm cồm bò dậy, đầu óc chưa nguôi choáng váng lại đã thấy đôi bàn tay bè bè của Hồ Đột Can vung tới trước mặt. Nếu bị tóm trúng, e rằng khó lòng tránh được kiếp nạn.

Mắt Hồ Đột Can ánh lên nét nhạo báng tàn nhẫn, hiên nhiên hẳn rất rõ điều đó!

Lý Huyền đảo mắt, thành linh bật cười sảng sặc. Nó từ từ đứng dậy, không thèm để ý đến đôi bàn tay tử thần kia.

Thấy vậy, Hồ Đột Can đâm ra do dự. Hắn không rõ Lý Huyền định giờ trò ma gì, nên không dám đưa tay tóm ngay. Hồ lão gia vốn coi cái đẹp như sự sống, nhưng còn quý sự sông hơn bất kỳ vàng bạc châu báu nào, nhất định không làm những việc không chắc chắn. Vì vậy, khi chưa hiểu được Lý Huyền cười vì lẽ gì, hắn không dám mạo muội động đôi bàn tay vào nó. Đồng thời cũng không muốn tỏ ra núng thẽ, nên hắn cười theo, cười rất nanh ác:

- Người cười gì nào?

Lý Huyền phui đất cát trên áo, ung dung nói:

- Hình như người còn chưa biết.

Hồ lão gia còn chưa biết ư? Hồ Đột Can bỗng nhiên nhớ lại câu nói của một vị cao nhân từng đánh hấn bết đít: “Những điều chưa biết là những điều đáng sợ nhất.” Hấn bất giác nao núng, không nhịn được phải hỏi:

- Ta còn chưa biết cái gì cơ?

Lý Huyền không đáp, chỉ khẽ cúi mình xuống như làm động tác “mời”, cánh tay trở ra phía sau.

Hồ Đột Can đưa mắt nhìn theo hướng tay chỉ, thì trông thấy Tạ Vân Thạch, khuôn mặt bình lặng, tay áo bằng đoạn tím đang phủ lên đốc kiếm đeo bên hông. Hồ Đột Can vụt nhớ ra, thanh kiếm trong ống tay áo tím đó chính là Xuất Vân kiếm, một trong ngũ đại danh kiếm hiện nay.

Nhân thế hấn nhớ lại luôn danh tiếng vô địch và phong lưu tuyệt thề của Tạ Vân Thạch. Tim gan như vỡ cả, hấn vội vội vàng vàng thoái lui, hoả kình trong người cũng xẹp đi theo.

Lý Huyền mỉm cười:

- Ma Vân thư viện mà lại dung thứ cho sự xấc xược của người ư? Nếu người muốn đánh nhau, ta nghĩ vị huynh đài của ta đây nhất định sẽ bồi tiếp người một trận ra trò - Mặt nó lộ vẻ vui thích, rồi còn dẫn bước lên, đưa tay vỗ vỗ vai Tạ Vân Thạch vẻ rất thân mật và thoải mái, đoạn cười vang - Nếu huynh muốn nện hấn thật lực thì cứ tự nhiên xuất thủ, đừng nề mặt đệ

Tính cách của nó là như thế, với ai cũng tự nhiên cũng quen thuộc, chẳng bận tâm đối phương là nhân vật cỡ bự nào.

Tạ Vân Thạch không lấy thế làm phật ý, thậm chí cung mày còn giãn ra, thoáng nét cười.

Dù đang dưới màn mây tuyết mịn mù, mọi người lại thấy lòng dịu đi. Nụ cười của Tạ Vân Thạch như mây trong gió lạnh, trời thanh trăng sáng, khiến họ tạm lãng quên mây tuyết nặng máu đang vần vũ trên cao.

Đỉnh núi Chung Nam dường như không còn tai ách nữa, mà chỉ có nụ cười, có luồng gió mát.

Nụ cười ấy hiện trên gương mặt đẹp như tạc của Tạ Vân Thạch, lại như hiện trong trái tim mỗi người. Bây giờ, ai nấy cùng rơi vào cảm giác mơ màng, tưởng đâu mình không còn là tục nhân tầm thường xoàng xĩnh nữa, mà đang ung dung đứng trên nơi cao vô tận, tay cầm một thanh Xuất Vân kiếm.

Họ như tắm trong gió mát trăng thanh, tận hưởng sự nhàn nhã toát ra từ xương tuỷ, sự phong lưu thiên cổ kế thừa lại từ hai nhà Ngụy Tấn, có tâm hồn an tịnh, có vạn thế tình hoà.

Vì vậy họ không còn sợ hãi nữa.

Tạ Vân Thạch điềm tĩnh nhìn Hồ Đột Can, vẻ như đang nhâm nhi khoan khoái.

Hồ Đột Can thấy lòng tràn uất giận, hấn cảm nhận được Tạ Vân Thạch chẳng coi hấn ra gì. Hấn muốn xông lên quyết đấu, nhưng lý trí đã nén cơn bùng bột xốc nổi của hấn lại.

Hồ lão gia lịch duyệt giang hồ nên hết sức bén nhạy, hấn biết, Tạ Vân Thạch không phải hạng thùng rỗng kêu to như Lý Huyền, Tạ Vân Thạch mà đã coi thường ai thì chỉ có một nguyên nhân thôi, là kẻ đó hoàn toàn không đủ tư cách để được y xem trọng. Hồ Đột Can cười khà khà:

- Lý Huyền, người chẳng đã nói người là cao nhân sánh ngang Quân Thiên Thương, Tạ Vân Thạch ư? Tại sao không đấu với ta?

Nghe những lời đó, Tạ Vân Thạch bất thần biến sắc. Y không quen Lý Huyền, cũng chưa từng nghe có ai đủ tài tề danh với huynh đệ nhà y.

Lý Huyền thờ ơ lắc đầu:

- Đối tượng bị gây rối là Ma Vân thư viện, có can hệ gì tới ta?

Hồ Đột Can hừ mũi, thình lình phóng tay chộp Lý Huyền.

Một luồng sáng từ trên cao đổ xuống, Hồ Đột Can bị chiếu trúng tay, tức thì không động đậy gì được nữa. Họ Hồ hoảng vía, ngẩng đầu lên thì thấy Tử Cực lão nhân đang chăm chăm nhìn mình. Tử Cực gật gù rồi ngửa mặt nói với đám mây:

- Tuyết Ẩn! Giáng Thế minh vương ân của người huyền diệu ngang tạc hoá, sức mạnh sánh đất trời, có khả năng biến ảo vô hình. Cứ tiếp tục tu tập theo đường hướng này thì sẽ chế phục được ma đạo, thành Phật thành Thánh, hà tất sợ ma vương nào nữa? Người phải biết trời vốn vô tướng, Phật với ma hoàn toàn là tự tâm sinh ra mà thôi.

Đám mây tuyết cuộn lên như sôi, tạo hình sấm chớp, nổ rầm rầm bên trên đám khí tím. Giọng Tuyết Ẩn thượng nhân rền vang:

- Tử Cực, người không hiểu đâu...

- Ta không hiểu thật, - Tử Cực lão nhân chậm rãi gật đầu - Vì vậy Ma Vân đại hội nhất định sẽ tiến hành như thường.

Ánh mắt lão dừng lại ở Lý Huyền:

- Đây chính là trận thứ nhất.

Núi tuyết bỗng im lìm, đến lượt vầng mặt trời đỏ máu gầm gừ, dội ra những tia chói gắt:

- Tử Cực, người đừng một mình một phách như vậy!

Tử Cực trợn to mắt, khí tím mù mịt trên Chung Nam sơn đột nhiên phun ra dày nặng thêm, xoay tít quanh mình Tử Cực, khoác thêm vè trang nghiêm cho thân hình cao lớn của lão:

- Tuyết An, người chỉ nghe lời Phật, mà không biết mệnh trời - Lão cúi đầu, mỉm cười hỏi Lý Huyền - Hải tử, ta hỏi này, người có biết làm cách nào để đánh bại người đang đứng trước mặt người không?

Lý Huyền chớp chớp mắt nhìn Hồ Đột Can. Họ Hồ đương cơn nộ hoá, gầm lên điên cuồng, các múi thịt trên người phình ra, trông hung bạo ghê gớm. Sức vóc con con của một Lý Huyền chuyên khoác lác không thể đương cự được địch thủ mạnh mẽ đó. Vì vậy nó mau chóng lắc đầu:

- Tôi không đánh.

Tử Cực lão nhân cũng không phật ý:

- Không đánh ư? Tại sao?

Lý Huyền mỉm cười:

- Người với người sao lại phải đánh nhau? Chung sống hoà bình chẳng tốt hơn ư?

Khuôn mặt Tử Cực lộ vé hiên từ:

- Nhưng hãn cứ muốn giết người cơ mà.

Lý Huyền nói:

- Kể cả thế tôi cũng không đánh, tôi có thể dùng tình người để cảm hoá hãn. Hãn cứ gây sự với người khác hoài, tôi nghĩ là do thiếu tình cảm. Nếu hãn biết có người đứng trước nguy cơ bị chém vẫn tự nguyện cảm hoá hãn

ta, nhất định hẳn sẽ xúc động đến rơi lệ, hiểu ra bản thân mình trước đây mới ngu dốt tồi tệ làm sao. Hẳn sẽ hối cải, ăn năn, khóc lóc cầu xin tôi tha thứ. Chẳng phải từng có người nói, đây là thế giới của yêu thương, vì sao chúng ta phải đánh nhau đó ư? - Nó càng nói càng kích động, trở thẳng vào mũi Hồ Đột Can - Tôi muốn dùng...

Nó ngó cái đầu bóng lưỡng của đối thủ, gắng sức nói nốt hai chữ “yêu thương”, nhưng chân dung gớm ghiếc của Hồ Đột Can khiến nó ghê tởm, không tài nào diễn đạt được như ý định. Vật lộn hồi lâu, thấy không đủ sức phản bội lương tri của mình, nó đành ú rũ quay đi, khẽ nói:

- Xin lỗi, ta không tài nào cảm hoá được người.

Kết luận đó khiến nó hăng hục.

Kết luận đó khiến Hồ Đột Can nổi trận lôi đình. Lẽ nào thằng nhóc không nhận ra hẳn đang khoác bao nhiêu lụa là màu sắc thêu chỉ chít những vằn thớ cao nhã nhất? Lẽ nào nó không nhìn thấy hẳn đang thắt chiếc đai lưng đỏ thắm với những múi nở thời thượng nhất? Trước bao nhiêu nét đẹp tinh tế đến thế mà nó không nói nốt hai chữ “yêu thương” ư? Nếu không bị khí tím của Tử Cực lão nhân kiềm chế, hẳn quyết băm cái thằng không có tí tu dưỡng nào về thăm mỹ này ra làm muôn mảnh! Băm ra làm muôn mảnh!

Tử Cực lão nhân mỉm cười:

- Thế à... thế người cảm hoá hẳn đi.

Ánh tím bỗng tản ra nơi cổ tay Hồ Đột Can, toà thành một khối tròn đường kính hơn ba trượng, bao vây Hồ Đột Can và Lý Huyền vào trong. Giọng Tử Cực lão nhân nghiêm lại:

- Trận chiến này là của hai người, bất kỳ người thứ ba nào cũng không được can dự.

Mây tuyết lại cuộn lên sùng sục, phát ra một tràng cười đing tai nhức óc:

- Tử Cực, người để một đứa chưa từng học đạo pháp đấu với Giáng Thế minh vương của ta sao? Nó sẽ chết rất thê thảm đấy.

Tử Cực lão nhân mim cười:

- Ta đã bảo mà, người chỉ biết lời Phật, mà không biết mệnh Trời.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Quyết Tâm Gắng Sức Mặc Chê Cười

Khí tím vừa bùng dậy, Lý Huyền đã tái mét mặt, Hồ Đột Can thì bật cười gằn. Hẳn mừng quá đỗi, đây đúng là trò chim ưng bắt gà con, mà lại còn bắt trong lồng hẹp nữa chứ.

K

Qua đây cùng đủ thấy Lý Huyền chẳng có một chút giao tình gì với Ma Vân thư viện. Những điều nó nói lúc trước toàn là dối trá trắng trợn, không cần phải tin nữa. Trong đầu hẳn loang loáng đủ mọi hình ảnh, đều là cảnh chết thê thảm của Lý Huyền. Hẳn cười khùng khục, từng bước từng bước tiến tới thẳng oắt.

Một quầng sáng đen trôi ra khỏi chỗ gãy của thanh đao, từ từ ngưng tụ thành một lưỡi thép quang. Rút kinh nghiệm từ việc gãy đao vừa nãy, lúc này Hồ Đột Can rất cẩn thận, đảm bảo không để xảy ra việc trái ý thêm lần nữa.

Lý Huyền suy nghĩ rất lung, dùng lực đẩy thử vào vách sáng tím, nhưng thấy hoàn toàn không động đậy, y như đẩy vào một bức tường. Nó lạnh toát cả người. Bộ mặt cười gằn hung ác của Hồ Đột Can càng lúc càng hiện rõ, hẳn đã tới gần rồi, Lý Huyền chỉ còn nước giật lùi. Khổ nỗi vòng tròn bằng khí tím này rất chật hẹp.

Phong Thường Thanh thì không sợ hãi như thế. Kẻ đạo tặc mà nó khiếp đảm đã bị nhốt vào lồng tím, không gây tổn hại cho nó được nữa. Nhưng nó ý thức rất rõ rằng Lý Huyền đang gặp nguy hiểm. Phong Thường Thanh ngần ngừ, một mặt không dám bước ra trước bao nhiêu cặp mắt chăm chú, mặt khác lại không thể đứng nhìn Lý Huyền chịu chết. Bởi vì Lý Huyền từng ngậm cọng cỏ đuôi chó, dùng bộ dạng giễu cợt đặc ý để cứu nó. Nó không thể trơ mắt nhìn ân nhân của mình mất mạng trong tay kẻ thù. Trước cảnh Hồ Đột Can dồn Lý Huyền tới đường cùng, không hiểu Phong Thường Thanh lấy đâu ra dũng khí, đột ngột xông thẳng lên võ đài, hét lớn:

- Không, thế này thực không công bằng!

Tử Cực lão nhân liếc sang:

- Sao mà không công bằng?

Người được tôn xưng là đệ nhất nhân dương thế đang hỏi mình ư?

Dũng khí mà Phong Thường Thanh khó khăn lắm mới thu thập được lập tức tan tác, đôi chân run bần bật chỉ muốn tụt mau khỏi đài, chạy trốn càng xa càng tốt. Nhưng nhìn vào vòng khí tím, tình cảnh nguy nan của Lý Huyền lại khiến nó nghiêng rằng:

- Đến một đứa ngu ngốc như con đây cũng nhận ra, Hồ Đột Can đang được vàng mây màu truyền cho sức mạnh, vậy mà người lại để Lý Huyền tay không đối phó với hắn ư?

Tử Cực lão nhân mỉm cười:

- Nó cần món gì cũng được cả.

Phong Thường Thanh mừng rỡ, trèo lên màn khí tím, gọi to:

- Lý Huyền! Anh mau yêu cầu một thanh kiếm nổi danh đi!

Lý Huyền quay phắt lại, thảng thốt đáp:

- Không cần! Ta không cần kiếm kiếc gì hết. Người mặc kệ ta, ta tự xử lý được.

Phong Thường Thanh bối rối cùng cực, vì sao không cần chứ?

Bây giờ Lý Huyền đã định thần, thét bảo Hồ Đột Can:

- Khoan đã!

Hồ Đột Can cười hềnh hệch:

- Ta không thèm nghe những lời xảo quyệt của người nữa, muốn đấu thì mau lên!

Lý Huyền cười nói:

- Đấu thì cố nhiên phải đấu rồi, nhưng chúng ta là hạng phong nhã, sao có thể bắt chước lối đâm chém điên loạn máu thịt tươi bời của bọn mãng phu giang hồ được? Như vậy chẳng có chút mỹ cảm nào hết.

Câu này hiển nhiên lay chuyển được tâm ý Hồ Đột Can, hấn bất giác dừng chân, gãi gãi đầu, lẩm bẫm:

- Người nói cũng hợp lý, đánh nhau cũng nên đánh cho đẹp đẽ. Sao ta lại không nghĩ ra điều này nhỉ? Nhưng phải đánh thế nào mới đẹp được đây?

Lý Huyền bảo:

- Trước tiên người phải hạ đao xuống.

Hồ Đột Can biến sắc mặt:

- Người lại định lừa ta chứ gì?

Lý Huyền lắc lắc đầu:

- Vung vẩy trên tay nửa thanh đao nát, anh hùng háo hán gì cũng giống thằng hề. Người đã thấy cao thủ nào cầm đao gãy chưa? Không tin người thử hỏi mấy vị đứng bên cạnh đi. Vị kia là Tạ Vân Thạch danh tiếng lẫy lừng, người hỏi xem liệu Tạ Vân Thạch có chịu cầm một thanh kiếm gãy hay không?

Hồ Đột Can nghi hoặc nhìn Tạ Vân Thạch, y đứng ung dung trong làn gió hiu hiu, tay giữ trên đốc kiếm, trông thật giống thần tiên, Hồ Đột Can khó lòng tưởng tượng nổi bộ dạng y với thanh kiếm gãy, có lẽ Lý Huyền nói đúng. Hồ Đột Can vứt thanh đao gãy xuống đất Lý Huyền liền cúi xuống lượm lên. Hồ Đột Can gào toáng:

- Người đã nói là không thể cầm đao gãy, sao lại nhật nó thế?

Lý Huyền thong thả đáp:

- Vì ta không phải là cao thủ. Cao thủ không thể cầm đao gãy, còn phi cao thủ đương nhiên có thể cầm rồi.

Hồ Đột Can đứng ngẩn ra nghĩ ngợi, Lý Huyền khích thêm:

- Chỉ cao thủ mới được xưng tụng là anh hùng, dũng mãnh, uy vũ, gan dạ, hào hiệp, thiên hạ vô địch. Người muốn cầm đoạn đao gãy này để bị người đời biếm giễu là thằng hề, hay muốn buông bỏ nó để được coi là cao thủ thanh thế vang xa? Hề trò không có gì chung với cái đẹp đâu nhé!

Nói đoạn, nó đưa thanh đao sang. Hồ Đột Can nhìn trừng trừng vào đoạn thép cụt, cân nhắc hồi lâu, cuối cùng gầm gừ:

- Được rồi, người cầm đi cho xong.

Lý Huyền cười hì hì:

- Thế là đúng đắn. Như vậy chúng ta mới có thể thực hiện được một trận quyết đấu đẹp đẽ.

Hồ Đột Can hào hứng hẳn lên, không nhịn được phải hỏi:

- Thề nào mới là quyết đấu đẹp đẽ?

Lý Huyền nói:

- Người có biết muốn trở thành cao thủ, điều kiện tiên quyết phải là gì không?

Hồ Đột Can quên bém một câu nói lâu đời, đó là: Tò mò có thể hại chết người ta, nên hẳn tò mò hỏi:

- Là gì thế?

Lý Huyền nghiêm mặt lại, không cười cợt tinh nghịch gì nữa, trầm giọng bảo:

- Là có một đôi mắt thu hết hồn vía địch thủ.

Rồi nó trợn mắt, nhìn thẳng vào đối phương. Hồ Đột Can bất thần cảm thấy căng thẳng, không nhịn được cũng trợn to mắt theo, bắt đầu đấu mắt với thẳng nhóc. Lý Huyền chậm rãi nói:

- Cao thủ như Tạ Vân Thạch kia, không bao giờ vọng động xuất thủ, họ chỉ dùng ánh mắt mình để truyền sát khí tới đối phương. Vì vậy cảnh giao đấu của cao thủ thường là như thế này: gió thu ào ạt, lá cây tươi bời, hai bên đứng thật xa nhau, chỉ tiếp xúc bằng ánh mắt. Sát khí lao ra, va chạm trong thinh không, biến thành kiếm khí huyết quang ngập trời. Tu vi cả đời của hai cao thủ đều dung hoà vào dòng sát khí vô hình khiến cả đất trời cũng

phải lạng cam ấy. Sau cùng, tuốt kiếm, thắng bại phân định chỉ trong một chiêu.

Hồ Đột Can chìm đắm trong bầu không khí lạnh lẽo ghê gớm mà Lý Huyền miêu tả, máu nóng trong người rần rật, không nhận được cảm thán:

- Đẹp quá! Ta như trông thấy những chiếc lá phong bị luồng sát khí chém rụng đang bay...

Lý Huyền cắt ngang:

- Vì vậy, cao thủ nhất định phải có sát khí. Người cảm nhận được sát khí của ta chưa? Cảm nhận được chưa? - Vừa nói, nó vừa gắng trợn mắt, hung dữ nhìn Hồ Đột Can.

Hồ Đột Can bị tác động, cũng vội vàng lồi mắt ra như cái chén tống uống nước, trợn trừng nhìn trả lại, miệng hấp tấp đáp:

- Ta, ta cảm nhận được rồi.

Lý Huyền nói:

- Đừng chớp mắt, hễ chớp mắt một cái thôi là người thua đấy. Bao nhiêu hào kiệt chỉ vì chớp mắt đúng lúc sát khí ập tới mà thua. Biết có một câu nói thế này không: Thắng bại chỉ trong nháy mắt? Chính là ngụ ý đó đó.

Hồ Đột Can đáp lớn:

- Ta quyết không chớp mắt!

Vậy là trong vòng khí tím, trước sự theo dõi của bao nhiêu người, hai kẻ quyết tâm giao đấu cho thật đẹp cứ đứng gồng lên như hai con gà trống, cong mình, vênh mặt, gắng sức trợn to mắt làm bộ dạng hung ác, dồn sức vào ánh nhìn để dọa dẫm đối phương, để đối phương phải khuất phục vì “sát khí” của mình.

Nét mặt họ hoàn toàn không lộ vẻ gì, bởi bao nhiêu biểu cảm đều ngưng tụ cả vào đôi mắt.

Họ cũng không động đậy, bởi hai đặng công thú hiên hiện hết trong những lung lay rất nhẹ của ánh nhìn.

Tình thế bập bênh của họ thực không ai hình dung nổi, bấp bênh tới mức có thể thất bại chỉ vì một sơ suất nhỏ nhoi.

Một khắc... hai khắc...

Hồ Đột Can và Lý Huyền dường như không biết tới cực hạn. Tròng mắt sắp rơi ra ngoài tới nơi mà chẳng ai mở miệng nhận thua. Chỉ thấy mi mắt họ cùng tím sừng cả lên, hiển nhiên cuộc đấu kịch liệt này đã làm tiêu hao rất nhiều tinh lực của hai người.

Cuối cùng, Hồ Đột Can không gắng gượng nổi nữa, thân thể vạm vỡ đổ sập xuống đất, sức lực trong người đều đã hao kiệt vì trận quyết đấu đẹp đẽ, muốn động đậy ngón tay út cũng chẳng còn hơi. Nổi hổ thẹn vì chiến bại bao bọc lấy hắn, nước mắt không chủ định mà cứ trào ra. Nhưng cảnh giao chiến tuyệt mỹ vừa rồi đã khắc sâu vào tim hắn. Thậm chí Hồ Đột Can còn tự trách, bản thân mình là người theo đuổi cái đẹp, tại sao lại không nghĩ ra được phương thức quyết đấu tao nhã hoa lệ như thế? Trước đây hắn chỉ toàn cầm đao chém lộn bậy, thật là mọi rợ và thô tục biết nhường nào.

Lý Huyền phá lên cười đắc ý:

- Dám đấu mắt với ta à? Người không biết đấy, Lý Huyền ta đấu mắt vào bậc vô địch thiên hạ. Tạ Vân Thạch cũng không thể chống được ánh mắt này (Tạ Vân Thạch siết chặt tay hơn trên đốc kiếm). Đến cả Tử Cực lão nhân cũng phải đại bại trước Đối Nhãn thần công của ta (Quyền sách trên tay Tử Cực lão nhân suýt rơi xuống đất).

Hồ Đột Can gắng gỏi đứng dậy, nghi hoặc hỏi:

- Người chẳng vừa nói là cuộc quyết đấu đẹp đẽ ư? Tự dung lại biến thành Đối Nhãn thần công là sao?

Lý Huyền tức thì im bật, mặt lộ vẻ lúng túng:

- À... à thì - Nó kiên quyết nén lại sự khiếp nhược của mình, nói dứt khoát như đinh đóng cột - Trận quyết đấu này, người đã thua rồi, người không thể không thừa nhận, phải không?

Câu hỏi thẳng thừng làm Hồ Đột Can hơi buồn, hẩn tư lự hồi lâu, rồi chậm chạp gật đầu. Lý Huyền mừng rỡ, hét gọi Tử Cực lão nhân:

- Lão già! Mau thu cái vòng giẻ rách này lại, tôi thắng rồi.

Tử Cực lão nhân mỉm cười, quăng sáng tím rút lên cao. Lý Huyền xua xua tay, “Đa tạ!” rồi quay mình định đi xuống núi. Tử Cực lão nhân gọi:

- Người đi đâu thế?

Lý Huyền đáp:

- Không đi, chẳng lẽ còn đứng đây đợi ai mời cơm à? Tôi đói ngấu rồi, phải đi kiếm chút gì bỏ miệng mới được.

Tử Cực lão nhân nói:

- Người đã trở thành đệ tử của Ma Vân thư viện, lẽ tất nhiên sẽ ở lại viện ăn cơm, người còn định ăn chỗ nào nữa?

Mọi người dưới đài ồ lên, vừa ngạc nhiên vừa ghen tị. Thăng nhóc nghịch ngợm vào được Ma vân thư viện bằng thủ đoạn lưu manh đó, thực khiến người ta bất bình. Lý Huyền cười hềnh hếch:

- Các người ồn ào cái gì? Ai muốn làm đệ tử Ma Vân thì đi mà làm, ta đây không thèm đâu.

Tử Cực lão nhân hỏi:

- Người không muốn ư? Vậy được Hồ Đột Can, người lấy kiếm của Tạ Vân Thạch chém nó chết đi. Người đừng bận tâm nghe nó ba hoa chích chòe, chỉ cần chém cho nó một nhát kiếm là nhất định thắng.

Lý Huyền thét lên:

- Lão già kia, ông còn lưu manh hơn tôi nữa!

Tử Cực lão nhân điềm đạo bảo:

- Vì thế chính ta sẽ đích thân đào tạo người.

Mọi người lại được một phen rầm rì kinh ngạc. Từ sau đại đệ tử Quân Thiên Thương, Tử Cực lão nhân không còn rèn luyện ai nữa cả, lần này lại đích thân nhận dạy Lý Huyền, cứ làm như thằng nhóc láu cá này là thiên tài, dòng giống hoàng tộc hay dị nhân không bằng. Lại có một số người không khỏi suy diễn, lẽ nào qua cuộc quyết đấu, Tử Cực lão nhân bỗng nhiên nhận ra nó là đứa con rơi thất lạc bao năm của mình, không nén nổi tình cảm cốt nhục, nên đã nhận làm đệ tử? Có điều, suy diễn này thực quá đê tiện, họ đành nghĩ trong bụng chứ không nói ra miệng, chỉ dám oán thầm mà thôi.

Lý Huyền gãi gãi đầu, không còn cách nào khác đành ưng thuận:

- Xem ra tôi chỉ còn đường vâng theo nhĩ! - Nó nhe răng đi tới gần Tạ Vân Thạch, lại bổ bã vỗ vỗ vai y - Từ nay chúng ta là sư huynh sư đệ rồi. Vừa này đệ bảo huynh giúp huynh không giúp, đệ ghi nợ nhé, mai sau sẽ báo đáp huynh đầy đủ.

Tạ Vân Thạch cười khổ, nghĩ đây thực đúng là một tiểu sư đệ tinh quái.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cảnh Xuân Tươi, Say Vị Đào Tiên

Đấu xong trận đấu đẹp mắt, Hồ Đột Can hôn mê hồi lâu, bây giờ mới tỉnh tỉnh. Hắn rống lên căm hận:

Đ

- Không đánh được thằng oắt này, ta phải giết thằng xấu mù kia!

Hắn phóng mắt ra, ráo riết lục lạo bóng dáng Phong Thường Thanh trong đám đông, và mau chóng bắt gặp ánh nhìn ngưỡng mộ của thằng bé đang hướng lên Lý Huyền, vừa chạm mắt Hồ Đột Can, sắc thái ngưỡng mộ đó lập tức biến thành đờ trệ. Và khi Hồ Đột Can gầm gừ nhảy phốc lên không, thì Phong Thường Thanh ngã phệt xuống đất, mép sùi bọt trắng. Nó sợ đến nổi lại ngất xỉu đi rồi.

Lý Huyền thét lớn:

- Khoan!

Lý Huyền đã trở thành đồ đệ của Tử Cực lão nhân, nơi đây là địa bàn Ma Vân thư viện, Hồ Đột Can lại vừa đại bại dưới tay nó, cố nhiên cũng có đôi phần ứ kỹ. Hắn cúi kính hỏi:

- Người muốn gì nữa?

- Không được giết nó!

Hồ Đột Can cười nhạt, Lý Huyền cũng cười nhạt:

- Người có biết đang trong phạm vi của Ma vân thư viện không? Mà ta...

- Ta biết - Hồ Đột Can ngắt lời - Nhưng thằng quỷ xấu xí kia ở đây cả đời được chắc? Chỉ cần nó bước ra khỏi cổng viện, lão tử sẽ băm nó thành thịt nhão.

Lý Huyền thở dài:

- Oan oan tương báo đến bao giờ cho hết, cần phải có...

Nó ngó cái đầu của Hồ Đột Can, vẫn không tài nào buông nổi hai chữ “tình người”. Hồ Đột Can nhìn khuôn mặt chán nản đến cực điểm của đôi phương, lòng giận bùng bùng. Lý Huyền nhăn nhó ngoái lại Tử Cực lão nhân:

- Sư phụ...

Tử Cực lão nhân nhắm mắt dưỡng thần:

- Đừng cầu xin ta, chỉ đệ tử của thư viện mới được ở lại thôi.

Mắt Lý Huyền lấp lánh:

- Lão già, ý ông là, chỉ cần Thường Thanh trở thành đệ tử của ông thì có thể ở lại trên núi, không sợ bị tên trọc kia chém nữa phải không?

Tử Cực lão nhân lạnh nhạt đáp:

- Điều kiện tuyển học trò của ta khắt khe lắm.

Lý Huyền nhìn Phong Thường Thanh, thở dài. Thằng nhóc này hai mắt một to một bé, lỗ mũi một hếch một sụp, hai tai một úp về trước một ngà ra

sau, khuôn mặt nhàu nhĩ như thể ban đầu trộn với bùn rồi dùng chân giẫm bẹp ra vậy, xấu xí đến cực điểm luôn. So với nó, Hồ Đột Can quả vẫn là một tuyệt thế mỹ nam. Từ tướng mạo mà suy, trí tuệ nó chắc cũng chẳng sáng láng gì, chưa kể gan lại nhò như gan chuột nhắt. Người thế này mà đở được sát hạch của Ma Vân thư viện thì thực là kỳ tích trên đời.

Nhưng nếu bỏ mặc nó đó, nhất định nó sẽ bị Hồ Đột Can giết phăng. Mất bao tâm cơ cứu đi cứu lại, cuối cùng vẫn để người ta làm thịt mất thì chẳng hoá công lao lúc trước đổ xuống sông xuống bể cả ư? Lý Huyền đâm tư lự, thâm tính toán phương cách.

Phong Thường Thanh sợ sệt bước tới, rụt rè bảo:

- Anh, đừng lo cho em, đợi anh học xong công phu thì về báo thù cho em là được.

Nói xong, nó cúi đầu, nước mắt túa ra. Hồ Đột Can cười ha ha:

- Tiểu tử, mau đi châu Diêm vương!

Lý Huyền quay lại hỏi Tử Cực lão nhân:

- Lẽ nào thư viện của ông không đếm xỉa đến công đạo ở đời ư?

Tử Cực lão nhân lãnh đạm nói:

- Người biết tự cứu mình mới đáng được cứu. Nếu nó không tự cứu mình, người có thể cứu nó hôm nay, nhưng mai còn cứu được không?

Lý Huyền trầm tư suy nghĩ, rồi gật đầu:

- Lão già nói cũng hợp lý. Thế này vậy, ông ra một đề thi đi, xem nó có vượt qua được không.

Tử Cực lão nhân nói:

- Nỗi sợ trong lòng là vô hình, nhưng có thể khống chế người ta cả một đời. Nếu không chiến thắng nỗi cơn sợ hãi, dầu trong tay có sức mạnh vô song thì cũng vô dụng thôi. Đi đi, đánh bại được tên này là người có thể nhập trường, trở thành đệ tử của Ma Vân thư viện.

Lão mở mắt, giơ tay trở, thì ra lại trò chính Hồ Đột Can, lúc đó đang xoa cái đầu bóng lưỡng của mình. Lý Huyền nhảy dựng lên:

- Ông bắt nó đấu với tên ác bá kia á? Thà bảo nó tự sát còn hơn!

Tử Cực lão nhân khép mắt như cũ, không nói năng gì nữa. Phong Thường Thanh tái mét mặt, gần như lại ngất đi. Lý Huyền hằm hằm nhìn Tử Cực hồi lâu, rồi cầm đoạn đao gãy nhét vào tay Phong Thường Thanh, đánh giọng bảo:

- Người cầm thanh đao này xông lên chém bừa phứa một trận, chém trúng đầu cũng được, chém trúng hông cũng xong, tóm lại là cứ chém cho đã tay, chém cho hăn kỳ chết mới thôi. Người có đao, hăn tay không, chỉ người chém hăn, chứ hăn không chém được người, người rất an toàn.

Hồ Đột Can nghe thế, các cơ bắp trên mình gồng cứng, sát khí đằng đằng. Phong Thường Thanh thấy vậy, nào còn dám tiến lên? Lý Huyền túm cổ áo nó, gắng sức đẩy mạnh, Phong Thường Thanh la lối thảm thiết:

- Tha cho em, tha cho em! Hăn giết em mất!

Lý Huyền hất tay để buông nó ra, Phong Thường Thanh lập tức ngã bẹp xuống đất như một đống bùn. Lý Huyền mỉm:

- Người phải hiểu, đây là cơ hội duy nhất của người, không tận dụng thì sớm muộn gì người cũng bị hăn làm thịt thôi.

Nhưng bất luận nó nói thế nào, Phong Thường Thanh vẫn cứ bất động như cả chết. Lý Huyền trầm ngâm hồi lâu, rồi đột ngột tiến về phía Tạ Vân

Thạch. Phong Thường Thanh thấy nó bò đi, sợ đến thất thần, vội vàng ôm chặt lấy chân nó.

Lý Huyền không còn cách nào khác, đành cứ lê bước, kéo theo cả Phong Thường Thanh. Đến chỗ Tạ Vân Thạch, nó giờ giọng thẳng thừng, chang buồn rào đón, cứ như bạn cũ lâu năm:

- Sư huynh, nghe đồn huynh là một chính nhân quân tử, nay tiểu đệ cầu xin một việc, huynh sẽ nhận lời giúp chứ?

Nó nói rất to, cố ý để tất cả những người có mặt đều nghe thấy. Tạ Vân Thạch dĩ nhiên hiểu rõ ngụ ý của Lý Huyền, bèn điềm đạm đáp:

- Sư đệ cứ nói.

- Lát nữa, khi đệ nhờ chém một nhát kiếm, huynh hãy xẻ đôi cái đài gỗ lim này ra.

Tạ Vân Thạch cau mày, ngoảnh đầu ngó Tử Cực lão nhân. Lão già chậm rãi bảo:

- Tuyên chọn nhập môn là cốt đánh giá con người, không phải đánh giá võ công. Chỉ cần đảm bảo quy tắc bình đẳng, thì bất cứ yêu cầu nào cũng có thể đáp ứng.

Tạ Vân Thạch gật đầu. Lý Huyền lẩm bẩm:

- Lão già chết tiệt, vừa rồi hại ta như vậy, chẳng buồn xem ý ta thế nào, giờ còn dám rêu rao bình đẳng - Nó lôi Phong Thường Thanh dậy, nói rành mạch từng từ - Người ngoài cứu người chỉ là chuyện nhất thời, còn cứu người thật sự, thì chỉ có bản thân người thôi. Hiểu chưa?

Phong Thường Thanh hoảng loạn gật đầu, bất luận Lý Huyền nói gì, nó cũng gật đầu tuốt, miễn đừng bắt nó đi đối địch với Hồ lão gia là được. Đột

nhiên, tay nó lạnh toát, thì ra lại thấy bị nhét thanh đao gãy vào tay lần nữa, thân hình thì bay thốc lên như đặng vân giá vũ, rồi rơi bộp xuống trước mặt Hồ Đột Can. Họ Hồ cười ha hả, Phong Thường Thanh hồn xiêu phách lạc, quèo quào giật lui ra sau.

Chợt một tiếng quát đánh gọn vang lên: “Chém!” Kế đó là một luồng sáng mát rượi y như ánh dương xé mây lao ra, chiếu rức khắp đài cao. Ánh sáng rất nhu hoà, nhu hoà như tia nắng ban mai lọt vào nhà khi mờ cửa sổ lúc sáng sớm, vậy mà võ đài bỗng chấn động dữ dội, gần như hất tung Phong Thường Thanh đi.

Thằng bé hoảng hốt gào rú, chỉ muốn ngắt lịm, nhưng không làm sao ngái được nữa. Sau một hồi dài tựa đời người, cơn chấn động mới lắng lại. Phong Thường Thanh hé mắt ra, cảnh tượng trông thấy khiến nó sợ mất mật, mặt xám như tro.

Võ đài đã bị chặt làm đôi, đường đứt nằm ngay sát các ngón chân nó. Lý Huyền nhăn nhó đứng ở nửa bên kia, còn nửa của Phong Thường Thanh, không cần nhìn cũng biết, chỉ có mình nó và Hồ Đột Can.

Khói bụi bốc lên bôn bề, nhát kiếm vừa rồi rạch xuống mặt đất một rãnh sâu hoắm và rất rộng, đến màn trời cũng như bị nhát kiếm đó xé toạc ra, rung khe khẽ trước mặt Phong Thường Thanh.

Nếu nhát kiếm này chém phải người nó, thì kết cục sẽ thế nào? Phong Thường Thanh rùng mình, không dám nghĩ tiếp nữa. Bây giờ, giọng Lý Huyền đột ngột vang lên, nghe sồn gai ốc:

- Tạ sư huynh, nếu Phong Thường Thanh thất bại, nhờ huynh chẻ nó làm đôi!

Phong Thường Thanh giật thót. Nó không thể ăn nhát kiếm đó được, nó quyết không để bị ăn nhát kiếm đó. Thằng bé siết chặt thanh đao gãy trong tay.

Nó rú lên một tràng, nghe như tiếng kêu bi thương của dã thú khi bị đẩy vào lồng. Điều cười đắc ý của Hồ Đột Can vụt tắt, vì hắn trông thấy ánh mắt của Phong Thường Thanh. Đó là ánh mắt khó tá, chứa đựng nỗi tuyệt vọng cùng cực, nhưng đằng sau tuyệt vọng, còn ẩn giấu một ngọn lửa bùng bùng.

Tuyệt vọng ghê gớm đến đâu, khát vọng cầu sinh lại dữ dội đến đấy. Khát vọng ấy pha trộn với tuyệt vọng, như độc xà quân chặt lấy Phong Thường Thanh, khiến thân hình nó run rẩy, khiến mặt mũi nó nhăn nhúm, biến nó thành ác quỷ địa ngục, không biết đến sợ hãi nữa, găm gù xông thẳng vào Hồ Đột Can.

Hồ Đột Can buột thốt lên một tiếng, tựa hồ còn chưa tin nổi, rồi vội vàng lắc mình tránh, nhưng Phong Thường Thanh đã kịp chém một nhát vào mu bàn tay hắn. Luồng nhiệt lực sôi sục trong người Hồ Đột Can lập tức theo đó thoát ra, đẩy bật đoạn đao gãy đi. Hồ Đột Can đau đớn nghiêng rãng trèo trẹo. Phong Thường Thanh như đã hoá điên, được đà chém đao loạn xạ.

Thế vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là miệng nó cứ phát ra những tiếng găm gù, vừa chém vừa nhảy bổ tới, tay đâm chân đá. Hồ Đột Can bất cẩn một thoáng là bị Phong Thường Thanh cắn vào cái đầu trọc, rút đứt luôn mấy sợi tóc lơ thơ sót lại.

Thằng này hoá điên thật rồi!

Hồ Đột Can nghiêng rãng, tung ra một quyền, đâm bật Phong Thường Thanh đi. Phong Thường Thanh làm sao chịu đựng được luồng sức mạnh ấy, liền lăn lông lốc trên mặt sàn. Nhưng nó như không biết đau, lại chồm dậy, chúi đầu nhảy xổ tới.

Hồ Đột Can cảm thấy mọi việc sao mà điên rồ quá đáng. Phong Thường Thanh vốn xấu xí không tưởng được, bây giờ lại mặt nhăn mày nhúm, mồm

miệng nhoe nhoét máu, nước mắt mũi dãi ngoa nguệch sấn số lao vào hấn. Dù chưa đánh, hấn cũng đủ chết vì buồn nôn rồi. Một người coi cái đẹp là lý tưởng cuộc đời như Hồ Đột Can làm sao mà chịu đựng nổi chuyện này. Hấn rống lên:

- Ta không chơi nữa! Không chơi nữa!

Hấn nhảy tót xuống khỏi đài. Phong Thường Thanh thét vang, chém vuốt một đao trúng bụng chân hấn. Hồ Đột Can líu ríu ngã lăn ra đất, lồm cồm bò dậy rồi mắng:

- Thằng điên! Ma Vân thư viện toàn lũ điên. Mai sau, lão tử nhất định sẽ san chỗ này thành bình địa.

Nói đoạn, hấn tập tễnh chạy đi.

Lý Huyền cười vang. Nó biết, người càng nhát gan càng dễ dọa. Phong Thường Thanh là hạng hễ sợ thì sợ đến cực điểm, nhưng một khi bị dồn vào đường cùng tại rất dễ bị kích động, tạo cơ hội cho các tiềm năng trong người phát huy được uy lực.

Sau một trận thắng lợi, chắc nó sẽ không còn nhát gan như trước kia nữa. Thủ đoạn tuy hơi nhẫn tâm, nhưng tác động tích cực đến cả quãng đời tương lai của nó. Nam nhân thì nên cứng rắn, dù đối với mình hay với người khác Lý Huyền thở dài bùi ngùi, nhảy sang nửa đài bên kia, cười bảo:

- Chúc mừng ngươi, khỏi lo bị người ta chém nữa nhé!

Đột nhiên tay nó trúng một nhát đao. Lý Huyền trố mắt, chỉ thấy Phong Thường Thanh cũng đang kinh ngạc nhìn mình, hoảng hốt báo:

- Em, em không cố ý...

Lý Huyền đau đến nổi mồ hôi theo máu túa cả ra, nó miễn cưỡng bảo:

- Không trách người, là phản xạ có điều kiện thôi... - Chưa dứt câu, nó đã nằm lăn ra sàn, gọi váng lên - Mau, mau đưa ta vào y thất. Ta mất máu nhiều quá, sắp, sắp toi rồi!

Phong Thường Thanh luống cuống vực nó dậy, nhưng những người xung quanh đều chẳng buồn ngó ngang. Lý Huyền gào tướng:

- Lẽ nào các người không hề biết đến cảm thông ư?

Tử Cực lão nhân khịt mũi:

- Xây xước chút xíu thế đã sao? Nam nhân đối với bản thân thì nên cứng rắn một chút. Đan Nguyên!

Trong số thường phó đứng sau lưng lão bước ra một người, cả cánh tay trái đã cụt gần hết, chỉ còn sót lại một đoạn ngắn chùng hai tấc mà thôi.

- Hạo Hoa!

Lại một người nữa bước ra, thân hình vạm vỡ. Y hơi gồng mình, áo khoác rách bung, để lộ thân hình chỉ chút vết thương, gần như không còn một chỗ thịt da nào nguyên vẹn.

- Long Yên!

Long Yên là một nữ tử. Cô ta thò tay giật cái mũ xuống, phơi ra khuôn mặt rất đẹp, nhưng chỉ ở một bên, nửa bên kia là xương sọ, hoàn toàn là xương sọ. Cô ta cười với Lý Huyền. Lý Huyền chưa kịp phản ứng gì, Phong Thường Thanh đã lăn ra ngất lịm.

- Thường Tại!

Thường Tại mím cười. Lý Huyền thờ một hơi dài, chí ít trông người này cũng còn bình thường. Thường Tại cởi áo ngoài, nét thư thái trên mặt Lý Huyền tan biến, bởi nó trông thấy một đông nội tạng xõ ra.

- Uy Minh!

Uy Minh thực là một tấm gương ấn tượng. Trông y thâm hơn những người trước nhiều, tựa hồ đã phải chịu đựng một lượt tất cả các kiểu tra tấn trên đời. Không, một lượt có khi không đủ, chí ít cùng đến hai lượt. Lý Huyền bải đầu cảm thấy vết thương của mình đúng là chả đáng kể gì.

- Huyền Minh!

Lý Huyền cười khổ. Từ nãy tới giờ, cứ người sau lại khủng khiếp hơn người trước. Huyền Minh trông qua thực đúng là một mỹ nam tử, nét cười có thể mê hoặc được đám thiếu nữ mộng mơ, thân hình cân đối, tóc dài như mây gió càng tăng thêm vẻ tiêu sái của y, nhưng Lý Huyền biết chắc hễ y tung áo quần ra thì bên trong sẽ toàn máu thịt bầy nhầy. Nào ngờ Huyền Minh lại mím cười hiền hậu:

- Người đừng sợ, trên người ta không có vết thương nào cả.

Lý Huyền thở phào nhẹ nhõm.

- Nhưng những vết thương của các thường phó đây, phân nửa là do ta gây ra.

Lý Huyền tái nhợt mặt.

- Vì vậy nếu người còn lải nhải đau đớn, ta sẽ lập tức chặt gãy cánh tay của người.

Lý Huyền gào át:

- Ai kêu đau đâu? Vì sao chảy chút máu mà ta lại cảm thấy thoải mái thế này nhỉ?

Nó lúc lắc cánh tay bị đao chém, mặt tươi hơn hớn.

Đột nhiên, vầng mây tuyết nở bung, hào quang trắng loá như một đại dương ánh sáng lừ lừ đè xuống võ đài. Giữa ánh tuyết lấp loá, mặt trời thu nhỏ lại đến cực điểm, im lìm hạ độ cao. Lý Huyền nhìn thoáng qua đã nhận ra, vầng mặt trời tuy thu nhỏ nhưng mới là mũi tấn công thực sự. Điều nguy hiểm là, mũi tấn công đó lại đang nhắm vào nó.

Tử Cực lão nhân vụt ngẩng đầu quát lớn:

- Đại Nhật Chi!

Khí tím trên núi Chung Nam vụt xoáy tròn, quét về phía đám mây. Nhưng mây tuyết tiếp tục phình to, muôn vàn mảng tuyết bay lúa ra, đám mây tuyết như lớn thêm gấp đôi, khí tím nhất thời không sao áp đảo được. Nhân lúc đó, mặt trời máu nhanh như chớp bắn về phía Lý Huyền.

Tạ Vân Thạch nhượng mảy, không đời nào y để sư đệ bị hại ngay trước mặt mình.

Vì vậy, y tuốt kiếm.

Người y hiền hoà, kiếm cũng nhẹ nhàng, không chứa kình khí ngợp trời, chỉ loang loáng toà rạng hào quang mát lạnh, nhưng lửa mặt trời ngùn ngụt không tài nào vùi dập được hào quang ấy.

Tạ Vân Thạch phi thân lên, hoà mình vào quầng sáng quanh kiếm. Kiếm quang êm á như nụ cười, xòe bung về phía ngọn lửa rực trời. Trên đời, có thể có người ngăn cản được đường kiếm của Tạ Vân Thạch, nhưng không ai chông trả nổi phong thái của y.

Đường kiếm này, chính là đường kiếm chung đúc phong (hái, không ai đủ tài đương cự.

Ngọn lửa tối lại, một tràng cười cuộn cuộn từ đám mây vọng ra:

- Tạ thiêu gia, đường kiếm ban nãy của người tiếng là chặt đôi võ đài, thực chất muốn nhằm vào ta. Đã có lòng tự tin đến thế thì hãy thử Giới Tử thần lôi của ta xem sao nhé?

Trong đám mây tuyết, thành linh hiện hình một bóng người nhỏ bé, phóng tay trở một cái. Một mảng tuyết hoa bay lên cao, rồi lao xuống Tạ Vân Thạch. Tháng trông như lá chao qua hồ nắng, lại trông như hoa rụng dưới rừng chiều, nhưng mới rời khỏi đám mây tuyết khổng lồ, nó đã phình ra ngay, hoá thành một con sư tử sáng loá, ngửa mặt lên trời gầm rống rồi hầm hầm phi vào Tạ Vân Thạch.

Tạ Vân Thạch hú một tràng dài, tách mình khỏi luồng kiếm quang nhấp nháy. Trường kiếm lóng lánh trở thẳng lên con tuyết sư, còn bản thân y thì đạp bước trên không, ung dung bay tới tấn công vòng mây tuyết.

Sấm chớp vùn vụt trời đất, nhưng Tạ Vân Thạch cứ thong dong tiến bước, trông nhàn nhã vô cùng. Hào quang của y tới đâu, vạn vật yên ả tới đó, mọi vẻ dữ dội hay hung bạo đều cúi mình thuận phục trước nét cười điềm tĩnh của y.

Người nhỏ bé trong đám mây buột khen:

- Quả nhiên là con cháu họ Tạ!

Rồi lão phất tay áo lia lịa. Gió tuyết xoáy lượn tầng không, những tràng hú huýt vang lên liên miên, nhiều mảng tuyết lần lượt bung ra, hoá luôn thành mười mấy con sư tử hung mãnh, vây Tạ Vân Thạch vào giữa.

Tạ Vân Thạch hơi biến sắc. Tu vi của y rất cao, cố nhiên không ngại bày mánh sư này, nhưng cũng không phải chỉ cất tay là thắng được. Mà lúc này, mặt trời hạ xuống cách Lý Huyền chưa đến một trượng nữa.

Tạ Vân Thạch biết, vầng mặt trời đó là hoá thân của Đại Nhật Chí tôn giả, dầu bằng sang kịp lúc, chính y cũng chưa chắc ngăn chặn được lão ta, nói gì đến một đứa bé miệng còn hơi sữa chưa từng tu luyện đạo pháp như Lý Huyền?

Lòng y bất giác nổi lên một mối ngờ vực: Tuyết Ẩn thượng nhân và Đại Nhật Chí tôn giả đều là cao nhân thề ngoại đạo đã bao nhiêu năm, tại sao nhất định phải đuổi tận giết tuyệt một tiểu tử chưa đến mười sáu tuổi đầu?

Nhung tình thế không cho phép lưỡng lự nhiều, y lập tức hoá khí thành kiếm, bổ đôi con tuyết sư đang lao đến trước mặt. Đúng lúc đó vầng mặt trời bắt đầu biến hoá. Nó nở trương lên, hệt như muốn nuốt chửng cả đất trời, rồi hoá thành một cái mồm to tướng, táp thẳng xuống đầu Lý Huyền. Thằng bé đáng thương nào đã gặp phải thể lực khủng khiếp như vậy bao giờ? Nó sợ đến nỗi ngã lăn ra đất, không còn cả sức mà tháo chạy nữa.

Mặt trời vẫn lừ lừ hạ xuống, hiển nhiên đã quyết lấy mạng Lý Huyền. Ánh đỏ nhom nhớp vừa lia dên người Lý Huyền, mặt thằng bé đã nhăn nhúm hết cả lại. Những tia sáng quấy động như dây thừng, siết chặt lấy linh hồn nó, Lý Huyền muốn gào lên, nhưng âm thanh vừa tới miệng thì đã biến thành tiếng rên rĩ tắc nghẹn. Quầng sáng đỏ nhanh chóng phình to, vây lấy Lý Huyền, tạo ra một khoảng không gian màu máu hệt như địa ngục.

Lý Huyền kinh hoàng trợn to mắt.

Bỗng dưng, chẳng hiểu từ đâu một tia sáng bạch kim nháng hiện, chỉ trong khoảnh khắc đã lướt tới gần.

Mặt trời phát ra một tiếng gầm gừ khàn đặc, nhanh như chớp lui khỏi người Lý Huyền. Tia sáng bạch kim trong lành nọ tràn tới, bọc lấy thẳng bé.

Chỉ tích tắc, mọi đau đớn rút sạch khỏi linh hồn Lý Huyền. Tia sáng trong lành bốc lên khỏi người nó, Lý Huyền cảm thấy hưng phấn, thân hình nhẹ bỗng đi, bỗng bồng bay lên không trung. Bấy giờ, nó lơ mơ tưởng đâu mình là chúa tể của đất trời. Trước ánh sáng tràn ngập, Chung Nam sơn khổng lồ cũng phải đứng lặng khếp nép. Lý Huyền nhận ra tia sáng trong lành chiếu tới đâu, lại mang theo một nguồn sức mạnh khiến vạn vật ở đây tự nguyện phục tùng, ngay các tinh tú trên cao cũng như thế cả.

Nguồn sức mạnh mới cứ sinh sôi mãi, như gió xuân êm đềm bay đi khắp mặt đất bao la.

Mây tuyết cuộn xoáy một cách bồn chồn, có vẻ hoang mang trước ánh rọi chiếu của tia sáng trong lành kia. sắc đỏ của mặt trời cũng biến ra âm đạm.

Tuyết Ấn thượng nhân gầm gào, giọng chói tai vang vọng khắp Ma Vân thư viện:

- Quân Thiên Thương, người, người chưa rời khỏi...

Tia sáng trong lành chẳng nói chẳng rằng, chỉ càng thêm rực rỡ, đẩy lui đám mây và mặt trời. Tuyết Ấn thượng nhân rít lên:

- Chúng ta đi!

Mây tuyết đột ngột trải rộng, cuộn mặt trời đỏ vào. Trên cao có tiếng sấm nổ đùng, muôn vàn mảng tuyết bắn tung ra. Cùng với tiếng sấm inh tai dội khắp cao xanh ấy, mây tuyết và mặt trời vụt biến mất, chẳng thấy tăm tích đâu nữa. Trên chín tầng trời, chỉ còn một đôi cánh lấp lánh sáng dang rộng hiên ngang, cao ngạo nhìn xuống thế gian.

Lý Huyền đang chìm đắm trong cảm giác được tôn vinh thì đôi cánh quang bỗng tan biến. Linh hồn nó run rẩy, trái tim nó sửng sốt, thân hình không còn gì nâng đỡ nữa, mọi người chỉ nghe trên cao ré lên một tràng oai oái kinh hoàng, là thấy Lý Huyền rơi bịch xuống, cắm phập vào trong đài.

Đúng là biến cố này chưa dứt, biến cố khác đã phát sinh. Lý Huyền mắt môi mắt lợi bò dậy từ đồng gỗ lim đỏ nát, thét lên be be:

- Quân Thiên Thương, cái tên khôn kiếp, định đi cũng nói một tiếng chứ, muốn ném ta ngã chết à?

Chẳng ai đáp lời nó. Cứ như thế đôi cánh quang chưa từng xuất hiện, thậm chí chưa từng tồn tại trên thế gian này.

Lý Huyền hẳn học dọi gót chân xuống võ đài, nhưng vết thương ở gót lập tức truyền những cơn co giật đau đớn tới tận óc, nó rú lên, ngã khụy xuống. Đau thì đau, nhưng nó vẫn chưa chịu buông tha, bèn hằm hằm liếc xéo sang Tử Cực lão nhân:

- Lão già, tôi bị thương trên đất Ma Vân thư viện, nghe đồn Quân Thiên Thương là đại đồ đệ của ông, vậy ông có chịu bồi thường tiền thuốc men chữa trị không đây?

Tử Cực lão nhân không tỏ ra phật ý, chỉ cười khà khà nhìn nó:

- Tất nhiên là bồi thường chứ. Huyền Minh!

Huyền Minh nghe gọi tiến lên một bước. Nhìn ở khoảng cách gần, y quả thực là một mỹ nam nhi, mặt trắng như ngọc, tinh anh tuấn tú. Nếu không phải tại đôi mắt, thì chưa chừng y còn có thể sánh ngang Tạ Vân Thạch, thu hút ánh nhìn của phân nửa nữ nhân đang có mặt tại đây. Hiềm nỗi đôi mắt của y rất tà đạo, cũng rất yêu mị, lạnh lẽo như ngâm trong biển băng, tăm tối như mạn đà la nở trong đêm muộn.

Trước ánh mắt y, Lý Huyền thấy xương cốt mình rịn ra một cơn ớn lạnh. Huyền Minh cứ nhìn xoáy vào những vết thương trên người thằng bé khiến nó phát hoảng, rồi y lãnh đạm bảo:

- Người không bị thương.

Lý Huyền rùng mình, gật đầu:

- Ừ... ta không bị thương.

Giọng Huyền Minh vẫn băng giá:

- Người có muốn xem thế nào mới là bị thương thật sự không?

Lý Huyền rú lên, nhảy bật dậy:

- Không muốn. Ta không muốn chút nào hết. Ta là một người bình thường, không có sở thích biến thái như thế.

Huyền Minh chăm chú nhìn nó, giọng vẫn đều đều như cũ, không hề lên xuống:

- Người không muốn xem thật à?

Lý Huyền lắc đầu lia lịa. Qua ánh mắt Huyền Minh, nó nhận ra một tia thèm thùng, y đang thèm được đục lỗ vào người nó, cảm giác đó quả là rùng rợn:

- Thật!

Huyền Minh thờ dãi:

- Vậy thì thôi, đã không bị thương thì chắc người cũng nhớ ra bốn phận sinh đồ(10) của mình rồi, đi đi! - Y trở vào trong thư viện, nơi các sinh đồ nghỉ ngơi.

Lý Huyền iu xiu tụt xuống khỏi võ đài, ngoan ngoãn bước đi theo hướng Huyền Minh chỉ. Cảm giác bị kiểm soát này chẳng khác nào chuột gặp mèo, thực đáng buồn, thực khó chịu.

Vì vậy khi Phong Thường Thanh ân cần chạy lại gần định đi cùng, thì Lý Huyền vùng vằng quát thét khiến nó phải dạt ra

Ma xui quý khiến, dun dủi Lý Huyền bắt đầu cuộc sống ở Ma Vân thư viện.

Lịch sử, đã mở ra một trang mới mà không thể nào lật ngược trở lại được nữa.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Áng Mây Nho Nhỏ Ghé Lầu Dàn

Lý Huyền nằm dài trên tảng đá Irong vườn, nhắm nhó ngẫm nghĩ về cuộc sống ở Ma Vân thư viện.

L

Đại hội thi tuyển vẫn đang tiến hành, cái cử mườì tám người đúng là quá nhiều, đã sát hạch năm ngày rồi mà vẫn chưa đủ. Song Lý Huyền chẳng mảy may hứng thú với sự kiện ấy.

Nó cũng chẳng mảy may hứng thú với những người được tuyển vào Ma Vân thư viện đợt này, bởi vì cuộc sống ở đây thực là chán chết.

Lý Huyền đã vào thư viện được hai ngày. Hai ngày vừa qua quả là một quãng thời gian giày vò đối với con người hoạt bát hiếu động như nó.

Thứ nhất là chuyện ăn uống. Không giống với những nơi khác, thức ăn trong Ma Vân thư viện chỉ gồm một loại thực phẩm gọi là “bùn mây”. Không rõ bùn mây được chế biến từ nguyên liệu gì, chỉ biết chẳng phải rau cũng chẳng phải thịt, trông bề ngoài mịn trong như ngọc, cứ mùi vị khác nhau thì sẽ có những màu sắc khác nhau. Thực đơn cho bữa ăn đầu tiên của Lý Huyền trong Ma Vân thư viện chính là bùn mây. Bữa đó, tất cả bùn mây các màu được bày đầy trên một bàn ăn lớn, khoe ra muôn sắc sặc sỡ, y như những đám mây bông bành bên nhau. Bùn mây hết sức mềm dẻo, nên tạo được đủ hình đủ kiểu. Tùy theo lượng nước gia giảm, bùn mây sẽ có các

thể giòn, cứng, nhão hoặc dính. Có một món bunn mây được nặn thành Lâm Nương tiên cung, trông cung điện lung linh lóng lánh, bên trong có những hình người sống động như thật, có đủ loại kỳ hoa dị thảo điểm xuyết, chẳng khác nào bức họa thần tiên. Cho vào miệng thì ngọt giòn dễ chịu, hương vị tươi ngon, khó quên hơn mọi món ăn trên đời. Phong Thường Thanh phùng mang trọn má ăn ngấu ăn nghiền, nhưng Lý Huyền không gặp nổi một miếng nào. Nguyên nhân rất đơn giản, Lý Huyền là người tôn sùng tự nhiên, không bao giờ ăn những thứ chưa rõ lai lịch. Bởi vậy bunn mây tuy ngon, nó cũng không nuốt trôi lấy một miếng. Khổ nỗi muốn tìm thấy thức ăn khác ở Ma Vân thư viện thì thật khó như lên trời. Vì thế bây giờ Lý Huyền lười biếng nằm sưởi nắng, trông thánh thoir vô cùng, thực tế đang đói rã cả ruột.

Thứ hai là chuyện tự do. Phép tắc ở Ma Vân thư viện rất rộng rãi, muốn làm gì cũng được, chỉ cấm bước ra ngoài. Bởi vậy, đại hội tuyển chọn náo nhiệt là thế mà không được xem, Chung Nam sơn lâm trò vui là thế cũng không được ra, tối ngày phải luân quần trong viện. Học viện rất lớn, Lý Huyền đi loanh quanh đã hai ngày mà vẫn chưa khắp. Có điều một nơi thênh thang thế này mà chỉ lèo tèo mấy người thì hay ho nổi gì? Vì vậy chưa đến nửa ngày nó đã hết hứng thú, bèn ngồi thừ ra sưởi nắng.

Thứ ba là chuyện con người. Con người chính là thành phần nhạt nhẽo nhất trong thư viện này. Người nào người nấy quá ư khô khan, không hề biết đến đùa bỡn. Lý Huyền muốn trêu cho lão Thái quét dọn cười, bèn bỏ công ngồi kể một lèo mười bảy câu truyện hài hước, ngay bản thân nó cũng phải ôm bụng cười bò lăn bò càng, thế mà lão Thái chỉ đáp trả bằng bộ mặt lầm lì nghi hoặc, về sau nghe Phong Thường Thanh bảo lão Thái bị điếc, Lý Huyền choáng váng như trúng đòn, nghĩ chắc phải nửa tháng nữa cũng không moi đâu ra hứng thú để kể truyện cười hay đùa cợt được.

Một trường học mà vô vị, thiếu tự do, không cơm nước như thế, bảo Lý Huyền làm sao ở lại đây? Bởi vậy nó bắt đầu trù tính một kế hoạch lớn:

vượt viện. Nói theo kiểu bình thường là bỏ trốn.

Nó không mong muốn chôn thân tại Ma Vân mấy năm. bị rèn cặp thành thứ tai điếc đến chuyện cười cùng không nghe được. Nó muốn sống một cuộc đời nhiều màu sắc, nó muốn yêu, muốn ăn, muốn trong tích tắc biến thành một đám mây đa dạng trên trời. Tất cả những điều đó, phải rời khỏi cái học viện đau đầu này mới thực hiện được.

Thế là, tuy bề ngoài lơ đãng gà gật dưới ánh nắng ấm áp, thực chất đầu óc Lý Huyền đang ráo riết vạch ra một kế hoạch kinh thiên động địa.

Chỉ tiếc một nỗi, người nào đã rơi vào tầm ngắm của lịch sử thì nhất định sẽ bị tai ách đeo đuổi. Khoan nói kế hoạch vượt viện sẽ phá sản, mà theo định mệnh, Lý Huyền cũng chẳng làm gì có số yên thân ngũ trư.

Bởi vậy, một thùng nước lạnh đổ ào lên người nó.

Lý Huyền kêu ối, tức tốc vùng dậy. Nó khó chịu, cực kỳ khó chịu, vừa mở miệng là đã la lối:

- Tổ sư đồ...

Câu chửi của Lý Huyền chỉ đến ba chữ đó mà thôi, phần còn lại phải nén nguyên trong bụng. Bởi vì Huyền Minh đang nhìn xuống nó, vừa nhìn vừa cười nửa miệng. Điệu cười của y rất tà dị, khiến tim gan Lý Huyền lạnh buốt, mồm há hốc, hồi lâu mới nói được thành tiếng:

- Huyền... Huyền lão sư, con không khải, đa tạ trà của thầy!

Huyền Minh mỉm cười:

- Ta thấy ngươi cứ nằm mơ giữa ban ngày, nên muốn cảnh tỉnh ngươi đấy.

Lý Huyền thất kinh, lẽ nào Huyền Minh có khả năng đọc thấu tâm tư, biết nó đang mưu tính chuyện gì ư? Nó vội gượng cười:

- Huyền lão sư! Thầy xem, tên thầy có chữ Huyền, tên con cũng có chữ Huyền. Điều này chứng tỏ năm trăm năm trước rất có thể mình chung một gốc. Không thì cũng chứng tỏ phụ thân hai nhà có chỗ tâm đầu ý hợp, thầy nhỉ? Cha đã hợp nhau như thế, thân làm con chúng ta chẳng phải cũng nên kế thừa phụ nghiệp, hoà hợp với nhau chút xíu hay sao? Con... con đi pha ấm trà lại thầy trò mình uống nhé?

Diệu cười của Huyền Minh vẫn cứng như đá đeo, hết như bị khắc vào mặt:

- Khỏi cần, có người muốn gặp người, người đi theo ta.

Lý Huyền hỏi:

- Là lão già phải không? Lão ấy muốn gặp con mà không tự mình đến được à? Ra cái vẻ gì thế?

Huyền Minh lắc đầu. Lý Huyền nghi ngờ:

- Không phải lão già? Ai mà bộ dạng ghê, bắt thầy phải phục dịch, người đó muốn gặp con làm gì?

Huyền Minh lạnh lùng nói:

- Chắc người ta chỉ muốn xem xem có phải người mắt lửa người vàng hay không thôi.

Lý Huyền cảm thấy buồn bã, vì Huyền Minh rõ ràng chẳng coi nó vào đâu. Một thiếu niên ưu tú, vừa khôi ngô hài hước vừa trọng chính nghĩa đến mức xả thân cứu Phong Thường Thanh, vì sao lại có người không coi trọng chứ?

Huyền Minh mãi một lần Lý Huyền đi ra sau viện, đương nhiên không thèm quan tâm xem nó tư lự điều gì.

Hậu viện là nơi nghiêm cấm sinh đồ lai vãng, còn vì sao mà cấm, Lý Huyền đã nghĩ từ trước, chắc là do nơi đây giống mật thất chùa Thiếu Lâm và các thể loại tương tự. Nhưng dầu đang nhàn rỗi đến phát chán, nó cũng chẳng muốn rình mò thám thính cái bí mật của người ta làm gì.

Họ tiến vào một khoảnh sân nhỏ nhẵn tịch mịch, tịch mịch đến độ không vẫn chút âm thanh nào cả. Nỗi buồn bã trong lòng Lý Huyền hoàn toàn bay biến, thay vào đó là sự nhen nhóm của tính hiếu kỳ.

Trong cấm địa của đệ nhất thư viện đương thời lại có một khoảng không gian yên tĩnh vô thanh đến thế này, chẳng phải là nơi thích hợp nhất để một tuyệt đại cao thủ ẩn cư ư? Ngoài Tử Cực lão nhân, lẽ nào trên đời còn có một vị cao thủ chưa lộ diện, và vị cao thủ này lại chú ý đến nó? Lý Huyền khắp khởi mừng thầm, đúng là người đẹp trai lương thiện thì luôn gặp điều lành mà.

Trong sân có một ngôi nhà nho nhỏ. Lòng hiếu kỳ của Lý Huyền hoàn toàn không vì kích thước khiêm tốn đó mà tiêu giảm, bởi nó nhận ra, hoa cỏ quanh nhà đều được xén tỉa cẩn thận. Trông căn nhà trần thiết đơn sơ, nhưng lại điểm xuyết mây mống trang trí có giá trị cao. Đơn giản như viên pha lê khảm trên bậu cửa sổ kia, người bình thường làm gì có tư cách hưởng dụng.

Ai sống trong căn nhà nhỏ này nhỉ? Lý Huyền bất giác mở to mắt, vẻ mặt trịnh trọng hẳn lên.

Cửa nhà từ từ mở ra, một bóng người xuất hiện trên ngưỡng cửa.

Cả người hẳn giấu kín sau màu đen, một chiếc khôi to đen sì chụp quanh mặt mũi đầu cổ, áo dài đen kịt bao bọc toàn thân, đến cả các đầu ngón tay cũng không để lộ. Sát khí đe dọa toát ra dày đặc quanh hẳn, quét

sạch tinh thần Lý Huyền, khiến thằng bé cảm thấy mình giống hệt hươu non đang phơi thân ra trước vuốt nanh sư tử.

Đây hiển nhiên là một vị cao thủ cực kỳ ghê gớm.

Trước ngôi nhà nhỏ có mấy bậc thang, người nọ chỉ đứng trên đầu cầu thang mà trông cao cao tại thượng, dáng vẻ nhìn xuống Lý Huyền hết sức rất ngạo nghễ. Lý Huyền đâm khó chịu, tuy rằng từ nhỏ nó đã không có cha mẹ dạy dỗ, một mình phiêu bạt đầu đường xó chợ bươn chải sống qua ngày, nhưng chưa bao giờ để ai khinh khi cả. Nó đặc biệt ghét những kẻ tự cho mình là cao nhân.

Vì vậy, sắc mặt sa sầm, nó ngoắt đầu bỏ đi.

Mắt Huyền Minh thoáng nét ngạc nhiên, y nhẹ nhàng giơ tay lên. Một luồng chân khí vô hình tức thì trải ngang trước mặt Lý Huyền, chặn mất đường tiến của nó. Lý Huyền cười nhạt:

- Hãn đã gặp con rồi đó thôi.

Huyền Minh chẳng nói chẳng rằng. Lý Huyền lại cười:

- Con nghĩ hãn đã nhìn thấy rất rõ, con không phải loại mắt lừa người vàng.

Huyền Minh vẫn giữ im lặng, nhưng cũng không thu hồi chân khí. Lý Huyền cau mặt:

- Bất kể nhìn từ góc độ nào lại, thầy cũng là một cao thủ lắm tài phép, vì sao phải nghe lời cái tên chỉ giới rút mình trong vỏ ốc như thế kia chứ? Con thực không hiểu nổi.

Huyền Minh thở dài:

- Tiếc là khi hãn nhờ ta, ta không có cách nào để thoả mãn yêu cầu của hãn, nên đành nhờ sang người vậy.

Lý Huyền ngạc nhiên nhìn Huyền Minh, rồi lại nhìn người nọ.

Hạng cao thủ như Huyền Minh thời nay không nhiều, điều đó chẳng phải nghi ngờ. Người kia phong thái bất phàm, khôi giáp thuộc loại cực phẩm, lại còn đủ sức sai khiến cao thủ như Huyền Minh, nói cho đúng là muốn làm gì cũng sẽ làm được. Thế mà vẫn còn gặp vấn đề khó khăn tới mức phải cậy nhờ Lý Huyền ư?

Vấn đề đó chắc chắn hiểm hóc vô cùng, Lý Huyền không thích đeo vào mình một thứ gông cùm nặng nề như vậy. Nhưng mặt khác, lòng hiếu kỳ lại quấy động, thôi thúc nó đi xem cho rõ, đi tìm hiểu cho tỏ tường.

Không ngờ trên đời này lại có những việc mà người oai phong lẫm liệt cao minh tuyệt đỉnh như thế kia không làm nổi, người oai phong lẫm liệt cao minh tuyệt đỉnh như Huyền Minh thường phó cũng không làm nổi, lại chỉ Lý Huyền mới làm nổi.

Thật là một cảm giác rất khó tả!

Nhưng Lý Huyền quên mất một câu: Tò mò có thể hại chết người ta. Vì vậy nó nở nụ cười hài lòng, đưa mắt nhìn người áo đen, khoan khoái quan sát hãn với vẻ hân hào, Huyền Minh thoáng sắc giận, lạnh lùng bảo:

- Người không có lựa chọn nào khác đâu.

Lý Huyền vênh vang nói:

- Thầy cũng nên cho con biết là định nhờ con làm gì chứ?

Vẻ mặt Huyền Minh trở nên nghiêm nghị, y trở người nọ:

- Người giúp hãn đỡ sát hạch.

Sát hạch? Sát hạch của Ma Vân thư viện ấy hả? Người này không phải là người của Ma vân thư viện ư? Lý Huyền kinh ngạc quan sát vóc dạc ẩn kín trong tà áo đen, khuôn mặt dần dần lộ ra một nụ cười bí hiểm:

- Thầy không phải là thường phó của Ma Vân thư viện ư? Việc này nên nhờ thầy mới phải.

Huyền Minh lạnh lùng đáp:

- Người không cần biết.

Điệu cười quen thuộc trở lại trên mặt y, xơ cứng như dùng rìu khắc trên những đường nét âm trầm. Nụ cười ấy không những không khiến y thân thiện hơn, mà còn phả ra một luồng hơi lạnh lẽo ghê người, khiến Lý Huyền chỉ muốn ngạt thở.

Rõ ràng y không thích Lý Huyền biết quá nhiều.

Nhưng Lý Huyền đời nào để mình bị dọa dẫm? Huyền Minh và người áo đen đang có việc muốn nhờ cậy nó, lại có thể hãm hại nó ư? Vì thế nó không mấy may lo lắng, thay vào đó cười bảo:

- Tại sao thầy lại chọn con?

Huyền Minh lạnh lùng đáp:

- Người không cần biết.

Lý Huyền thở dài:

- Cái này không chịu nói, cái kia cũng không chịu nói, thì con chẳng thể nào giúp thầy được. Thầy nên biết, con là một kẻ lưu manh ngu ngốc, thực ra đến bản thân con cũng không hiểu sao mình vượt qua được sát hạch của lão già. Nếu thầy không giúp con phân tích, thì con biết giúp hấn ta bằng cách gì đây?

Vừa nói, nó vừa giơ tay trở thẳng vào mặt người nọ. Tử Cực lão nhân vang danh khắp thiên hạ, được tôn vinh, được sùng bái, nhưng Lý Huyền lại cứ thích gọi lão là lão già, bởi nó cho rằng, người ta già rồi thì nên gọi là già, bất luận mang thân vua chúa hay buôn thúng bán mẹt.

Huyền Minh chăm chăm nhìn nó. Lý Huyền hơn hớn nhìn lại. Nó rất muốn xem bộ dạng nổi khùng của Huyền Minh, vì nó cảm thấy một người cả ngày cứ phải ép mình theo một vẻ mặt nào đó thì là một việc chán chường vô cùng.

Vẻ mặt Huyền Minh quả có thay đổi. Y vẫn mỉm cười, nhưng nụ cười đã bớt phần gò bó. Có một tích tắc, Lý Huyền còn thấy trên mặt Huyền Minh thoáng ánh sáng của ấm áp và rạng ngời. Y mở miệng, giọng nhẹ nhàng, đầy sức thuyết phục:

- Tử Cực lão nhân tuyển chọn rất khắt khe, thi là thi, không màng cân nhắc chút tình cảm nào cả. Đừng nói ta, mà cho dù là đương kim thiên tử cũng không được phép đi thẳng lên Chung Nam sơn, bắt buộc phải mang bản lĩnh vào dự tuyển. Nguyên nhân tại sao thì ngay thường phó như ta cũng không hiểu nổi. Còn nguyên do gì ta lại nhờ ngươi? Đó là sự nhất trí của cả sáu người chúng ta. Nhân sự trong Ma Vân thư viện hiện thời, chẳng một nghìn thì cũng đến tám trăm. Trong số ấy, e rằng không có lấy nửa người dám tin Phong Thường Thanh hèn nhát yếu đuối kia đủ sức thi đậu, vậy mà ngươi dùng cách thức khác thường, giúp Phong Thường Thanh huy động được tiềm lực, chiến thắng nỗi sợ hãi của chính mình, khiến Tử Cực lão nhân đích thân chọn làm người đỗ thứ hai. Sáu người chúng ta cùng bàn bạc, cảm thấy ngươi nhớ nhãng ngõ nghịch thật đấy, nhưng lại có cách nhìn rất độc đáo. Chỉ ngươi mới đủ khả năng kích thích tối đa tiềm lực của một người, khiến người đó thi đậu sát hạch.

Huyền Minh nói một mạch, dứt lời nụ cười cũng biến mất. Vẻ mặt như trước, điệu cười như trước, hoàn toàn không thay đổi, trở lại làm một

Huyền Minh thâm trầm âm hiểm, chẳng vấn vương lây đôi nét dịu dàng. Lý Huyền thấy người ớn lạnh:

- Thấy biết biến hình à?

Huyền Minh lạnh lùng đáp:

- Ta biết đánh người.

Lý Huyền thụt lùi một bước, tuy tin rằng Huyền Minh chẳng làm hại nó đâu, nhưng ngộ nhờ bị ăn một trận đòn thì thực cũng không hay ho gì. Nó nấn ná, rồi cười bảo:

- Con quên thầy là thường phó, chuyên nghề khoa môi múa mép, trên lớp không thể vẫn trưng bộ mặt này ra được. Vừa rồi chính là biểu hiện của thầy lúc giảng bài, phải không? Thầy đúng là một sư phụ bất lương.

Nét âm trầm trên mặt Huyền Minh đông cứng lại. Lý Huyền vội vàng ra chiều suy nghĩ, đoạn hỏi:

- Vừa nãy thầy bảo sáu người, là những người nào?

- Sáu thường phó trong viện: Đan Nguyên, Hạo Hoa, Long Yên, Thường Tại, Uy Minh, ta.

Lý Huyền nói:

- Như thế, quả thực chỉ con mới có thể giúp người này thi đỗ phải không?

Huyền Minh gật đầu. Lý Huyền thở dài:

- Nếu thế thì con yên tâm rồi - Nó vắn hông, nằm xuống chiếc bàn đá gần đó, lười biếng vẫy tay gọi người nọ - Mau cởi bộ áo xấu kinh xấu tởm ấy ra vứt đi, lại đây bóp chân cho...

Chưa dứt câu, nó đã thấy một tia hàn quang nháng hiện, rồi kiếm khí trên cao chém xuống, hoá thành thứ ánh sáng trắng nhợt lạnh lẽo chờn vờn quanh mình. Lý Huyền chưa kịp nhận biết việc gì vừa xảy ra, đã bị luồng kiếm khí lôi thốc lên, treo ngược trên không. Nó luống cuống la:

- Có gì từ từ nói, đừng động thủ!

Huyền Minh lạnh lùng bảo:

- Nếu người tưởng mình đủ tư cách mặc cả với ta, thì người lắm to!

Y dứt lời, kiếm quang rung khê một cái, Lý Huyền rơi đánh thịch xuống đất. Cú ngã này khiến nó ê ẩm chân tay, mắt nổ đom đóm, cũng không nhìn rõ Huyền Minh tuốt kiếm thu kiếm như thế nào nữa.

Hiển nhiên, địa vị người kia hẳn cực cao, chí ít là theo quan điểm của Huyền Minh, nên y không cho phép ai khinh nhờn hẳn ta.

Lý Huyền ôm bụng, nghiêng răng nghiêng lợi đứng dậy. Bị đau nhưng thái độ lếu láo vẫn không sao sửa được, nó trở tay bảo người kia:

- Người bỏ ngay cái khôi đó xuống, để đại gia ta nhìn ngó mặt mũi xem.

Huyền Minh lộ sắc giận, thanh quang lại nhá lên trong tay y. Lý Huyền la lối:

- Nếu không nhìn, làm sao con biết được là dùng cách nào để giúp hẳn đỡ?

Huyền Minh hừ một tiếng, kiếm quang thu về, nhưng vẫn kịp nện một nhát vào lưng Lý Huyền, tựa hồ muốn trừng phạt sự khinh bạc của nó. Lý Huyền cười toe:

- Chẳng phải con chưa gặp nữ nhân bao giờ, việc gì phải sợ con nhìn?

Nghe nó nói vậy, cả người áo đen lẫn Huyền Minh đều ngạc nhiên. Huyền Minh không nhịn được, buột miệng hỏi:

- Làm... làm sao người biết?

Lý Huyền thờ ơ đáp:

- Mỗi lần con tỏ thái độ khinh khỉnh một chút là thầy động nộ. Mà thầy không cảm thấy bộ áo đó quá to rộng đối với cô ta hay sao?

Huyền Minh không nói năng gì được. Lý Huyền tiếp:

- Huống hồ, chỉ nữ nhân mới cam tâm muối mặt để người ta giúp thi đỗ. Con nói có phải không?

Huyền Minh lén đưa mắt nhìn người nọ, chỉ thấy chiếc áo đen thoáng rung lên, hiển nhiên là đang nổi giận. Y thầm run sợ, bởi rất hiểu, chọc giận người ấy sẽ gây ra những chuyện kinh khủng vô cùng. Chỉ trách Lý Huyền tính tình ương ngạnh, đã đi vào cái sân nhỏ này mà còn chưa rõ người ta thân phận thế nào ư? Sao lại dám giở những lời đại nghịch bất đạo đó ra?

Lý Huyền nghiêm mặt lại, nhìn trừng trừng người áo đen:

- Ta chỉ muốn nói cho người biết, nếu muốn ta giúp thì tự dẫn xác đến nhờ. Chẳng lẽ người định ẩn nấp trong cái áo đen đi mượn ấy cả đời chắc?

Dứt lời, nó quay mình, nghênh ngang đi ra.

Thanh quang lại ngừng tụ trong tay Huyền Minh, định ngăn Lý Huyền. Người áo đen chậm rãi lắc đầu, Huyền Minh đành dừng tay.

Trong thình không truyền đi một tiếng thở dài. Lý Huyền bỗng thấy bụi ngùi như thể vừa để vượt qua bên mình một cái gì rất thiết tha sâu lắng.

Một cảm giác thực vô có, Lý Huyền gắng lắc đầu, xua đuổi nó đi.

Mình nặng thói thương vay khóc mượn quá ư? Thằng bé bắt đầu cười giấu bản thân.

Có điều nó vẫn cảm thấy hơi hơi khoái chí. Nó đã không cúi đầu. Người có thể cao quý hơn ta, tao nhã hơn ta, thông thái hơn ta, anh tuấn hơn ta (riêng điều này thì đương nhiên hơi khó, Lý Huyền tự nhủ), nhưng quyết không thể ép ta hạ mình cúi đầu được đâu. Ta cũng bình đẳng như người, cũng đĩnh đạc tắm trong hào quang làm người. Đó là suy nghĩ của Lý Huyền, bởi vậy nó không bao giờ xem thường người khác, cũng không bao giờ để người khác xem thường mình.

Và nó ngâm nga, lại hái một cọng cỏ đuôi chó ngậm vào miệng, thư thái đi về chỗ mình vừa nằm bất động, tiếp tục nằm bất động, không hề hay biết mình đã đắc tội với nhân vật cỡ bự tới mức nào.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thường Nhớ Lúc Xe Loan Qua Núi

Năm bất động chỉ là bề ngoài, bên trong luôn chứa đựng một mối bận tâm.

N

Năm bất động càng lâu lắc, mối bận tâm càng nặng nề.

Mối bận tâm của Lý Huyền chính là bỏ trốn.

Ma Vân đại hội đã diễn ra tới ngày thứ sáu, vẫn chưa có ai ngó ngang đến Lý Huyền. Thăng nhóc càng cảm thấy sầu đời nên kiên quyết sẽ bỏ trốn, chỉ ít cho đến khi đại hội kết thúc, thư viện chính thức vào học mới quay lại.

Vì vậy năm bất động chỉ là bề ngoài, thực chất Lý Huyền đang cận kề quan sát từng người.

Ma Vân thư viện rất lớn, hầu như chiếm hết cả ngọn Thái Ất. Đỉnh ngọn là nơi ở của Tử Cực lão nhân, làn khí tím lặc lự bốc lên từ đây, lên cách dinh ba mươi ba trượng thì toả ra thành sáu luồng sáng tím nối với bốn cực Đông, Tây, Nam, Bắc của thư viện, với Thái Thần viện nơi diễn ra đại hội và với ngọn Tiêu Dao đằng hậu sơn Chung Nam.

Sáu luồng sáng tím có mối kết nối chung là làn khí tím nhàn nhạt ấy. vì từng chứng kiến trận chiến giữa Tử Cực lão nhân và Tuyết Ẩn thượng nhân, Lý Huyền biết chắc khí tím trông mỏng manh như vậy, thực chất chứa đựng một loại quyền năng khó dò. Nó nhận thấy khả năng vượt ra ngoài vùng bao phủ của màn khí mà không kinh động đến Tử Cực lão nhân không phải là gần như bằng không, mà đích xác là bằng không.

Các luồng sáng tím tiếp đất ở chiếc đỉnh Thái Hạo Thiên Nguyên của Thái Thần viện, ở lá cờ Cửu Cực Định Càn của Tiêu Dao phong, và ở bốn pho tượng thần Thanh Long, Xích Long, Bạch Long, Huyền Long lần lượt trấn giữ bốn cực Đông, Tây, Nam, Bắc của Ma Vân thư viện.

Tương truyền chiếc đỉnh Thái Hạo Thiên Nguyên lớn tới mức chứa được mọi tinh tú trên trời, trong lòng đựng ánh sáng thuở ban sơ của thiên đạo, liên kết với vòng vận hành của sao Thiên Triền để trấn áp yêu ma trong thiên hạ.

Lá cờ Cửu Cực Định Càn thì vươn cao mấy chục trượng, quanh năm mây mù vờn quanh, không tài nào trông rõ đường nét. Tương truyền Cửu Cực Định Càn có sức dời sông chuyển núi, hễ phát lên thì trời sẽ nổ tung, đất sẽ sụp đổ, uy lực lớn đến mức khó tin, chẳng ma quỷ nào dám xâm phạm. Bởi thế mấy lão quái Tuyết Ẩn thượng nhân và Đại Nhật Chí đầu ngang nhiên kéo đến, nhưng giọng điệu cũng vẫn hết sức dè dặt, không dám mạo hiểm đối địch.

Làn khí tím kết nối được với hai vật thần thánh như Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh và Cửu Cực Định Càn kỳ, đủ thấy đâu phải hạng tầm thường. Còn về bốn pho thần long, tuy bề ngoài chỉ là những khối đá dung dị, nhưng Lý Huyền có đủ lý do để tin rằng lai lịch của chúng cũng không đơn giản.

Ma Vân thư viện nằm gọn trong khí tím và ánh tím như thế, Lý Huyền làm sao chạy trốn được? Đào đường hầm chăng? Nó chỉ thử một chút thôi

là phải bỏ cuộc rồi. Chung Nam sơn là núi đá, đừng nói Lý Huyền, mà ngay cả Tạ Vân Thạch cũng khó lòng dùng sức sông để đào được địa đạo dẫn ra ngoài.

Song có lẽ trời xanh chẳng phụ lòng người, nên cuối cùng cũng hé cho Lý Huyền một cơ hội.

Cơ hội ấy, chính là nhà bếp.

Ma Vân thư viện không dùng thịt thà rau củ, từ trên xuống dưới chỉ ăn bunn mây, tuy vậy thứ thực phẩm theo truyền thuyết là dành cho thần tiên này cũng vẫn cần đến nước. Muốn chế biến bunn mây thành các mùi vị, hình dáng, màu sắc khác nhau mà thiếu nước thì không xong. Nước dùng cho bunn mây được yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt, phải là nước suối Lộc Sinh trên núi Oa Phong gần đây mới có thể giữ cho bunn mây dẻo mềm, không xơ, không bã.

Vì vậy mỗi sáng tinh mơ, vào lúc sương mù còn chưa tan hết, đầu bếp của Ma Vân thư viện đã quấy hai cái thùng lớn, mở cửa đi đến núi Lộc Sinh lấy nước. Phải thừa nhận Ma Vân thư viện đúng là thiên hạ đệ nhất thư viện, ngay đầu bếp cũng võ công cao cường, thùng to dễ đến trăm cân quấy lên vai mà anh ta vẫn đi dẻo dai như bay, vượt núi băng đèo, chưa đến nửa canh giờ đã đổ đầy cái ang nước khổng lồ trong nhà bếp.

Đây chính là cơ hội tốt nhất cho Lý Huyền trốn thoát, chỉ cần nấu trong thùng nước để A Trường nấu bếp quấy ra khỏi thư viện là được. Ra ngoài kia rồi thì chẳng còn phải sợ trời sợ đất gì nữa.

Nhưng dù sao Lý Huyền cũng đã lớn, chí ít cũng phải nặng tới một trăm mười, một trăm hai mươi cân(11), A Trường không phải đồ ngốc, làm sao thấy gánh nặng hai trăm cân nữa mà không phát giác ra được chứ?

Điều này, Lý Huyền cũng đã nhận cái lúc nằm bất động mà kín đáo quan sát rồi. Ma Vân thư viện chỉ ăn bunn mây nhưng không cấm rượu, hiềm

nổi chẳng phải ai cũng được phép uống. Vì vậy hằng ngày, hễ lão Thái quét dọn ngất ngưỡng dưới bóng chiều khề khà bầu rượu ngon của lão, A Trường lại nuốt nước bọt ừng ực.

Đó chính là thời cơ.

Lý Huyền mất nửa ngày trời mới bắt thân được với lão Thái, tháo trộm đi nửa bầu rượu và thay nước vào. Lão Thái quý rượu như mạng sống, vốn dĩ một giọt cũng không muốn san sẻ cho người khác. Khổ nỗi lão già quá rồi, cứ tợp ba ngụm vào bụng xong thì căn bản là không phân biệt nổi mùi vị nữa.

A Trường thích rượu, phải cái tửu lượng chẳng ra gì, uống được nửa bầu là bắt đầu lú lờ, nổi hứng kéo Lý Huyền ra đọ tay. Lý Huyền cố ý đợi đến canh tư mới đem tặng rượu, vì vậy khi quấy hai cái thùng lớn lên vai thì A Trường không còn đủ tỉnh táo để phát hiện ra thùng nặng hơn ngày thường. Huống chi anh ta đã từng khoác lác bảo Lý Huyền rằng, cho dù hai thùng nước nặng tới ngàn cân, anh ta vẫn gánh băng băng trên núi trên đèo, nay bỗng thấy nặng thật, chẳng qua cũng tưởng ông trời trừng phạt thói ba hoa bốc phét của mình mà thôi.

Khi gió thổi sương mù tan hết, trên sườn núi Chung Nam vang lên một tràng cười khoái trá:

- Lão già tồi tệ! Người không cầm chân ta được, Lý Huyền đã thoát ra rồi!

Lý Huyền oai vệ đứng trên vách núi, một tay trở trời, một tay chống nạnh, hai chân chùng xuống, dương dương tự đắc nói lên những lời này.

Đây đúng thực là một kế hoạch vượt viện tinh tế ti mi, và đã thành công rực rỡ. Từ nay, trời cao thế ấy, biển rộng thế kia, Lý Huyền cứ thoả sức bay, thoả sức bơi. Tuy nhiên nó chẳng thể ngờ, cuộc sống vượt viện đầy sắc màu, đầy thú vị này sắp có một khởi đầu cực kỳ diễm lệ.

Lý Huyền duy trì tiếng cười sảng sặc cùng tạo hình oai vệ được chùng một giây, hai giây... cuối cùng mãn nguyện định thu hồi tư thế thì đột nhiên nghe thấy một tiếng thét kinh hãi vang lên lưng chừng không.

Lý Huyền thảng thốt ngẩng đầu trông, chỉ thấy một chấm đen đang từ bầu trời đằng xa lao xuống. Nó không hiểu xảy ra chuyện gì, bèn cứ đứng ngớ ra nhìn. Đến khi nhìn rõ đây là người rồi thì không tài nào tránh kịp nữa, người nọ đã ngã đánh rầm xuống người Lý Huyền.

Cú đè làm Lý Huyền nổ đom đóm mắt, ruột gan nhộn nhạo hết cả lên. Tất cả những hứng thú cùng khoan khoái ban nãy đều bị tai nạn này biến thành lửa giận, nhưng không thể bùng phát được, bởi thân thể nó đang bẹp dí gần chết. Cũng may Lý Huyền không đứng sát mép vực, người nọ rơi xéo, cú ngã cuốn cả hai lăn vào cánh rừng gần đó. Thảm lá rụng tương đối dày nên hút đi khá nhiều lực va chạm, bằng không Lý Huyền đã tắt thở rồi. Nó đang nổi giận bùng bùng thì nghe một giọng dịu dàng hỏi:

- Người... người không sao chứ?

Giọng nói vừa lọt tai, cái đầu bị đè bẹp đến choáng váng của Lý Huyền bất giác tỉnh táo hẳn: Ôi, giọng đâu mà dễ thương? Lý Huyền vô thức duỗi tay ra, ma xui quỷ khiến thế nào nắm trúng ngay bàn tay của người ấy. Bàn tay này mềm mịn và nhỏ nhắn vô cùng, phải bao nhiêu kinh nghiệm mới có thể dựa vào hướng giọng nói mà phán đoán đúng vị trí của bàn tay? Lý Huyền thều thào đáp:

- Ta... ta không xong rồi, người sờ thử xem tim ta còn đập không?

Nó nắm bàn tay trơn mịn, mềm mại như không xương đó kéo đến đặt lên ngực mình. Cổ tay như đọt măng mới gọt, nhỏ nhắn, mát rượi, hệt như ngọn gió xuân lọt qua những đầu ngón tay Lý Huyền để thổi vào trái tim nó. Lý Huyền hài lòng thở phào một tiếng, chưa mở mắt vội, quyết định cứ dần dà tiến từng bước một, thong thả tận hưởng điểm phúc ở đâu bay tới

này. Mà suy cho cùng, cũng phải thế mới bù đắp được tai bay vạ gió trên trời rơi xuống chứ.

Nhưng số mệnh xằng xái không dễ dãi cho phép Lý Huyền tiêu dao tựa kê hồng nhan. Vì vậy một luồng gió rít trên cao, rồi một âm thanh chói tai bỗng đâm sượt qua đầu nó, nếu chệch sang trái một chút chắc là xuyên thủng óc luôn. Cùng với âm thanh riết róng vẳng trời đó, cuồng phong cũng ào ào thốc tới.

Lý Huyền không màng an hưởng diễm phúc nữa, vội vã bò dậy, mắt buộc phải mở ra.

Và vừa mở mắt, nó đã suýt ngất đi.

Lý Huyền vẫn nghĩ thế giới bên ngoài này ngan ngát toàn hoa thơm, ăm ắp toàn vẻ đẹp, nhưng hiện thực lại cách lý tưởng một khoảng quá xa, xa tới nỗi nó chẳng muốn mở mắt ra chút nào.

Điên cuồng bay quần khắp trời là những cái đầu lâu xương sọ, trong mỗi sọ thắp một ngọn lửa chập chờn xanh lè, y như đèn lồng ma quái treo trên không. Đám đèn lồng vốn đã kinh khủng lắm rồi, thế mà vừa bắt gặp ánh mắt Lý Huyền nhìn đến, chúng lại càng như bị kích thích, lửa xanh bên trong rực cháy, mùi máu tanh cuộn lên ngập ngụa, tạt mạnh vào mặt thẳng bé.

Một luồng âm thanh chói tai rít ra từ những cái miệng chập mở, loáng thoáng như đang gọi tên Lý Huyền. Tim gan Lý Huyền nôn nao chao đảo, tiếng gọi của bọn đầu lâu nghe ra rất thân thiết, khiến nó chỉ muốn hồi đáp. Nhưng chút lý trí còn sót lại rành mạch răn bảo nó rằng nếu đáp lời, nhất định sẽ có một sự việc vô cùng bất hạnh xảy ra.

Đột nhiên nhớ lại điều gì, Lý Huyền bèn ngoảnh phắt đầu nhìn sang bên cạnh. Quả không ngoài dự liệu, luồng gió sắc lạnh vừa sượt qua bên đầu nó cũng là một cái sọ thắp lửa xanh lè. Chiếc đầu lâu thấy Lý Huyền đã phát

hiện ra mình, bèn nhe răng cười rất quý quý, rồi bỗng ngoác rộng mồm, đớp Lý Huyền một cái.

Thằng nhóc la hoảng, vội vùng dậy chạy trốn, quên bẵng là cô nàng từ trên trời rơi xuống còn đang nằm đè lên người mình. Thế là cả hai lại cuộn tròn lấy nhau, lăn lông lốc vào rừng, va đập qua các thân cây.

Gió lạnh tê thiết, đất trời ảm đạm, đám đầu lâu phát ra những tràng hú hét chấn động không gian, rầm rập lao vào rừng. Lý Huyền kéo cô nàng guồng chân bỏ chạy. Nhờ sự che chắn của các thân cây, nhất thời đám đầu lâu ma lửa kia cũng chưa bắt kịp bọn họ.

Bây giờ Lý Huyền mới thở phào một hơi, ngoảnh đầu sang nhìn cô bé bên cạnh.

Ôi, trên trời rơi xuống mà không phải là thiên thạch, từ lúc nào lại có thể rơi xuống một tiểu cô nương thanh tú nhường kia?

Lý Huyền thở dài, được cô nàng xinh xắn thế này đè vào người, thì mỗi ngày bị đè một lần cũng chẳng sao, miễn đừng đè chết là được. Nó vừa nghĩ lung tung vừa cười nhả nhổ, trông rất vô lại, chỉ thiếu nước nhăn nhăn cọng cỏ đuôi chó nữa thôi.

Nhưng phải nói cô bé thực sự rất đẹp, ánh triều dương lọt qua cành lá rậm rạp, phủ màu xanh lên người cô, trông như bông hoa vừa hé nụ vẫn còn đọng nguyên sương. Cô yếu điệu đứng trong làn gió thổi, tựa hồ chỉ cần gió mạnh thêm một chút là có thể bị cuốn theo, bay bổng mà đi mất.

Bên mai cô bé gài một đoá hoa bằng ngọc để giữ tóc vén gọn lên, phô ra lúm đồng tiền trên má, mặt đẹp như thoa phấn dỗi son, kiều diễm duyên dáng, chẳng khác nào tiên tử trên núi, thiên tình dưới hoa, sống mũi cô thanh tú, trau chuốt, hơi hơi hếch, trông thật đáng yêu. Lúc này cô đang ngẩng mặt nhìn đám linh cốt bay qua bay lại, bộ dạng khiếp đảm, không rảnh chú ý đến Lý Huyền.

Không hiểu sao, Lý Huyền bỗng thấy lòng trời dậy một cảm giác kỳ lạ, tựa hồ đã từng gặp người con gái này ở đâu đó. Cảm giác hết như móng vuốt con mèo, cứ dần dần vào tim Lý Huyền, dần tới mức ngứa ngáy mà không gãi được, nhưng bất kể thế nào nó cũng không đủ sức nhớ ra.

Đã không đủ sức nhớ, Lý Huyền chẳng buồn vắt óc nữa, và chẳng tiểu cô nương đang đứng ngay đây, tại sao không hỏi luôn cô ta cho tiện. Nghĩ là làm, nó vỗ nhẹ lên vai tiểu cô nương, cử chỉ rất tự nhiên:

- Chúng ta từng gặp nhau ở đâu đó rồi phải không?

Lý Huyền chuyên đời cư xử như thể thân quen lắm, nhưng người khác không thích ứng được. Tiểu cô nương giật bản mình, nhảy vọt ra xa:

- Đương nhiên là chưa gặp bao giờ.

Lý Huyền cũng không ngạc nhiên, chỉ lẩm bẩm:

- Thế tại sao ta lại có cảm giác ngờ ngợ nhỉ? Hay là cô nói tên cô cho ta biết, để ta nghĩ kỹ xem. Tránh cho cô thiệt thòi, ta sẽ nói tên ta trước nhé. Ta tên là Lý Huyền.

Tiểu cô nương đảo mắt về chằm biếm, rồi cười khẽ:

- Ta tên Long Vi. Long nghĩa là rồng, Vi là hoa tường vi ấy.

Lý Huyền trầm tư hồi lâu:

- Long Vi, hình như chưa nghe cái tên này bao giờ. Tên kỳ khôi thế, nếu từng nghe qua ắt đã nhớ ngay. Nhưng vì sao ta lại có cảm giác lạ lùng vậy nhỉ?

Nó còn đang suy nghĩ, Long Vi đã cười bảo:

- Chiêu tán tỉnh của người không hiệu quả đâu.

Lý Huyền cũng cười, nụ cười của hai người khiến bầu không khí trở nên nhẹ nhõm. Lý Huyền dang tay:

- Ta cần quái gì phải tán tỉnh. Chúng ta đã tiến tới bước ôm nhau rồi, đâu cần giật lùi lại mốc bắt quen ve vãn. Nhưng mà ban nãy tình huống khẩn cấp, chưa kịp thường thức kỹ càng hương vị mềm mại thơm tho đầy chặt một vòng tay, bây giờ nhân lúc bọn xương cốt kia không có ở đây, chúng ta thử lại lần nữa xem?

Lý Huyền dang tay xông lại. Tiểu cô nương đỏ bừng mặt, đột ngột lẳng chân tung ra một cước. Lý Huyền rú lên, văng đánh bình vào thân cây phía sau. Cú va chạm mạnh tới nỗi cành lá khua nhau xào xạc. Đúng lúc ấy, trời cao vang vọng tiếng cười lạnh lùng nham hiểm, ánh xanh lục thình lình toả rộng.

Tiếng cười mới cất lên, thoắt cái đã lan đến gần, gió xoáy bốc dậy, xương sọ lúc nhúc kéo ào tới chỗ Lý Huyền. Nhưng Lý Huyền chẳng hề cuống quýt, lại cười bảo:

- Vội gì, cứu binh đến rồi kia. Một... hai...

Thái độ bình tĩnh của nó lây sang cả Long Vi, khiến cô cũng bất giác dừng chân, đợi cứu binh của Lý Huyền.

Lũ đầu lâu thấp lửa rú rít kéo tới, đâm sầm sập vào những thân đại thụ sau lưng hai người, cây to tức thì bắt cháy, lửa xanh bốc ngùn ngụt lên hơn một trượng, cao lớn như ngọn đồi, lừ lừ đè xuống đầu hai người. Long Vi hỏi to:

- Cứu binh của người đâu?

Bấy giờ Lý Huyền không bình tĩnh được nữa, bèn cuống cuồng kêu:

- Lão già đâu? Tạ Vân Thạch đâu? Huyền Minh đâu? Tại sao lại không đến?

Long Vi sững sốt:

- Tạ Vân Thạch? Tạ Vân Thạch sẽ đến ư?

Cây to bốc cháy phừng phừng giữa đám lửa ma, một cảnh lớn đổ dần xuống người Lý Huyền, khiến nó thất thần hết hoảng. Nó bảo:

- Theo tính toán của ta thì thế nào Ma Vân thư viện cũng trông thấy đám xương sọ nhưng nhúc này. Ai thì không biết, chứ Tạ Vân Thạch nhất định phải đến hàng ma. Nào ngờ cái thư viện thối tha đó không có lấy một mẫu chính nghĩa, để mặc cho đám yêu nghiệt hoành hành trên Chung Nam sơn, không thèm bận tâm mối sợ!

Lý Huyền đang oán trách thì một luồng gió mạnh lùa tới, đám lửa ma vỡ bùng, tách thành mấy chục đốm lửa, đu đưa toả rộng ra. Cây cối hể dỉnh lửa này là lập tức bắt cháy, khắp nơi ngùn ngụt toàn lửa xanh lè. Hai người đều biết đã tới lúc nguy ngập, tức thì hồn xiêu phách lạc. Long Vi giục:

- Người... mau nghĩ cách đi!

Lý Huyền gãi đầu gãi tai, khổ sở suy tính, nhưng giữa biển lửa ma dày đặc thế này thì có cách gì được. Ánh lửa càng lúc càng lan tới gần, cả hai buộc phải giật lui. Long Vi bỗng “ồ” một tiếng:

- Vì sao lửa ma không cháy tới đây?

Lý Huyền nghe vậy ngẩng đầu, nhận ra cây cả ba mặt đều đã bị lửa ma xâm nhiễm, riêng mặt chính bắc thì ngay một đốm lửa tàn cũng không có. Hướng chính bắc, chính là hướng Ma Vân thư viện.

Có phải đám yêu nhân này tấn công núi Chung Nam, nhưng vẫn dè chừng uy danh của Ma Vân thư viện nên không dám xông thẳng vào không? Nghĩ đến đây, Lý Huyền cả mừng, kéo Long Vi bảo:

- Mặc kệ tại sao, phía này đã không có lửa, thì chúng ta hãy chạy về phía này.

Hai người chạy điên cuồng, lửa ma rít lên chói cả tai, rầm rầm đuôi theo chúng. Được một lúc, Lý Huyền đột ngột dừng bước, trước mặt nó hiện ra một pho tượng khổng lồ, bên trên lơ lửng một luồng sáng tím.

Đây là tượng rồng, dường như được đẽo từ đá trắng nguyên khối, thân hình uốn khúc, cái đầu to tướng ngửa lên trời gầm rú thị oai, vuốt sắc giờ cao như sắp thẳng thiên, dáng điệu hung mãnh vô cùng. Chính là pho tượng Bạch Long trấn giữ cực nam của Ma Vân thư viện.

Lũ đầu lâu dừng khựng lại cách Lý Huyền ba thước, không dám tiến lên. Lý Huyền ngắm nghía pho tượng rồng với vẻ suy nghĩ, rồi bảo:

- Thì ra bọn chúng sợ cái này đây - Nó cười ha hả, ngoái đầu nhìn đám lửa ma, xác xược gọi - Không phải các ngươi muốn ăn thịt ta ư? Lại đây, lại mà ăn! Vì sao không dám tiến lên?

Nó tự đâm thùm thụp vào ngực mình, vênh vang tự đắc, cao hứng vô cùng. Đột nhiên, một giọng âm trầm cất lên:

- Sao lại không dám tiến? Cái con rồng mục nát đã chết từ đời nào đời nào ấy thì đáng gì?

Đám đầu lâu đông nghịt lặng lẽ toả ra, một bóng đen vụt lên giữa thình không, xuất hiện giữa vòng bao bọc của trăm ngàn linh cốt.

Vừa trông thấy bóng đen nọ, Lý Huyền đã xớn gai ốc. Bóng đen này không chỉ có giọng nói lạnh giá, mà thân hình đen kịt của hãn cũng toả hơi

lạnh chẳng kém, như thể đã bị ngâm trong hồ băng trăm tích cả vạn năm rồi vậy. Luồng hơi lạnh tựa mũi dùi nhọn, dòng theo ánh mắt Lý Huyền khoan thẳng vào tận tâm phế nó.

Lý Huyền mở miệng nói, mới phát giác ra hai hàm răng mình đang gõ vào nhau cồm cộp:

- Người... người muốn gì?

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bồng Đâu Gió Lạnh Mây Tối Màu

Giọng rờn rợn, bóng đen nọ bảo:

G

- Giao đưa con gái kia ra đây, ta sẽ để người đi.
- Không! - Lý Huyền nói lớn.
- Thế thì ta sẽ giết người trước, rồi bắt ả sau.

Lý Huyền cười cười:

- Người cho rằng người làm nổi ư?

Bóng đen lạnh lùng hỏi:

- Ý người là sao?

Ánh mắt băng giá của hắn làm mặt Lý Huyền lạnh tái đi, nhưng nó vẫn rất bình tĩnh, không hề lộ vẻ lo ngại chút nào:

- Bất kỳ ai cũng có thể nhận ra, bọn ta chỉ là hai đứa trẻ đáng thương, còn người thì là lão yêu nữ thần thông quảng đại. Vì sao lão yêu nữ lại phải mặc cả này nọ với bọn trẻ đáng thương kia chứ?

Bóng đen nín lặng. Mặt Lý Huyền hiện lên vẻ đặc ý không sao che giải nổi:

- Bởi vì, lão yêu nữ không bắt nổi đứa trẻ này, cũng không giết nổi đứa trẻ kia - Nó kiễng chân, nhưng chỉ với tay được đến đầu gối chân sau của tượng rồng, bèn vỗ nhẹ vào đấy - Người vẫn sợ con rồng già mục nát chết từ đời nào đời nào, phải không?

Bóng đen giật mình, rồi bật ra tràng cười ghê rợn, rành mạch buồng từng từ:

- Ta, sợ, nó!

Lý Huyền bỗng biến sắc, kêu vánh:

- Nguy tai!

Bóng đen nọ vụt duỗi tay, lũ linh cốt đồng loạt hú lên thê thiết, chen chúc khoan vào cánh tay duỗi ra đó. Những tiếng xương gãy chói tai thì nhau nổi lên, cánh tay vụt bật dài ra mấy chục trượng, dài thườn thượt như con măng xà, góc tới chụp lấy Lý Huyền.

Lý Huyền hét lớn, đứng chặn trước Long Vi, nhưng nó cũng chỉ làm được đến thế, còn lại đành nhắm mắt chờ chết mà thôi.

Đột ngột, có tiếng rồng gầm vang vọng, rồi tiếng đá rào rào đổ xuống. Lý Huyền vội mở choàng mắt, thấy không gian xung quanh đã bùng lên sáng loà, làm chói cả mắt nó. Thứ ánh sáng chói chang này phát ra từ sau lưng Lý Huyền. Một trụ ngọc vươn thẳng lên trời, khuất cả vào mây. Trụ ngọc trắng muốt từ đầu tới chân, gần như trong suốt, nhưng trong lòng lại lờ mờ một sợi ngọc màu đỏ, bạch ngọc hồng ngọc cùng rạng ngời diễm lệ, toả hào quang ra tứ phía, khiến xung quanh sáng bừng lên theo.

Tiếng rỗng gầm vang động đất trời lại trời dậy. Lý Huyền ngẩng trông thì thấy một cái đầu rỗng to tướng đang vươn cao sừng sững bên trên nó, bộ điệu uy mãnh vô cùng. Thần long há miệng, khí phun ra lớp lớp, kết thành những đám mây bông bành trên không. Rồi thần long vươn chân trước, chặn đứng cánh tay dài ngoằn ngoèo đang tiếp tục biến hoá của bóng đen. Ánh sáng bùng lên từ mình rỗng, lấn dần vào cánh tay. Bóng đen rít lên đau đớn. cánh tay ma đột nhiên tiêu biến.

Bóng đen hẳn học nhìn Lý Huyền, gió tà cuộn nổi, nâng mù bay vút lên cao, hoá thành một chấm đen nhỏ xíu không rõ hình dáng nữa. Con rỗng ngọc ngửa mặt gầm rỗng, uôn mình đặng vân tựa hồ muốn truy đuổi bóng đen, nhưng nó mới rời khỏi mặt đất thì đã bị dẫn trở lại.

Lý Huyền nhìn kỹ, chỉ thấy lưng rỗng cũng một tảng đá lớn. So với thân hình khổng lồ thì tảng đá chẳng phải là to lắm, nhưng xem chừng nặng vô cùng, vì mỗi khi con rỗng cựa quậy cất mình lên, thì tảng đá lại hắt ra một quầng sáng lung linh 100 bảy sắc đè nó xuống. Thử mấy lần đều không sao bốc lên khỏi mặt đất được, con rỗng ùng ùng nổi giận, bất giác lại phát hiện ra sự có mặt của Lý Huyền và Long Vi, nó liền hất cái đầu to tướng, quét mạnh về phía hai đứa.

Lý Huyền cả kinh, bọn nó đâu phải mình đồng da sắt, bị cái đầu khổng lồ này gạt trúng thì còn gì là thịt là xương?

Lần này Long Vi phản ứng nhanh hơn Lý Huyền, cô vọt kéo tay nó chạy ào sang bên. Tảng đá gần đây bị quật trúng, đá vụn bắn văng tung tóe. Con rỗng bắt đầu di chuyển, đuổi đánh Long Vi và Lý Huyền.

Hai đứa hoảng sợ không biết ngăn nào mà kể. Các chân rỗng đều to hơn cột nhà, không cần thận bị giẫm phải là tan xương nát thịt. Trông con rỗng đẹp đẽ lạ thường, ngờ đâu tính khí lại nóng nảy như vậy. Xem ra cái câu tri nhân tri diện bất tri tâm không chỉ đúng với người, mà còn áp dụng được cho rỗng nữa. Lý Huyền la to:

- Chẳng phải con rồng này vừa giúp chúng ta ư? Tại sao bây giờ lại quay cổ cắn chúng ta?

Long Vi cũng la to:

- Có lẽ nhiệm vụ của nó chỉ là bảo vệ Ma vân thư viện thôi, giờ nó đang coi chúng ta là kẻ xâm nhập đây!

Lý Huyền nói:

- Thật vậy ư? Thế thì dễ xử thôi - Nó đột nhiên dừng chân, ngoảnh lại cười bảo con rồng - Chào thần long! Người biết không? Ta là sinh đồ của Ma Vân thư viện. Tên ta là Lý Huyền. Chắc người không quen ta, bởi vì ta vừa thi đỗ vào đây thôi. Nhưng chẳng sao, chúng ta còn khối thời gian để mà tìm hiểu lẫn nhau.

Thấy Lý Huyền bỗng nhiên giở trò ngớ ngẩn như vậy, Long Vi sợ đến tái cả người. Cô định lôi nó chạy, nhưng Lý Huyền nặng kinh, chân yếu tay mềm không khiến nó nhúc nhích được.

Rồng thần lao đến gần Lý Huyền, bỗng dừng hạ thấp đầu xuống. Lý Huyền cười nói:

- Chẳng cần xin lỗi đâu!

Con rồng thành linh quất đầu đánh vù một cái, một luồng gió ào tới, bắn hai người đi xa như đặng vân giá vũ. Lý Huyền lao vùn vụt trong không trung, miệng hét:

- Quân tứ động khẩu không động thủ! Cái con rồng dở hơi nhà người, nói không lại thì đánh người ta.

Chưa dứt lời, nó đã ngã rầm xuống đất. Lý Huyền giãy giụa bò dậy, Long Vi lại từ trên cao rơi bịch vào người nó lần nữa. Lý Huyền tắc khí,

suýt nữa thì ngất xỉu, hồi lâu mới thở đều lại được.

Có điều bị đánh văng đi cũng không phải là quá tệ, hai người rơi lên sườn núi, cách con rồng tương đối xa. Từ đằng này trông lại, thấy con rồng mất mục tiêu, loay hoay xoay tại chỗ, thi thoảng gầm lên như sấm nổ, Lý Huyền đắm nghĩ:

- Con này bị mù hay sao ấy nhỉ? - Nó sức tính ngộ, vội vàng quan sát thật kỹ, thấy hai mắt rồng sâu hoắm, không có chút ánh sáng nào, chẳng phải đúng mù thì còn gì nữa? Lý Huyền mừng rỡ, liền cười sảng sặc - Thì ra con rồng này bị mù.

Vừa nghe tiếng động, con rồng đã vụt ngoảnh đầu lại, tựa hồ phát hiện ra vị trí của hai đứa trẻ. Lý Huyền vội cúi xuống nấp. Con rồng ngửa mặt lên hít hít trong gió, đột nhiên vạn mình, nhanh như chớp phóng vụt về phía chúng nó.

Lý Huyền rống to: “Nguy rồi!” và kéo Long Vi chạy hộc tốc sang bên. Con rồng mù cả hai mắt, không trông thấy địa thế xung quanh, Lý Huyền và Long Vi nấp sâu trong rừng, kể ra cũng chiếm được nhiều lợi thế. Nhưng con rồng có thân hình đồ sộ, sức mạnh lại siêu phàm, bất luận cây to cỡ nào bị nó quật trúng cũng gãy gập. Hai đứa bé cố công đến đâu vẫn không chạy thoát được nó. Lý Huyền ngẩng đầu quan sát, rồi bảo:

- Chạy về phía tây!

Long Vi chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, đã bị Lý Huyền kéo ngoắt sang hướng tây. Hai đứa bé chạy được một lúc, tốc độ của con rồng bỗng chậm lại, nó hít hà đánh hơi xung quanh, tựa hồ không xác định được vị trí của đối thủ nữa. Lý Huyền đặc ý cười bảo:

- Ta đã sớm nhận ra, con rồng này chỉ dùng khứu giác để định vị kẻ địch, vì vậy nếu ta đứng cuối gió thì nó sẽ không tìm thấy được nữa.

Nói đoạn nó đắc ý cười phá lên, Long Vi cau mày bảo:

- Người cứ xem chúng ta đang đứng ở đâu rồi hãy mừng tiếp.

Lý Huyền nhìn quanh, tiếng cười đột ngột tắt lịm. Nơi chúng đang đứng, không sai không trật, lại vừa vặn đúng ngay vị trí đặt tượng rồng. Con rồng hiển nhiên chưa tìm thấy chúng, vẫn điên cuồng chạy loanh quanh, vô hình trung chặn mất đường tiến của hai đứa. Lý Huyền và Long Vi thành ra thế cua nằm trong giỏ, không thể nào tháo chạy được nữa.

Lý Huyền mặt nhăn mày nhí, Long Vi thì thở dài:

- Đành chịu thôi, con rồng thính mũi như thế, nếu chúng ta không nấp ở phía này thì e rằng đã bị nó phát hiện ra rồi. Vì vậy người cũng đừng tự dẫn vật mình.

Lý Huyền cười khan, đột nhiên nháy mắt lên, nói lớn:

- Ta biết cách trốn thoát rồi!

Long Vi nhìn bộ dạng cao hứng của nó, bật hỏi:

- Người có cách rồi?

Lý Huyền đắc ý đáp:

- Con rồng đã thính mũi như thế, chúng ta cứ dùng mùi thối phản công là được. Mùi thối bốc lên, đảm bảo có thể làm rối loạn khứu giác của nó.

Long Vi hỏi:

- Chúng ta đang bị hãm ở đây, đi đâu tìm mùi thối chứ?

Lý Huyền hớn hờ nói:

- Ta đây, ngoài đôi mắt tinh tường ra còn một bảo bối khác là đôi chân thối hoắc. Chân ta thì đến rỗng cũng bị ngạt chết thôi.

Nó vụt tháo giày, giơ chân cao lên. Long Vi hoảng hồn, vội vã bịt mũi tránh xa. Hồi lâu, tựa hồ không cảm thấy mùi thối, cô thử bỏ tay ra thì quả không có gì hôi hám thật. Cô nghi hoặc nhìn Lý Huyền, thẳng bé lộ vẻ lúng túng:

- Xin... xin lỗi, hôm qua bị Huyền Minh bắt rửa chân thay giày mới, nên bảo bối này tạm thời chưa dùng lại được.

- Vậy thì làm thế nào bây giờ? - Long Vi hỏi.

Lý Huyền ngẫm nghĩ, khuôn mặt hiện rõ vẻ bất khuất, như thể thấy chết cũng không tiếc thân:

- Đã vậy thì đành xuất tuyệt chiêu thôi.

- Tuyệt chiêu gì?

- Chưa đến lúc sinh tử trong gang tấc thì ta chẳng muốn thi triển đâu. Đây là tuyệt kỹ vô song thần kinh quỳ khiếp, là vũ khí bí mật bách chiến bách thắng của Lý Huyền. A La thần lô!

- A La thần lô?

- Phải, A La thần lô.

Long Vi thắc mắc:

- A La thần lô? Có phải là điều động thiên lô kéo lửa sấm lửa sét xuống không?

Lý Huyền lắc lắc đầu, khuôn mặt lộ vẻ bí hiểm khiến Long Vi càng chột dạ:

- Cô nghe kể về làng Chim Cánh cụt bao giờ chưa?

Long Vi lục lợi trí nhớ, nhưng bất luận thế nào cũng không có ấn tượng gì với cái tên đó. Lý Huyền nói:

- Ra là cô chưa nghe, chả trách. Ở một nơi rất rất xa đây, có một làng nhỏ tên là Chim Cánh cụt. Trong làng này mọi thứ đều nhỏ, người nhỏ, đồ vật nhỏ, thức ăn cũng nhỏ. Thứ duy nhất không nhỏ chính là nhà xí của họ. Phải rồi, họ không gọi nó là nhà xí đâu, mà gọi là Thần xã, bởi vì nhà xí của họ còn là nơi đặt toàn bộ bài vị tổ tiên để con cháu đời sau tế tự. Có điều họ nhỏ người, ăn uống cũng ít, nên đi vệ sinh chẳng mất bao nhiêu thời gian, thành ra Thần xã thường đìu hiu lạnh lẽo. Phương thức thờ cúng của họ rất kỳ khôi, chính là so xem phân nhà ai to nhất. Rất nhiều người nhin ỉa suốt năm, chỉ đợi đến ngày tế tự là bĩnh ra một bãi khổng lồ gây chấn động cả nước. Thực là hoành tráng, người khắp nơi đổ về xem đấu. Để ỉa cho thuận lợi, người làng hầu như chẳng mặc gì ngoài một lá khố tí xíu, phơi rõ cái bụng căng to. Bụng càng to, đương nhiên bên trong càng tích được nhiều cứt, phô bụng ra, ý kín là muốn áp đảo đối thủ. Sau đó họ sẽ tiến hành cuộc so tài khốc liệt và chọn ra quán quân môn ỉa. Còn nguyên nhân khiến làng được đặt tên là Chim Cánh cụt, là bởi thôn dân ai nấy đều béo tròn trịch, lùn tùn tịt, trông y hệt như loài chim ấy. Nhưng ai trên đời này trông thấy bãi ị của quán quân làng họ, cùng đều không sao tưởng tượng nổi con chim cánh cụt béo ú, lùn một mẩu, lại đủ sức tạo ra bãi phân đại tướng đến thế. Bãi phân đó có thể làm thiên địa hoàng hôn, quỷ thần bật khóc, lập tiêu chuẩn trong trời đất, nổi dài tuyệt học của thánh nhân.

Long Vi nghe xong, mặt trắng bệch:

- Như vậy có nghĩa... A La thần lòi chính là... chính là...

Cô cố gắng tập hợp từ ngữ, nhưng bất kể thế nào cũng không sao đưa ra đáp án cuối cùng được.

Lý Huyền tươi cười khích lệ, như muốn nói đáp án của cô là chính xác rồi đó. Ngụ ý của thằng bé khiến Long Vi sợ muốn xỉu. Lý Huyền thở dài:

- Phải. Đặt tên A La thần lôi là để kỷ niệm một đại lực sĩ trong làng bọn họ. Nghe nói đại lực sĩ A La dũng mãnh ít ai bì, khi đối kháng với ngoại tộc thì bê tảng đá lớn, ném cho địch nhân tan tác tro bay. Nhưng địch nhân đông quá, đá trên núi cuối cùng cũng phải dùng hết, A La bèn nhặt luôn cốt của mình, dùng động tác như sấm rung chớp giật, dùng khí thể như sóng cuộn triều dâng, dùng sức mạnh đủ bạt sơn cử đỉnh, dùng uy lực đủ nát đất tan trời để ném đi. Chiêu này thực mạnh quá, bên địch lập tức vỡ đội hình, đại lực sĩ A La xông ra chém giết thẳng tay, khuấy động cả sự thanh bình tồn tại đã mấy trăm năm của làng Chim Cánh cụt. Từ đó, tuyệt học ném cốt vỡ địch được gọi là A La thần lôi, thực là dũng mãnh nhất trần đời, ngoài sức tưởng tượng của thế gian. Chiêu số trong thiên hạ có âm hiểm có cay độc, có nguy dị có uy nghiêm, nhưng không chiêu nào đủ sức vượt qua A La thần lôi.

Long Vi sắp chết đến nơi, run rẩy hỏi:

- Ý người là, chúng ta sẽ dùng chiêu đó đối phó với Ngọc Đình Xích Tiến long?

Lý Huyền gật đầu, hết sức trang trọng và nghiêm túc:

- Khứu giác của con rồng linh mãnh như vậy, khả năng nhận biết mùi thối của nó nhất định còn vượt xa người thường. Một chiêu A La thần lôi chỉ khiến người thường bịt mũi bỏ chạy, còn đối với con rồng này, có khi sẽ tạo ra uy lực sấm sét. Đây là cách duy nhất để đối phó với nó.

Long Vi chẳng nói chẳng rằng, cô biết Lý Huyền phân tích rất hợp lý. Hai người họ hoàn toàn không biết dùng đạo pháp hay võ công, muốn khắc chế con rồng chắc chỉ còn nước dùng phương pháp “ác hiểm” như Lý Huyền đề xuất đó thôi. Nhưng hễ nghĩ đến việc phải dùng phương pháp

kinh khủng này để giành thắng lợi, Long Vi lại tái mặt, không thể nào chấp nhận nổi. Nhưng câu tiếp theo của Lý Huyền mới thực sự khiến cô thất sắc:

- Vậy cô ỉa hay ta ỉa đây?

Uy lực của câu này thực không thua gì A La thần lôi chính cống, Long Vi gần như muốn vắt chân lên cổ mà chạy vùng đi, bất chấp Ngọc Đình Xích Tiến long đang chặn đường uy hiếp. Cũng may liền đó Lý Huyền lại thở dài:

- Thôi, trông cô không có khả năng tạo ra A La thần lôi cực phẩm, vậy để ta.

Nó quay mình, nhàn nhã đi đến một gốc cây. Vừa đi vừa liếc nhìn con rồng, mặt nở nụ cười quý quái. Long Vi run rẩy hết cả người, chỉ muốn nằm lịm đi. Cô liên tục lẩm bẩm:

- Phải dùng cách này thắng thần long... phải dùng cách này thắng thần long...

Đột nhiên cô cảm thấy khổ sở vô cùng, cái miệng nhỏ méo xẹo, suýt nữa thì oà khóc.

Lý Huyền đột nhiên la lớn:

- Ta tìm thấy báu vật rồi!

Nó chạy ào ra khỏi rừng, tay cầm một đồng đen sì sì, quả nhiên là cực to. Trông bộ dạng đặc ý của nó, Long Vi chỉ muốn bỏ chạy càng xa càng tốt. Nhưng Lý Huyền hoàn toàn không phát hiện ra sự ghê tởm của cô bé, cứ dí cái vật đen sì đó vào mặt cô.

Long Vi chẳng buồn nghĩ ngợi, tung chân đập thẳng vào mặt Lý Huyền. Thằng bé hự lên một tiếng, lãnh trọn cú đá bất thành linh, ngã vật ra sau.

Vật đen đen trên tay nó phát ra một tròng chí chóa.

Long Vi giật mình, A La thần lô thành tinh ư? Lý Huyền hằm hằm bò dậy, quát hỏi:

- Tại sao cô đập ta?

Long Vi đỏ mặt, lắp bắp không nói nên lời. Có điều cô rất nhanh trí, vội vã đổi đề tài:

- Người cầm cái gì thế?

Nhắc đến con thú nhỏ trong tay mình, Lý Huyền tức thì quên băng sự việc rui ro vừa rồi, nó lấy lại hứng thú:

- Kể ra, đây là một thần thú có thể tề danh với A La thần lô đấy! Tên nó là Hương Vân thú. Cô đừng thấy bộ dạng hiền lành mà xem thường. Nếu chọc tức nó, là coi như cô lãnh đủ.

Long Vi quan sát, con thú nhỏ đầu nhọn tai mịn, thân mình phủ một lớp lông đen mượt xen lẫn vài đường vân nhỏ trắng rất sắc nét. Bị Lý Huyền cầm giữ mà nó không hề sợ hãi, cái đầu nhỏ áp vào cánh tay thẳng bé trông rất đáng yêu, không có vẻ gì đáng sợ như Lý Huyền miêu tả. Long Vi dò hỏi:

- Phải chăng... phải chăng nó biết A La thần lô?

Lý Huyền lắc lắc đầu, mỉm cười bí hiểm:

- Ta vốn dĩ định chuẩn bị A La thần lô, nhưng vừa trông thấy Hương Vân thú, cảm thấy đem nó ra đối phó với thần long chưa chắc là không được. Thần long sắp nếm một trận tươi bời khói lửa rồi.

Long Vi ngó nghiêng xem xét trước sau cũng không nhận ra con vật có gì đặc biệt, thế mà đủ khả năng khắc chế thần long khổng lồ ư? Lý Huyền

nói:

- Chúng ta vốn định tránh thần long, nhưng nay có Hương Vân thú, thì cần phải chạy tới đầu gió, để thần long phát hiện ra chúng ta mới xong - Nó kéo Long Vi chạy lên đầu núi, rồi bỗng dừng lại, lăm bẫm - Có khi nên đặt phương án dự phòng, cứ chế một bãi A La thần lôi cầm theo nhỉ?

Đề xuất này khiến Long Vi cả kinh thất sắc, cô vội vàng ngăn cản Lý Huyền, cố gắng khiến nó xao lãng khỏi ý nghĩ đó đi.

Quả nhiên, Ngọc Đỉnh Xích Tiến long khữu giác vô cùng tinh tường, hai người vừa mới trèo lên đầu núi, nó đã quay ngay cái đầu to tướng lại. Chỉ khác là, lần này Lý Huyền không trốn tránh nữa, mà phá lên cười sảng sặc.

Ngọc Đỉnh Xích Tiến long bị khiêu chiến như vậy thì nổi cơn cuống nộ, thân hình dài ngoẵng của nó trườn đi trên đất, cây cối xung quanh nhất tề rung chuyển, làm dấy lên một cơn cuồng phong quét về phía hai đứa bé. Chỉ trong nháy mắt, cái đầu lấp lánh màu bạch ngọc và hồng ngọc của con rồng chỉ còn cách bọn trẻ chừng bảy tám trượng.

Lý Huyền mỉm cười, đưa tay vuốt ve lớp lông trên lưng Hương Vân thú:

- Hương Vân ơi Hương Vân, giờ trông cậy vào mày đấy - Nó trịnh trọng đặt con vật sang tay Long Vi - Cô ném nó ra đi!

Long Vi không hiểu đầu của tai nheo ra sao, cứ làm theo lời Lý Huyền. Con thú nhỏ bị quăng véo lên lưng chừng không, vụt trông thấy bộ mặt hung dữ của Ngọc Đỉnh Xích Tiến long, tức thì rú rít sợ hãi, cái đuôi xù lông lập tức cong lên, một luồng khí đặc bầy sắc từ dưới đuôi phụt ra, bị gió núi cuốn đi, hất cả vào mặt thần long.

Long Vi trở mắt, chỉ thấy đám mây màu vừa phun tới, đà lao của thần long đã khựng lại, cái đầu to tướng bật dựng đứng, tựa hồ một luồng sức

mạnh vô hình từ trên cao giáng xuống đã ghim chặt nó vào đất vậy.

Liền đó, thân hình khổng lồ mà uy mãnh của con rồng đổ rầm xuống đất, chỉ trong tích tắc hoá thành một vầng bạch quang bọc quanh tia chớp đỏ, xé gió bay trở lại nơi dựng tượng cũ. Ánh sáng và tia chớp quấn lấy nhau, những mẩu đá vỡ bay lên ghép lại, biến thành một pho thần long, nhốt bạch quang chớp đỏ vào trong.

Con rồng kèn càng không tưởng tượng nổi bị con thú nhỏ xíu đến mức không thể nhỏ hơn được nữa khắc chế hoàn toàn, đành trở lại làm tượng đá như cũ.

Thế giới này thật lắm điều kỳ diệu!

Long Vi vô cùng tò mò, đám khí màu nọ rốt cục là gì mà lại có thể đánh bại được thần long khổng lồ? Cô định hỏi Lý Huyền, nhưng thấy mặt nó lộ vẻ thấp thỏm, biết rằng không có gì hay ho, bèn nén thắc mắc lại. Lý Huyền đang quay đầu nhìn lên.

Bóng đen trong đám mây vẫn bay lờn vờn ở đó, lúc này đặt tay trái lên ngực, hơi cúi mình với bọn họ.

Long Vi hoảng hồn:

- Chạy mau, mục ấy sắp thi triển Cùng Thiên Mệnh yểm! Cùng Thiên Mệnh yểm? Nghe chừng là một phép ma rất tà dị. Lý Huyền không chắc Hương Vân thú đủ sức đánh lui quái bà áo đen này, bèn cùng Long Vi chạy thực mạng, chạy mãi cho đến đặng hậu sơn Ma Vân thư viện. Cũng may quái bà áo đen có vẻ đang ấn tượng trước biện pháp chúng dùng để đả bại thần long nên không đuổi theo nữa.

Trời còn sáng, A Trường vẫn chưa về. Lý Huyền hỏi Long Vi:

- Cô định thế nào?

Long Vi rơm rớm nước mắt:

- Còn định thế nào được đây? Đành gắng sức trốn, không để mụ tìm thấy ta chứ sao.

Gắng sức trốn? Đấy chẳng phải là phương cách tốt. Lý Huyền lắc đầu. Mụ già nọ điều động được ngàn ấy đầu lâu ma lửa, muốn sục sạo khắp dãy núi này cũng chẳng có gì là khó. Long Vi chạy đâu cho thoát?

Trông ra xa thấy bóng dáng lực lưỡng của A Trường đang quảy hai thùng nước thong thả đi về, Lý Huyền vụt lấy lại tinh thần:

- Hay cô tạm trốn trong Ma vân thư viện. Đợi cơn sóng gió này qua, cô lại len lén chuồn ra, mụ ấy sẽ không tìm được cô nữa.

Long Vi ngật ngừng:

- Không được đâu. Nghe đồn Ma Vân thư viện canh gác rất nghiêm, không thể tùy tiện ra vào. Tất nhiên trong viện là nơi ẩn nấp tốt nhất rồi, nhưng... nhưng làm sao vào được?

Lý Huyền cười nói:

- Điều đó thì cô khỏi lo, xem ta đây!

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Gặp Lại Cố Nhân Lòng Chẳng Vui

A Trường quảy hai thùng đại, vẻ mặt rất chỉ ung dung. Anh ta ư ử một bài ca, vừa tận hưởng không khí trong lành buổi sớm, vừa hết sức hài lòng về bản thân. Lý Huyền ăn trộm cho anh ta được thứ rượu quá ngon, khiến hồn anh ta giờ còn lâng lâng ngây ngất. Song trạng thái lâng lâng ấy hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc gánh nước, bởi vì con đường này đã quá quen thuộc, cho dù nhắm mắt A Trường vẫn quảy thùng đi về được như thường.

A

Đột nhiên, anh ta trông thấy dưới tán cây to trước mặt, có một người đang cười nửa miệng nhìn mình. Người này trông rất quen, tựa hồ chính là Lý Huyền, thằng bé đã cho anh ta rượu uống hồi đêm.

Lý Huyền? Nó chẳng phải là sinh đồ của Ma vân thư viện ư? Làm sao lại linh được ra ngoài này? A Trường còn đang nghi hoặc, Lý Huyền đã thân mật tiến tới đón đường:

- Chúng ta đi nào!

A Trường càng nghi hoặc:

- Đi? Đi đâu?

Lý Huyền lộ vẻ kinh ngạc:

- Thì về học viện. Không phải anh nói là tôi mang rượu cho anh uống, anh sẽ len lén đưa tôi ra ngoài chơi, rồi lại len lén dẫn tôi vào đó ư?

A Trường kêu lên:

- Làm gì có chuyện ấy?

Lý Huyền tức thì sa sầm cái mặt:

- Nếu không có, việc gì tôi phải cho anh uống rượu? Và tôi ra ngoài bằng cách nào chứ?

Câu này thực làm A Trường cứng họng. Anh ta nhăn nhó khổ sở nhớ lại chuyện hôm qua, nhưng bất luận thế nào cũng không hiểu được. Có lẽ, Lý Huyền nói đúng chẳng? Mình hề uống rượu là lơ ma lơ mơ, quên sạch mọi việc mà. A Trường rụt rè hỏi:

- Thế bây giờ làm sao?

Lý Huyền cười:

- Làm sao? Anh phải đưa tôi trót lọt trở vào. Nếu không, Huyền Minh lão sư mà phát hiện ra, còn chưa biết ai bị ăn roi à!

Vừa nghe đến tên Huyền Minh, A Trường đã thấy ớn lạnh, bèn đáp vội:

- Tôi đưa cậu vào - Anh ta trở thùng nước to - Dưới đáy thùng còn có ít chỗ, cậu gắng bám chắc, đừng để ai trông thấy.

Lý Huyền cúi xuống nhìn ngược lên, quả nhiên để thùng khá cao, bên trong hôm vào một đoạn, đủ để một người náu. Nó cười bảo:

- Thì ra anh dùng cách này để ăn bớt công việc.

A Trường đó mặt, giục:

- Mau trốn cho kín, chúng ta lên đường thôi.

Lý Huyền vẫn soi tới soi lui, đi vòng quanh hai cái thùng:

- Hay là tôi nấp ở cái thùng sau này, nấp đằng trước hơi không yên tâm.

Nghe vậy, A Trường nhắc quang gánh, cảm thấy Lý Huyền chui vào rồi thì nói: “Đi nào!” rồi đặt quang gánh lên vai. Lý Huyền cũng không nặng mà, anh ta nghĩ và bước tăm tắp. Đang đi, chợt nghe Lý Huyền hốt hên chạy theo:

- Anh đi nhanh thế? Nửa đường đánh rơi tôi mà cũng không biết.

Rơi ư? A Trường không cảm thấy trọng lượng của gánh nước thay đổi chút nào cả. Đoán rằng đây lại là hậu quả của hơi men, anh ta bảo:

- Vậy cậu chui xuống đáy thùng trước, để nếu rơi thì tôi trông thấy ngay.

Lần này thì không còn sự vụ ngoài ý muốn nào nảy sinh nữa, lão già giữ cửa trông thấy A Trường, chẳng buồn hỏi han lấy một câu, cứ thế để cả bọn đi vào. Nhưng đến được nhà bếp, A Trường trở mặt.

Từ đáy thùng nước chui ra đến hai người, một người đằng trước, một người đằng sau. Người đằng trước là Lý Huyền, người đằng sau là một cô bé xinh xắn dễ thương, mắt to, mặt hồng hào, cười có má lúm đồng tiền.

- Chuyện gì đây hở trời?

Lý Huyền nói:

- Vấn đề rắc rối này anh không cần nghĩ làm gì cho mệt. Là ảo giác, chỉ là ảo giác mà thôi. Anh đi đánh một giấc, tỉnh lại sẽ hiểu rằng ảo giác vốn không có thật.

Nói đoạn, nó và cô bé biến khỏi nhà bếp, để lại A Trường nhăn nhó nghĩ suy mệnh đề triết học mới mẻ này.

Rồi vấn đề rắc rối lại chuyển sang tới Lý Huyền. Nó biết sắp xếp thế nào cho Long Vi đây? Cô ta ở đâu? Ăn gì? Làm sao trốn được mọi người?

Nhưng Long Vi hiển nhiên không buồn bận tâm đến những rắc rối đó. Chớp chớp đôi mắt to, cô tò mò hỏi về tiếng huyền náo đặng Thái Thần viện. Lông mi của cô rất dài, rất đẹp, khiến đôi mắt trông như biết nói biết cười. Cô dè dặt hỏi:

- Chúng ta có thể len lén đi xem trò vui ấy không?

Lý Huyền hoảng vía, xem trò vui? Lẽ nào cô ta không sợ bị phát hiện? Nhưng thấy Long Vi đây vẻ mong đợi, Lý Huyền cảm lòng không đậu, may mà Ma vân thư viện tương đối vắng vẻ, cũng không sợ bị người ta để ý.

Hai đứa nắm tay nhau đi về phía Thái Thần viện.

Không hiểu sao, Lý Huyền thấy trong lòng trào lên một cảm giác cắn cá, tựa hồ đang diễn ra một sự việc gì hết sức không ổn. Cảm giác ấy đeo bám nó mãi, nói cho chính xác thì từ lúc gặp bóng đen hiện lên giữa bầu linh cốt đông lúc nhúc, nó đã manh nha cảm thấy rồi. Lý Huyền không lý giải nổi vì sao lòng lại gợn gợn cảm giác đó, nhất thời cứ lặng lẽ suy nghĩ, không nói năng gì.

Đại hội tuyển chọn ở Thái Thần viện vẫn đang rất sôi nổi, Long Vi theo dõi với vẻ thích thú. Cô bỗng thì thào bảo Lý Huyền:

- Người thấy, ta có thể thi đỗ sát hạch mà vào Ma vân thư viện được không?

Lý Huyền cười đáp:

- Đương nhiên là được, có điều phải ta giúp thì mới xong...

Đang nói, nó sức nghĩ ra một điều, bèn ngoảnh phắt sang nhìn Long Vi.

Long Vi lộ vé thắc mắc, Lý Huyền không nói một lời, kéo cô đi lên mấy bậc thang, để Long Vi đứng vững rồi, bản thân mình lặng lẽ bước xuống, đi một mạch ra xa đến hơn hai trượng, mới lặng lẽ dừng chân quan sát. Nó đột nhiên ôm bụng cười bò, cười đến nỗi không sao thở được nữa.

Long Vi ngạc nhiên nhìn nó, Lý Huyền thở dốc:

- Ta hiểu, cuối cùng ta cũng hiểu rồi...

Long Vi cau mày:

- Người hiểu gì kia?

Lý Huyền chỉ mặt cô:

- Ta hiểu vì sao lúc cô xuất hiện, ta lại có cảm giác quen quen. Cô chính là người hôm qua ta gặp ở căn tịnh xá sau viện.

Long Vi giật bản mình, thảng thốt hỏi:

- Sao... sao người biết?

Lý Huyền ngửa mặt cười lớn:

- Kế hoạch của cô thực cũng khéo léo, khéo đến nỗi suýt nữa ta rơi vào bẫy mà còn chưa tự nhận ra. Biết vì sao ta phát hiện được không?

Long Vi hết sức bối rối. Kế hoạch của cô rất chặt chẽ. Đáng lẽ Lý Huyền không phát hiện ra nhanh như thế mới phải.

Lý Huyền nhìn Long Vi:

- Cô không cảm thấy sự việc rất giống với trường hợp Phong Thường Thanh đã trải qua ư? Đều là bị người truy sát, đều bắt buộc phải vào Ma vân thư viện mới trốn tránh được... dường như đi đến cuối cùng đều là phải trở thành sinh đồ ở đây. Đồng thời liên hệ với việc ta bị bức bách buổi sáng hôm qua, ta đột nhiên nghĩ rằng, có lẽ hai sự việc này chỉ là một - Nó nhếch mép - Cô suy tính cũng nhanh lắm, ép buộc không xong thì giở trò dụ dỗ, lại nghĩ ra được cả phương pháp như thế này, khiến ta trong lúc thiếu cảnh giác còn vui sướng sốt sắng đưa cô vào viện, lại còn định giúp cô thi đỗ. Mụ già nuôi nấng bọn ma hoả linh cốt kia chắc chắn là bằng hữu của cô. Cái chiêu Cùng Thiên Mệnh yểm của mụ ấy, có khi chính là lễ tạm biệt với cô hả?

Long Vi đỏ bừng mặt, bỗng thấy xấu hổ không để đâu cho hết. Chả trách, bất cứ kẻ nào bị người ta vạch trần mưu đồ của mình ra xong, cũng đều cảm thấy xấu hổ.

Lý Huyền thấy cô im lặng thừa nhận, càng tức giận vô cùng, siết nắm tay quát to:

- Điều ta ghét nhất trên đời là bị kẻ khác lừa dối. Ta quyết định rồi, không giúp cô. Nghe chưa? Ta không giúp cô đâu. Á! vì sao cô không lo lắng? Vì sao còn chưa cầu xin ta?

Nó ngạc nhiên nhìn Long Vi, vẻ xấu hổ trên gương mặt cô bé dần tan biến. Cô ta nhếch mép cười, tựa hồ đã chiếm ưu thế của Lý Huyền, đã nắm chắc phần thắng trong tay. Lý Huyền mang máng thất vọng.

- Người đừng tưởng ta là người lương thiện, không nỡ để nữ nhân tui thân mà nhận lời cô. Báo cho cô biết, bây giờ ta rất tổn thương. Ta không giúp gì cô đâu.

Long Vi cười khẽ:

- Đáng tiếc, người đã giúp ta rồi.

Cô nhẹ nhàng lần ngón tay vào chiếc đai lụa thắt quanh eo, dây đai bỗng toà ra một thứ ánh sáng nhu hoà, gió theo đó nổi lên, cuốn lấy cô bé, đưa đến hạ xuống giữa Thái Thần viện.

Lý Huyền phát hoảng, tuy nó không biết đạo pháp, nhưng cũng thừa sức nhận ra dây đai nọ tự phát động uy lực chứ không cần Long Vi dùng phép điều khiển. Từ dây đai thối ra một quang sáng, bao bọc Long Vi vào giữa, ngân hết gió bụi ở ngoài, trông vững vàng như thê gươm đao nước lửa cũng không xâm phạm được. Uy lực vô biên, sử dụng dễ dàng, chiếc đai lưng đó đúng là một vật báu hiếm có.

Long Vi sở hữu vật báu đến thế này, có lẽ con rồng Ngọc Đình Xích Tiến chỉ luân quần dưới mặt đất kia không tài nào gây tổn hại cho cô ta được. Nhưng cô ta lại làm ra vẻ đáng thương, không chịu nhúc nhích lấy một ngón tay, mặc cho Lý Huyền xông pha chèo chống, suýt chút nữa phải thi triển đến cả A La thần lôi chuyên cất kỹ trong hòm. Thực quá đáng!

Thực đúng là quá đáng mà! Lý Huyền hậm hực nghĩ, hận đến nỗi chỉ muốn chết quách đi.

Trong quang sáng bao bọc, Long Vi duyên dáng bước lên võ đài gỗ lim, hào quang vẫn vương vấn quanh mình. Cô vui vẻ nói:

- Con đã đánh bại Ngọc Đình Xích Tiến long. Tử Cực gia gia, người phải thực hiện lời hứa của người đi.

Tử Cực lão nhân cười nhạt:

- Người đánh bại Ngọc Đình Xích Tiến long đâu phải người.

Long Vi phụng phịu:

- Con mặc kệ! Người ra đề đánh bại Ngọc Đình Xích Tiến long. Nói gì thì nói, bây giờ rồng thần cũng đã bị đánh bại, coi như con trúng tuyển rồi.

Cô vùng vằng hờn dỗi. Tử Cực lão nhân uy nghiêm là thế mà cũng không cường nổi sự giày vò êm dịu này, đành cười khà khà bảo:

- Được rồi, được rồi! Coi như người đỡ.

Long Vi nhảy cẫng lên:

- Nói như vậy là con trở thành sinh đồ của Ma Vân thư viện rồi?

- Ừ.

- Như vậy, con có thể nhờ Tạ ca ca dạy con rồi chứ?

- Ừ... ừ!

Long Vi bật reo vui, chạy ào tới bên Tạ Vân Thạch, dựa vào người y, nở nụ cười tươi rói:

- Tạ ca ca! Huynh không thể viện cớ tránh né muội nữa, muội muốn huynh đích thân dạy muội, không được để ai khác dạy.

Nụ cười rạng rỡ thường ngày của Tạ Vân Thạch hơi nhuốm khổ não, nhưng hiên nhiên y rất yêu thương tiểu muội muội khá ái này, bèn vuốt tóc cô bé, bảo:

- Vi nhi, có điều gì muội muốn mà không được đâu. Tại sao nhất thiết phải vào Ma Vân thư viện?

Long Vi cong môi:

- Muội cứ muốn vào đây!

Cô kín đáo liếc mắt ra, nhân lúc không có ai nhìn, liền chu môi gửi một nụ hôn gió cho Lý Huyền.

Lý Huyền cảm thấy trời xoay đất chuyển, đầu óc như xung huyết, chỉ muốn khụy ngã ngay tại chỗ. Cô nàng Long Vi trông thì ẻo là, lại rất mảnh khảnh, vậy mà nụ hôn gió có sức mạnh ghê người, khiến Lý Huyền nỗ đom đóm mắt, xem ra cô ta tinh thông ngón quyến rũ này đã lâu.

Lý Huyền giờ đã hiểu ngọn ngành. Thì ra Long Vi dự thi vào Ma Vân thư viện, mục tiêu là muốn được Tạ Vân Thạch truyền thụ. Vì vậy Tử Cực lão nhân ra đề rất hiểm hóc, yêu cầu phải chiến thắng được Ngọc Đình xích Tiến long. Long Vi đành tìm đến nó, mượn tay bằng hữu để kích thích thần long sông lại, sau đó bạn cô ta nấp né đằng xa, lặng lẽ đợi Lý Huyền xuất hết quyền phép bào bối đưa con rồng trở về nguyên trạng.

Tính đi tính lại, thì ra Lý Huyền chạy không thoát lòng bàn tay của con ranh con này.

Nó bỗng cảm thấy khổ sở, còn thấy nhục nhã nữa. Đường đường nam tử hán đại trượng phu, đã bị một đứa con gái quay như quay dế trong lòng bàn tay, lại còn mê mẩn ngất ngây trước nụ hôn gió của cô ta. Không chỉ có thế...

Lý Huyền không nhịn được, đưa mắt nhìn Long Vi vẫn đang bám dính lấy Tạ Vân Thạch, tức tối nghĩ, “Không chỉ có thể còn sinh lòng ghen tuông trước cảnh cô ta thân mật với người đàn ông khác nữa”.

Thực là một thất bại khủng khiếp, thực là một tên ngốc từ đầu đến đuôi, một tên đáng thương bị số mệnh vứt bỏ!

Không được, Lý Huyền tự nhủ, vố bề mặt này nhất định phải trả đũa, nếu không nó sẽ bị Long Vi lấn lướt cả đời, dầu cưới được cô ta về làm vợ thì cũng sẽ rơi vào hậu quả bị vợ kèm cặp mà thôi.

Khoan đã, tự nhiên nghĩ ngay đến việc cưới vợ cưới thiếp là sao? Ta hôn mê rồi chẳng?

Lý Huyền lại liếc Long Vi. Cô nàng tươi như hoa nở, kiều lệ vô cùng, khiến Lý Huyền càng thêm hần học bất bình. Cái loại đàn bà đập trên nỗi đau của người khác để xây dựng hạnh phúc cho bản thân, cứ đợi đấy!

Long Vi cao hứng dọn vào Ma Vân thư viện. Nghĩ sau này có thể ở cùng một nơi với Tạ ca ca, hằng ngày được y rèn cặp truyền thụ võ công, hễ thắc mắc là có thể chạy ngay đi hỏi y, mà nhất định y sẽ trả lời cặn kẽ, không thể viện cớ gì chối từ thoái thác được nữa, Long Vi cảm thấy vô cùng sung sướng.

Cuộc sống trong thư viện mới đẹp để làm sao! Long Vi quả thực nôn nóng muốn bắt đầu rồi.

Vì vậy, khi nhận ra nơi ở của mình chỉ là một tiểu viện khiêm tốn, cô không hề phật ý. Tiểu viện đã nhỏ mà còn ngăn ra đến mấy phòng, cũng chẳng sao... Phòng đã hẹp mà còn kê đến hai cái giường, cũng là chuyện vặt... Ôi, lẽ nào cô phải ở chung với sinh đồ khác? Đúng là đại nghịch bất đạo mà! Có điều, vì Tạ ca ca, vì sư đạo tôn nghiêm, vì Trục Nhật Húc Quang chu(16)... Thôi, điều kiện này cũng chẳng đến nỗi không thể chịu đựng nổi cứ coi bạn cùng phòng như thị nữ là được.

Long Vi lấy lại vui vẻ, ngó nghiêng căn phòng nhỏ xíu. Ở đây sẽ đặt một cái chén pha lê, ở kia sẽ gắn một cái đài gương... Nếu quét dọn sắp xếp đôi chút, phòng ốc cũng là một nơi ở không đến nỗi nào.

Bấy giờ, bỗng có người đẩy cửa ra. Lý Huyền găm đầu đi vào, mặt đeo nụ cười quỷ quyệt, tay còn cầm theo một vật.

Long Vi thảng thốt nhìn thẳng bé, không biết nó định làm gì. Vật trong tay Lý Huyền có khả năng gây tò mò cao độ, khiến ánh mắt Long Vi vô tình bị hút vào đó. Lý Huyền cầm... giấy vệ sinh.

- Giấy vệ sinh!

Long Vi nhảy dựng lên, bật kêu:

- Người định làm gì?

Nụ cười của Lý Huyền càng thêm gian xảo:

- Ta định điều chế mấy bãi A La thần lôi ở đây.

Long Vi suýt ngất:

- Không được, không ở đây được!

Lý Huyền chẳng buồn đem xia, đi thẳng vào giữa phòng, nhìn ngó xung quanh, vẻ đang tìm một chỗ tốt nhất, dễ chịu nhất, để A La thần lôi có điều kiện trở nên thật to.

Long Vi tái mét mặt, lão đảo chực ngã. Lý Huyền ung dung nhìn cô:

- Không muốn ta chế tạo A La thần lôi cũng được, chỉ cần cô sẵn lòng thu xếp các rắc rối của ta.

Như người chết đuối vớ được cọc, Long Vi vội hỏi:

- Rắc rối gì? Ta giúp người.

Lý Huyền nói:

- Trên đời này, thứ chứa uy lực tương đương A La thần lôi, bất kỳ vấn đề gì cũng giải quyết ổn thoả, chỉ có một...

Long Vi chỉ cần Lý Huyền đừng làm chuyện bậy bạ, còn mọi điều kiện cô đều bằng lòng đáp ứng:

- Người nói đi!

Lý Huyền đáp:

- Ta đã ngụ ý rõ ràng đến vậy rồi mà cô vẫn chưa hiểu à? Tiền đây! Cô không cảm thấy tâm hồn tổn thương của ta cần rất nhiều tiền để an ủi ư?

Tiền? Long Vi lộ vẻ ngờ ngác cô rụt rè hỏi:

- Tiền là gì?

Lý Huyền nhảy dựng lên, gào thét:

- Cô không biết tiền là gì? Hay là cô cố ý giở trò?

Long Vi lắc đầu quầy quậy, Lý Huyền nói:

- Là vàng đó! Bạc đó! Có thì mau moi hết ra đây!

Lý Huyền đã tính toán sẵn rồi, hễ kiếm được tiền là mua được nhiều rượu, hễ mua được nhiều rượu là có thể chuốc say A Trường, hễ chuốc say A Trường là nó muốn chuồn ra khỏi thư viện lúc nào cũng được. Trông Long Vi kiểu gì cũng không phải là người bần hàn, lại thiếu nó một món nợ ân tình lớn đến vậy, không nỡ tiền cô ta thì nỡ ai bây giờ.

Long Vi rút cây trâm khỏi tóc:

- Ta chỉ có mỗi cái này bằng vàng thôi.

Lý Huyền him mắt, nhìn thật kỹ. Dưới luồng ánh sáng mờ mờ trong phòng, chiếc trâm cũng hơi lấp lánh ánh vàng, trông không giống đồng thối, chắc hẳn là vàng rồi. Chẳng nào thì vàng có hình dáng ra sao, Lý Huyền cũng chưa trông thấy bao giờ cả.

Chỉ có điều chiếc trâm quá đời bình thường, lại còn hơi cũ, chẳng hề gắn ngọc đá kim cương, dù đầu trâm có in một chữ không rõ chữ gì, nhưng nhìn chung vẫn rất sơ sài. Trâm thế này thì bán được bao nhiêu tiền? Lý Huyền ngơ vực, nhưng có còn hơn không, nó chán nản bảo:

- Lấy cái đây vậy!

Long Vi ngần ngừ:

- Người... người định lấy thật ư? Đây là thứ mẹ... mẹ ta cho ta.

Trông bộ dạng đáng thương của cô nàng, Lý Huyền có chút bùi ngùi. Nhưng lúc này mà bùi ngùi, thì mai sau còn ra khỏi viện được nữa không? cùng lắm bù đắp bằng cách dẫn cô ta theo một hai lần vậy. Nghĩ đoạn, nó cười gằn: “Đưa đây!” rồi giật phắt lấy chiếc trâm.

Sau đó, Lý Huyền cầm chiến lợi phẩm, co chân vịn hông, ngửa mặt lên trời cười sảng sặc. Chiếc trâm này là những năm tháng tự do, là giấc mộng không bị ai câu thúc của nó.

Bỗng một giọng lạnh lùng từ đằng sau vang tới:

- Đây có phải là chỗ ở của nữ sinh đồ không?

Lý Huyền ngoái đầu, trông thấy một cô gái thon cao, lạnh lẽo đứng ở cửa phòng. Cô ta mặc quần áo bó sát, phô bày trọn vẹn thân hình mềm mại, nếu dùng mang trên mặt cái vẻ lạnh lùng kia thì có thể coi là một đại mỹ nhân rồi.

Cô ta trông như người xứ khác, không nuôi tóc dài, tóc chỉ lờm chớm hơn một tấc, túm lại hết trên đầu bằng một chiếc vòng vàng mảnh, rồi để nó tuý ý loe ra. với kiểu tóc ấy, nói cô ta xinh đẹp thì không phù hợp bằng nói cô ta có cá tính.

Lý Huyền gật đầu:

- Ừ, chỗ ở của nữ đấy.

Nghe xác nhận, cô gái cúi xuống nhắc cái bị to tướng dưới đất lên, nhẹ nhàng xách trên tay, tiến vào phòng. Khi đi qua Lý Huyền, giọng cô ta vang

lên lần nữa:

- Đã vậy, tại sao cái tên nam nhân hôi thối nhà người còn ở đây?

Lý Huyền nổi giận, chưa kịp đáp lời thì một luồng gió lạnh đã tạt vào mặt, mang theo một nắm đấm phũ phàng. Tiếp đó, thân hình nó cũng lãnh trọn một cước nặng như đá tảng, bắn thẳng ra khỏi phòng. Lý Huyền ngã chổng vó, bèn ngoác miệng chửi bới:

- Người... người dám đánh ta?

Giọng cô gái nọ lạnh lùng vang ra:

- Tên ta là Thạch Tử Ngưng, nhớ đấy! Từ hôm nay trở đi, ta là đại tỳ ở đây.

Đại tỳ? Lý Huyền trố mắt cứng họng. Bên trong, Long Vi không nhìn được, bật cười.

Xem ra kẻ ác vẫn hoàn kẻ ác mà.

Cú đấm và cú đá gần như làm gân cốt Lý Huyền gãy nát cả, khiến nó cho dù muốn báo thù, cũng không còn sức lực đâu. Lý Huyền nén giận lâu bàu: “Hãy đợi đấy!” rồi đành lầm lũi bỏ đi.

Cuộc sống đầy màu sắc, đầy thú vị và ly kỳ đa dạng trong Ma Vân thư viện, từ đây mới thực sự bắt đầu.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Cạm Đào Bường Nở Không Ai Ngó

Lý Huyền ủ rũ trở về.

L

Nó thực không thoải mái chút nào, không thoải mái vì bị Thạch Tử Ngưng nện cho một trận, còn không thoải mái vì bị Long Vi cười.

Lý Huyền nó là người thế nào kia chứ, đến Tử Cực lão nhân và Tạ Vân Thạch cũng không dám khinh mạn, thế mà hai con oắt con này lại dám đem nó ra làm trò cười. Phải để chúng nó nhớ lấy, sau này chúng sẽ khốn đốn.

Nghĩ tới đây, Lý Huyền bất giác cười nhạt. Một ngàn cách nảy ra trong đầu nó, cách nào cũng đủ trị cho Thạch Tử Ngưng một trận nên thân. Rồi có lúc cô ta sẽ biết, võ công kiếm thuật hoàn toàn không phải vạn năng. Khuôn mặt ỉu xiu của Lý Huyền giãn hẳn ra, nó lấy lại điệu cười khi khi, đi thẳng về phòng mình.

Nửa trái Ma Vân thư viện có hai tiểu viện xây kế nhau. Một tiểu viện mang tên Phượng Lữ, là nơi ở của bọn nữ sinh đồ như Long Vi. Tiểu viện còn lại mang tên Long Hạm, là nơi ở của bọn nam sinh đồ như Lý Huyền. Mỗi tiểu viện có một dãy nhà gỗ một tầng, mỗi gian nhà quy định là dành cho hai người. Cứ mười năm thư viện hết một khoá huấn luyện, lại thu nhận tiếp mười tám học trò, nhưng tỷ lệ nam nữ thường không đều nhau, vì vậy Long Hạm Phượng Lữ tuy có đến mười hai căn phòng cả thầy, nhưng

sau khi lính đủ số phòng cần dùng theo lượng học trò cụ thể từng năm, người ta lại khoá những phòng còn dư vào.

Lý Huyền là sinh đồ nhập môn đầu tiên của năm nay, đương nhiên cũng là người đầu tiên đến chọn phòng. Nó chọn căn sát mé trong, bởi không thích bị kẻ khác làm phiền. Chỉ Lý Huyền mới có quyền làm phiền người khác, đó là nguyên tắc của nó.

Nhà gỗ không lớn, đằng trước đằng sau trồng toàn cây to, tán xanh rợp mát ngả xuống phủ kín cả mái nhà, chỉ chừa ra một góc nhỏ, nói chung là vô cùng yên tĩnh.

Lý Huyền chẳng buồn nghĩ ngợi, ném luôn một chiếc giường ra khỏi phòng. Nó quyết định độc chiếm phòng này.

Nó còn đặt cho phòng mình một cái tên rất kêu: Thái Lao. Bởi trường học gì mà như thế này? Rõ ràng chẳng khác tù ngục bao nhiêu, chẳng có tự do, chẳng có niềm vui, bản thân nó như vật tể được chọn, sớm muộn gì cũng bị rửa ráy làm thịt xào nấu đem cúng trời. Nó chưa đặt tên Thiên Lao là nể mặt họ lắm rồi đấy.

Ngày hôm sau, Lý Huyền khắc một tấm bia gỗ, chuẩn bị làm lễ đặt tên cho phòng ở của mình. Nó tin rằng căn phòng cũng rất vui vẻ vì sắp có tên riêng. Mọi người khi nhắc tới, không phải dùng những đại từ chung chung như phòng đó phòng nọ y hệt số đông không chút kính trọng nữa, mà sẽ dùng cái tên độc đáo, không bao giờ bị người khác đoạt mất tôn nghiêm là: “Thái Lao”.

Tôn nghiêm này có kém gì con người, chưa chừng căn phòng còn sướng đến phát khóc ấy chứ.

Lý Huyền ư ử hát, thoăn thoắt đi vào Long Hạm. Nó bỗng có cảm giác mình vào nhầm chỗ, bởi vì cái nơi hôm qua vốn dĩ yên tĩnh nay đã đứng chật những người là người, tối thiểu phải đến năm sáu mạng.

Trong bọn có một đứa vừa xấu xí khép nép vừa nhút nhát như con chuột, Lý Huyền nhận ra ngay là Phong Thường Thanh, kẻ đã nhờ tài năng và danh tiếng của nó mà vào được Ma Vân thư viện. Cứu Thường Thanh tuy là một việc rất đáng tự hào, nhưng Lý Huyền hoàn toàn không muốn dây dưa giao thiệp gì với nó.

Bốn đứa còn lại trông như chui ra từ một khuôn, ngay nụ cười trên mặt cũng giống hệt nhau, chắc hẳn là anh em sinh bốn. Anh em sinh bốn là trường hợp khá hiếm gặp, nên Lý Huyền nhìn đi rồi, lại phải đưa mắt nhìn lại.

Điều lạ lùng là, Lý Huyền cảm thấy như vẫn còn một người nữa, nhưng không hiểu sao chỉ trông thấy có năm tên này mà thôi. Nó cẩn thận quan sát mấy lượt, mãi mới tìm thấy một đứa nữa trong góc xa. Nếu không phải Lý Huyền có đôi mắt tinh tường chuyên luyện Đối Nhân thần công thì đúng là không phát hiện ra kẻ thứ sáu. Thằng này ngồi chồm hồm ở đó, có mặt mà như không tồn tại, bộ dạng mờ nhạt, thậm chí chẳng ai chú ý thấy.

Lý Huyền lắc lắc đầu, chẳng đứa nào ra hồn người, rồi quay mình đi về Thái Lao.

Bốn anh em cùng mỉm cười chặn nó lại:

- Túc hạ, xin dừng bước!

Lý Huyền dừng bước.

Bốn anh em áo gấm khăn ngọc, tay đều cầm quạt gấp màu trắng, trên vẽ núi sông đẹp đẽ. Cả bốn trông rất tuấn tú, mặt như dát ngọc, cử chỉ nho nhã thanh tao, vốn dĩ rất ưa nhìn, nhưng Lý Huyền chỉ thấy chướng mắt.

Nó không phải là không thích người lịch sự, chỉ là không thích những người ra vẻ lịch sự. Nó luôn cảm thấy phong thái con người là một thứ rất

nội tại, nếu cứ phô trương ra ngoài thì không còn là phong thái nữa, mà là dung tục. Lý Huyền đại nhân xưa nay không bao giờ phù phiếm như vậy.

Bốn anh em cười nói:

- Từ nay trở đi, chúng ta là bạn đồng môn.

Lý Huyền gật đầu. Phải lắm, đồng môn!

Khi nói câu này, bốn anh em đều lộ vẻ dương dương tự đắc. Người có khả năng vào được Ma Vân thư viện, đương nhiên là có tư cách để tự đắc rồi. Bốn anh em lại nói:

- Đã là bạn đồng môn thì trước mắt có một việc lớn là phải chia phòng ở
- Họ trở những người còn lại - Huyền Minh thường phó dặn: hai người ở một phòng, ai nhập môn trước thì được ưu tiên. Vậy mời túc hạ chọn bạn cùng phòng, để chúng tôi sắp xếp phần còn lại.

Lý Huyền cười:

- Các người cũng biết ai nhập môn trước thì được ưu tiên à?

Chính là câu họ vừa nói thôi, nên bốn anh em cùng gật đầu.

Lý Huyền nói:

- Nếu đã nhập môn trước được quyền ưu tiên thì các người phải nghe ta
- Nó trở tay - Các người thích chia thế nào thì chia, đằng kia còn mấy căn phòng khoá, các người đã thi đỗ vào Ma Vân thư viện, nhất định là có bản lĩnh, cứ vặn khoá ra mà vào. Đằng nào thì phòng của ta cũng không cho ai vào hết.

Bốn anh em chưng hửng:

- Sao... sao thế được?

Lý Huyền thờ ơ đáp:

- Sao không được? Các người là anh em ruột phải không?

Bốn người nhất loạt lắc đầu:

- Không phải. Chúng ta đây là Lư Trường Hoán, Lư Trường Linh, Lư Trường Thích, Lư Trường Trang.

Lý Huyền cau mày:

- Không phải anh em ruột mà sao tên họ giống nhau thế?

Lư Trường Linh đáp:

- Chúng ta là anh em họ, duy có điều sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm. Vì vậy tuy không phải anh em ruột, nhưng cũng chẳng khác nào anh em ruột cả.

Lại còn thế nữa! Lý Huyền mỉm cười giơ tay trở Phong Thường Thanh:

- Vậy nhất định các người không muốn ở xa nhau rồi. Nếu ta báo các người ở cùng với một trong hai đứa kia, các người chẳng muốn đâu, phải không?

Bốn anh em họ Lư ngó người, ngó Phong Thường Thanh rồi nhìn nhau, đồng thanh đáp:

- Cái đó, cố nhiên.

Lý Huyền lạnh lùng bảo:

- Thế thì việc gì các người phải làm khó ta ra.

Bốn anh em họ Lư phe phẩy quạt, trầm ngâm gật đầu:

- Như thế... như thế kể cũng hợp lý.

Họ lắc lắc đầu đi vào hai gian phòng liền kề nhau, thu dọn xếp sắp một hồi, rồi đưa hành lý của mình vào. Hành lý của họ lồng chà lồng chông, một nửa là sách, một nửa là bốn tấm gương đồng to khủng khiếp. Xem ra anh em nhà này đều mê thích soi gương đọc sách.

Vì cả bốn đều họ Lư, nên Lý Huyền thầm đặt cho hai phòng của bọn họ cùng một cái tên “Thái Lư”.

Sau đó, nó ném ánh mắt sắc lẹm vào Phong Thường Thanh, làm thẳng này tái mét mặt, không dám nói năng gì, quay đầu đi vào một phòng khác. Cái đũa mà nếu không chú ý rất dễ bỏ sót kia cũng cúi đầu đi theo Phong Thường Thanh.

Lý Huyền hài lòng đặt cho phòng chúng một cái tên “Thái Tố”.

Thái nghĩa là to, Tố nghĩa là tấm thường. Thực tình Lý Huyền rất muốn gọi thẳng bọn chúng là “tiểu tấm thường”, nhưng cần phải quan tâm đến tính thông nhất. Thái Tố thì Thái Tố vậy, đằng nào nó cũng thầm biết bọn chúng là tiểu tấm thường là được rồi.

Lý Huyền hài lòng quay về Thái Lao, cửa không buồn khép, nằm kèn ra giường. Có đối tượng để bắt nạt cuộc sống ở học viện này mới có chút ý vị. Nó hài lòng chìm vào giấc ngủ, không ngờ chớp mắt chưa bao lâu, nó đã bị hất lộn từ trên giường xuống dưới đất.

Lý Huyền choáng váng bò dậy thì thấy ba cô bé đang trùng trùng nhìn nó, tay chống nạnh, bộ điệu dữ tợn. Nếu không phải cả ba đều xinh xắn thanh tú, Lý Huyền sẽ tưởng là hung thần ác sát ở đâu đến. Nhưng dầu họ không phải hung thần ác sát, Lý Huyền cũng không muốn dây vào. Vì vậy nó chẳng phí công nhiều lời, lại từ dưới đất bò lên, định trở lại giường ngủ tiếp.

Rầm một tiếng, giường của nó bị đập cho tan tành. Lý Huyền giật bắn mình, tỉnh cả ngủ. Ba cô bé hiển nhiên rất thích chí trước phản ứng của nó, cùng cười nhạo:

- Người là Lý Huyền à?

Miệng Lý Huyền méo xệch:

- Còn ba nữ thần đây là ai?

Ba cô đồng thanh:

- Thôi Ế Nhiên! Thôi Yên Nhiên! Thôi Phiên Nhiên!

Miệng Lý Huyền méo thêm:

- Ba chị em phải không? Vậy các người nên đi sang phòng Thái Lư bên cạnh.

Ba chị em họ Thôi hiển nhiên không hiểu Lý Huyền có ý gì, lại quát lên:

- Nói mau, có phải người là Lý Huyền không?

Lý Huyền gãi gãi đầu:

- Ngoài đời chắc nhiều người mang cái tên ấy lắm, nhưng ở học viện này thì chỉ có mình ta đây thôi.

Ba chị em họ Thôi cả mừng:

- Vậy là tìm đúng người rồi!

Vụt một cái, kiếm quang lóe lên, người nào người nấy rút ra một thanh bào kiếm, đồng loạt tấn công Lý Huyền.

Lý Huyền thất kinh, không ngờ họ nói động thủ là động thủ ngay, chưa kịp định thần đã bị Yên Nhiên đâm trúng vào ống tay áo. Lưỡi kiếm chỉ cần chệch đi một chút là cánh tay Lý Huyền coi như tàn phế. Chuyện đã thế này không thể không chạy, Lý Huyền quay đầu phóng tuốt ra khỏi Thái Lao.

Thôi gia tỳ muội hiên nhiên đã quen hợp kích, thấy Lý Huyền tẩu thoát, ba cô cùng hô lên một tiếng, lập tức chuyển mình đuổi theo. Đại tỷ Ê Nhiên khua kiếm, chiêu nào chiêu nấy đều nhắm chém vào hai chân Lý Huyền, nhị muội và tam muội thì chạy kè hai cánh, như đôi bướm đùa bên đóa hoa, tập trung cắt đường chạy của Lý Huyền.

Thấy trận thế đó. Lý Huyền ngâm ngâm kêu khổ. Ba chị em họ Thôi hiên nhiên đã được bậc thầy chỉ điểm, thuật hợp kích này đôi phó với người võ công cao cường còn thừa sức, nói gì đến một Lý Huyền mù tịt chuyện đấm đá.

Cũng may Lý Huyền còn có tuyệt chiêu. Bị Ê Nhiên giơ chân móc ngã, nó bèn lăn một vòng, lao luôn khỏi phòng ký túc. Nhưng rất mau chóng, ba thanh bảo kiếm đã trò thẳng vào nó. Ê Nhiên cười nói:

- Chạy đi. chỉ cần người có thể chạy thoát thì coi như người thắng, được không?

Ba thanh kiếm như ba lưỡi băng đá, làm không khí ba phía quanh Lý Huyền như đông hết cả lại. Lý Huyền muốn chạy, nhưng chạy đi đâu được? Nó cười khổ:

- Ba vị, rốt cục là có oán thù gì với Lý Huyền mà phải đuổi tận giết tuyệt như vậy?

Ê Nhiên nói:

- Chẳng thù hằn gì hết, tỷ muội chúng ta nghe nói người là sinh đồ xuất sắc nhất của Ma Vân học viện khoá này. Vì người mà cả Tuyệt Ẩn thượng

nhân và Đại Nhật Chí tôn giả cùng phải xuất sơn, bởi vậy chúng ta thân chinh lại đây xem người tai to mặt lớn chừng nào.

Chẳng đợi Lý Huyền phân trần, ba thanh kiếm đồng thời toát ra lửa nóng. Ba cô cung tay, nói:

- Tỷ muội chúng ta đã luyện thành một pho Linh Tê kiếm pháp, mong sư huynh phù chính cho. Hậu học mặt tiến, không dám đơn đá độc đấu, sư huynh lượng thứ nhé!

Kiểm khí cuốn cuộn, hết như đám mây bốc cháy, lập tức phong toả phạm vi ba thước xung quanh, liền đó, giữa mây vụt lóe lên một tia chớp bay thẳng đến Lý Huyền. Chiêu này bao hàm toàn bộ công lực của Thôi gia tỷ muội. Điều kỳ lạ nhất là ở chỗ tâm ý họ tuyệt đối tương thông, thông qua màn hợp kích, uy lực của bộ kiếm pháp tăng lên gấp đôi.

Đây có lẽ là lợi ích của việc sinh ba.

Kiểm quang soi rọi mặt Lý Huyền, mặt nó đã trắng bệch ra rồi.

Đột ngột có người trầm giọng nói:

- Không được!

Một bóng đen từ trên không lao xuống, chen vào đón lấy luồng kiếm quang rùng rợn. Lý Huyền cà mừng, suýt thốt lên một tiếng “Tạ sư huynh” thì người đó đã tuốt ra một thanh kiếm đen bóng, kiếm rất êm, không rít gió, chặn đỡ kiếm quang Linh Tê của chị em họ Thôi.

Đây không phải là Tạ Vân Thạch.

Lý Huyền ngơ ngẩn, chỉ thấy người nọ cứ động chậm rãi, đường kiếm trầm ổn, muôn vạn ngọn lửa mới chạm vào thanh bảo kiếm đen sì của gã là lập tức dạt đi, biến nguyên hình thành ba luồng kiếm quang.

Người nọ nhẹ nhàng lui lại một bước, tay trái đột ngột đánh lên thân kiếm, lưỡi kiếm hứng được lực đạo của cả hai tay, phóng ra một luồng kiếm khí ghê người, đánh bạt đường kiếm toàn lực của cả ba chị em họ Thôi.

Ba chị em trợn mắt, nhìn kết quả mà không sao tin nổi. Khuôn mặt u ám của người nọ vẫn không đổi sắc, gã cài lại bảo kiếm vào hông, nói:

- Đồng môn với nhau, sao có thể ẩu đả? Nên tương thân tương ái mới phải.

Gã ăn mặc rất đơn giản, chỉ một bộ áo đen đã cũ rách bạc màu, trông như thể chưa được mười năm thì cũng đã phải bảy tám năm, chắc là bảo bối gia truyền, mà có lẽ là thứ bảo bối gia truyền của nhà người khác gã mua về từ sạp quần áo cũ. Võ công cao cường, không ngờ gia cảnh lại bần hàn đến thế, ăn vận đơn sơ thật khiến người ta thương cảm.

Trông gã chỉ hơn Lý Huyền chừng một hai tuổi, nhưng trầm tĩnh già dặn vô cùng, thân hình vững chãi như bách tùng, mặt rắn đanh như sắt đá, bị sỉ nhục cũng không giận, được sùng kính cũng không vui, thật có khí độ của bậc kiếm khách. Thanh kiếm trên tay gã trông rất cổ, màu sắc cũ của nó hẳn chẳng phải màu đen, đen là do kết lại quá nhiều rỉ sắt.

Một kiếm khách vừa nghèo vừa khổ như vậy, hiển nhiên đã khơi gợi được hứng thú của ba chị em họ Thôi. Ánh mắt họ rực sáng, nhìn như đóng đinh vào gã:

- Tên gì?

- Trịnh Bá Niên - Người nọ điềm đạm đáp.

Ba chị em cùng thốt:

- Trịnh Bá Niên ở Huỳnh Dương?

Người nọ gật đầu. Ba chị em nghiêng rặng:

- Chẳng trách còn đứng trên chúng ta. Có điều người đừng đắc ý vội, chúng ta nhất định sẽ rất mau chóng đánh bại người - Nói đoạn, họ cùng xoay người đi mất.

Trịnh Bá Niên chậm rãi ngoảnh lại. Lý Huyền bấy giờ mới thở phào, thật tình nó vừa sợ đến mức thừa sống thiếu chết rồi. Nó xẹt đến gần, nắm lấy Trịnh Bá Niên:

- Đa tạ người.

Trịnh Bá Niên cười khẽ:

- Đồng môn tương trợ là thường tình mà.

Gã không nói thừa lấy một chữ. Lý Huyền vẫn chưa nhấc tay ra. Trịnh Bá Niên cau mày, bỗng cả mũi cũng chun lên. Bởi vì gã vừa ngửi thấy một mùi kỳ lạ, không nhận được hỏi Lý Huyền:

- Người ngửi thấy gì không?

Lý Huyền hít ngửi:

- À, không có gì, đấy là mùi của A La thần lôi nơi tay ta đây.

- A La thần lôi?

Lý Huyền cười, nó biết cái tên A La thần lôi dễ gợi tò mò lắm, vì thế bèn đem lai lịch thần lôi ra kể ngọn ngành với Trịnh Bá Niên.

Theo đà câu chuyện, thân hình Trịnh Bá Niên cứng đờ lên. Lý Huyền biết, A La thần lôi đủ để khiến bất cứ ai cũng phải ghê sợ. Vừa rồi nếu không có Trịnh Bá Niên xuất thủ, nó đã sử dụng đến A La thần lôi tích trữ

lâu nay. Cuối cùng không phải dùng đến, nhưng do sợ hãi quá độ, nó lại để sót một ít ra tay, vì vậy đành tìm chỗ chùi đi vết bẩn.

Được người ta cứu mạng thì phải biết đáp đền, đúng không nào? Trịnh Bá Niên đã cứu nó, nó phải tận tình báo đáp gã một lần. Nhân tiện vừa trấn lột được Long Vi, Lý Huyền quyết định bán cái trâm để mua cho Trịnh Bá Niên một ít trang phục tử tế thay cho bộ quần áo rách nát này. Đã rách nát thì còn gì đáng quý trọng nữa đâu, biến luôn thành giẻ lau cho rồi. Vì vậy, Lý Huyền bèn lau tay vào áo Trịnh Bá Niên. Nó cảm thấy như thế chẳng sao hết, chỉ hi vọng người bạn đồng môn mới đừng cảm kích nó quá mà thôi.

Trịnh Bá Niên nhảy phốc ra xa, mặt mày trắng bệch, run run bảo:

- Người... người bôi cái thứ ấy lên áo ta đấy à?

Lý Huyền cười nói:

- Sợ gì, người cởi ra luôn đi, ta đảm bảo sẽ đền cho người cả cây mới luôn.

Trịnh Bá Niên lập tức cứng đờ người, vẻ mặt không rõ là cười hay khóc. Lý Huyền cau mày bảo:

- Ta biết những cao thủ như người không muốn nhận đồ bố thí của người khác, vì vậy chỉ bằng cứ làm bẩn nó trước...

Trịnh Bá Niên nhảy dựng lên, bóp cổ Lý Huyền, gầm gừ:

- Người... người có biết bộ quần áo này ta phải trả đến một vạn lượng bạc mới mua được không? Người có biết đây là bộ quần áo mà người ta sùng bái nhất trên đời là Lục Bắc Đình từng mặc không? Ta tậu về xong, chưa bao giờ dám mặc, mãi đến hôm nay thì vào thư viện, lần đầu tiên mới

dám khoác lên người. Người lại cả gan bôi cái thứ tởm lợm đó... người... người...

Gã tức đến nỗi không nói nổi, tay gồng mạnh. Lý Huyền trợn trắng mắt, suýt nữa tắc thở.

Trịnh Bá Niên đột nhiên ngửi thấy một mùi kinh khủng, bèn sợ hãi cúi đầu nhìn thì thấy Lý Huyền đã giơ tay lên, trong tay nó cầm một thứ. Suy đoán đáng sợ gần như đánh quỵ Trịnh Bá Niên, gã rú thảm, vội vàng giật lui.

Lý Huyền ho hắng, giãy giụa bò dậy, nó đã gần như bị Trịnh Bá Niên bóp chết rồi. Nó vừa đứng dậy được, Trịnh Bá Niên đã xông lại, kiếm khí rực sáng cũng quét tới theo. Lý Huyền hô to:

- Ấn thần lô của ta đây!

Trịnh Bá Niên cứng người, vẻ mặt vừa căm phẫn vừa thống khổ. Gã thật không nên cứu cái tên súc sinh này. Nghĩ lại mình vì muốn sưu tầm được bộ quần áo của Lục Bắc Đình, đã phải đổ ra biết bao nhiêu tâm huyết, hứng chịu bao nhiêu giày vò hành hạ, gã bất giác rơi lệ anh hùng.

Bộ quần áo Lục Bắc Đình từng mặc... đã dính cái thứ... Trông tay phải của Lý Huyền, cuối cùng Trịnh Bá Niên đành hậm hực giậm chân, phi thân bỏ đi.

Lý Huyền cuối cùng cũng kiệt lực, người rũ xuống mềm oặt, ngã sụm ra đất rồi cứ thế thiếp đi. Nó không còn hơi sức đâu quay về Thái Lao nữa.

Nên tạ lỗi Trịnh Bá Niên thế nào đây? Nhưng nhớ lại việc gã còn trẻ măng mà đã kiên quyết giữ bộ mặt già dặn khắc khổ đó, Lý Huyền xua đuổi ý nghĩ tạ lỗi đi. Người trẻ tuổi nên giống người trẻ tuổi, vì sao nhất định phải ra vẻ ông cụ non?

Lý Huyền cảm thấy cách đối xử của mình rất hữu ích với Trịnh Bá Niên, tuy rằng bây giờ gã ta còn chưa cảm nhận được, nhưng dần dần khi trưởng thành, nhất định gã sẽ hiểu ra đạo lý này.

Ý nghĩ đó khiến Lý Huyền được an ủi, nó mãi nguyện ngủ thiếp đi.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Bạn Học Phần Đông Thật Hi Tế

Lý Huyền nằm mơ, mơ thấy bản thân võ công đầy mình, trở một cái là rạch tan bầu trời, chặt một cái là chém xuyên mặt đất, trở thành đệ nhất đại hiệp đương thời, ai nấy đều dùng ánh mắt kính ngưỡng nhìn theo. Một mình nó đấu với Đại Nhật Chí và Tuyết Ẩn, chiến thắng. Một mình nó đơn thương độc mã đối kháng với đại quân của cả Thổ Phồn và Ba Tư, cũng chiến thắng luôn! Thanh thế Đại Đường như mặt trời chính ngọ đều do một tay nó tạo dựng.

L

Bọn Thạch Tử Ngưng và Thôi gia tử muội hướng về nó bằng ánh mắt nhún nhường, nó muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi. Trịnh Bá Niên cũng thôi thần tượng Lục Bắc Đình, ngày ngày cứ đuổi theo xin những chiếc tất bẩn mà nó tưng đeo...

Nó không cần ăn cái thứ bùn mây lợm giọng kia nữa, hôm nào cũng đánh chén thịt cả. Đầu bếp ở Hoàng Hạc lâu, Thiên Di phủ, Tuý Tiên cư và đủ mọi nơi trong thiên hạ lũ lượt xếp hàng đợi nó tới ăn.

Cũng có lẽ nó lắm diễm phúc quá, gây kinh động cả trời đất, nên khi nó đang một tay đánh Thạch Tử Ngưng, một tay cầm cái đùi gà gặm nhồm nhoàm, trên trời đột nhiên sa xuống một tia sét, nện trúng vào đầu nó.

Lý Huyền rống to, nhảy chồm lên khỏi mặt đất.

Đầu nó váng vất, nhất thời chưa hiểu xảy ra chuyện gì, chỉ phát giác ra quanh mình đứng đông đặc những người là người. Bọn chúng tới để ngưỡng mộ mình đó ư? Lý Huyền quyết định phải thu vế vào cửa, mỗi người nộp một cái đùi gà.

Một giọng điềm đậm cất lên:

- Người vẫn còn chưa tỉnh ngủ ư?

Giọng nói rất ôn hoà, nhưng chọc thẳng vào tai, cơn mơ màng của Lý Huyền lập tức tan biến.

Huyền Minh thường phó? Nó vội quét mắt nhìn quanh thì thấy mấy sinh đồ nó gặp hôm qua đều ăn bận chỉnh tề đang đứng ngay gần bên cạnh. Lý Huyền hơi hơi hứng thú khi phát hiện ra, trong trang phục sạch sẽ, trông đám bạn học này cũng cũng khá vừa mắt.

Trừ Phong Thường Thanh, tất nhiên.

Trịnh Bá Niên đã thay một tấm áo tím, phần vai và cổ thêu hình khôi giáp bằng chỉ tơ, trông rất ung dung và uy nghiêm, vẻ mặt lạnh lùng khiến gã càng có phong độ của bậc đại tướng. Nhớ tới bộ dạng cuống quýt của gã khi bị dính A La thần lôi tối qua, Lý Huyền bất giác cười toe.

Bên cạnh Trịnh Bá Niên là Thôi gia tử muội. Ba người ăn bận như nhau, váy hẹp tay lửng kiểu người Hồ để lộ cổ tay trắng nõn, phần lưng ôm vừa vặn làm nổi đường eo nhỏ xinh. Ba người ngọc đứng bên nhau, vẻ đẹp như tăng lên ba phần, thực rất thu hút mắt nhìn.

Nhưng nổi bật nhất vẫn là Thạch Tử Ngưng và Long Vi. Hai người này ăn mặc hoàn toàn không có gì đặc biệt, nhưng không hiểu sao trong bao nhiêu người, hai cô lại rực rỡ bắt mắt hơn hẳn.

Thạch Tử Ngưng vẫn mặc trang phục bó sát, phô bày cặp chân thon thả, vòng eo xinh xắn, thân hình yếu điệu, làn da ngăm ngăm, đôi mắt sáng lạnh lùng diễm lệ, quả là quyến rũ thừa sức, sắc sảo có dư, khác nào một con phượng hoàng kiêu hãnh.

Long Vi thì là một con chim nhỏ dễ thương trong tấm áo màu hoàng yến, cử chỉ vừa duyên dáng vừa thanh tao, không ai không say mê nụ cười ngọt ngào tươi tắn của cô. Thạch Tử Ngưng bằng giá là thế mà cũng không nở làm mặt lạnh với Long Vi.

Trước khi vào trường, Long Vi đã lừa Lý Huyền một võ đau điếng, nhưng nay trông dung nhan rạng rỡ của cô, Lý Huyền lại không tài nào nổi nóng được. Ngẫm lại, việc cô đổ sát hạch kế cũng tốt, tự nhiên nó có một tiểu sư muội khả ái, chẳng phải đời sống sẽ vui vẻ hơn sao?

Chúng vây quanh mình làm gì vậy nhỉ? Lý Huyền quyết định mặc kệ câu hỏi rắc rối này, nhân lúc mặt trời chưa nóng bức, mau mau đánh thêm một giấc rồi chuồn vào bếp xem có gì ngon lành không. Nó đuổi người, chuẩn bị ngủ tiếp.

Một cánh tay từ bên cạnh vươn ra, tóm lấy tai Lý Huyền.

Thằng bé rú lên, đau đến nỗi phải rướn mình theo cánh tay ấy mà đứng dậy. Nó định ngoác mõm thóa mạ, thì liếc thấy chú nhân cánh tay chính là Huyền Minh.

Đột nhiên, một giọng già nua vang lên:

- Huyền Minh, mang nó tới đây!

Huyền Minh vâng lời, lôi Lý Huyền rảo bước lại. Lý Huyền bị sức mạnh của y ấn cho chúi đầu xuống, cố gắng rảo chân mới theo kịp. Đến nơi, chỉ thấy Tử Cực lão nhân cũng đã ăn vận tử tế, đang đứng trước mặt mọi người. Lý Huyền định cất tiếng, Huyền Minh đã siết chặt tay. Đau đớn

muôn phần, Lý Huyền vội ngậm miệng lại. Tử Cực lão nhân ung dung cười nói:

- Hoan nghênh các con đến Ma Vân thư viện! Từ hôm nay trở đi, các con sẽ là bạn đồng môn, phải thân thiết, yêu thương giúp đỡ lẫn nhau. Sau đây, ta giới thiệu một chút về tình hình trong viện - Lão giở quyển sách dày cầm trên tay - Lịch sử của thư viện chúng ta chắc các vị đều đã tường tận, ta không thuật lại nữa. Giáo chức trong thư viện chia ra ba loại: Tế tửu, Tư nghiệp và Thường phó. Thường phó là các thầy sẽ trực tiếp truyền thụ tri thức về kiếm thuật và đạo pháp, các con đều gặp rồi. Thư viện chúng ta có cả thầy sáu thường phó: Đan Nguyên, Hạo Hoa, Long Yên, Thường Tại, Uy Minh, Huyền Minh, mỗi người dạy các con một môn khác nhau. Tư nghiệp là Tạ Vân Thạch, lãnh trách nhiệm giải quyết mọi sự vụ lớn nhỏ của học viện, các con cũng gặp rồi. Tế tửu thì là kẻ vô dụng nhất trong trường, nhưng không thể thiếu được, chính là lão già lôi thôi lếch thếch ta đây.

Lão đưa mắt nhìn Lý Huyền:

- Huyền Minh thường phó ngoài giảng dạy còn kiêm nhiệm việc nhắc nhở đôn đốc, ai mà không nghe lời, thì Huyền Minh thường phó sẽ đứng ra xử trí - Lão lại lật tiếp một trang - Quy tắc của thư viện rất đơn giản. Bình thường mọi việc sẽ do hội đồng thường phó giải quyết, chỉ cần bốn trên sáu vị đồng ý là thông qua. Những việc thường phó không giải quyết được sẽ báo lên Tư nghiệp, những việc Tư nghiệp không giải quyết được sẽ báo lên ta. Hiểu cả chưa?

Mọi người đồng thanh: “Hiểu ạ!” Quy tắc đơn giản như thế cố nhiên chẳng ai không thông, nhưng Lý Huyền lập tức giơ tay:

- Con chưa hiểu!

- Nói đi!

- Huyền Minh dựa vào cái gì mà véo tai con? Các thầy đã họp thường phó chưa?

Tử Cực lão nhân lạnh lùng đáp:

- Véo tai người là quyết định của ta. Chức quyền của Tế tửu có thể vượt qua cả hội đồng thường phó. Đây là cách ta trừng phạt thói trây lười của người. Đệ tử Ma Vân thư viện phải siêng năng, nên biết lười biếng là cội nguồn của mọi tội ác.

Lý Huyền khụt khịt mũi, còn định nói nữa, Huyền Minh lại siết chặt tay, khiến lời nó sắp nói bị nghẹn lại hết trong cổ họng. Tử Cực lão nhân ôn tồn tiếp:

- Chương trình của các con trong thư viện này gồm hai phần: Cơ sở và Chuyên ngành. Cơ sở chia làm bốn bộ môn: Tứ môn học, Luật học, Toán học, Thư học. Tứ môn học dạy các con về đạo tu thân, Luật học dạy âm luật, Toán học dạy thuật thiên văn địa lý, Thư học chuyên nghiên cứu kinh sử của các triết gia và tư tưởng gia. Tuy chỉ có bốn bộ môn, nhưng chứa đựng mọi tri thức trong trời đất, ai cũng phải học. Ma Vân thư viện sở dĩ được gọi là thư viện chứ không phải môn phái, chính vì trong thư viện không chỉ truyền thụ võ công đạo pháp mà còn chú trọng rèn từ gốc rễ. Học gì thì học, trước tiên là phải học làm người, mục đích của bốn bộ môn đó là giúp các con tu dưỡng bản thân, bổ túc học vấn. Học vấn có tốt mới tham ngộ được đạo lý, kích thích được các tiềm lực trong mình, từ đó tu luyện đạo pháp vô thượng. Những điều người khác truyền cho thì có gì đáng kể? Tự mình giác ngộ mới thực sự phi thường. Trong vũ trụ này, quan trọng nhất chính là chữ “ta”. Nếu “ta” không tồn tại, làm gì có vũ trụ? Tôn chỉ của Ma Vân thư viện chính là: thường phó truyền thụ là phụ, tự rèn luyện để lĩnh hội được mới là chính. Các con vào thư viện này rồi, ngoài việc tôn sư trọng đạo, nghe lời thường phó ra thì không cấm kị gì hết, muốn dùng gì làm gì trong trường đều được cả, tới khi nào giác ngộ ra võ công tuyệt thế

thì thôi. Có thể dùng hai chữ để khái quát tôn chỉ trên, hai chữ đó là... “đạo học”!

Nghe lão nói, các sinh đồ đều nhiệt huyết bừng bừng, không nhịn được phải châu đầu ghé tai nhau thì thào. Tử Cực lão nhân mỉm cười tiếp:

- Chuyên ngành chia làm ba bộ môn: Thuật, Kiếm, Trận, gọi là chuyên ngành nhưng lại không quan trọng lắm. Thuật dạy các con về Tam thiên đạo pháp. Kiếm dạy về Cửu trùng kiếm đạo. Trận dạy về Ngũ hành trận đồ. Nhưng tất cả đều chỉ là cái vỏ, là cái mẽ bên ngoài mà thôi. Dạy các con thuật, kiếm, trận, là dạy các con đường lối, cách vận dụng của từng khoa võ công. Tuy đều là tuyệt học cổ kim, nhưng chung quy vẫn là kiến thức của người khác. Chúng có thể giúp các con tung hoành một thời, nhưng không thể giúp các con trở thành tuyệt đỉnh cao thủ, thông ngộ mọi đạo lý hay biến hoá đủ phép thần thông. Các con phải hiểu điều ấy, và gắng phân biệt rõ cái gì là gốc, cái gì là ngọn. Hãy nhớ lấy, nhớ lấy!

Bọn đệ tử chưa nghe ai nói những lời tương tự bao giờ, nhưng đều cảm thấy rất hợp lý. Phần lớn các sinh đồ ở đây đều có cội rễ học vấn, trước khi dự tuyển đã được rèn kỹ căn cơ, học đủ mọi môn kiếm thuật, đạo thuật. Bất luận học gì, bọn chúng đều được trưởng bối tận tâm chỉ dạy, vô cùng kính nể kiến thức và giáo huấn của người đi trước, muốn luyện đến mức không còn sai sót gì mới thôi. Nay Tử Cực lão nhân nói nên lấy bản thân làm vũ trụ, nhấn mạnh yếu tố tự mình giác ngộ chứ không phải chăm chăm học hỏi cổ nhân, chính hợp với tâm tính háo thắng trẻ dại, đứa nào đứa nấy bất giác cùng sinh lòng mong đợi cuộc sống sắp tới ở thư viện. Ngay cả Lý Huyền, dẫu đang bị Huyền Minh vắn xoắn tai cũng rất hoan hỉ. Tử Cực lão nhân bằng lòng gật gù:

- Thế thì bây giờ sang mục thứ tư, cũng là mục giới thiệu cuối cùng, đó là chế độ đại sư huynh trong Ma Vân thư viện. Huyền Minh, người giải thích một chút thế nào là đại sư huynh đi.

- Vâng - Huyền Minh cung kính đáp, rồi nói với các sinh đồ - Đại sư huynh có ba đặc quyền. Một, được tất cả học trò cùng khoá phục tùng. Hai, được tuỳ ý sử dụng báu vật trong Thần Hoa các. Ba, được tự tiện nghỉ học, thoải mái ra vào thư viện, không bị xử phạt gì hết.

Các đệ tử ồ lên.

Đại sư huynh được tất cả học trò cùng khoá phục tùng? Tức là ép ai làm gì người đó phải làm nấy? Tức là muốn gì cũng được, thích bắt nạt ai thì bắt nạt?

Lại còn tuỳ ý sử dụng báu vật trong Thần Hoa các? Nên biết Thần Hoa các là kho bảo bối của Ma Vân thư viện. Báu vật cất giữ ở đây là do Tế tửu, Tư nghiệp và thường phó các đời thu thập được, có thể nói là không thiếu một món gì, nghe đồn Luân Hồi kiếm của Quân Thiên Thương, Xuất Vân kiếm của Tạ Vân Thạch, Thiên Sơn Hồng Nguyệt đao của Lục Bắc Đình đều là lấy ra từ Thần Hoa các. Tuỳ ý sử dụng? Tự tiện nghỉ học? Thoái mái ra vào thư viện? Đó chẳng phải là cuộc sống của thần tiên ư?

Các sinh đồ đều mở to mắt. Đại sư huynh! Không chỉ đại diện cho vinh quang tột cùng, mà còn có thể là đường tắt đưa người ta trở thành tuyệt đỉnh cao thủ. Không còn gì phải băn khoăn nữa, chỉ trừ một câu: ai là đại sư huynh, và phải làm thế nào mới được ngồi vào ghế đại sư huynh?

Tử Cực lão nhân ho khẽ, ra ý bảo tất cả im lặng, rồi thong thả nói:

- Theo lệ cũ, đại sư huynh là người nhập môn sớm nhất của mỗi khoá, cũng chính là...

Lão phất tay áo, trò Lý Huyền lúc đó đang bị Huyền Minh vịn đỡ cả tai.

Các sinh đồ lại được phen xôn xao. Để cái tên gian xảo lười biếng này làm đại sư huynh ư? Thế thì Ma Vân thư viện còn thể diện gì nữa? Một đại

sư huynh như thế có thể khiến công chúng nổi giận và ảnh hưởng đến hình tượng của trường.

Chỉ riêng Lý Huyền là hân hoan. Lần đầu tiên trong đời, nó cảm thấy Tử Cực lão nhân thật là người đáng yêu. Cái lũ khốn kiếp các người, để xem đứa nào dám không ngoan ngoãn nghe lời ta? Sau này cũng không phải lần lút nữa, cứ đường hoàng ra ngoài là được. Trước khi ra ngoài... còn các bảo bối trong Thần Hoa các, ta đến đây! Lý Huyền không kìm nổi nữa, hí hửng cười phá lên. Các sinh đồ đều gờm gờm như muốn ăn tươi nuốt sống nó, riêng Long Vi là khúc kha khúc khích, cứ nhìn từ đầu xuống chân Lý Huyền, tựa hồ đang nghĩ xem làm sao để thu lợi lớn nhất từ tên này. Ánh mắt đó khiến Lý Huyền không rét mà run.

Tử Cực lão nhân đợi cho tiếng dị nghị xôn xao yên bớt, mới chậm rãi nói:

- Nhưng Ma vân thư viện dấu sao cũng là thiên hạ đệ nhất thư viện, luật lệ chế độ không nên cứng nhắc quá. vì thế, đại sư huynh không thể chỉ do đến trước ngòi trước, mà còn phải biết tranh giành nhờ thực lực. Ai trong các con cảm thấy mình đủ khả năng thì cứ thách đấu với đại sư huynh. Chỉ cần đánh bại nó, đưa đến trước mặt Huyền Minh là có thể trở thành tân đại sư huynh. Như thế, các con cảm thấy đã công bằng chưa?

Một tràng hoan hô vang dội bùng lên.

Thi đấu nghiêm túc thì tên tiểu tử Lý Huyền đó làm sao đánh nổi ai? Xem ra cái danh hiệu đại sư huynh này nhất định là thuộc về ta rồi. Trong lòng mọi người đều có ý nghĩ ấy, bèn cùng đưa mắt nhìn Lý Huyền, nhưng chỉ thấy Huyền Minh ôm tay đứng yên. Lý Huyền ban nãy còn bị y vắn xoắn tai, giờ đã mất tăm mất tích. Huyền Minh giờ tay tỏ ý áy náy, Lý Huyền đã làm đại sư huynh, hiển nhiên y không thể quản được nữa.

Tử Cực lão nhân lắc lắc đầu, các sinh đồ rục rịch tán đi. Tử Cực lão nhân liền nghiêm mặt, nói rành mạch:

- Tuy thư viện không cấm kị gì hết, nhưng có một quy tắc tuyệt đối không được phá vỡ, đó là...

Các sinh đồ đều nôn nóng muốn đi khiêu chiến Lý Huyền, chợt nghe Tử Cực lão nhân rào đón trịnh trọng như vậy, đều dừng bước, chăm chăm nhìn lão. Tử Cực lão nhân nghiêm nghị bảo:

- Không được bước vào khu vực cấm của thư viện.

Khu vực cấm? Ma Vân thư viện mà có khu vực cấm ư? Các sinh đồ đều sinh lòng nghi hoặc. Tử Cực lão nhân chậm rãi tiếp:

- Các con đã trở thành đệ tử của trường, thì ngày nào còn theo học ở đây, các con còn được an toàn nhờ các bùa chú bảo vệ ta đã đặt ra. Chỉ trừ mấy chỗ cấm địa, hễ bước vào cấm địa thì lúc nào các con cũng có thể gặp nguy hiểm về tính mạng, ta không cứu nổi đâu.

Các sinh đồ nhìn mặt Tử Cực lão nhân, cùng im phăng phắc, chăm chú nghe lão nói tiếp. Tử Cực lão nhân hơi cao giọng:

- Có tổng cộng năm cấm địa, ba chỗ trọng yếu nhất trong đó được gọi là Tam đại truyền thuyết của Ma vân thư viện.

Tam đại truyền thuyết? Nghe mấy chữ này, tất cả cùng ồ lên một tiếng, thần sắc rất khác nhau, người thì hoang mang, người thì cảm thán, lại có người vẻ mặt xúc động như bị nói đúng ruột gan. Tử Cực lão nhân nhìn mọi người một lượt:

- Xem ra cũng nhiều vị nghe kể về các truyền thuyết này nhỉ?

Mấy sinh đồ cúi đầu xuống, không dám nhìn vào mắt Tử Cực lão nhân. Tử Cực cũng không gặng hỏi, lại tiếp tục:

- Trước kia, Tam đại truyền thuyết là bí mật sâu kín nhất của thư viện chúng ta, không bao giờ được đề cập đến với các tân sinh đồ. Song càng bí mật thì càng có kẻ hiếu kì, khoá nào cũng có sinh đồ vì tìm hiểu ba bí mật đó mà mất mạng. Vì vậy, năm nay ta nói luôn về Tam đại truyền thuyết cho các con biết.

Các sinh đồ đều giật mình, cùng ngẩng phắt đầu lên. Tử Cực lão nhân ôn tồn nói:

- Đúng như lời đồn đại, Tam đại truyền thuyết quả thực chứa đựng những quyền năng khó lòng tưởng tượng, người phá giải sẽ ngay lập tức trở thành tuyệt thế cao thủ. Song sự thực, những quyền năng này được đặt ra chỉ với mục đích trấn giữ một vật cấm kị. Vật cấm kị này liên quan đến chúng sinh thiên hạ, bị xé ra năm nơi để canh giữ. Tam đại truyền thuyết là bộ phận cốt lõi trong đó, quyết không để ai ngấp nghé tiếp cận. Hễ bất cẩn phá vỡ cấm cố, sẽ có khả năng phóng thích ra vua của vạn ma, khiến trời cao đảo cực, đất bằng nhuộm hồng, dân cư li tán, chúng sinh trầm luân.

Vua của vạn ma? Chúng sinh trầm luân? Những lời này sao mà nghe quen tai quá vậy? Y như lời Tuyệt Ẩn thượng nhân và Đại Nhật Chí nói trong đại hội tuyển chọn. Lễ nào trong số các sinh đồ của khoá này, đúng là có kẻ được số mệnh sắp đặt là sẽ khai mở một kiếp nạn điên đảo chẳng? Các sinh đồ ngơ ngác nhìn nhau, đang định hỏi thêm, Tử Cực lão nhân đã phất tay áo, không giải thích nữa:

- Lễ nghênh đón tân sinh đồ đến đây là hết. Giải tán!

Lão vừa nói dứt hai chữ “giải tán”, thì không còn bóng một học trò nào trên sân nữa. Cấm địa hay không cấm địa, bọn chúng chưa suy xét vội, nhiệm vụ cần kíp trước mắt là đi tìm Lý Huyền.

Ăn cỗ đi trước, ai tìm được Lý Huyền, người đó có thể trở thành đại sư huynh của khoá. Còn việc đấu với Lý Huyền liệu thắng hay bại... đâu thành vấn đề?

Chẳng ai tưởng tượng nổi những lời cảnh cáo của Tử Cực lão nhân thực chất đáng sợ biết nhường nào.

Càng gay go hơn là, khi Tử Cực lão nhân đưa ra những lời cảnh cáo đó, Lý Huyền đã bỏ đi mất dạng, không nghe được lấy một chữ.

Lý Huyền uất ức ngồi trên vách núi đặng hậu sơn, trông xuống mây mù bảng lảng bên dưới.

Dưới hẻm núi là một đầm nước lớn, sương mù dày đặc ùn ùn bay lên, phủ kín cả một khoảng không gian, trông như cung điện nhà trời. Nhưng cái nơi đẹp đẽ tuyệt vời này lại là nơi nguy hiểm nhất ở Chung Nam sơn. Bởi vì theo truyền thuyết, đầm này ăn thông ra Đông Hải, trong đầm có độc long ẩn nấp.

Thực ra không cần phải viện đến truyền thuyết, ngay từ tảng đá Lý Huyền đang ngồi, cũng có thể trông thấy một hai cái vảy lấp loáng hiện ra dưới làn nước trong đầm. Cái vảy phản chiếu ánh sáng, từ khoảng cách hơn trăm trượng này trông đã to như miệng bát, thế thì con độc long phải lớn đến ngàn nào? Chỉ nghĩ tới một điểm ấy thôi cũng đủ khiến người ta không rét mà run. Nhưng Lý Huyền chẳng buồn để tâm nữa rồi. Nó nhặt một hòn đá, nhắm cái vảy ném xuống.

“Uôm”! Cùng tiếng gầm rú, một cái đầu rồng kèn càng đội nước vọt thẳng lên, lao tới vách núi. Lý Huyền giật bản mình, may mà miệng vực khá cao, đà phóng lên đầu uy mãnh cũng không vượt được cả trăm trượng. Chỉ có nước bắn tung tóe thì hất ướn hết người Lý Huyền. Nộ khí xung thiên, thẳng bé bèn nhặt đá ném thia lia xuống, chọc cho con rồng tức phải điên phát cuồng, khiến nó liên tục quấy động.

Đột nhiên, một bóng đen to lớn dưới đáy đầm từ từ trôi về phía mặt nước. Bóng đen đó trông như một hòn núi nhỏ, nó nổi lên làm nước đầm tràn ùng ục, dần dần chuyển thành sắc đen thẫm như mực. Những con sóng đen kịt thi nhau cồn dấy, hệt như một cơn mưa đang tụ về đầm.

Lý Huyền cũng căng thẳng cả người, bèn ngừng tay không dám ném nữa.

Bóng đen ướm tới chỗ còn cách mặt nước chừng một trượng thì dừng lại, không nổi lên nữa. Đôi mắt to tướng từ từ mở ra, âm hiểm nhìn Lý Huyền qua làn nước. Không hiểu vì sao, trong lòng Lý Huyền bỗng gờn gợn một mối bất an.

Đôi mắt nọ chiếu thẳng vào nó, tựa hồ muốn ghi khắc thật sâu diện mạo thẳng bé. Lý Huyền trân trân nhìn lại như bị thôi miên, không dám cả thở.

Lâu lắm, đôi mắt to mới từ từ khép lại, cùng bóng đen xoay chìm vào đáy nước. Nước đầm theo sự chìm xuống của bóng đen lại trở về bình lặng, độc long cũng không thấy đâu nữa. Nhưng tím Lý Huyền vẫn còn đập thành thịch, mãi không dịu đi được.

Cảm giác này thật khó tá, lại khiến nó vô cùng nôn nao. Đó là cảm giác khủng khiếp khi gặp kẻ tử địch mà không thể trốn tránh, chỉ có nước hứng chịu huỷ diệt.

Cái tên quái vật! Ta bị Tử Cực lão nhân hãm hại, đành lánh đến cái nơi yên tĩnh này mà còn gặp phải đồ dị hợm nhà người. Độc long thành tinh gì mà lại tìm đến kẻ nhỏ bé như ta để gây phiền nhiễu, đúng là xúi quẩy, chẳng khác nào dính phải A La thần lôi!

Vừa nhớ tới quy chế đại sư huynh quái quỷ của Tử Cực lão nhân, Lý Huyền lại nổi cơn lôi đình. Quy chế thối tha gì thế? Rõ ràng là muốn ép ta vào chỗ chết mà. Lý Huyền bỗng thấy làm đại sư huynh chẳng còn chút lý thú nào nữa, mặt mày nó ủ rũ.

Bởi vì nó có thể khẳng định một trăm phần trăm là các sư đệ sư muội đang sốt sắng chạy đôn chạy đáo tìm nó.

Đương nhiên, bọn họ tìm nó không phải để chúc mừng, mà là để bắt nó, nện nó một trận thừa sống thiếu chết, sau đó cướp đi danh hiệu đại sư huynh.

Ồ! Có cách này rất hay!

Một tia sáng lóe lên trong óc Lý Huyền, nó vội vã đứng dậy, cố gắng níu kéo lấy tia sáng đó - tia sáng chứa đựng khả năng cứu mạng.

Đúng rồi, đặc quyền thứ hai của đại sư huynh là tùy ý vào Thần Hoa các lấy bảo vật mà dùng. Thần Hoa các chẳng phải là nơi cất giữ đồ quý báu trong thiên hạ, là bảo khố duy nhất của Ma Vân thư viện đây ư? Trong ấy chắc chắn có nhiều báu vật.

Nghe đồn Thần Hoa các là nơi Quân Thiên Thương lấy thanh Luân Hồi kiếm và trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ, Tạ Vân Thạch lấy thanh Xuất Vân kiếm luyện được kiếm thuật đệ nhất võ lâm, Lục Bắc Đình lấy thanh Thiên Sơn Hồng Nguyệt đao rồi trở thành đệ nhất danh tướng của Đại Đường. Vì Đại Đường chính là thiên hạ, nên Lục Bắc Đình nghiễm nhiên là thiên hạ đệ nhất tướng quân rồi.

Nhiều thiên hạ đệ nhất như thế, lại đều thành danh từ Thần Hoa các. Nếu đại sư huynh Lý Huyền ta vào đó chọn lấy vài món bảo bối thì sẽ ra sao?

Mắt Lý Huyền bắt đầu sáng rỡ.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Lưng Đeo Ngọc Quý San Hồ Xanh

Lý Huyền giữ nguyên khuôn mặt tươi tỉnh, thong dong trở về Ma Vân thư viện, trong đầu đã sắp sẵn một kế hoạch hoàn chỉnh.

L

Nó nhặt một viên đá, gõ lên cổng. Cổng lớn làm bằng đồng, đá gõ vào phát ra tiếng rền vang, chỉ nháy mắt đã vọng đi khắp thư viện.

Lý Huyền gọi to:

- Các sư đệ sư muội, mau ra nghênh đón đại sư huynh của các người nào!

Soạt soạt vài tiếng, tựa hồ Lý Huyền chỉ vừa dứt lời, những bóng người đã tuôn ngay đến trước cổng. Lý Huyền hoảng hồn. Thật ngoài dự liệu, không ngờ mấy tên này ít nhiều đều có chiêu số độc đáo, tu vi còn cao hơn là chúng nó biểu hiện ra.

Các sinh đồ vừa trông thấy Lý Huyền, liền hăm hè sốt sắng tiến đến khiêu chiến, nhưng Lý Huyền đứng vững ngoài cửa, mà những đứa này, chưa được cho phép thì không dám bước ra, nên cứ ở bên trong ngậm ngừng lưỡng lự.

Lý Huyền khoái trí cười bảo:

- Ta biết các người đều nóng lòng ngồi lên vị trí đại sư huynh. Chỉ bằng thể này vậy, chúng ta đến sân lớn ở Thái Thần viện, cùng quyết đấu một trận công bằng, ai trụ được đến cuối thì người đó làm đại sư huynh, cũng tránh được việc cả bọn cứ đấu từng trận từng trận một, chẳng biết phải đấu đến bao giờ mới xong. Các người bảo thế có được không?

Mọi người nhìn nhau, đều có vẻ nghi ngờ: Lý Huyền mà lại có thiện ý đến thế ư?

Lý Huyền nói lớn:

- Các người không tin ta phải không? Để biểu lộ thành tâm, ta trước tiên đảm bảo hai điều: một, quyết không sử dụng Đối Nhân thần công; hai, quyết không sử dụng A La thần lô. Được chưa?

Thôi gia tỷ muội và Lư gia huynh đệ chưa nhận thức được tầm quan trọng của tuyên bố trên, nhưng Long Vi và Trịnh Bá Niên vừa nghe đến bốn chữ “A La thần lô” thì mặt đã tái mét. Thấy Lý Huyền tự nguyện không dùng món tuyệt học có uy lực cực lớn đó, hai người vội vàng tán đồng:

- Như thế được đây! Chúng ta đến Thái Thần viện.

Lý Huyền hai tay xoa bụng, nhăn nhó bảo:

- Các người đi trước đi, lát nữa ta lại. Ta vốn không quen ăn bần mây, bụng hơi ậm ạch, phải kiếm chỗ giải quyết chút.

Nói đoạn, nó ngó nghiêng tìm giấy vệ sinh. Trịnh Bá Niên lăm lăm im lặng, nhanh chân chạy ra Thái Thần viện. Mọi người cũng theo đi.

Lý Huyền tự đắc mỉm cười, nó biết kế sách đầu tiên đã thành công, bèn vội vàng phóng tới Thần Hoa các. Chỉ cần lấy được bảo bối, xem các người làm sao thẳng ta! Cho dù tất cả cùng lên ta cũng không sợ.

Thần Hoa các không lớn lắm, trông bề ngoài cũng bình thường. Nếu không biết trước, chẳng ai ngờ được đây chính là nơi tích trữ vô số bảo vật. Lý Huyền nghe răng cười đi đến trước các, giơ tay định đẩy cửa.

Một giọng lạnh lùng vang lên sau lưng nó:

- Ta đợi ngươi lâu lắm rồi!

Vẻ dương dương tự đắc của Lý Huyền lập tức đông cứng, nó nghi hoặc ngoảnh lại thì thấy Thạch Tử Ngưng đang đứng dựa vào một thân cây lớn, đôi mắt lạnh lẽo như tiệp màu với sắc cây chăm chăm nhìn nó.

Bấy giờ Lý Huyền mới chú ý thấy, sống mũi Tử Ngưng rất cao, đôi mắt lấp lánh ánh xanh lá, trông không giống huyết thống Trung Hoa chính cống. Song đôi mắt ấy không hề làm ảnh hưởng đến vẻ ngoài uy nghi của cô ta, ngược lại còn bổ sung thêm cho diện mạo một thứ hoang đại thần bí, hệt như ngọc mắt mèo tính xảo toả ra thứ ánh sáng áp đảo người khác.

Mà cả người Tử Ngưng cũng giống một viên ngọc mắt mèo. Bao quanh mình cô ta là một luồng khí mờ màu lục, tạo thành một quầng hào quang từ đầu xuống chân. Khí lục như từ trên cây toả xuống, lại như từ thân thể Tử Ngưng trào ra, bỗng bành tựa sóng nước lặng lẽ, không hề tan đi, cứ luân quanh vạt áo đai lưng, trông hết sức kỳ dị.

Một nỗi hãi hùng làm tim Lý Huyền thắt lại.

Bởi mắt rất tinh, Lý Huyền đã nhận ra luồng khí màu lục nọ bắt nguồn từ một viên ngọc mắt mèo đeo trên trán Thạch Tử Ngưng. Mắt mèo là một loại đá rất bí ẩn, màu lục thẫm, trong suốt, tương chừng rỗng ruột, nhưng mắt người dù tinh đến đâu cũng không thể nhìn xuyên thấu. Hễ người ta tập trung tinh thần nhìn nó, thì thấy như nhìn vào một thế giới khác vậy.

Ấy là thế giới mà sống hay chết đều lặng ngắt như tờ.

Chính giữa viên ngọc mắt mèo của Thạch Tử Ngưng có một vết nứt sáng thẳng đứng, y như khe đồng tử sâu thẳm của loài mèo, nhuộm một nét bí hiểm vô cùng. Theo truyền thuyết, mèo là kẻ canh cửa địa ngục, chính vì vậy mắt mèo chứa đựng một sức mạnh dị thường và quý quái. Xem ra, viên ngọc đeo trên trán Thạch Tử Ngưng hoàn toàn không đơn giản.

Lý Huyền nở nụ cười rạng rỡ, vồn vã chào hỏi:

- Thật không ngờ, thật không ngờ! Thật không ngờ lại gặp Thạch đại tỷ ở đây.

Chân nó lạng lẽ dịch chuyển về phía Thần Hoa các. Chỉ cần vào được bên trong, coi như nó tha hồ vùng vẫy. Nó chỉ cầu cho Thạch Tử Ngưng không phát hiện ra điều đó. Nhưng mới nhích chân, Lý Huyền đã cảm thấy thân mình cứng đờ lại, một tia sáng xanh lơ mờ hiện ra trước mặt nó, hệt như chiếc lá rụng đưa đẩy bay tới, chao đảo trong không trung. Nhưng Lý Huyền không dám động đậy, bởi trong tia sáng xanh ẩn chứa toàn sát khí. Lý Huyền tin chắc là hễ nó nhúc nhích, tia sáng xanh nọ sẽ hoá ngay ra viên ngọc mắt mèo to tướng sáng rực, ở giữa nứt một cái khe, nuốt chửng lấy nó.

Khí lạnh rùng rợn toả rộng ra, bao trùm lấy người Lý Huyền, nhưng trán nó lại dần dần ngưng đọng những giọt mồ hôi to tướng, từ từ lăn xuống chân. Đó là nỗi sợ hãi đối với cái chết.

Thạch Tử Ngưng cất giọng lạnh giá:

- Người chỉ cần tiến thêm nửa bước thôi, ta sẽ giết người.

Lý Huyền vội hứa:

- Không tiến! Người muốn không tiến thì không tiến.

Thạch Tử Ngưng lạnh lùng bảo:

- Theo ta đi gặp Huyền Minh thường phó. Cái ghế đại sư huynh của Ma Vân thư viện đổi chủ rồi.

Lý Huyền thở dài:

- Người đã là đại tử, vì sao còn muốn làm đại huynh? Chúng ta một người làm đại tử, một người làm đại huynh, chẳng phải hay lắm ư?

Thạch Tử Ngưng sầm mặt quát:

- Nói bậy!

Rồi cô ta cười nhạt:

- Ta đã biết rằng thế nào người cũng đến Thần Hoa các lấy báu vật. Người không học hành, cũng chẳng có tài phép gì, đương nhiên phải dựa vào bảo bối. Nhưng cho dù giắt bảo bối bên mình, người cũng không thắng nổi ta đâu.

Lý Huyền cười khổ, chợt nhớ ra lai lịch viên ngọc mắt mèo của Thạch Tử Ngưng.

Theo truyền thuyết thì mèo có chín mạng, nên ngọc mắt mèo được gọi là Cửu Mệnh thạch. Có không dưới một ngàn truyền thuyết khác nhau xoay quanh loại ngọc này, truyền thuyết nào cũng ngoắt ngoéo bí hiểm. Mèo là kẻ canh giữ địa ngục, nên Cửu Mệnh thạch cũng là báu vật nơi địa phủ, không biết làm thế nào lại lưu lạc lên nhân gian, chỉ biết Cửu Mệnh thạch chứa đựng chín loại năng lượng thần bí, loại nào cũng có khả năng kép: cứu mạng và tàn sát. Xưa kia, Tử Cực long thần ngang dọc một thời đã từng lấy Cửu Mệnh thạch khảm vào thanh kiếm Tiêu Dao của mình, từ đó gặp Phật giết Phật, đụng ma giết ma, uy lực vô song, đủ biết viên ngọc này thật là thiên hạ đệ nhất dị bảo.

Lý Huyền không thạo phép thuật nào, đích thực không có cách gì chống cự viên ngọc, chưa kể Thạch Tử Ngưng võ công cao cường, nó cũng chẳng đấu tay đôi được.

Từ bỏ phản kháng, ngoan ngoãn dâng nộp danh hiệu đại sư huynh ư? Dẫu chết Lý Huyền cũng không thể xuôi tay làm chuyện nhục nhã đó.

Còn cự tuyệt yêu cầu, đấu với Thạch Tử Ngưng? Chắc chắn là tự chuốc phần thiệt, bị cô ta đánh cho liếng xiếng mà thôi.

Chống không được, thuận theo cũng không xong, vậy phải làm thế nào?

Lý Huyền sực nghĩ ra một cách, rồi cả kế sách dần dần thành hình. Nụ cười gian xảo lại nở ra trên mặt, đôi mắt nó khôi phục vẻ tinh quái, ngạo nghễ nhìn Thạch Tử Ngưng từ đầu xuống chân. Đùi, không tề. Ngực, phẳng quá.

Hiển nhiên nhận ra ánh mắt hỗn hào của Lý Huyền, Thạch Tử Ngưng nổi sắc giận, quát lên một tiếng đánh lạnh, tia sáng xanh lục uốn éo trước mặt Lý Huyền bỗng phình ra, xoáy rin rít như thể sắp nổ tung, dần dần tạo thành một cơn lốc nhỏ. Lý Huyền không hề lộ vẻ kinh hãi, ung dung nói:

- Thạch đại tỷ thân yêu, người đoán được ta sẽ đến đây lấy báu vật, nhưng người có nghĩ là ta đã từng vào Thần Hoa các rồi không?

Thạch Tử Ngưng rõ ràng là bất ngờ trước câu hỏi này, pháp thuật có hơi chững lại. Khí xanh không được điều động, tức thì tan loãng. Lý Huyền thán nhiên bảo:

- Ta đến Thần Hoa các, điều này người đoán đúng rồi. Nhưng người không đoán được là ta đến trả lại báu vật, chứ không phải là đến mượn đâu.

Thạch Tử Ngưng cười nhạt:

- Trả lại? Trên người người có món gì mà bà là báu vật?

Lý Huyền cười khẩy:

- Ta những tưởng Thạch đại tỷ thông minh tuyệt đỉnh, nào ngờ cũng chỉ là một đứa thộn. Chẳng lẽ người không chú ý thấy một dấu hiệu rất đơn giản ư?

Thạch Tử Ngưng nghiêm mặt lại. Sự trấn tĩnh của Lý Huyền thật không tầm thường, nhất định là có chỗ dựa nào rồi đây. Lý Huyền tử tế nhắc nhở cô ta:

- Đâu chỉ mình người muốn đoạt lấy vị trí đại sư huynh. Chúng ta giảng co ở chỗ này đã lâu như vậy rồi, vì sao vẫn chưa có người nào tìm đến ta?

Cố nhiên Thạch Tử Ngưng cũng nhận ra điều này, hàng mi dài của cô ta chơm chớp. Lý Huyền tiếp tục:

- Tại vì bọn chúng đều bị ta đánh bại cả rồi.

Thạch Tử Ngưng giật thót. Đây quá là một tin tức kinh người!

Thôi gia tam tỷ muội, Lữ gia tứ huynh đệ, và Trịnh Bá Niên chuyên học theo Lục Bắc Đình, tám người này hoàn toàn không phải hạng tầm thường, thế mà bị một mình Lý Huyền đánh bại? Lẽ nào... lẽ nào hẳn đã lấy báu vật của Thần Hoa các ra dùng thật rồi ư? Nhưng nếu không thật, tại sao chẳng thấy bóng dáng ai cả?

Ánh mắt Thạch Tử Ngưng cuối cùng cũng lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng cô ta chưa chịu lùi bước, vẫn nói cứng:

- Lấy một báu vật ra đây cho ta xem thử!

Thạch Tử Ngưng nhất định phải nhìn thấy báu vật của Thần Hoa các mới chịu tin. Cô ta xuất thân từ gia đình danh giá, đã chiêm ngưỡng bao

nhiều đồ quý trên đời, chỉ cần thoáng trông sê xác định được bảo bối của Lý Huyền liệu có đủ tư cách hiện diện trong Thần Hoa các, liệu có phải là đối thủ với Cửu Mệnh thạch của cô ta hay không.

Lý Huyền hoảng vía, nó đâu có bảo vật nào mà đưa ra. Song nỏ biết, lúc này không được phép nao núng, chỉ cần để lộ một chút sơ hở thôi, đôi mắt đang trân trân quan sát nó kia sẽ lập tức phát giác ra. Lúc ấy Tử Ngưng then quá hoá giận, chưa chùng sẽ huy động Cửu Mệnh thạch giết chết nó luôn.

Báu vật, báu vật, báu vật!

Báu vật đâu ra bây giờ?

Lý Huyền bỗng nhớ ra một thứ, đấy có phải là báu vật không nhỉ? Nhưng đương tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, nó cũng không buồn cân nhắc nhiều nữa, quan trọng là tìm cách lấp liếm cho qua rồi tính. Nghĩ vậy, Lý Huyền nở nụ cười đắc ý, cảm khái nói:

- Đây chính là nguyên nhân khiến ta phải quay lại trà báu vật. Bởi vì thứ này hoàn toàn không thích hợp cho ta dùng, nó nên giắt trên người con gái bọn người mới phải.

Lý Huyền cẩn thận lấy ra chiếc trâm mà Long Vi đưa. Long Vi đủ sức sai khiến Huyền Minh, lai lịch tất không tầm thường. Chiếc trâm của cô bé cho dù không phải báu vật, ắt hẳn cũng có chỗ quý giá. Dầu không quý giá, thì ít nhiều cũng đáng bát gạo đồng tiền. Mà dù không đáng bát gạo đồng tiền, may ra cũng lừa được Thạch Tử Ngưng chứ? Phờng khổ rách áo ôm như nó, trên mình không thể có thứ gì giá trị, nó là con trai, lại càng không thể giữ một vật như cái trâm. Thế thì, nguồn gốc duy nhất của cái trâm này phải là ở Thần Hoa các thôi!

Quả nhiên, vừa nhìn thấy trâm vàng, Thạch Tử Ngưng đã biến sắc mặt, thậm chí tinh thần cũng chấn động, làn sóng khí do Cửu Mệnh thạch tạo ra

phai nhạt đi khá nhiều.

Lúc này không chạy còn đợi tới lúc nào? Lý Huyền liều mạng dốc hết sức lực xô người vào cửa Thần Hoa các. Cánh cửa không kiên cố lắm, Lý Huyền gồng sức hơi mạnh nên mất đà đổ chúi vào trong, vấp chân ngã lộn tùng phèo.

Nó cũng không kể đến người đau, lập tức bò dậy, nói oang oang:

- Mặc lừa rồi phải không? Muốn đấu với Lý Huyền ta à? Nhà người hãng còn non nớt lắm!

Nó cười ha hả, lè lưỡi trêu Thạch Tử Ngưng. Tử Ngưng ngớ người, mặt sa sầm, giậm giậm chân rồi quay ngoắt mình đi, biến mất trong chiều sâu của khu rừng.

Lý Huyền vô cùng cao hứng. Cuối cùng nó cũng vào được Thần Hoa các, việc quan trọng nhất là khẩn trương chọn lấy vài báu vật như ý, mau chóng đi ra Thái Thần viện nện cho bọn đồng môn ngây ngô đang chờ ở đó để xả cơn tức này. Dám tranh ghế của đại sư huynh ư? Để rồi xem!

Trong Thần Hoa các còn có một cánh cửa nhỏ, trên treo một tấm biển cũ kỹ, đề “Tàng Bào lâu”. Lý Huyền dụng sức xô cánh cửa đi vào trong.

Một ánh sáng dăng lên lập tức làm hoa mắt nó.

Chính giữa Tàng Bào lâu thấp một cây đèn rất lớn, ánh sáng toả ra, các góc ngách phản chiếu lại bằng một thứ sắc màu nhập nháy kỳ dị. Màu nào cũng đẹp, nhất định là phát ra từ những báu vật có uy lực cực lớn. Nhìn lại, quả thực các báu vật xếp đầy ắp cán phòng, có thứ trôi nổi trên không, có thứ xếp trong những chiếc hộp đẹp đẽ.

Kiểm là kiếm quý, khí át trăng sao. Giáp là giáp tốt, sáng át mặt trời.

Lý Huyền hứng chí reo vang, chỉ muốn lấy hết chỗ bảo bối này. Nó cười sáng sặc, lao vào đống báu vật.

Đột nhiên, một lão già lem luốc hiện ra, lẩm bẫm:

- Đã sáng trưng rồi, ai còn thắp đèn ngủ làm gì thế này? Muốn mơ giữa ban ngày hay sao?

Tử Cực lão nhân ư? Sao lão lại xuất hiện ở đây?

Lý Huyền ngẩn người. Tử Cực lão nhân thổi phù một cái, tắt đèn đi. Những sắc màu loá mắt nhất loạt tắt ngấm, báu vật bạt ngàn xếp đầy Tàng Bảo lâu chỉ trong tích tắc đã biến sạch. Lý Huyền đứng trơ mắt ếch, rồi rú lên một tiếng đau đớn như chó sói bị thương, xông lại tru tréo:

- Lão già thôi tha! Bảo bối của ta đâu? Ông giấu chúng vào đâu rồi? Trả lại cho ta! Đừng hòng giở trò mèo trước mặt Lý đại gia, mau lấy hết ra đây!

Tử Cực lão nhân cười:

- Đèn ngủ tắt rồi mà người còn chưa tỉnh mộng. Những vật đó đều là ảo giác, sao người lại không nhận ra sự thật chứ?

Lý Huyền ngời phệt ra đất, ai oán:

- Tôi không cần sự thật, tôi muốn bảo bối cơ!

Tử Cực lão nhân thở dài:

- Thế thì người đến không đúng lúc. Sinh đồ khoá trước vừa kết thúc đợt học, trước khi hạ sơn tu luyện, mỗi đứa lệ tay nhặt theo vài món, Tàng Bảo lâu sạch bong rồi. Có điều người yên tâm, chẳng mấy nữa chúng nó quay lại, người cứ tùy ý lấy báu vật mà dùng.

- Bao lâu? - Lý Huyền hỏi.

- Cũng chừng hai ba năm gì đó thôi.

Lý Huyền suýt sặc máu mũi. Hai năm? Ba năm? Nó chả nát như cám từ đời nào rồi.

Tử Cực lão nhân cười xoa:

- Người cùng đừng nản chí, ta ở đây còn một món cực quý, có thể nói là vật báu cốt lõi của Ma Vân thư viện, uy lực vượt xa tất cả các bảo bối khác. Hôm nay ta trịnh trọng trao nó cho người, coi như món quà dành tặng đại sư huynh khoá này.

Lý Huyền tức thì sáng mắt, cười ha hả:

- Cái lão già, thế mà không nói sớm! Đã có vật quý như vậy, tại sao không đưa ra ngay? Để đại gia ta mất công lo lắng mãi - Nó xộc lại sờ soạng người Tử Cực - Đâu đâu? Ở chỗ nào?

Tử Cực lão nhân thở dài:

- Vật quý như vậy, tất nhiên ta cầm trên tay hằng ngày, người định lục lợi cái gì?

Lý Huyền trợn mắt:

- Không... không thể nào!

Tử Cực lão nhân cười nụ, đưa cuốn sách dày cộp luôn cầm trong tay ra, trịnh trọng đặt nó vào tay Lý Huyền, nghiêm túc dặn:

- Trong sách có sẵn nhà vàng, có dung nhan như ngọc. Sách là chung đúc của vạn vật, người dốc lòng dùng sách này thì chẳng ai mà không chế ngự được, chẳng trận nào mà không chiến thắng được.

Lý Huyền gần như đột quy:

- Bào vật ông cho tôi đây hả?

Tử Cực lão nhân trầm ngâm gật đầu:

- Chính xác! Người yên tâm, ta đã thi triển phép thuật, để cuốn sách này tương thông với trái tim người. Chỉ cần người không chết, thì cuốn sách này không bao giờ mất được.

Lý Huyền hằm hằm cái mặt, nhắc quyển sách lên, vung tay ném mạnh đi. Nhưng nó hoảng hồn phát hiện ra cuốn sách vẫn trên tay mình. Lý Huyền đang ngẩn người, quyển sách bỗng tự động đập, hai cái bìa dày cộp bắt đầu di chuyển như đôi chân, bò thẳng vào ngực áo nó.

Tử Cực lão nhân hài lòng gật gù:

- Tốt lắm, người ra Thái Thần viện đi. Chẳng phải có hẹn tử võ hay sao?

Lý Huyền nhăn nhó như thể hít phải A La thần công tích trữ mười mấy năm:

- Hẹn chết mất xác thì có!

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Dạy Oanh Học Nói Giọng Ngoan Hiền

Lý Huyền tự thấy bản thân khá là may mắn, vì lúc ra khỏi cửa các không bị Thạch Tử Ngưng rình đợi chém một nhát kiếm vào sau đầu mà chết một cách bất minh bất bạch. Thạch Tử Ngưng đã đi đâu mất, nên cũng chẳng biết được rốt cục Lý Huyền chọn lấy pháp bảo bí mật gì.

L

Lý Huyền đi đến nhà bếp, bê ra một mâm bòn mây ngồi ăn nhồm nhoàm.

Ăn no uống đầy rồi, nó bò lên cây, trông ra xa quan sát động tĩnh đằng Thái Thần viện. Dẫu sao cũng không đánh lại được, cứ mặc bọn chúng chờ cho đói chết đi, sau đó xem xem có cơ hội nào để lợi dụng không.

Một canh giờ trôi qua, bọn sinh đồ ở Thái Thần viện rõ ràng đã bồn chồn nóng ruột có mấy người định đi về, nhưng thấy kẻ khác không động đậy, nên đành cắn răng chịu theo. Lý Huyền đắc ý cười loe, đó chính là kết quả mà nó mong đợi.

Lại một canh giờ trôi qua... Lý Huyền thực không ngờ bọn kia giỏi chờ đến thế, tới tận lúc này mà vẫn nhịn không đi ăn cơm.

Lại một canh giờ nữa trôi qua... Lý Huyền ung dung ngồi dậy, chăm chú đánh giá tình hình trong Thái Thần viện. Nó ngửi thấy mùi vị của cơ hội

rồi.

Quả nhiên, ba chị em họ Thôi đã hết sức chịu đựng, Yên Nhiên giậm chân bình bịch:

- Ta không đợi nổi nữa, chúng ta về ăn cơm đã. Ăn no rồi quay lại nện cho cái tên lật lọng đó một trận.

Phong Thường Thanh dói đến nỗi ngã bẹp ra đất, gắng gượng nói:

- Biết đâu một lát nữa thôi Lý Huyền đến thì sao? Người bỏ đi bị thiệt thì chịu nhé.

Lư gia huynh đệ phe phẩy quạt, bốn khuôn mặt anh tuấn hoà nhã đã xanh mét vì dói, nhưng họ không chịu để mất dáng vẻ con nhà. Thân hình vẫn vững vàng. Động tác phe phẩy quạt vẫn nhẹ nhàng lịch lãm. Ánh mắt nhìn ba chị em họ Thôi vẫn thăm thiết nồng nàn. Họ là những trang công tử cao quý vượt trên cõi đời ô trọc, là những nhân tài thế hệ mới trong thập đại gia tộc nhà Đường, nhưng lòng họ đang ngập tràn mâu thuẫn. Họ toan đuổi theo, định cùng ba nàng họ Thôi ăn một bữa cơm vui vẻ, nhưng thấy Trịnh Bá Niên vẫn ứ lại Thái Thần viện, tức thì họ cùng dừng bước.

Cái tay Trịnh Bá Niên này còn chưa rời đi, thì không đời nào họ chịu nhúc nhích.

Vì vậy, Lư gia huynh đệ đành đưa ánh mắt lưu luyến nhìn theo bóng Thôi gia tử muội, quyết ý kiến trì với Trịnh Bá Niên đến cùng.

Trịnh Bá Niên ngồi xếp bằng trên đất, dường như đã ngủ gật rồi, từ lúc nhập định đến giờ vẫn chưa máy may động đậy. Tính kiên nhẫn của gã này thực ghê gớm.

Lý Huyền lặng lẽ lật mình rơi xuống, bám theo Thôi gia tử muội. Ba chị em dói đến nỗi da bụng dính da lưng, chỉ muốn ăn ngấu nghiến một bữa,

đầu vầng mắt hoa nên cũng không phát hiện ra Lý Huyền lớn vờn sau lưng.

Lý Huyền vừa đi theo, vừa vò đầu bứt tai suy nghĩ xem làm sao chế ngự được ba cô nàng này?

Họ không chỉ có võ công cao cường, còn có Linh Tê kiếm pháp tâm ý tương thông, phải nói là tuyệt học trong các tuyệt học. Muốn khuất phục bọn họ, cần phá bằng được Linh Tê kiếm pháp. Nhưng phá thế nào đây?

Lý Huyền nghĩ nát óc mà không dò ra manh mối. Dầu nó đa mưu túc kế thật, nhưng nửa ngón võ cũng không thạo thì làm gì được? Nó có biết nhân kiếm hợp nhất như Tạ Vân Thạch không? Có biết hàng yêu phục quái như Quân Thiên Thương không? Không biết! Nó chỉ là tên lưu manh chẳng tinh thông một môn gì, muốn phá Linh Tê kiếm pháp thực khó hơn lên trời.

Đột nhiên, một giọng thì thào vang lên bên tai nó: “Linh Tê kiếm có chỗ sơ hở”.

Lý Huyền cả kinh, vội vàng ngoái quanh ngó quất. Nó đang theo chị em họ Thôi đi xuyên qua một vạt rừng đào, tiến về phía nhà bếp. Bốn bề lặng ngắt như tờ, hoa đào tháng Năm vừa tàn, mầm xanh đang hé, cành lá đan dày, tán cây rậm rạp, đâu có bóng người nào?

Lý Huyền bất giác sinh nghĩ, ai đã âm thầm giúp mình ấy nhỉ? Nhưng chị em họ Thôi đang ở ngay phía trước, nó không dám lên tiếng hỏi, đành tập trung tinh thần nghe xem người nọ nói những gì.

Nó vừa định thân, giọng ban nãy lại vang lên: “Sơ hở không phải ở chiêu số, mà ở trên kiếm”.

Trên kiếm à? Lý Huyền thấy mơ hồ, bèn đợi nghe tiếp, nhưng người nọ không lên tiếng nữa, mà chị em họ Thôi lại đang đi xa dần rồi, Lý Huyền đành cau mày, vất óc tự nghĩ lấy.

Sở hớ trên kiếm à?

Nó tỉ mỉ quan sát kiếm của ba chị em. Đó là ba thanh kiếm hoàn toàn giống hệt nhau, thân kiếm dài mảnh, bao kiếm chạm vẽ rất tinh xảo, còn gấn đai màu và ngọc trai để trang trí, ở chỗ ngạnh kiếm (nơi thân kiếm và chuôi kiếm) có khảm một viên ngọc thạch, ánh sáng rực rỡ từ trong ngọc toả ra, tạo thành những hình hoạ bé xíu nhưng tinh tế, trông như thể một loại bùa chú độc đáo.

Lý Huyền nhìn từ kiếm nọ sang kiếm kia, đột nhiên cảm thấy hơi lạ lùng. Bùa chú trong ba viên ngọc thạch có thể liên kết với nhau. Ý nghĩ đó khiến mắt nó sáng lên, nó bắt đầu hiểu ra, vì sao người nọ lại nói sơ hớ là ở trên kiếm.

Bởi cho dù sinh ba, cũng không thể nào có chuyện tâm ý tương thông hoàn toàn, phải dùng bùa chú pháp bảo phụ trợ mới có thể bổ sung khiếm khuyết đó. Ba viên bảo thạch được gắn vào kiếm chắc là nhằm mục đích này. Càng nghĩ càng thấy đúng, Lý Huyền quyết định mạo hiểm.

Với tu vi còm cõi của nó, muốn làm đại sư huynh, không mạo hiểm thì còn cách nào khác?

Lý Huyền cười khẩy, vẻ đắc ý.

Đúng lúc Phiên Nhiên thở dài, trở cửa nhà bếp nói: “Đây là quãng đường xa nhất mà muội từng đi..”. thì Lý Huyền nhảy xổ tới, tuốt luôn thanh kiếm Linh Tê đeo bên hông cô ta.

Ba chị em cả kinh. Ê Nhiên, Yên Nhiên nhất tề rút kiếm, nhưng động tác chậm chạp vô cùng, xem ra đói ghê đói gớm thật rồi.

Coi như Lý Huyền lại có thêm một cơ hội. Nó tập trung toàn bộ tinh thần vào đôi mắt, quan sát kỹ càng mỗi biến hoá trên thế kiếm của nhà họ Thôi.

Nên biết, Lý Huyền tu luyện Đối Nhân thần công không chỉ để chơi, độ tinh tường của đôi mắt nó giò phải vào bậc nhất trần đời rồi. Ế Nhiên, Yên Nhiên mới vung kiếm lên, nó đã nhận thấy hai viên bảo thạch khảm trên kiếm của họ bắt đầu toả ra một thứ ánh sáng lờ mờ, đồng thời, bùa chú trong viên ngọc ở chuôi kiếm trên tay nó cũng như sống dậy, hắt những tia nhấp nháy xoáy động từ từ.

Lý Huyền thầm gật đầu, nó hiểu Linh Tê kiếm có bí mật gì rồi. Ba thanh kiếm này nguyên là một thể, bản thân tự biết cộng hưởng với nhau, dù là ba người không quen biết sử dụng cũng có thể phối hợp ăn ý, huống hồ lại còn là chị em sinh ba tâm linh vốn dĩ đã có chỗ hoà hợp sẵn.

Hiểu được nguyên lý của Linh Tê kiếm, Lý Huyền thấy lòng vô cùng khoan khoái. Nó giơ tay chém bùa một nhát, chỉ nghe “keng” một tiếng, đã chặn đứng được song kiếm của Ế Nhiên và Yên Nhiên. Hành động này không cần dùng nhiều sức, bởi vì về cơ bản, ba thanh kiếm sẽ bị hút vào nhau nhờ trận pháp trong viên bảo thạch.

Kiểm thép giao nhau, lực chấn động dội ra, Lý Huyền thấy viên bảo thạch trên chuôi kiếm mình rục lên đôi chút, kinh lực từ kiếm Ế Nhiên từ từ lặn đi như trâu đầm nước. Lý Huyền mừng thầm, nhưng chị em họ Thôi thì phát hoảng, không ngờ được là tiếp theo sau đó, họ cứ hợp kích tung ra chiêu nào, Lý Huyền lại dễ dàng hoá giải được chiêu ấy.

Lý Huyền vui như hoa nở. Ế Nhiên, Yên Nhiên càng thêm choáng váng, liên tục phóng kiếm tấn công. Lý Huyền đấu với họ theo kiểu khua khoảng bừa bãi. Đẳng nào thì ba thanh kiếm cũng đi đến kết cục là chạm vào nhau, chiêu thức gì cũng thế cả.

Chị em họ Thôi càng dụng nhiều sức, ba thanh kiếm hút nhau càng mạnh, về sau Lý Huyền chẳng phải vận chút sức nào cũng vẫn ngăn chặn thoải mái.

Đương lúc loạn đả, Lý Huyền đột ngột hét to một tiếng, kiếm quang rực sáng, nhưng không nhằm vào Ế Nhiên, Yên Nhiên, mà phóng véo sang bên cạnh.

Linh Tê kiếm trong tay Ế Nhiên, Yên Nhiên rung khê, đuổi theo Lý Huyền. Lúc này giao đấu đã hơn trăm chiêu, công lực của hai chị em hao tổn khá nhiều, ba viên bảo thạch chỉ còn phát sáng lờ mờ. Hào quang của ba thanh kiếm nhập lại làm một, ánh sáng rực lên, hệt như một cột sáng bằng lưu ly, hất bắn sang bên cạnh.

Mà bên cạnh, lại là Thôi Phiên Nhiên.

Hương kiếm quang lao tới, chính là Thôi Phiên Nhiên.

Nhưng cô không thể nào né tránh được nữa, bởi vì luồng kiếm quang này quá sắc bén, ánh sáng mới toả ra mà đã phù chụp toàn thân cô.

Phiên Nhiên mặt mày trắng bệch. Ế Nhiên, Yên Nhiên cùng lúc phát hiện ra sự tình, liền hấp tấp thu kiếm về. Lúc này họ mới biết, sự cộng hưởng của các Linh Tê kiếm dữ dội đến ngần nào, dù dốc hết sức họ cũng không sao bứt được ra khỏi vùng kiếm quang của Lý Huyền.

Một tiếng hô khê, kiếm quang thành linh tắt lịm. Lý Huyền mỉm cười ngừng tay, mũi kiếm của nó đang điểm đúng vào cái cổ mảnh mai của Thôi Phiên Nhiên.

Kiểm khí rờn rợn, soi lên mặt cô bé trắng bệch.

Keng keng hai tiếng, bảo kiếm trong tay Ế Nhiên, Yên Nhiên đồng loạt tuột xuống đất. Ế Nhiên hỏi giật giọng:

- Người... người định làm gì?

Lý Huyền tủm tỉm:

- Không định làm gì, chỉ muốn các người giúp ta một việc.

- Việc gì? - Ê Nhiên lại hỏi.

Lý Huyền cười khà khà, vẻ mặt rất ư hiểm trá, giọng chậm rãi:

- Long Vi ở phòng nào, các người biết chứ?

Ê Nhiên gật đầu. Lý Huyền nói:

- Trong ngăn thứ nhất ở cái tủ đầu giường cô ta có một hộp đồ dát vàng. Người đem cái hộp đó lại đây, ta thả em út người ra.

Ê Nhiên nổi giận:

- Người... người sai chúng ta đi ăn cắp à?

Lý Huyền không đáp lời, ăn cắp thì đã làm sao? Nó nhấn khê mũi kiếm lên thêm nửa phân. Thanh kiếm vừa rồi chĩa hờ ở cổ Phiên Nhiên, bây giờ thì mũi nhọn lạnh băng đã dí sát vào làn da cô bé. Từ xưa tới nay, chưa bao giờ cô bị sỉ nhục đến mức độ này, mắt cô ạng ạng nước, lệ nóng sắp tuôn trào.

Ê Nhiên tái nhợt mặt, cuối cùng hậm hực giậm chân, kéo Yên Nhiên phóng đi.

Lý Huyền cười thầm. Long Vi là người hoàn toàn không đơn giản. Chỉ một cây trâm của cô ta cùng đủ khiến Thạch Tử Ngưng sững sốt, chưa kể chính bản thân cô ta còn điều khiển được Huyền Minh. Thần Hoa các hiện không có bảo vật, Lý Huyền tính đi tính lại, thấy chỉ còn nước khai thác Long Vi mà thôi. Nó chính mắt trông thấy Long Vi khoá cái hộp lại, chắc chắn đó là vật báu chứ không sai.

Đột nhiên, nghe bên tai văng vẳng tiếng thút thít kìm nén, ảo ảnh đặc ý của Lý Huyền bỗng tan biến. Nó nhìn lại mới biết Phiên Nhiên không kìm

được bản thân, cuối cùng đã bật khóc. Những giọt nước mắt tí tách rõ xuống đất. Dòng lệ tuôn rơi chứa đựng bao nhiêu tủi hờn từ nãy đến giờ.

Lý Huyền vội thu kiếm, hỏi:

- Người... người khóc gì thế?

Phiên Nhiên nghẹn ngào:

- Ai khóc đâu?

Tuy nói như vậy, nhưng sự uất ức và nỗi kinh sợ vì bị người ta kề kiếm vào cổ đồng thời ập tới khiến cô không kiềm chế nổi, tiếng nức nở càng dữ dội.

Lần này Lý Huyền thực sự luống cuống tay chân. Nó chưa đối phó với một đứa con gái máu mếu bao giờ, muốn an ủi Phiên Nhiên vài câu nhưng nhất thời không nghĩ ra được câu gì, bèn cứ xách kiếm đứng bần thần bên cạnh cô bé, không biết nên làm thế nào mới phải.

Phiên Nhiên thấy nó chẳng nói chẳng rằng, càng thêm tủi thân, khóc than càng thấm thiết. Lý Huyền nghiêng rằng, đột nhiên nhét trả kiếm vào tay cô:

- Là ta sai! Thế này vậy, người cầm kiếm chĩa vào ta chẳng phải sẽ thoả hận sao, không thì người chém ta một nhát cũng được.

Thấy Lý Huyền khổ sở bao nhiêu mới giành được thắng lợi, nay lại dễ dàng chấp tay dâng vũ khí cho đối thủ như vậy, Thôi Phiên Nhiên không sao nén nổi kinh ngạc.

Đợi mãi không thấy cô động thủ, Lý Huyền bèn tự nắm đầu mũi kiếm, đưa vào cổ mình:

- Đó, vừa rồi ta chĩa kiếm vào người thế này này, giờ người cũng chĩa vào ta đi. Có điều nếu người muốn chém ta, thì tuyệt đối đừng chém vào cổ, người chém vào...

Nó nhìn tay, định báo cô ta chặt tay mình, nhưng nghĩ lại, nếu cụt tay thì không thể đánh bại bọn sư đệ được nữa. Chặt chân thì sao? Thì tàn phế không chạy được. Còn người... càng không! Mông thì sao? Đây là phương tiện bí mật để chế tạo A La thần lôi... Vò tóc bứt tai một hồi, vẫn không tìm ra chỗ nào chặt bỏ mà không ảnh hưởng, Lý Huyền đâm lo. Ngập ngừng mãi thì chẳng phải chứng tỏ là mình không có thành ý ư?

Trông bộ dạng nó lúng túng như gà mắc tóc, Phiên Nhiên không nhịn được bật cười khúc khích, bĩu môi chê:

- Chỗ nào cũng không được, xem ra nhà người chỉ giỏi leo lên cái mồm, chẳng có chút chân tâm nào cả.

Lý Huyền phản đối:

- Sao lại leo lên cái mồm! - Nó còn định phân trần đôi ba câu, nhưng ngẩng lên nhìn thấy mặt trời đã ngã về tây, bất giác cuống quýt - Không xong, đừng nói chuyện này vội, các chị người sắp quay trở lại rồi. Chúng ta phải giả vờ duy trì tình huống ban nãy, bằng không họ không giao cho ta cái hộp dát vàng đó đâu.

Phiên Nhiên bĩu môi:

- Vậy coi như người nợ ta một món ân tình, định trả sao đây?

Lý Huyền gãi đầu:

- Ta chẳng có thứ gì để trả... Hay là thế này, đấng nào ta cũng có đặc quyền đại sư huynh, ta đưa người ra ngoài chơi được không?

Phiên Nhiên vẫn bĩu môi:

- Ngoắc tay!

Cô chìa ngón tay út ra trước mặt Lý Huyền, đôi mắt to còn lấp lánh lệ, trông thực khá ái.

Lý Huyền cười:

- Ngoắc tay thì ngoắc!

Hai người móc ngón út vào nhau, khẽ kéo nhẹ. Thế là coi như đã lập giao ước, không thể sửa đổi được nữa. Chẳng hiểu sao, trong lòng cả hai bỗng cảm thấy chút gì ấm áp, ánh mắt chạm nhau, rồi cùng mỉm cười.

Phiên Nhiên nói:

- Được rồi, sắp xếp lại đi!

Nói đoạn, cô đưa Linh Tê kiểm cho Lý Huyền. Lý Huyền giơ kiểm lên tỏ vào cổ cô, bỗng cảm thấy sừng sượng, đành vút kiểm xuống đất bảo:

- Thật sự không nên nói chuyện tình cảm với tù binh. Thôi, lát nữa người đừng lên tiếng là được.

Cây lá tách ra, Ê Nhiên cùng Yên Nhiên phăm phăm trở về, quả thực có ôm theo một cái hộp vàng.

Lý Huyền cả mừng:

- Mau đưa ta!

Ê Nhiên thấy Phiên Nhiên đã thoát khỏi sự kiểm soát của Lý Huyền, bất giác ngật ngưỡng. Lý Huyền cười nhạt:

- Có phải người thấy em người an toàn rồi, nên không nghe lời ta nữa phải không? Nói cho người biết, nếu không phải đã cho cô ta uống Phong Ma đan, làm sao ta buông cô ta ra được?

Ê Nhiên biến sắc mặt:

- Phong Ma đan?

Lý Huyền bình thản nói:

- Ta mà kích hoạt là cô ta lập tức phát điên ngay. Lúc đó, cô ta có thể gây ra những gì thì đến ta cũng không hình dung nổi đâu.

Ê Nhiên hoảng sợ quan sát em gái. Phiên Nhiên nhớ tới lời Lý Huyền dặn, nên chẳng nói năng gì cả.

Im lặng cũng như là thừa nhận. Ê Nhiên không dám trù trừ nữa, liền đưa cái hộp vàng cho Lý Huyền.

Nhờ trong hộp có cài bẫy rập thì sao? Lý Huyền đảo mắt:

- Người mở ra!

Ê Nhiên đành mở ra, chỉ thấy bên trong đặt một quyển sách. Lý Huyền thất vọng vô cùng. Vừa liếc qua, nó đã nhận ra đây là nhật ký chứ chẳng phải báu vật gì hết. Ê Nhiên tiện tay lật giờ, ngón tay tình cờ dừng ở một trang, khuôn mặt bỗng chốc biến sắc.

Lý Huyền nắm bắt ngay sự thay đổi đó. Rõ ràng Ê Nhiên cũng phát hiện ra đây chỉ là một cuốn nhật ký mà thôi. Nhưng sao sắc mặt cô ta xanh tái như vậy? Phải chăng cô ta cảm thấy lật xem nhật ký của người khác là vô đạo đức? Hay cô ta hiểu rằng lỡ xem phải nhật ký của một nhân vật có thân phận rất cao là một điều cực kỳ đáng sợ? Nó liền bắt thóp:

- Người xem rồi à?

Ê Nhiên giật bản mình. Nhật ký rơi trở vào hộp. Trước vẻ kinh hoàng ấy, Lý Huyền cười toét miệng:

- Người biết nếu việc này lộ ra ngoài, thì hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào chứ?

Đôi mắt đẹp của Thôi Ê Nhiên tràn đầy sợ hãi.

Lý Huyền chưng hửng. Làm cái trò gì vậy? Sao lại sợ hãi đến mức này? Có điều cô ta càng sợ, Lý Huyền càng mừng:

- Nếu người không muốn bị người khác phát hiện, thì hãy nghe lời ta. Ta bảo làm gì người phải làm nấy.

Mắt Ê Nhiên ánh lên căm giận, cô ta xuất thân danh giá, xưa nay luôn được yêu thương chiều chuộng, đã bao giờ bị ai sỉ nhục như Lý Huyền, bất giác định tỏ thái độ. Lý Huyền vội nói:

- Người mà không tuân lời, ta lập tức chạy tới Thái Thần viện, đem chuyện này nói hết cho các đồng môn biết.

Thôi Ê Nhiên xanh xám mặt mày. Lý Huyền lang bạt giang hồ có khi còn chưa rõ, nhưng Ê Nhiên xuất thân vọng tộc thì biết chắc, một khi việc này bại lộ thì sẽ đem lại những hậu quả gì. Cô ta nhớ lại mấy chữ mình vừa đọc được, nhớ lại sự việc được nhắc tới qua mấy con chữ ấy... nếu ai khác biết cô ta đã xem trộm, mách tới tai những người liên quan, thì nhà họ Thôi ở Thanh Hà coi như bị huỷ diệt từ đây.

Cơn tức giận của Thôi Ê Nhiên lập tức xẹp xuống.

Cuộc đời là như vậy, cùng một cuốn nhật ký, cái trang mà Lý Huyền ngó thấy chẳng qua chỉ là những chuyện lật vạt, rất đổi bình thường, nhưng trang mà chị em Thôi Ê Nhiên đọc được lại chứa đựng một bí mật động trời.

Đời là thế! Cách nhau có mấy trang, tình hình hoàn toàn khác hẳn. Ê Nhiên cúi đầu trầm ngâm, mặt hết xanh tái lại trắng bệch, nhất thời không quyết định nổi nên làm thế nào. Cô ta tâm tính kiêu ngạo, đâu thể giơ lay đầu hàng tên vô lại như Lý Huyền? Bất chợt Phiên Nhiên nhăn nhó xích lại, nép vào cô ta, nài nỉ:

- Đại tỷ nhận lời hẳn đi. Muội còn... đang trúng Phong Ma đan của hẳn đấy.

Câu nói này đánh tan tành chút tự tôn cuối cùng của Thôi Ê Nhiên, cô hậm hực trừng mắt nhìn Lý Huyền, bất lực hỏi:

- Người, người muốn tỷ muội chúng ta làm gì đây?

Lý Huyền cười. Cảm giác không chế kẻ khác thực là tuyệt diệu! Nó bảo:

- Đơn giản lắm! Các người giúp ta đi nện cho Trịnh Bá Niên một trận.

Ê Nhiên suy nghĩ một lúc, đoạn nói:

- Được, ta nhận lời.

Lý Huyền cười:

- Các người đi ăn cơm đi đã. Ăn xong tới Thái Thần viện nhé!

Đám thổ non cuối cùng đã sa vào tay sói xám.

Nữ thần may mắn thi thoảng cũng đứng về phía Lý Huyền. Khi nó vội vàng đi lại Thái Thần viện, bốn anh em họ Lư đang rục rịch rời khỏi. Trịnh Bá Niên vẫn xếp bằng nhắm mắt ngồi im, trên mặt tuyệt nhiên không lộ vẻ sốt ruột, điều này khiến Lý Huyền không muốn khâm phục gã cũng chẳng được. Tới nơi, nó chẳng nhiều lời, cứ thế đi thẳng lại, xếp bằng ngồi trước mặt Trịnh Bá Niên.

Anh em họ Lư bất giác dừng chân, kinh ngạc nhìn Lý Huyền. Lý Huyền mỉm cười:

- Ta đến muộn.

Lư Trường Hoán định lên tiếng, Lý Huyền đã ngắt lời:

- Biết vì sao ta đến muộn không?

Trường Hoán toan hỏi, Lý Huyền lại ngắt lời:

- Bởi vì ta muốn biết trong mấy vị sư đệ thân yêu, rốt cuộc ai mới là địch thủ thực sự của ta.

Trường Hoán không kìm được tò mò:

- Vậy ai mới là địch thủ của người?

Lý Huyền nhìn lướt cả bọn, Thạch Tử Ngưng không có ở đây, Long Vi cũng đã đi rồi, tinh huống này tạo cho nó rất nhiều lợi thế. Tại Thái Thần viện hiện chỉ còn Trịnh Bá Niên, Lư gia huynh đệ, và Phong Thường Thanh.

Phong Thường Thanh? Lý Huyền cười gằn nhìn nó:

- Người cũng muốn làm đại sư huynh à?

Trước ánh mắt sắc nhọn của Lý Huyền, Phong Thường Thanh lập tức trở lại làm kẻ hèn nhất. Mi mắt đỏ lên, nó gượng gạo đáp:

- Em... đến xem có gì vui không thôi.

Đáp án này không làm Lý Huyền ngạc nhiên. Nó ngoảnh đầu sang bốn anh em họ Lư.

- Nhà họ Lư ở Phạm Dương là một trong bảy họ mười tộc danh giá của quốc triều, bốn vị có lẽ cũng đủ sức đối địch với bất cứ ai, chỉ tiếc...

Nó ngừng lời, Trường Hoán hỏi:

- Tiếc cái gì?

Lý Huyền kéo dài giọng:

- Đáng tiếc, đáng tiếc...

Nó càng không nói, Lư Trường Hoán càng muốn tìm biết, bèn từ xưa tới nay cậu ta luôn sùng bái bản thân, hoàn toàn không cảm thấy mình có khiếm khuyết gì. Nghe Lý Huyền mai mỉa đáng tiếc nọ kia, Trường Hoán vừa hiếu kỳ vừa phẫn nộ. Lý Huyền điềm điềm nói:

- Đáng tiếc là thiếu sự trầm anh. vì vậy, đối thủ của ta chỉ có một thôi.

Ánh mắt của nó xoáy vào Trịnh Bá Niên. Họ Trịnh từ từ mở mắt ra.

Nhà họ Lư ở Phạm Dương và nhà họ Trịnh ở Huỳnh Dương đều là những gia đình nổi tiếng trong bảy họ mười tộc. Anh em họ Lư và Trịnh Bá Niên quen biết nhau đã lâu, cũng đã từng giao thủ. Lúc này, nghe Lý Huyền tỏ thái độ coi thường bốn thiếu gia tuấn tú, lại nói rõ rằng mình là đối thủ duy nhất, Trịnh Bá Niên tuy khinh bỉ Lý Huyền, nhưng bất giác cũng cảm thấy ngâm ngầm đặc ý. Nào ngờ Lý Huyền lại nói:

- Xứng làm địch thủ của ta, chỉ có Thạch Tử Ngưng thôi!

Trịnh Bá Niên sửng người. Lý Huyền cười nói:

- Ta ngấy nhất là những kẻ lằm lằm lì lì. Mỗi lần gặp phải, ta luôn muốn gỡ thử cái đầu của hãn xem rốt cục là có kêu hay không kêu?

Mặt Trịnh Bá Niên xám xịt lại. Lý Huyền nhìn từ đầu xuống chân gã, cười hỏi:

- Bộ quần áo quý báu kia đâu? Sao không thấy mặc nữa?

Câu hỏi moi móc lại chuyện cũ đau thương của Trịnh Bá Niên. Gã không nhẫn nhịn được, bèn gầm một tiếng, tuốt phắt kiếm ra. Kiếm quang loá loá, trở thẳng vào Lý Huyền. Lý Huyền vẫn bất động, cười nói:

- Lục Bắc Đình chắc chắn sẽ không xuất chiêu với một người tay không tấc sắt đâu.

Câu này có sức tác động thực ghê gớm. Trịnh Bá Niên đã tức đến xanh xám mặt mày, răng nghiến chặt, thân kiếm đen kịt rung bần bật, nhưng cuối cùng cũng không đâm xuống. Lý Huyền thấy rằng chọc cho Trịnh Bá Niên tức đến thế vẫn là chưa đủ, bèn kháy thêm:

- Người không cảm thấy bộ quần áo người mặc hôm nay trông dễ coi hơn nhiều ư? Vì sao lại cứ khăng khăng mặc bộ quần áo rách rưới kia? Là vấn đề tính cách hay là thú chơi nghiệp dư?

Lưỡi kiếm đen kịt của Trịnh Bá Niên rút lên ong ong, gã gằn giọng:

- Rút, kiếm, ra!

Từ sau lưng Lý Huyền văng lại một tiếng oanh vàng:

- Không phải hấn, chính tở muội chúng ta sẽ nếm thử Giang Hải kiếm pháp của người!

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nghênh Đón Ánh Xuân Đã Có Nơi

Thôi gia tử muội hằm hằm bước vào Thái Thần viện, vẻ mặt quả thực không dễ coi. Ba nữ tử tâm cao khí ngạo này bị Lý Huyền ép ra làm bia đỡ đạn, trong lòng tất nhiên là rất không vui. Nhất là đại tỷ Thôi Ế Nhiên, trước tiên cô trừng trừng nhìn Lý Huyền, sau đó mới nhìn đến Trịnh Bá Niên, lạnh lùng bảo:

T

- Chỉ không biết người ngoài đánh lén ra còn tuyệt chiêu nào khác không?

Nghe thấy câu nói đó, Lý Huyền như mở cờ trong bụng. Rõ ràng Thôi gia tử muội còn ăm ức vụ Trịnh Bá Niên xuất kiếm đánh lui cả ba chị em tối hôm qua, chứ không phải hoàn toàn miễn cưỡng thực hiện lời hứa với Lý Huyền. Điều này thực quá tốt, chắc hẳn họ sẽ xuất toàn lực đấu với Trịnh Bá Niên.

Quả nhiên, Trịnh Bá Niên sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Cao thủ quyết đấu, xưa nay chưa từng nghe đến vụ đánh lén.

Ý nói là chị em họ Thôi tu vi chưa đủ nên thua, lại bịa chuyện bào gã đánh lén. Ế Nhiên nổi giận:

- Trong bốn đại danh môn Thôi, Lư, Trịnh, Vương, đâu phải Trịnh gia nhà người xếp hàng đầu!

Trịnh Bá Niên lạnh nhạt nói:

- Giang sơn mỗi đòi mỗi khác, chỉ biết chuyện trước, ai biết được chuyện mai sau?

Giọng điệu quá rõ ràng, ý nói sau khi Trịnh Bá Niên này xuất thế thì cái thứ tự Thôi, Lư, Trịnh, Vương nên sắp xếp lại đi. Ế Nhiên tức muốn sặc máu mũi. Phiên Nhiên bỗng dụi dàng xen vào:

- Đã thế, huynh có dám quyết thắng bại chỉ trong một chiêu không?

Trịnh Bá Niên cau mày:

- Quyết thắng bại chỉ trong một chiêu ư?

Phiên Nhiên đáp:

- Mọi cuộc rằng, bất luận Trịnh ca ca thi triển chiêu số gì, mọi đều có thể đỡ được - Cô tốt hai thanh Linh Tê kiếm, đặt cả xuống đất - Mỗi người một kiếm, huynh chọn trước đi. Nếu huynh cảm thấy không công bằng vì cho rằng mọi đã quen dùng kiếm này rồi, thì chúng ta đổi lấy hai thanh kiếm thép bình thường cũng được.

Lý Huyền bây giờ mới rõ ý của Phiên Nhiên. Thì ra cô đã sớm đoán biết nguyên nhân khiến nó chặn được kiếm của hai chị cô rồi. Cô bé này thực đúng là học một hiểu mười. Nếu hai người đều dùng Linh Tê kiếm, thì kiếm người này đánh mạnh bao nhiêu, kiếm người kia sẽ hút mạnh vào bấy nhiêu. Trịnh Bá Niên và Thôi Phiên Nhiên đều dùng Linh Tê kiếm, kết quả tất yếu là kiếm của họ sẽ bị dính vào nhau. Bất kể chiêu số của Trịnh Bá Niên lợi hại thế nào, Thôi Phiên Nhiên cũng có thể chặn đứng được. Hơn

nữa khi Linh Tê kiếm chạm nhau, lực chấn động sẽ toả rộng ra xung quanh, giảm thiểu sức va chạm, không đến nỗi làm Phiên Nhiên bị thương.

Vì vậy, nếu Trịnh Bá Niên nhật thanh kiếm này lên, thì gã thua là cái chắc. Lý Huyền nở nụ cười khoái chí, nó bắt đầu cảm thấy thích thú Thôi Phiên Nhiên.

Trịnh Bá Niên tính vốn ngạo mạn, đời nào lại ngại nhật một thanh kiếm?

Lý Huyền thở dài.

Ánh thép vụt lóe sáng. Chỉ tích tắc, Thái Thần viện đã cuộn cuộn những gió, vờn vũ hàn quang, hơi lạnh đầy tràn, muôn luồng kiếm khí như sông dài ùng ục chảy rồi đột ngột tụ thành một đám nước giá băng tê tái, xối như sóng đổ về phía Thôi Phiên Nhiên.

Lý Huyền bỗng biến sắc, chiêu này của Trịnh Bá Niên hết sức phóng khoáng tự nhiên, chân khí dồi dào ngưng tụ chứ không tiêu tán, bước đầu đã có phong phạm của bậc cao thủ rồi. Lý Huyền vẫn biết Trịnh Bá Niên võ công cao cường, nhưng không ngờ lại cao đến mức độ này. Nó đâm lo cho Thôi Phiên Nhiên, dẫu Linh Tê kiếm có thể hút kéo lẫn nhau, nhưng đẳng nào cũng chỉ là sự hút kéo tạo ra từ trận pháp yếm trong các viên bảo thạch mà thôi. Nếu xuất kiếm với kinh lực lớn hơn uy lực của trận pháp thì sức kéo chưa chắc đã phát huy tác dụng.

Nào ngờ Linh Tê kiếm trên tay Thôi Phiên Nhiên lại tung hoành với hiệu quả vượt xa lúc trên tay Lý Huyền.

Cô bé giật khẽ bàn tay thon, viên bảo thạch nơi chuôi kiếm hắt ra một luồng sáng, rồi bùng lên, toả thành một thanh kiếm ảo trong suốt cực lớn, thành linh lóe ánh xanh, rồi nhập vào Linh Tê kiếm, Linh Tê kiếm lập tức hoá thành một luồng sao băng, bắn thẳng vào ba đào cuộn cuộn.

Thôi Phiên Nhiên thét vang, bỗng giật lui lại sau, hết như một bóng hái dâu trong lớp lớp sóng dãi. Kiếm khí hung hãn tiêu tan, hai thanh Linh Tê kiếm đã gác vào nhau. Trịnh Bá Niên đứng sững, nhất thời không dám tin vào kết quả này. Phiên Nhiên mỉm cười nhìn gã. Lâu lắm, Trịnh Bá Niên mới thở dài:

- Ta thua rồi!

Phiên Nhiên mỉm cười:

- Trịnh ca ca quả nhiên là rồng phượng trong loài người, hành sự quang minh chính đại. Huynh đã nhận thua, không biết có thể chấp nhận một yêu cầu của tiểu muội không?

Trịnh Bá Niên bảo:

- Người nói xem!

Thôi Phiên Nhiên mỉm cười rất duyên rũ:

- Trịnh ca ca có thể tạm ngừng dùng kiếm trong một năm không?

Trịnh Bá Niên hất đầu, mắt rục lên, nhìn chăm chăm vào Thôi Phiên Nhiên. Phiên Nhiên thở dài:

- Chẳng biết con cháu họ Trịnh có thể diện nữa không? So kiếm thua người ta, còn mặt mũi nào tiếp tục dùng kiếm nữa?

Trịnh Bá Niên tím mặt lại, toàn thân run bắn lên, đột nhiên vung tay. Thanh kiếm đen kịt ở hông gã bay vút lên, cắm phập xuống đất. Trịnh Bá Niên sải bước đi ra, không ngoái đầu lại nữa.

Lý Huyền thở phào, thế mạnh lớn nhất của Trịnh Bá Niên chính là kiếm pháp. Bây giờ thế mạnh ấy đã bị Phiên Nhiên cắt bỏ, Trịnh Bá Niên khác nào rồng hổ bị nhổ nanh nhổ vuốt, không đáng sợ nữa. Mà tính gã vốn kiêu

hãnh, nay thảm bại như thế, chắc chắn sẽ không khinh suất đi tìm người khiêu chiến nữa.

Mình an toàn rồi.

Thôi Phiên Nhiên mỉm cười:

- Vậy muội cứ tạm giúp Trịnh ca ca giữ gìn thanh kiếm này vậy - Cô nhõ kiếm lên, cười cười giắt vào thắt lưng, đoạn nhìn anh em họ Lữ - Các huynh có muốn đánh cuộc không?

Lữ gia huynh đệ tất nhiên không nắm được bí mật của Linh Tê kiếm, tự nhủ chưa chắc bản thân đủ sức ngăn chặn Giang Hải kiếm pháp của Trịnh Bá Niên, huống hồ mỹ nhân là để nâng niu chiều chuộng, ai lại động gươm động đao? Họ chậm rãi quạt, rồi cùng lắc đầu. Lữ Trường Hoán từ chối:

- Mỹ nhân gửi tặng dao vàng, Ta nên mang ngọc trà nàng làm ghi... Việc ti thí thì thôi miễn đi. Nhưng nếu sư muội muốn tìm chúng ta để thưởng trà ngắm hoa dưới trăng, đối ẩm một ngày, bọn tiểu sinh rất vui lòng phụng bồi.

Bốn anh em cùng gật đầu, ngậm nga không dứt. Phiên Nhiên mỉm cười:

- Thế cùng được, có điều mong các huynh đáp ứng cho một chuyện.

Lữ gia huynh đệ sớm đã sinh thiện cảm với Thôi gia tử muội, hai bên đều là danh gia vọng tộc, môn đăng hộ đối, mà nam là công tử, nữ là giai nhân, thực đẹp đôi vô cùng. Họ đã muốn tìm hiểu mấy cô bé từ lâu, hiềm nỗi ba chị em họ Thôi cứ luôn vội vội vàng vàng, chẳng có cơ hội nào tiếp xúc cả. Lúc này nghe Phiên Nhiên rào đón đưa đẩy như vậy, ánh mắt bốn người cùng bừng sáng.

Trường Hoán càng thêm lịch thiệp, cúi mình thật thấp, cung kính đáp:

- Sư muội cứ nói, chỉ cần đủ sức, ta rất vui lòng.

Thôi Phiên Nhiên mỉm cười:

- Bọn muội yếu đuối nhất gan, sau này nếu phải tỉ thí, bất luận đối thủ là ai, các huynh cũng phải giúp bọn muội mới được.

Trường Hoán cười đáp:

- Cái đó cố nhiên.

Lư gia huynh đệ vốn thẳng thắn thủ tín, đã nhận lời, thì dứt khoát sẽ thực hiện cho triệt để. Cả bốn bèn lấy đất làm hương, quỳ xuống khấu đầu với trời thề rằng:

- Trường Hoán, Trường Linh, Trường Thích, Trường Trang nhà họ Lư, xưa là bốn công tử, nay là bốn người hộ hoa, xin lập lời thề rằng: nếu có kẻ dám gây bất lợi cho ba tiêu muội Thôi gia, thì dầu phải giẫm lên chông gai, chúng ta cũng sẽ bảo vệ họ chu toàn. Nếu phạm lời này, trời không dung, đất không tha.

Bốn người cung kính dập đầu ba lần, rồi đứng dậy, vẻ đầy mong đợi nhìn ba chị em họ Thôi. Phiên Nhiên khẽ cười:

- Các huynh khiến muội cảm động quá. Có điều người nào mà ba chị em muội không động tởm, thì các huynh đừng xâm phạm, cũng đừng khiêu chiến với người ta. Nếu không, địch nhân biết chúng muội ở cùng phe với các huynh, họ không đánh nổi các huynh, lại đến tìm bọn muội tính sổ thì gay go lắm thay!

Lư gia huynh đệ ngậm ngừng:

- Điều này thì...

Họ nhìn Lý Huyền, tất nhiên biết rằng nếu chấp nhận yêu cầu của người ngọc, thì không có số làm đại sư huynh rồi. Song lén nhìn sang, thấy dù là Yên Nhiên, Ê Nhiên hay Phiên Nhiên cũng đều diễm lệ yêu kiều, tươi tắn hoạt bát, nghĩ rằng nam tử hán đại trượng phu, hi sinh vì một lời hứa với mỹ nhân thì có gì đáng hối hận, họ bèn khảng khái đáp:

- Xin như lời sư muội!

Phiên Nhiên xá một cái:

- Đa tạ bốn vị sư huynh!

Lư gia huynh đệ cả mừng, rồi lại thấp thỏm:

- Vậy... vậy...

Phiên Nhiên cười đáp:

- Trong vòng ba tháng, nếu các huynh tuân thủ ước định, thì tiểu muội sẽ giữ đúng lời.

Lư gia huynh đệ mừng rỡ nói:

- Được, vậy cứ như thế!

Đã không có duyên với ghế đại sư huynh, lại đang bị cơn đói trong bụng hành hạ đến cực điểm, họ bèn rủ nhau đi về nhà bếp.

Thôi Ê Nhiên kéo tam muội lại, hỏi nhỏ:

- Vì sao muội phải nhận lời với bọn họ? - Nói đoạn, cô cau mày, hiển nhiên không có cảm tình gì với anh em họ Lư.

Phiên Nhiên an ủi:

- Rõ ràng chúng ta đã gây thù chuốc oán với Trịnh Bá Niên. Sau này nhất định hẳn sẽ hiểu ra nguyên nhân thất bại hôm nay, lúc đó nếu hẳn đến tìm chúng ta tính sổ, chúng ta không thể thắng được đâu. Cứ giao hảo với anh em họ Lữ, đây là kế liên minh mà.

Ê Nhiên trăm ngăm gặt đầu. Lữ gia huynh đệ tuy đóm dáng điệu đà, nhưng dẫu sao cũng là con cháu danh gia, chắc chắn sẽ là những cánh tay đắc lực khi đối phó với Trịnh Bá Niên.

Đương nhiên, người cao hứng nhất phải là Lý Huyền. Nó không bao giờ ngờ rằng Phiên Nhiên cao tay đến thế, nói nói cười cười mà tiểu trừ luôn bốn địch thú hộ nó. Nhất định ngày sau nó phải đối đãi tử tế với cô bé này mới được.

Thế là các sinh đồ người nào vẫn nguyên chỗ nấy, một trận chiến vốn dĩ nguy hiểm đến cùng cực, tự nhiên được hoá giải cả. Lý Huyền như cất được tảng đá trên ngực. Khi đi qua bên nó, Phiên Nhiên khẽ nhắc: “Đừng quên ước hẹn của chúng ta nhé!” nhưng vẻ mặt, bước đi của cô không hề thay đổi. Người ngoài nhìn vào, chỉ thấy cô dặt tay hai tý tý vui vẻ rời khỏi viện, mắt cũng không nhìn Lý Huyền lấy một lần.

Lý Huyền bất giác cảm thán, nữ nhân diễn kịch thực quá tài! Điều lạ lùng là, kẻ Lý Huyền coi như cường địch ghê gớm nhất - Thạch Tử Ngưng - lại không đến gây hấn nữa. Tình hình này khiến nó vui sướng quá độ, cảm thấy vị trí đại sư huynh của mình bắt đầu được củng cố. Trở thành đại sư huynh, lợi ích lớn nhất là không bị quản thúc, tự do ra vào học viện. Đối với một đứa trời sinh hiếu động, tôn sùng tự do như Lý Huyền, những ưu đãi đó quả là niềm vui vô biên. Nó bắt đầu lên kế hoạch cho những tháng ngày thám hiểm du hành trước mặt.

Chỉ hiềm, Lý Huyền chưa được nghe dặn dò về những cấm địa của Ma Vân thư viện, cố nhiên là việc tránh né các địa điểm ấy không hề xuất hiện trong ý nghĩ của nó.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Xiêm Thêu Áo Lụa Ngời Cuối Xuân

Hôm sau, Ma Vân thư viện chính thức khai giảng.

H

Các sinh đồ vừa vào học viện, ai nấy đều háo hức chờ đợi buổi lên lớp đầu tiên. Lên lớp ở đâu? Học bài gì? Máy người như Quân Thiên Thương, Tạ Vân Thạch cũng đi học những bài này mà trở thành cao thủ hạng nhất thiên hạ đây ư?

Bởi vậy trời mới tờ mờ sáng, tất cả các sinh đồ đều đã đến tụ tập ở Thái Thần viện, đợi giờ lên lớp. Ngay cả Lý Huyền cũng đến đây từ rất sớm, thật chẳng mấy khi tích cực thế này. Tất nhiên nó đã tính trước, biết rằng chí ít thì khi lên lớp sẽ không ai dám giờ trò khiêu chiến. Nó rất an toàn. Nghĩ lại bản thân cũng có lúc vui vẻ đi học, Lý Huyền bất giác phải lắc đầu cười méo xệch.

Học trò đến đã sớm, nhưng Hạo Hoa thường phó đến còn sớm hơn. Y khoanh tay đứng giữa Thái Thần viện, thân hình vạm vỡ như một hòn núi, các sinh đồ trông thấy, bất giác đều sinh lòng kính ngưỡng. Bắt gặp đôi mắt sắc bén của Hạo Hoa, đứa nào đứa nấy tim đập thành thịch. Chúng đều linh cảm sắp có chuyện lớn xảy ra rồi.

Hạo Hoa thường phó hít một hơi thật sâu. các sinh đồ cùng nín thở, chuẩn bị tinh thần nghe y tuyên bố một chuyện lớn lao khiến trời đất gió

mưa đều phải nghiêng ngá. Hạo Hoa tuyên bố:

- Điềm danh!

Các sinh đồ so vai biển sắc. Đây đúng là một hình phạt tàn khốc trong trường học. Bao nhiêu anh hùng hào kiệt tạo dựng sự nghiệp lẫy lừng, đạt được danh tiếng hiếm có trong thiên hạ, nhưng trước hình phạt tàn khốc này, cũng từng phải cúi đầu cụp tai, không dám mảy may cưỡng lại.

Song hôm nay mọi người khá vững dạ, bởi vì sinh đồ tập trung đông đủ, chuyện đáng sợ nhất thành ra không đáng sợ nữa.

Hạo Hoa chậm rãi nhích sang bên, để lộ một cái đỉnh cực lớn sau lưng. Các sinh đồ đều giật mình. Phải chăng đây là Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh, một trong hai linh vật thượng cổ của Chung Nam sơn? Hạo Hoa hỏi:

- Các người có trông thấy cái đỉnh này không?

Lý Huyền phì cười:

- To tổ chẳng như thế, không trông thấy thì quá tình hơi khó!

Nó nói rất có lý. Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh cao hơn một trượng, đứng sừng sững tại trung tâm Thái Thần viện, dáng vẻ cổ kính uy nghiêm, ở giữa xông lên một luồng hào quang vươn thẳng tới chín tầng mây, quyen vào với khí tím bãng lảng khắp Ma Vân thư viện, khiến cho học viện lâu đời này càng nhuốm màu huyền bí. Hạo Hoa lạnh lùng bảo:

- Vậy người hãy tiến đến gần Thái Hạo đỉnh đi.

Lý Huyền vâng lời tiến lên. Hạo Hoa hỏi:

- Trông thấy Bắc Đẩu tinh tượng trên đỉnh không?

Lý Huyền chăm chú nhìn kỹ, quả nhiên thấy trên bề mặt đỉnh khắc chín vì sao, lơ mờ bày thành hình chòm sao Bắc Đẩu. Chỉ hiềm những vì sao đó cũng lâu đời y như cái đỉnh nên lấm tẩm vô số rỉ đồng xanh lè, trông cứ lơ mà lơ mờ. Lý Huyền gật đầu. Hạo Hoa yêu cầu:

- Áp tay lên ngôi sao thứ nhất!

Lý Huyền hỏi:

- Cái đỉnh này ăn mặn hay ăn chay? Nó không nuốt mất bàn tay con chứ?

Đây tất nhiên chỉ là câu đùa chơi. Lý Huyền xem xét kỹ góc độ của chòm sao, rồi áp tay lên. Đúng vào khoảnh khắc lòng bàn tay nó tiếp xúc với mặt đỉnh, một luồng sáng xanh lục liền phát ra từ ngôi sao, nhanh như chớp luồn theo cánh tay vào người Lý Huyền, chỉ tích tắc toàn thân nó đã rực sáng. Lý Huyền mở to mắt, kinh ngạc nhìn thân hình mình gần như trong suốt giữa quầng sáng xanh, tất cả xương cốt, kinh mạch, cơ bắp đều hiện lên rõ mồn một. Nó thử duỗi cánh tay ra, thì thấy những cơ bắp, xương cốt trong suốt đó cũng vắn vẹo, duỗi ra co vào theo động tác của nó. Lý Huyền kêu lên:

- Không xong, cái đỉnh này là giống ăn mặn, thân thể con bị nó ăn mất tiêu rồi!

Hạo Hoa nói:

- Nhấc tay ra!

Lý Huyền rút tay, thì cảm thấy bàn tay như đúc dính vào ngôi sao, bất luận thế nào cũng không giật ra được. Nó hoảng sợ, cố gắng vắn vẹo, gần như hết cả sức lực rồi, ánh sáng xanh lè mới rút đi như triều xuống, bàn tay nó tự động rời ra khỏi ngôi sao, đỉnh đồng cũng khôi phục lại nguyên dạng. Chỉ khác là ngôi sao mà nó vừa ấn đã biến thành màu xanh lục, giống như

được đúc từ bảo thạch, trông rất tươi tắn. Một tia sáng lục từ ngôi sao phóng ra, lao thẳng đến ngôi sao thứ hai. Lý Huyền ồ một tiếng, nói to:

- Thì ra cái đỉnh này không ăn mặn, nó chỉ ăn sức con thôi.

- Đúng thế - Hạo Hoa nói - Khi người áp tay lên Cửu Tiên Dao tinh trên thân đỉnh, ánh sáng xanh phát ra hoàn toàn không phải là ánh sáng thường, mà là ánh mắt của Nguyên tôn trong đỉnh, cũng chính là Thập Phương Sát Na quang. Thông qua luồng sáng đó, Nguyên tôn sẽ ghi nhớ mọi chi tiết trên thân thể người, sau này khi tay người áp lên Cửu Tiên Dao tinh lần nữa, Nguyên tôn sẽ nhận ra người, cho người đi vào Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh. Được Nguyên tôn nhận biết rồi, người mới chính thức trở thành đệ tử của Ma Vân thư viện.

Lý Huyền cau mày:

- Ánh sáng soi thấu vạn vật mười phương chỉ trong tích tắc (giống X-quang).

- Nguyên tôn trong đỉnh? Là thứ gì vậy?

Nó chưa dứt câu, từ Thái Hạo đỉnh đã lóe lên một tia xanh lục, cả Thái Thần viện đều ngập tràn màu xanh, thầy trò họ như đứng trong một khối lưu ly khổng lồ.

Mặt đất, tường bao, có cây. đá núi... tất thảy đánh mất hình dáng ban đầu, thành ra trong suốt như được đúc bằng ngọc thạch. Ánh mắt mọi người không còn bị cản trở nữa, cứ thế nhìn xuyên thấu qua những vật đó, thậm chí nhìn được cả cảnh vật bên ngoài cửa.

Các sinh đồ đương sững sốt, thì khí xanh trong đất trời, trong vạn vật đột nhiên tuôn hết cả về Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh, tạo thành một dòng chảy trong vắt mau chóng trôi qua mọi địa hình, quấn quanh thân đỉnh rồi trườn ngược lên như rồng. Khi nó bò tới hình rồng đúc nổi trên miệng đỉnh,

Lý Huyền tưởng như mình sinh ảo giác, vì con rồng đúc đột nhiên sống dậy. Từ miệng rồng, một luồng khí xanh phun ra, rồi “ùng” một tiếng, tức thì hoá thành một tia chớp xanh rạch thẳng xuống đầu Lý Huyền.

Lý Huyền rú lên, toàn thân phát cháy bùng bùng. Cơ thể đau đớn khủng khiếp như bị đao phủ chặt chém, nó gục xuống đất, bị giày vò đến nỗi bất tỉnh nhân sự, không còn động đậy gì được nữa.

Con rồng trên đỉnh lại há miệng lần nữa, lần này một dòng nước xanh phun ra. Da dẻ cháy rục của Lý Huyền được dòng nước tắm tưới, lập tức khôi phục nguyên trạng như chưa từng bị thương. Song cảm giác đau đớn vẫn không hề thuyên giảm, tiếp tục tác oai tác quái trong người nó và quá đáng nhất là, đầu óc Lý Huyền lúc này cực kỳ tỉnh táo, có muốn ngất đi để quên đau cũng không ngất được.

Lý Huyền nghiêng răng kèn kẹt, định nguyện rửa cho bồ tát, Hạo Hoa liền bình thân bảo:

- Trông thấy chưa? Nguyên tôn trong đỉnh đấy. Nếu người bất kính với Nguyên tôn, có khi người còn thâm tím hết nguyên khí của dãy Chung Nam lại đây. Lúc đấy kiếp trước, kiếp này và kiếp sau của người cùng đều bị chém cho tan nát hết.

Lý Huyền kinh sợ, lập tức ngậm miệng không dám nói năng gì nữa. Phiên Nhiên khúc khích cười:

- Thì ra cũng có lúc người biết sợ. Quả là ác giả ác báo!

Lý Huyền hăn học nhìn cô bé, cau có lui lại phía sau. Hạo Hoa nói:

- Hôm nay là ngày để Thái Hạo Nguyên tôn nhận biết các người, đồng thời Thập Phương Sát Na quang sẽ in dấu vào lòng bàn tay các người, lúc bút tay phải dùng hết sức lực mới được. Hãy nhớ, dùng hết sức lực, nếu còn ghì giữ chút nào, Thái Hạo Nguyên tôn nhất định sẽ phát hiện ra.

Nguyên tôn không thích những kẻ thiếu thành thực, hậu quả sẽ giống như đại sư huynh của các người đó. Chức trách của đại sư huynh chính là phải thử nghiệm mọi thách thức, nếm trải mọi khổ sở hành hạ trước các người.

Ồi chà! Tại sao ta không biêu còn có thứ quy định như thế này nữa? Lý Huyền lại thầm lôi Tử Cực lão nhân ra chửi rửa nhục mạ một trận toại bời. Bây giờ, Hạo Hoa gọi tiếp:

- Thạch Tử Ngưng!

Thạch Tử Ngưng tiến tới, áp tay lên ngôi sao thứ hai. Một tia sáng xanh tương tự phóng ra, mắt Thạch Tử Ngưng rục lên hai điểm tinh quang. Cô mau chóng gồng hết sức lực, giật mạnh tay về, nhờ luyện tập võ công đã có căn bản nên không vất vả nhếch nhác như Lý Huyền.

Sau đó, ba chị em họ Thôi, bốn anh em họ Lữ, Trịnh Bá Niên, Phong Thường Thanh cũng theo nhau tới áp tay vào các ngôi sao. Cứ hết một vòng thất tinh thì lại quay lại từ đầu.

Có hai gương mặt mới. Một là con trai, Lý Huyền loáng thoáng nhớ là đã trông thấy nó một lần trong Ma Vân thư viện, chỉ hiềm ấn tượng không mấy sâu sắc, nghe Hạo Hoa điểm danh thì biết tên là Biên Lệnh Thành. Thực là một cái tên kỳ cục, Lý Huyền nghe qua rồi quên ngay. Người còn lại là con gái, ai đã gặp thì chắc chắn không bao giờ quên được.

Cô bé mặc trang phục toàn trắng, vẻ người trong sáng thuần khiết, làn da còn trắng hơn cả tâm áo, như thể máu trong người đã rút sạch đi đâu, trông cô như người do tuyết đầu mùa trên trời rơi xuống đúc thành. Đôi mắt thì đen lay láy, long lanh tựa sao đêm, nhìn lướt qua Lý Huyền một lượt mà khiến nó suýt tắc thở.

Cô bé này như tinh linh trên đồng tuyết, đẹp đến nỗi khiến người ta kinh tâm động phách, khiến người ta điên đảo thần hồn. Lý Huyền kể cũng là dạng đi khắp chân trời góc bể, chứng kiến không biết bao nhiêu chuyện,

nhưng chưa từng gặp ai cũng như chưa từng nghe kể về ai như cô bé này. Để đánh giá, trong lòng nó chỉ nổi lên được một từ duy nhất: Hồng nhan! Nếu còn từ nào khác để diễn tả, thì đó chính là: Hoạ thủy!

Cô bé này ngày sau hành tẩu giang hồ, nhất định là hồng nhan hoạ thủy, đến đâu sẽ reo rắc tai ương đến đó, mà là thứ tai ương khiến trời long đất lở, mây nát gió tan chứ không đơn giản.

Cổ nhân từng nói cơn thịnh nộ của thiên tử khiến trăm vạn thân phơi, ngàn dặm máu chảy, còn cơn thịnh nộ của kẻ sĩ khiến máu loang năm bước, thiên hạ chịu tang, theo Lý Huyền đều không thể đọ được với cơn giận của mỹ nhân này. Nếu cô ta nổi giận, e rằng chính nó cũng tự nguyện cắt đầu mình xuống.

Trông cô bé tinh khôi như tuyết, trong trắng như ngọc, không nhiễm bụi trần, cao quý như thể sắp rời thế gian ô trọc mà đi. Ấn tượng về sắc đẹp của cô như dấu nung đỏ, ai đã nhìn thấy rồi thì sẽ mãi mãi ghi khắc trong tim, không bao giờ quên được nữa. Cô lại thanh tao như thần tiên, khiến người ta không dám gợn ý khinh mạn. Sự xuất hiện của cô là một cơn mưa tuyết nhẹ nhàng, và là một tia sét, Lý Huyền cảm thấy mình muốn ngắt lịm đi cho rồi.

Lần này nó bị thương còn nặng hơn ban này.

Trong Thái Thần viện bỗng nổi lên một tràng ngân nga khe khẽ, minh chứng cho tinh thần bắt đầu bất ổn của anh em họ Lữ.

Chỉ thấy bọn họ phe phẩy quạt, ánh mắt đờ đẫn, miệng lẩm bầm bầm, chân rục rịch muốn bước, mà không thốt được một câu nào ra hồn. Phong Thường Thanh thì chảy nước dãi ròng ròng. Ngay cả ông cụ non như Trịnh Bá Niên cũng cầm lòng không đậu, phải lén đưa mắt nhìn cô bé mới.

Cô bé chậm rãi tiến tới, bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng, bọn nam sinh đồ chỉ hận mình không thể hoá thành mặt đất để hưởng thụ vinh hạnh

được người ngọc giẫm lên. Cô bé nhận ra cơn mê mẩn của bọn chúng, khóe miệng nhếch khẽ. Tim Lý Huyền đập thành thịch, nó thầm kêu rống: “Đừng cười, đừng cười!” Đứng yên không nói không rằng, mỹ nhân đã đủ khiến mọi người tẩu hoả nhập ma, nếu cô ta còn cười nữa, chẳng phải cả thư viện sẽ hoá điên hết hay sao? Khi cô ta mím cười thật, mọi người chỉ có nước chết lặng. Một khoảnh khắc mới tuyệt vời làm sao!

Trong khoảnh khắc đó, toàn bộ vẻ đẹp trên đời đều lu mờ, tan rã rồi hội tụ lại, đổ dồn vào nụ cười của cô bé. Giữa trời cao đất rộng, giữa vòng sinh tử luân hồi, nụ cười như ánh sáng của trời ban cho, vĩnh viễn soi rọi tâm hồn mọi người, không một giờ một khắc nào quên được. Có thể quên muôn vẻ dịu dàng, ngàn nét kiều mị của cô bé, nhưng không thể nào quên được nụ cười ấy. Nụ cười của cô vừa là duyên vừa là hoạ, cũng là nét đẹp hoàn hảo cuối cùng trên cõi đời ngẫu đực này.

Bọn sinh đồ im phăng phắc, nhìn cô bé đưa bàn tay nõn nà áp lên Cửu Tiên Dao tinh. Ôi bàn tay! Lý Huyền những tưởng tác dụng của tay chỉ là cầm nắm đồ vật, cào cào đánh nhau, nhưng đôi bàn tay này tỏ ra không dính dáng gì đến những hành động dung tục ấy. chúng được sinh ra hình như chỉ để nâng những vì sao trên ười và nhặt những cánh tuyết rơi trên hoang nguyên. Mà ngay bản thân chúng cũng là do sao và tuyết tạo thành, vô cùng trau chuốt vô cùng nuột nà.

Mọi người bất giác đều cảm thấy nuối tiếc, giá cứ để nàng tiên này lên điểm danh trước, chỉ ít còn có điểm phúc tận hưởng chút dư hương nàng để lại trên đình đồng.

Khí xanh nõ bồng trong Thái Thần viện, một loạt chớp xẹt ra từ miệng con rồng trên đỉnh, gõ mạnh vào đầu mỗi nam đệ tử một cái. Ai nấy cùng nhảy dựng lên, nhưng không ai hối hận cả. Cứ để tia chớp khiến trách đánh mạnh hơn đi, bởi vì họ còn muốn thưởng thức nữa cơ!

Hạ Hoa đọc tên cô bé: “Tô Do Liên”.

Trời, một cái tên hay khôn tả! Còn cái tên nào thích hợp với đoá hoa yêu kiều, với bông tuyết tao nhã này bằng? Mọi người đều thấy trong lòng rạo rức, nhưng nhìn khí xanh bắt đầu rùng rùng quấy động, ai nấy đành nén mình, không dám nghĩ xa nghĩ xôi nữa. Rồi họ theo nhau ho khùng khục, gắng chuyên sự tập trung xa khỏi cô bé.

Tất nhiên tình cảnh này chỉ xảy ra với bọn nam sinh đồ. Còn các nữ sinh đồ thì cùng trừng mắt, ném cho chúng những cái nhìn hậm hực.

Bọn nam sinh đồ bỗng nghĩ ra, cô bé Tô Do Liên không hề tham gia lễ nghênh đón học trò khoá mới, chắc sau buổi lễ mới nhập học. Có một tiêu sư muội thế này, cuộc sống trong thư viện nhất định sẽ thú vị lên nhiều. Nhắc tới tiêu sư muội, Lý Huyền mau chóng phát hiện ra một vấn đề to lớn:

- Tại sao không thấy Long Vi đâu?

Hạ Hoa đáp:

- Long Vi là trường hợp đặc biệt do Tư nghiệp Tạ Vân Thạch trực tiếp chỉ dạy, nên không lên lớp cùng chúng ta. Phải rồi, từ rày về sau người cũng không cần đến đây nữa, bởi vì người là học trò do Tế tửu Tử Cực lão nhân đích thân dìu dắt.

Gì cơ? Sao lại có vụ ưu tiên này? Đây rốt cục là việc tốt hay việc xấu nhỉ? Lý Huyền không nén nổi bản khoăn. Hạ Hoa lại bảo:

- Bây giờ Thái Hạ Nguyên tôn đã nhận mặt hết mấy đứa rồi. Trông thấy chưa, đây chính là đại diện cho sức mạnh của các người đó.

Y trở Bắc Đầu thất tinh trên thân đỉnh, thất tinh đã được nối liền với nhau bằng một tia sáng xanh lơ mờ. Tia sáng chạy dọc theo đuôi thất tinh, cuối cùng còn nhô ra thêm chùng một tấc, Hạ Hoa giải thích:

- Tia sáng này là tổng hoà sức mạnh của các người! - Ngón tay y lượn hết tia sáng, vạch tiếp sang một vì sao khác - Còn đây chính là mục tiêu của các người. Khi nào sức mạnh của các người dài ra đến chỗ ngôi Cực tinh này thì khoá học cơ sở coi như kết thúc. Chỉ cần sức mạnh tổng hoà là được, không cần yêu cầu cụ thể từng người ra sao. Nhưng trong thời gian học, các người dứt khoát phải tiến bộ từng ngày.

Cùng với lời y, phần đuôi tia sáng trên đường đến ngôi Cực tinh bỗng nhiên bị những đường mảnh thành linh xuất hiện cắt làm nhiều đoạn nhỏ đều nhau:

- Mỗi một ngày, chí ít các người phải tiến bộ được bằng chừng này. Nếu tiến bộ không đủ, thì không thể mở được Thái Hạo đỉnh, không được lên lớp, tất cả phải chịu phạt. Quy tắc của Ma Vân thư viện không nghiêm ngặt gì, trốn học cũng chẳng sao, chỉ cần sức mạnh tổng hoà của mọi người khi lên lớp đạt đến mức tiêu chuẩn là được. Rõ cả chưa?

Bọn học trò dạ ran. Thật là một quy tắc kì quặc, song nghe ra cùng không đến nỗi quá tệ! Hạo Hoa gật đầu:

- Rõ là được rồi, vậy thì bắt đầu học.

Y xòe bàn tay, áp lên Cửu Tiên Dao tinh. Một luồng sáng xanh nháng hiện, kéo dài vùn vụt, lao thẳng đến ngôi Cực tinh. Ngôi sao liền rực sáng, làm loá mắt hết thấy mọi người, bỗng chốc cả thế giới như biến đi đâu.

Bọn học trò hãi hùng phát hiện ra, chúng đang ở giữa lưng chừng trời. Xung quanh là mây mù vẩn vít, nơi chúng đặt chân là một đám mây trắng muốt, gió rít u u, mặt đất bao la trải ra xa thẳm bên dưới.

Phong Thường Thanh tái nhợt mặt, nhảy bổ lại níu chặt vạt áo Lý Huyền, hai mắt nhắm nghiền, không dám nhìn xuống nữa. Lý Huyền bực bội hỏi: “Người làm cái gì vậy?” rồi gồng sức đẩy nó ra, nhưng đánh mắng thế nào cũng không bắt Phong Thường Thanh buông tay được.

Hạ Hoa nói:

- Hoan nghênh các tân sinh đồ đến lớp học Toán của Ma Vân thư viện!

Lý Huyền trở mắt:

- Đây là lớp học? Lớp học kiểu quái gì thế?

Hạ Hoa cười đáp:

- Người tưởng người ở trên trời thật đấy à? Không phải đâu, thực ra người đang ở trong thế giới của Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh. Cảnh vật người cảm nhận được đều chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Lý Huyền định thần, ngập ngừng hỏi:

- Thấy bảo đây là ảo ảnh... tức là toàn đồ giả hả?

Hạ Hoa mỉm cười:

- Phải. Nhưng ảo ảnh này cũng vô cùng chân thực.

Câu nói khiến bọn học trò cùng bối rối, đã là giả thì làm sao còn chân thực được chứ? Hạ Hoa giải thích:

- Thường cổ câu, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường. Trải qua mười mấy năm được Tử Cực lão nhân đích thân tổ chức, cuối cùng Ma Vân thư viện cũng đã thử nghiệm thành công phương pháp dạy học Kính Sinh Hoàn Chân, tức là dùng linh vật từ thời thượng cổ như Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh này để tạo ra một thế giới giống hệt như thế giới chúng ta sông ngoài kia. Tiến hành việc huấn luyện trong thế giới này có thể giúp các sinh đồ nhận thức được sự vật theo cách trực quan, tiếp thu bài học thêm sâu sắc. Bây giờ, ta hãy dẫn các người đi xem phòng sách.

Hạo Hoa vừa dứt lời, bọn học trò bỗng thấy cảnh vật xung quanh mịt mù nhiễu loạn. Khi tất cả lắng xuống như cũ, trước mắt chúng hiện ra một tháp đá khổng lồ gồm chín tầng, vươn thẳng lên đến tận trời, trông rất nguy nga. Cảnh vật lại nhiễu loạn lần nữa, bọn học trò đã được đưa vào trong tháp. Đây là tầng một, không gian rộng mênh mông chất đủ các loại sách. Tầng một lại chia làm ba lầu, mỗi lầu mỗi khác, càng lên cao càng lộng lẫy huy hoàng, trang trọng uy nghiêm.

Lầu thứ nhất chất cơ man nào là sách gáy khâu bằng chỉ, chia làm bốn loại kinh, sử, triết và thơ văn. xếp sấp ngay ngắn, số lượng phải đến mấy ngàn mây vạn quyển. Lý Huyền không khỏi cảm thán: ngày tháng nào mới đọc hết được?

Lầu thứ hai khiến mắt nó rục sáng, sách ở đây toàn bằng vàng, những thếp vàng lá cực mỏng, trên mặt chỉ chít chữ cồ quái viết bằng mực bạc. Phải chăng đây là các ấn chương vàng? Những thếp vàng lá ấy xếp chồng lên nhau, cao gần tới trần nhà.

Lầu thứ ba giống hệt nơi ở của thần tiên, những đám mây bông bành đây đó. mỗi đám mây bao bọc một mảnh ngọc thạch hoặc to hoặc bé, thi thoảng lại nhấp nháy ánh xanh, cho thấy vô số ấn tín nhỏ xíu dập dềnh bên trong. Phải chăng đây là các loại văn thư ngọc?

Mắt Lý Huyền mờ to thật là to, cảm lòng không đậ, nó lấp bấp:

- Phòng sách quả là một nơi hay ho, sau này con sẽ thường xuyên tới đây... - Vừa nờ nụ cười tinh quái, nó vừa nhìn chăm chăm vào đám ấn chương vàng và văn thư ngọc.

Hạo Hoa nói:

- Các người vừa mới nhập học, chỉ được đọc sách ó lầu một mà thôi.

Lý Huyền hỏi:

- Tại sao không được đọc lâu hai lâu ba ạ?

Hạ Hoa liếc nó:

- Riêng ngươi thì không hạn chế, bởi vì ngươi là đại sư huynh. Nếu ngươi muốn lên đọc thì chẳng ai cản trở hết.

Lý Huyền mừng quýnh, tất tả chạy lên lầu ba, một lát sau, nó nhăn nhó lao trà xuống. Phiên Nhiên tò mò hỏi:

- Sao không đọc thế?

Lý Huyền hăm hăm đáp:

- Chẳng hiểu chữ nào sất.

Bọn đồng môn cùng phá lên cười ha hả. Ngay cả Tô Do Liên xinh đẹp ngồi ngồi cũng nhoèn cười, khiến bọn nam sinh thối thía thế nào là mỉm cười thành quách ngá nghiêng, cười thêm lần nữa nước liễn lung lay. Hạ Hoa nói:

- Tất cả mọi người đều được phép vào phòng sách, chỉ cần áp tay lên Cửu Tiên Dao đỉnh là được. Mỗi người có một chỗ ngồi cho việc học tập. Thời gian lên lớp tương đối ngắn, Ma Vân thư viện chú trọng tự rèn luyện, tự lĩnh hội, vì vậy phần lớn thời gian của các người sẽ dành vào việc nghiên cứu ở đây - Y nhìn các sinh đồ, thấy không ai thắc mắc gì, bèn bảo - Hiểu sơ qua tình hình rồi, bây giờ chính thức vào học. Bộ môn đầu tiên là Toán học, một trong bốn bộ môn Cơ sở. Toán tức là diễn giải, diễn giải tức là suy luận cho ra tận cùng ý nghĩa, thấu hiểu đạo lý và đem vận dụng được. Vì thế nội hàm của Toán học rất rộng. Trong thư viện chúng ta, khoa Toán đào tạo bảy môn: Thiên văn, Địa lý, Thuật toán, Cách vật Cầm thú, Thảo mộc, Kim thạch. Thiên văn dạy quan sát các vì sao, căn cứ vào sự vận hành của tinh tú trên trời mà suy đoán việc lớn trong thiên hạ. Địa lý dạy tìm mạch đất, mạch nước, nói chung núi đồi sông ngòi đều bao gồm trong đó cả.

Thuật toán dạy cộng trừ nhân chia, kỳ môn độn giáp. Cách vật (còn gọi là Vật lý) giúp tìm hiểu nguyên lý của sự vật, vận dụng cho phù hợp với các mục đích trong đời sống của chúng ta. Cầm thú dạy về phân bố, tập tính, kẻ thù, nguồn gốc của các loại chim, thú, côn trùng, cá, nhuyễn thể, giáp xác trên đời, chuẩn bị kiến thức cho việc luyện ảo thân, ngự thần của các người trong phần Chuyên ngành. Thảo mộc dạy về phân bố, cách chăm bón, dược tính, đặc điểm của các loại hoa, có, cây, nấm, rêu, dây leo. Kim thạch dạy về đặc điểm, sinh khắc, nuôi dưỡng năm chất trong ngũ hành là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Có thể nói, Toán học là nền tảng của mọi học vấn, mục đích là tìm hiểu thế giới chúng ta đang sống, để con người hoà hợp với trời đất, với tự nhiên, không còn ngăn trở, không còn chướng ngại. Những môn Thuật, Kiếm, Trận mà các người học mai sau, nhìn bề ngoài tưởng chừng không liên quan gì đến Toán học cả, nhưng khi các người tiến đến một cảnh giới nhất định, sẽ phát hiện ra rằng không những liên quan, mà còn rất mật thiết, thậm chí tu vi của các người cao hay thấp đều sẽ do phần Cơ sở này quyết định. Vì vậy nhất định không được xem nhẹ nó. Bài đầu tiên hôm nay, chúng ta học về Thiên văn.

Hạo Hoa dứt lời, cảnh vật lập tức xoáy động. Một lần nữa, bọn sinh đồ lại thấy mình đứng trên trời cao, thời gian lúc này đã là nửa đêm. Đêm đen hết như một khối lưu ly khổng lồ tằm tời, bọc chúng vào giữa. Quanh mình chúng treo la liệt những vì tinh tú, tường chừng với tay ra là chạm vào được.

Trông từ xa lại, những vì sao đó có đủ mọi hình dạng, tròn, dài, nhọn, có vì sao lại giống cái gậy, song nhiều nhất là hình cầu. Màu sắc cũng thập phần phong phú, đỏ, lam, biếc, lục đủ cả, nhưng màu trắng chiếm đa số. Quanh mỗi vì sao lớn có bạt ngàn sao bé, tạo thành một quần thể chung. Có vì sao trong suốt như ngọc, có vì sao rắn đanh như đúc bằng sắt hay vàng, hoặc ánh màu vòn quanh, hoặc lửa hồng toà rạng. Phần lớn sao đều lạng lẽ lơ lửng giữa không trung, chỉ có số ít thì thoảng xé gió bay vút qua, kéo theo một cái đuôi dài cháy rực. Những vụn ngọc lớn nhỏ từ cái đuôi đó rớt

xuống, rải khắp không gian, bọn học trò trở mắt ngắm nghía, trầm trồ không dứt.

Hạo Hoa trở tính tú trên trời, lần lượt giảng giải tên gọi, nguồn gốc của từng ngôi sao, có lúc còn dẫn học trò lại gần một ngôi sao nhỏ để chúng sờ nắn chút ít. Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh tái hiện toàn bộ tinh tượng, song cũng chỉ là mô hình mà thôi. Hạo Hoa cho biết những ngôi sao này trông ở đây nhỏ như thế nhưng thực tế thì to lớn vô cùng, còn lớn gấp triệu lần núi Thái.

Nghe vậy, bọn học trò đều há hốc miệng. Hạo Hoa lại giảng đến cách phân bố và quan hệ giữa các ngôi sao. Tinh tú trên trời hoàn toàn không tồn tại riêng rẽ, mà thường cứ vài tỷ ngôi sao lại tạo thành một tập hợp nhỏ, Hên quan mật thiết với nhau, một cả thể thay đổi sẽ ảnh hưởng đến cả quần thể. Những ngôi sao này tuy ở rất xa mặt đất, nhưng mọi vật trong vũ trụ vốn dĩ đều có mối liên quan, thiên tượng vận hành thường ảnh hưởng đến nhân gian, mà nhân gian sinh sôi nảy nở sẽ ảnh hưởng ngược lại thiên tượng. Vì thế khi tu vi đạt tới một cánh giới nhất định, thì người ta có thể dựa vào sự vận hành của thiên tượng để suy đoán ra cát hung họa phúc.

Các tinh tú này đã tồn tại đến mấy triệu năm, tích lũy ương mình bao khí âm dương của thiên địa từ buổi sơ khai, có vì tinh tú còn chứa đựng nguồn năng lượng dồi dào hơn cả nguồn năng lượng chứa trong lòng đất. Nếu nắm được sự vận hành của thiên tượng thì có thể tận dụng được nguồn năng lượng này, trở nên vô địch thiên hạ. Chỉ có điều dùng sức mạnh của tinh tú là một việc rất gian nan, rất trắc trở, xưa nay biết bao người đã dốc hết tâm lực vào việc đó, nhưng chẳng mấy người thành công. Kiến thức về tinh tượng rộng lớn sâu xa, không thể chỉ trong một hai năm mà nắm bắt hết được.

Hạo Hoa thao thao giảng bài đến hơn một canh giờ. Bọn sinh đồ nghe mà ong hết cả đầu, nhưng đưa nào đưa nấy đều hứng thú cao độ. Bài học đầu tiên đã mở mang rất nhiều cho chúng, ai cũng tán thưởng khôn nguôi.

Đột nhiên, một luồng sáng từ chín tầng trời phóng xuống, lao đến trước mặt mọi người như một vệt sao băng rực rỡ. Các sinh đồ hoảng hốt nhảy tránh, Hạo Hoa bèn cười bảo:

- Đừng sợ! Đó là Trúc Nhật Húc Quang chu của Tư nghiệp Tạ Vân Thạch.

Bọn trẻ nghe vậy, lại này sinh hứng thú. Ánh sáng xuống tới nơi thì tan đi, để lộ tám con long mã màu bạc, trên mình mỗi con mọc một đôi cánh trắng muốt, trông hết sức đẹp đẽ và cao quý. Mọi ánh mắt cùng đổ dồn vào chúng.

Tám con long mã đều đeo dây cương sắc sỡ, được đóng vào một chiếc thuyền phía sau. Thuyền này đẽo từ ngọc thạch nguyên khối, lớn không kém gì căn phòng sách mà chúng vừa đi xem qua. Cột buồm bằng ngọc, phát hào quang bao bọc cả chiếc thuyền, hào quang toả xuống tụ thành mây lành nhiều màu bên dưới, nâng đỡ thân thuyền. Trên thuyền có gác tía bảy tầng, tầng trên cùng có một người đang đứng thò đầu nhìn xuống, chính là Long Vi, bên cạnh cô là Tạ Vân Thạch. Long Vi cười nói:

- Chào các đồng môn! Trên trời vui quá nhỉ!

Hạo Hoa mỉm cười hỏi thăm:

- Tư nghiệp cũng lên lớp đấy à?

Tạ Vân Thạch gật đầu:

- Ta trông thấy các vị từ đằng xa, nên tới đây chào hỏi.

Hai người chấp tay từ biệt, rồi hào quang quanh thuyền co lại, bọc kín con thuyền khổng lồ trong một thứ ánh sáng rực rỡ, dần dần che lấp những đường nét bên trong. Tám con long mã hí vang, kéo chiếc thuyền lao vút đi như một vệt lưu tinh, mau chóng chìm khuất giữa màn sao dày đặc.

Lý Huyền trông theo Trúc Nhật Húc Quang chu, không hiểu sao trong lòng bỗng vơ vẩn một cảm giác không vui. Là vì nụ cười của Long Vi? Nó lắc đầu thật mạnh, lẩm bẩm: “Xem ra thụ giáo một mình cũng không phải là chuyện dở!” Nghĩ được như vậy, nó vui vẻ trở lại, tự nhiên tưởng tượng ra cảnh mình ngồi học riêng với Tử Cực lão nhân.

Cảm giác sẽ thế nào nhỉ?

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cây Buồn Ly Biệt Hoa Dưa Bay

Thế nào nhỉ? Chẳng bao lâu nữa Lý Huyền sẽ biết, bởi vì nó đã nhận được thông báo của Tử Cực lão nhân yêu cầu lên lớp mau.

T

Tin tức này thực khiến Lý Huyền vui vẻ một hồi.

Học riêng một thầy một trò? Ha ha, Tử Cực lão nhân là người đứng đầu Ma vân thư viện, được lão đích thân truyền thụ, lo gì thiếu bảo bối thần kì, lo gì thiếu uy phong lẫm liệt? Đợi đến khi nó luyện được bản lĩnh cao cường...

Lúc ấy, bên mình nó sẽ đeo hai thanh kiếm, một thanh chuyên chém Thạch Tử Ngưng, một thanh chuyên chém Trịnh Bá Niên. Nghe đồn Tử Cực lão nhân có phép giúp người ta thành thạo kiếm thuật cao minh một cách thần tốc, đủ để trong thời gian ngắn tạo ra được một tuyệt đỉnh cao thủ. Tử Cực lão nhân muốn đích thân truyền thụ cho nó, phải chăng là để thi triển phép thuật này?

Lý Huyền cứ băn khoăn mãi, vì sao Tử Cực lão nhân lại tử tế với mình như vậy? Lẽ nào...

Nó nhớ lại tin đồn hôm tuyển chọn học trò, bất giác gai ốc nổi khắp người. Đây là một khả năng như chớp!

Nó tự vả mình một cái, ngẩng đầu nhìn mây mù mênh mang trên đỉnh Chung Nam. Khí tím của cả thư viện đang dồn tụ lại trên đó. Dưới màn khí tím lượn vòng có một túp lều nho nhỏ, nơi tịnh tu của Tử Cực lão nhân, cũng chỉ nh là nơi nó sẽ học riêng một thầy một trò.

Lý Huyền không khỏi thắc mắc, trong túp lều bé đến thì lão già sẽ dạy gì cho mình.

Tuy vậy nó vẫn trèo lên đỉnh núi, tới trước túp lều nhỏ. Nói một cách công bằng thì túp lều thực quá rách nát, trông kém xa căn tịnh xá mà Long Vi ở hôm trước. Điểm duy nhất đáng chú ý là cảnh vật xung quanh rất đẹp. Đứng trước lều đưa mắt nhìn ra có thể bao quát cả dãy Chung Nam hùng vĩ. Mây trắng xen lẫn với cây xanh, nổi bật trong trập trùng khí tím, chẳng khác nào tiên cảnh chốn nhân gian.

Lý Huyền giơ tay gõ cửa.

Mãi mà không ai trả lời, Lý Huyền trù trù, lại gõ mạnh hơn.

Cửa bỗng “kẹt” một tiếng khê rồi tự động hé mở. Lý Huyền chói mắt vì ánh xanh lục từ trong nhà ủa ra, hình như trước mặt là một bình nguyên bao la.

Lý Huyền sinh nghi: phải chăng mắt mình hỏng rồi. Nó lùi ra khỏi cửa, xác định lại là mình không nhìn nhầm. Trên đỉnh Chung Nam mênh mông chỉ có một túp lều có rách nát. Túp lều rộng chừng mấy bộ vuông, nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa, bất luận thế nào cũng không sao chứa nổi một không gian to lớn như vậy.

Lý Huyền nghi hoặc lắc lắc đầu, rồi lại bước vào lều lần nữa, tất cả những điều này thật điên rồ. Trước mặt nó là một vùng đất trời rộng rãi, có núi, có sông, bình nguyên tuôn xa ngút mắt, xa mãi đến tận đường chân trời. Bên đồng cỏ là rừng cây trải dài. Cuối đất bằng có núi xanh vờn cao. Một dòng sông nhỏ quanh co chia núi, rừng, đồng cỏ thành hai phần. Đủ

mọi loài thú lạ chim quý đang nghỉ ngơi, chạy nhảy, toàn những loài Lý Huyền chưa trông thấy bao giờ.

Nhưng vật khiến nó hứng thú nhất là một cái cây. Trông từ xa, nó không sao hình dung nổi cái cây lớn đến đâu, bước tới tận gốc cây mới biết bản thân mình bé nhỏ nhường nào. cái cây mọc lên giữa đồng cỏ, hình dáng rất lạ lùng. Thân rộng đến hơn ba mươi vòng ôm, cao hơn sáu trượng và rất thẳng, hoàn toàn không có cành hay nhánh, y như thế một cây cột trụ vương lên đến tận trời. Tán cây cũng rất kỳ khôi. Không giống như cây cối bình thường, thân cây lên tới trên cùng thì rẽ ra thành những khoanh tròn khổng lồ xếp tầng tầng, khoanh nào khoanh nấy phì phèo mây trắng, mây bồng bênh nâng đỡ lại các khoanh cây, khiến cả tán rộng biến thành một cung tiên ẩn hiện giữa mịt mù sương khói.

Giữa lòng tán cây, trên nền mây trắng, thấp thoáng một ngôi nhà. Ngôi nhà cũng hình tròn, vừa vạm toạ lạc ở giữa khoanh cây trung tâm, cũng là khoanh lớn nhất. Móng là tán cây, tường là cành cây, lại thêm có đá đua chen, như liền một thể với cây, như do tự nhiên tạo thành, thực hết sức tráng lệ.

Lý Huyền sững sốt nhận ra, Tử Cực lão nhân cũng đang ở đây.

Trông thấy lão, nó giật bản mình.

Nó lên đỉnh núi cốt để tìm Tử Cực lão nhân, đây lại là nơi ở của lão, tuy rằng hơn lớn quá, hơi lạ quá, nhưng vẫn là nơi ở, có chi mà giật mình?

Ấy là vì nó trông thấy không chỉ một, mà vô vàn, mà bạt ngàn Tử Cực. Người thì cười rồing bay tít trên cao. Người thì ngồi xích đu treo nơi cành cây. Người đang lấm bắm vê nặn dước thảo. Người đang bơi lội ngụp lặn dưới sông. Người ngẩng đầu nhìn trời suy tư. Người cầm rìu cúi khom đào núi. Trong số đó, người làm Lý Huyền kinh ngạc nhất là một Tử Cực lão nhân gầy gò khô đét toàn thân lớn vờn khí đen đang giao đấu kịch liệt với

một con rồng năm đầu không lồ. Từ đôi mắt hình đồng hồ cát của lão liên tục trào ra những châm sao vàng rực, như tượng trưng cho dòng chảy thời gian, chảy mãi đến cạn kiệt vĩnh hằng.

Không một Tử Cực nào để ý đến Lý Huyền, thằng bé cũng chẳng để ý đến các lão, chỉ tò mò ngó nghiêng khắp nơi. Đột nhiên, nó phát hiện ra một Tử Cực lão nhân vô cùng đặc biệt. Đặc biệt ở chỗ lão chẳng làm gì cả, chỉ nằm nhắm mắt dưỡng thần trên một chiếc chõng xập xệ bằng trúc Tương phi.

Lý Huyền quét mắt bốn xung quanh lần nữa, xác định rằng các Tử Cực đều đang bận rộn cả, chỉ có lão này là thư nhàn, nó quyết định lại hỏi xem rốt cục ở đây đang xảy ra chuyện gì, nó có phải học hành nữa không.

Đẳng nào thì cũng là trong Ma Vân thư viện, đâu cần khách sáo? Lý Huyền bấm tính tự nhiên, bèn chạy xộc lại vỗ vai Tử Cực lão nhân, cười bảo:

- Lão già, ông...

Nó nói đến chữ thứ ba, lão già đang dưỡng thần đã mở bừng mắt. Lý Huyền bỗng cảm thấy đất trời quay cuồng, núi sông cây cối thành linh sụp xuống, co vào, rồi cuộn lại, đổ dồn vào đôi mắt lão già. Y như giấc mộng ban ngày, Lý Huyền vừa chớp mi một cái, tất cả cảnh vật đều tiêu tan.

Trước mắt nó chỉ là một túp lều tranh rách nát, trong lều gần như trống trơn, bốn vách tiêu điều, giữa lều chỉ có chiếc chõng ấy, bên trên là Tử Cực lão nhân đang nằm thư thái. Lão mỉm cười:

- Quả ta không nhìn lầm người. Giữa vô số ảo thân mà người tìm ra đúng ta. Giỏi, rất giỏi!

Mình chỉ định tới hỏi thăm, ngờ đâu lại gặp may thế! Lý Huyền định thàn:

- Ý... ý ông nói cảnh vật ban nãy đều là ảo giác?

Tử Cực lão nhân lắc đầu:

- Hoàn toàn ngược lại, mỗi gốc cây ngọn cỏ đều là thực, thực đến nỗi không thể thực hơn được nữa.

Lý Huyền cười ha hả:

- Cái lão già này lại ba hoa rồi. Nếu chúng đều là thực, tại sao bây giờ tôi không trông thấy đâu cả?

- Người đã nghe nói đến luân hồi chưa? - Tử Cực lão nhân hỏi.

- Tất nhiên là nghe nói đến rồi - Lý Huyền đáp - Con người ta đều có kiếp trước, kiếp này và kiếp sau. Đó chính là luân hồi.

Tử Cực lão nhân nói:

- Người có biết rằng nếu vận dụng pháp thuật, pháp bảo thì sẽ nhìn thấy kiếp trước và kiếp sau của mình không?

Lý Huyền cười:

- Cũng chẳng cần pháp thuật cao cường cho lắm, lão thầy bói mù trước cửa chỉ gieo vài đồng tiền là tiên đoán được rồi.

Tử Cực lão nhân lắc đầu:

- Luân hồi mà ta nói không đơn giản vậy đâu... Có một câu hỏi đặt ra ở đây, người ta có thể nhìn thấy luân hồi thật, vậy có thể nhìn thấy luân hồi giả hay không?

Lý Huyền ngẩn người:

- Luân hồi giả là gì?

- Chính là luân hồi do tưởng tượng chủ quan, là luân hồi mà bản thân mình muốn trông thấy. Câu hỏi thứ hai đặt ra là, nếu có thể trông thấy luân hồi giả, thì có thể biến luân hồi giả thành luân hồi thật được không?

Lý Huyền nghiên ngẫm lời lẽ của Tử Cực lão nhân, cảm thấy câu nói chứa đựng những ngụ ý ảo diệu khôn lường, càng nghĩ càng thấy sâu xa, bất giác lộ vẻ vui thích. Tử Cực lão nhân nhận xét:

- Xem ra người cũng lĩnh hội được phần nào rồi đấy. Vậy để ta đặt ra với người câu hỏi thứ ba, nếu luân hồi giả có thể biến thành luân hồi thật, thì có thể làm giả luân hồi của người ta được hay không?

Lý Huyền ngó người, lẩm bẫm:

- Không... không thể nào...

Nó choáng váng trước ý tưởng của Tử Cực lão nhân, ý tưởng ấy vượt xa mọi hình dung của nó, một ý tưởng mà đến thần tiên cũng không thể nào thực hiện nổi.

Làm giả luân hồi của người khác? Rồi lại biến luân hồi giả ấy thành thực? Chẳng hạn, khi hai người đấu với nhau, một người chỉ cần nghĩ: kiếp sau người là con lợn, thế là người kia sẽ biến thành lợn ư? Cho dù người kia sỡ hữu sức mạnh phi phàm, chém tan đất trời chỉ trong một nhát kiếm, mà vẫn có thể bị biến thành một con lợn ăn no đợi ngày làm thịt à? Thế thì còn gọi gì là giao đấu nữa, rõ ràng là gian lận trắng trợn mà. Nhưng phải nói phương pháp này quá ghê gớm. Đụng phải nó, bất kỳ ai cũng chỉ là một con lợn mà thôi!

Như ngủ mê, Lý Huyền máy móc lặp lại:

- Không... không thể nào...

Tử Cực lão nhân bình thản nói:

- Chẳng có gì là không thể. Người vừa đi vào luân hồi giả của ta đấy chứ đâu. Ta đã đem luân hồi của ba mươi sáu kiếp tái hiện cùng một chỗ, vì thế người mới trông thấy nhiều ta như vậy. Ba mươi sáu cũng là cực hạn tưởng tượng của ta.

Lý Huyền lại ngẩn người kinh ngạc. Đầu óc nó bắt đầu rối tinh lên, nhất thời không sao hiểu được trọn vẹn ý nghĩa trong mọi lời nói của lão già. Tử Cực lão nhân thao thao tiếp:

- Chính vì giải đáp được ba câu hỏi này, Quân Thiên Thương mới thi triển được Luân Hồi kiếm, không còn ai xứng là đối thủ nữa. Con người dù mạnh đến đâu cũng không thể kháng cự luân hồi. Hễ Quân Thiên Thương xuất kiếm, thì đối thủ sẽ bị chém văng vào vòng luân hồi do y nghĩ ra. Kiếm thuật như thế, ai mà chống được? Bào y là thiên hạ đệ nhất cũng không có gì phải ngượng mồm.

Mắt Lý Huyền rực sáng:

- Nếu tôi giải đáp được ba câu hỏi này, thì cũng thi triển được Luân Hồi kiếm phải không?

Tử Cực lão nhân lắc lắc đầu:

- Không thể nào. Người không bao giờ cầm được Luân Hồi kiếm.

- Vì sao? - Lý Huyền hỏi giật giọng.

Nó không tin nổi trên đời có việc người khác làm được mà nó không làm được. Tử Cực lão nhân thản nhiên đáp:

- Bởi vì trong mỗi thời đại, chỉ có một người nắm được thượng vị ý thức mà thôi.

Thượng vị ý thức? Là cái gì vậy? Thắc mắc đầy một bụng, Lý Huyền toan hỏi cho rõ ràng, Tử Cực lão nhân bồng vỗ tay:

- Suýt nữa quên, người đến để học, ta lại đi tán nhảm mấy chuyện này.

Lý Huyền sững sốt trở mắt:

- Lão... lão già, chẳng lẽ đây không phải là bài học ư?

Tử Cực lão nhân cười khà khà:

- Bài học? Học gì mà nhẹ nhàng như thế? Lại đây!

Lão đứng dậy, dẫn Lý Huyền đi lại một góc lều. Ở đó có một địa đạo, trong địa đạo có cầu thang lát đá. Hai người lần mò theo bậc thang đi xuống, đi một mạch hơn nửa canh giờ mới hết cầu thang. Dưới chân cầu thang là một cánh cửa đá, cửa đá mở vào một căn phòng nhỏ, trong phòng hoàn toàn không có đồ đạc gì. Tử Cực lão nhân nói:

- Con người người tuy hung hăng ngỗ nghịch, nhưng luôn luôn nghĩ ra những cách độc đáo để giành phần thắng. Cái trò đấu nhân thực là hiểm, tuy rất hoạt kê, nhưng hiệu nghiệm là được rồi. Vì vậy ta tự thiết kế riêng một chương trình để luyện mắt cho người.

Giọng lão hiền hoà, nhưng Lý Huyền cảm thấy đằng sau khuôn mặt râu ria xồm xoàm kia có nét gì quý quái. Tử Cực lão nhân lại tiếp:

- Ta đóng cửa vào, căn phòng sẽ kín bưng. Chỗ này cách mặt đất đến hơn trăm trượng, bốn bề đều là dung nham nóng rãy, người đừng nghĩ đến việc trốn ra làm gì cho mất công. Ta sẽ nhốt người hai mươi ngày. Trong hai mươi ngày này, người muốn làm gì thì làm.

Nói đoạn, lão xoay mình bước ra. Lý Huyền phát hoảng, kêu lên:

- Lão già xấu xa, ở đây trống trơn, ông bào tôi biết làm gì? Nước đâu mà uống? Cơm đâu mà ăn?

Tử Cực lão nhân thản nhiên đáp:

- Đó chính là nội dung bài học - Tử Cực này đã đích thân truyền thụ thì đời nào có chuyện nhẹ nhàng. Nên biết đám thường phò trên kia đều một tay ta đào tạo nhé!

Nói đoạn, bất chấp Lý Huyền kịch Hệt phản đối, lão vẫn đóng sập cửa đá. Tiếng gào thét thê thảm của Lý Huyền vụt lặng tắt, vì đã bị nhốt lại sau bức tường đá nặng nề rồi.

Thụ giáo một mình là thế này đây, không có sao trên trời, không có thế giới huy hoàng mà thú vị trong lòng đỉnh Thái Hạo Thiên Nguyên, không có Trục Nhật Húc Quang chu, thậm chí không có lấy một người bầu bạn. Đúng là đời! Nhiều người số đỏ, mà nhiều người số đen khủng khiếp.

Lý Huyền ủ rũ nhìn xung quanh, lòng càng lúc càng sầu héo. Căn phòng rất bé, chỉ đủ cho nó bước ngang bốn bước, bước dọc sáu bước. Nó ngẩng đầu lên, chiều cao của căn phòng cũng chẳng lấy gì làm khả quan, trần nhà chỉ cách đỉnh đầu nó hơn hai thước mà thôi.

Lão già như bản ghê tởm, dám nhốt ta trong này! Chí ít cũng phải cho vào một chỗ như không gian ban nãy, có sông có núi, có rừng có đồng, còn có cái cây đẹp nhường ấy chứ. Được thế thì dầu bị nhốt đến mấy tháng cũng không sao, chẳng nào cũng có cái ăn cái chơi, còn có ngôi nhà đẹp để thần kỳ trên cây để ở. Sống trong ngôi nhà cây ấy, chưa chùng đêm ngủ giấc mơ cùng đong đầy trăng sao.

Ôi, tính lại mà xem, thực tế nó vẫn đang ở trong cái phòng bé bằng lỗ mũi vùi sâu dưới lòng đất. Lý Huyền thở dài, ngao ngán đến cực điểm. Nhưng nó không nản lòng, mà bắt đầu quan sát kỹ càng, sờ soạng các vách tường xung quanh. Lão già nói đúng, lờng làm bằng đá gàn như nguyên

khối, không nhận ra một kẽ hở nào. Lý Huyền vẫn không buông xuôi, dò dẫm từng tắc trong phòng một lần nữa, rồi lần nữa, cuối cùng ngồi vật xuống đất, không động đậy.

Thôi xong, đúng là bị nhốt thật rồi! Lý Huyền trầm thiết nghĩ. Câu hỏi nó vừa thét với theo Tử Cực lại hiện ra trong đầu: Cơm đâu mà ăn? Nước đâu mà uống? Có ai đưa thực phẩm tới không? Nếu người ta quên đưa thì sao? Nhớ tới A Trường nấu bếp, Lý Huyền cảm thấy khả năng này là rất lớn.

Bỗng nhiên một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong óc nó: không ai đưa cơm nước đến cả. Bởi vì lão già thối tha đã nói, đây chính là nội dung bài học. Lẽ nào lão bắt nó phải tự tìm đồ ăn? Không thể nào! Trong căn phòng mắt muỗi sâu tím dưới lòng đất, kiếm đâu ra thức ăn? Nếu không có mấy bức tường đá này, chưa chùng còn có thể mót được chút rêu... Ngược nhìn bốn mặt tường khô khốc, nó gạt ngay ý nghĩ đó đi.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, một loạt ý nghĩ khác lại ùn ùn kéo đến theo, đua nhau quấy nhiễu khiến đầu óc Lý Huyền rối loạn, lòng phiền muộn vô cùng.

Tử Cực lão nhân thư nhàn ngồi trên chiếc chõng tre nát, lại nhắm mắt vào.

Rất ít người biết chiếc chõng tre nát ấy là Tiên Du duệ (18), một báu vật hiếm có trên đời. Phải ngồi trên Tiên Du duệ, Tử Cực lão nhân mới có thể tưởng tượng ra được ba mươi sáu kiếp luân hồi.

Ba mươi sáu kiếp ấy không phải là giả tạo, bởi vì mỗi kiếp đều đang hoạt động thật. Mỗi kiếp mở ra một vùng trời, mang lại cho lão một kinh nghiệm sống khác nhau. Mà tất cả, đều giúp lão tiếp xúc được với bản chất của thế giới này. Có lẽ còn giúp lão thực hiện được nguyện vọng ấy...

Thôi, không phải nghĩ nhiều, mau tiên hành đi... Hơn ba mươi Tử Cực lão nhân lại bắt đầu lảng xảng bận rộn.

Phải rồi... xem xem Lý Huyền đang làm gì nào...

Căn phòng nhỏ tẹo dưới lòng đất lạnh ngắt như tờ, không gian tịch mịch, thực đúng là một cực hình đối với con người hoạt bát hiếu động như Lý Huyền. Nó gào thét la lối, hát hò nhảy nhót, nhưng về sau, nó nhận ra hành động của mình thật vô nghĩa, bởi vì hễ nó dừng lại thì sự yên ắng lại từ bốn bề bò ra, bao vây nó, kéo theo áp lực nặng nề muốn đè nghiêng nó xuống nền đá.

Cảm giác bài hoại dần dần xâm chiếm, ăn mòn Lý Huyền. Cuối cùng, nó mệt đến nỗi nằm ẹp ra sàn nhà, không nhúc nhích nổi. Nó ngửa đầu nhìn những bức tường đen xám, bỗng nhiên phát hiện ra một điều kỳ lạ.

Tại sao trong phòng sáng mãi như vậy?

Không có đèn. Không có nến. Lý Huyền sờ thử lên tường, lạnh cứng, xám xịt, hoàn toàn không phát quang, vậy ánh sáng bắt nguồn từ đâu? Lại quá đi thôi!

Bản khoản này không ở lâu trong đầu Lý Huyền. Từ khi vào Ma Vân thư viện, nó đã gặp nhiều chuyện quái gò rồi, nhiều đến nỗi không buồn đi sâu tìm hiểu nữa. Việc nó muốn làm nhất bây giờ là rời khỏi đây, trở lại với thế giới khởi sắc trên kia. Nó ghét ở một nơi mình không quen thuộc chút nào.

Nhưng nó chỉ là một kẻ bình thường không thông võ công đạo pháp, tuy Đối Nhân thần công của nó vào hàng vô địch thiên hạ thật đây, nhưng tường không có mắt, thần công của nó thi triển được với ai?

Lý Huyền trải qua ngày đầu tiên trong bồn chồn lo lắng.

Ngày thứ hai, Lý Huyền vẫn lo lắng bồn chồn, có điều nó đã học được cách tự điều tiết, chẳng nào cũng chẳng biết làm gì, nó bèn hát, lộn nhào, giở đủ mọi trò có thể nghĩ ra. Cứ thế đến ngày thứ ba, thứ tư... Lý Huyền lại phát hiện ra một điều lạ lùng khác. Nó không hề đói, cũng không có nhu cầu chế tạo A La thần lôi. Căn phòng bé bằng mắt muỗi này đúng là một nơi thần kỳ, tựa hồ cắt giảm được cả nhu cầu và đòi hỏi, tựa hồ không phải nó đang sống, mà chỉ đang tồn tại thôi.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Trò Nèo Hư Vô Đường Với Vợ

Ngày thứ năm, ngày thứ sáu...

N

Ngày thứ bảy, ngày thứ tám...

Mãi cho đến ngày thứ mười hai, Lý Huyền mới yên lặng lại, bởi vì tất cả những hành động có thể nghĩ ra, nó đã thực hiện đến trăm lần có lẽ, kể cả đấu mắt với bức tường. Nó vẽ hai con mắt lên đây, ngồi thi với chúng, lẽ tất nhiên là thua trắng. Nhưng mục đích chỉ là giết thời gian, nên thắng thua đều vô nghĩa như nhau cả.

Ngày thứ mười hai, Lý Huyền không bối rối ra việc mà làm, đành ngồi trong góc phòng, bắt đầu nghĩ lan man, bởi ngoài ngắm nghĩ, nó chẳng biết làm gì khác. Thoạt tiên, đầu óc nó rối loạn, cũng không xác định cụ thể nên nghĩ theo hướng nào, nó chỉ gắng sức nghĩ, nghĩ mãi nghĩ mãi, nghĩ suốt bày ngày. Dần dần, Lý Huyền phát hiện ra những điều rối như tơ trong đầu mình đã giảm bớt, tựa hồ sau bao nhiêu ngày nghĩ ngợi, rác rưởi ngạp óc đã được xử lý, ý tưởng được xếp sắp theo từng loại, không còn hỗn độn như trước đây nữa. Nó ngạc nhiên nhận thấy luồng tư duy cũng trở nên mạch lạc, thôi mơ hồ nhộn nhạo, luôn tuần tự suy xét mọi việc từ đầu đến cuối.

Lý Huyền hồi tưởng những chuyện đã xảy ra, nhớ lại quãng thời gian trước khi bước vào Ma vân thư viện. Đồng thời, nó xâu chuỗi quan hệ giữa

chúng, phân tích nguyên nhân hậu quả, rồi bỗng phát giác mình đã thông tỏ rất nhiều điều. Lý Huyền xưa kia sống bừa bãi, vô mục đích, được chăng hay chớ, nhưng sau ngần ấy ngày ngâm nghĩ kỹ càng, nó kinh ngạc đi đến kết luận: thì ra Lý Huyền hồi ấy là một đại nhân vật rất gớm ghê!

Thử nghĩ mà xem: Ai thi đỗ vào Ma Vân thư viện một cách dễ dàng đến thế? Ai chỉ dựa vào vài câu nói là khiến một kẻ hèn nhát nhu nhược vượt qua được bài sát hạch tàn khốc nhường kia? Ai không hề thất bại trước màn liên thủ của Tuyết An thượng nhân và Đại Nhật Chí tôn già? Ai đối địch được với bao nhiêu đệ tử của Ma Vân thư viện mà không hề yếu thế? (Nó quên bẵng Thạch Tử Ngưng). Ai giữ vững được vị trí đại sư huynh ở Ma Vân thư viện? (Chắc chỉ riêng nó tin điều ấy)

Lý Huyền cảm thấy sảng khoái lạc quan, nhưng liền đó lại thắc mắc: vì sao vẫn còn bao nhiêu người khăng khăng đối địch với nó, khăng khăng tỏ ra khinh thường một nhân vật lỗi lạc thế này?

Và nó lại chìm vào suy tư...

Mãi tới ngày thứ hai mươi, Lý Huyền vẫn chưa lý giải được thắc mắc. Bởi vậy khi Tử Cực lão nhân đến mở cửa đưa nó về, điểm nổi bật nhất mà lão trông thấy là hai con mắt hoang mang đến cực điểm. Lão nhìn từ đầu đến chân Lý Huyền:

- Người hiểu ra chưa?

Lý Huyền ngớ ngẩn hỏi:

- Hiểu gì cơ?

Tử Cực lão nhân cười:

- Lẽ nào người vẫn chưa nhận ra chỗ ảo diệu của căn phòng?

Lý Huyền hừ mũi:

- Ai thèm bận tâm tới việc đó! Căn phòng là luân hồi do ông tạo ra chứ có gì đâu? Lão già xấu xa, tôi vẫn chưa tính sổ với ông đấy, tại sao tôi chưa ưng thuận mà ông đã làm tôi rối loạn luân hồi, ông không sợ Đối Nhân thần công ư?

Tử Cực lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao người nhận ra được?

Lý Huyền đắc ý cười ha hả:

- Là vì mọi thứ quá giả tạo! Thứ nhất, căn phòng không đèn đóm mà lại sáng trưng như thế, rất bất bình thường. Thứ hai, tôi ở đây quá lâu mà không hề thấy đói. Thứ ba, trong không gian hoàn toàn kín mít, không ánh nắng, không đồng hồ cát, mà tôi vẫn xác định được thời gian, chẳng phải quá ư quái gỡ hay sao? Huống hồ những lời lúc trước của ông đầy rẫy sơ hở khiến tôi sinh nghi, mà sơ hở ấy lại xấu chuỗi được cả ba điểm bất thường ở trên. Lão già, ông tưởng tôi ngu ngốc lắm à?

Tử Cực lão nhân nhìn Lý Huyền, nghe những lời ría rói của nó mà phát tóc. Chợt lão bật cười khà khà, chòm râu dài rung rung theo tiếng cười, cho thấy lão hết sức vui vẻ:

- Tốt, tối! Đệ tử do đích thân ta tuyển chọn quả nhiên không khiến ta thất vọng. Đã vậy, người còn băn khoăn nỗi gì?

Hàng mày giãn ra đắc ý của Lý Huyền lập tức nhăn lại:

- Đến ông cũng khen tôi thông minh. Từ ngày vào Ma Vân thư viện tới giờ, mỗi việc tôi làm đều đủ khiến trời long đất lở. Đối kháng Tuyệt Ấn thượng nhân, đánh bại Ngọc Đỉnh Xích Tiên long, giữ được ghế đại sư huynh... những việc ấy chẳng phải rất khó khăn đối với người khác ư? Thế

thì tại sao vẫn còn bao nhiêu kẻ coi thường tôi? Lẽ nào tôi chưa phải thiên tài? Lẽ nào tôi không đáng cho họ sùng bái?

Khuôn mặt đương hào hứng của Tử Cực lão nhân lập tức xụi xuống. Lão vốn tóc trắng da căng, tinh thần quắc thước, ngờ đâu nghe xong thắc mắc của Lý Huyền, trông lão già sòm hăn đi. Lý Huyền túm lấy lão, cất vấn:

- Ông bảo cho tôi biết, rốt cục là tại sao?

Nó gồng sức lắc thật mạnh. Tử Cực lão nhân y như phải bồng, luồng cuống trèo lên Tiên Du duệ, đột ngột tái tạo ba mươi sáu luân hồi, tức thì túp lều tranh ngập chộp ngập nắng, cái cây khổng lồ bí hiểm lắc lư hiện ra, kéo theo rừng núi thảo nguyên trái dài tím tắp. Chỉ khác là lần này các luân hồi không còn đón chào Lý Huyền nữa. Bùng một tiếng, nó bị đẩy tuốt ra ngoài. Lực đẩy quá mạnh, Lý Huyền mất tự chủ lăn lông lốc xuống núi, ngã đến sừng tím mặt mày.

Nhưng nó vẫn chưa hiểu, thực sự không hiểu! Nó ngơ ngơ ngác ngác, khổ sở suy nghĩ. Đã mất bảy ngày trời mà không ra vấn đề, e rằng cả đời cũng không sao phá giải được nghi hoặc nữa. Cuộc sống của nó sẽ mãi lún sâu trong bản khoản thắc mắc, mỗi manh mối giúp nó hé mở đều có thể trở thành ngọn cỏ cứu sinh.

Bất chợt, một bóng tím sáng lên. Thân hình thon cao đỉnh đạc của Thạch Tử Ngưng hiện ra trước mặt Lý Huyền. Trên tay cô ta cầm một thanh kiếm, kiếm cũng thon dài như cặp chân chú nhân. Đôi mắt lạnh lẽo chứa đầy sát khí, nhìn chằm chặp Lý Huyền. Trông qua là biết, Thạch Tử Ngưng đã chuẩn bị đầy đủ để giành bằng được chiếc ghế đại sư huynh. Nhưng Lý Huyền có vẻ không bận tâm đến thanh kiếm, nó bước thẳng tới, chân thành nhìn vào mắt Thạch Tử Ngưng, hỏi:

- Người có thể bảo cho ta biết, một người như ta: đường hoàng đối mặt với màn liên thú của Tuyết Ẩn thượng nhân và Đại Nhật Ghi tôn giá, đánh bại Ngọc Đình Xích Tiên long, ngồi vững vàng trên địa vị đại sư huynh giữa vòng vây cường địch, dễ dàng phá giải câu đố của Tử Cực lão nhân, vì sao không được sùng bái như một thiên tài bậc nhất trần đời, ngược lại còn bị bao nhiêu kẻ khinh khi, coi là lưu manh vô lại, cho rằng không đủ chân tài thực học?

Thạch Tử Ngưng bỗng biến sắc mặt, câu hỏi của Lý Huyền khiến cô ta bất giác nín thở. Sát khí tan biến, kiếm thép rút lui. Thắc mắc thiết tha của Lý Huyền khiến nó khẩn khoản bước tới gần hơn. Thạch Tử Ngưng xưa nay điềm tĩnh ngạo mạn là thế, tự nhiên nhón nhác kêu lên:

- Đứng... đứng lại gần ta!

Rồi bỏ mặc Lý Huyền đứng lại với vẻ sững sốt, Thạch Tử Ngưng hốt hoảng chạy biến đi đằng nào.

Tại sao? Không trả lời được câu hỏi của ta thì thôi, tại sao phải chạy? Mà chạy thì cũng chạy cho từ tế đường hoàng, việc gì phải gấp gáp? Chân ríu cả vào nhau thế kia! Lý Huyền bối rối tiến tới người thứ hai, ấy là Phong Thường Thanh. Tất nhiên Lý Huyền không hi vọng Thường Thanh đủ sức giải đáp thắc mắc của mình, nhưng thẳng này đã nhận ơn huệ trời biển của nó, nhất định sẽ tận tình nghe nó giải bày thắc mắc, rồi cùng nó thở than bùi ngủi. Nhưng Phong Thường Thanh hiển nhiên đã nghe ngọn ngành cuộc đối thoại giữa Lý Huyền và Thạch Tử Ngưng. Chẳng đợi Lý Huyền lại gần, nó đã rú thẳm rồi ngắt lịm đi.

Làm gì mà phản ứng... dữ dội quá thế?

Bởi vậy, khi trông thấy người thứ ba, Lý Huyền quyết định bất kể ra sao cũng không để người đó tẩu thoát. Nó dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai để tóm lấy hai tay họ, chuẩn bị bộc bạch tâm tư của mình.

Ồi cha! Sao hai bàn tay lại mềm mại, cầm nắm dễ chịu thế này?

Người nọ bật kêu, tiếng kêu vang lên thánh thót đến nỗi khiến đầu óc Lý Huyền mơ màng, tưởng đâu mình vừa rơi vào một đồng tuyết êm êm mát rượi, còn bốn bề là một thế giới long lanh:

- Người làm gì vậy?

Lý Huyền giật bản mình, ngẩng đầu lên. Ở trong mật thất lâu quá nên tâm trí nó hơi lơ mơ, việc trầm tư mặc tưởng quá độ cũng khiến nó chậm chạp hơn bình thường, nhưng vừa nhận ra người trước mặt, nó choàng tỉnh.

Bất kể lúc nào, trông Tô Do Liên cũng như một tia sáng, một tia sáng toả ra từ tuyết.

Ấy là thứ ánh sáng dịu dàng vô hạn, thanh tao vô hạn, êm đềm tột cùng, toả rạng một cách hiền hoà hết như sự từ bi do thần linh ban xuống. Khẽ khàng, nhẹ nhàng như tuyết rơi... Trên đời này có gì quýên rũ hơn tuyết? Ai cưỡng nổi tuyết một nụ cười?

Làn da của Tô Do Liên vốn đã mịn màng êm ái, giờ còn phơn phớt hồng khiến cô bé đẹp hơn gấp bội. Ánh hồng phát biến vẻ thẹn thùng thành diễm lệ, biến nét kiều mị thành mê hồn, Tô Do Liên không còn là tuyết - đẹp nhưng băng giá - nữa, mà đã biến thành một mỹ nhân nồng nàn của trần gian. Lý Huyền rạo rức như thiêu như đốt trước hơi thở thơm tho của cô bé, miệng đã há ra định nói, nhưng tim đập dữ dội, không sao thôi được nên lời.

Trang giai nhân tuyệt sắc này đủ sức khiến nước nghiêng thành đổ, một Lý Huyền nhỏ nhoi như nó làm sao tránh được liêu xiêu?

Tô Do Liên nhìn bộ dạng ngơ ngẩn, muốn nói mà không thành tiếng của Lý Huyền, bất giác bật cười.

Hôm tụ tập ở Thái Hạo Thiên Nguyên dinh, Lý Huyền đã từng trông thấy cô bé cười. Hôm ấy nó ở cách cô khá xa, lại cùng chia sẻ nét cười với các bạn đồng học, vậy mà vẫn ù tai thót tim, huống hồ bây giờ hai người đứng sát nhau, nụ cười rạng ngời ngay trước mắt, bảo Lý Huyền làm sao chịu đựng nổi?

Nó khuyu xuống, ngắt xiui đi, máu cam dây khắp mình.

Khi tỉnh lại, Lý Huyền cảm thấy toàn thân lạnh lạnh. Nhưng lạnh một chút cũng tốt, tỉnh táo nhanh hơn. Liên đó nó ngạc nhiên nhận ra mình đang ở đẳng hậu sơn Chung Nam. Xung quanh mây mù bảng lảng, bản thân nó nằm ngay trên miệng vực. Đúng lúc ấy, Lý Huyền nghe thấy một giọng nói êm ái vang lên:

- Chàng thân yêu ơi, tỉnh rồi đây à?

Chàng thân... thân yêu?

Lý Huyền giật thót, suýt nữa lăn tòm xuống vực, tan xương nát thịt không sao cứu chữa được nữa. Nó gắng nhồm dậy, nhồm tới hơn hai thước thì phải dùng cả tay mới đứng hẳn lên được.

Tô Do Liên đang ngồi quỳ bên cạnh, trông thanh tao như một đụn tuyết, dịu dàng nhìn nó. Ánh mắt cô khiến Lý Huyền mất tự nhiên, hết sức mất tự nhiên. Bởi ánh mắt ấy chứa đựng một nét lạ lẫm đối với Lý Huyền. Nó dinh dính, hút Lý Huyền lại chặt đến nỗi không sao dứt ra được.

Tô Do Liên nhẹ nhàng chìa tay, bàn tay trắng nõn vươn về phía Lý Huyền, lớp sa mòng phủ trên cánh tay cô bé hơi co lên, để lộ làn da tươi tắn nuột nà. Lý Huyền giật mình đánh thối, nhảy phắt ra sau, hốt hoảng hỏi:

- Cô... cô định làm gì?

Một kẻ không sợ trời không sợ đất như Lý Huyền mà lại đi sợ một cô con gái yêu kiều, vài hôm trước mà kể cho Lý Huyền nghe chuyện này, nó phải cười đến vỡ bụng, không buồn để tâm. Nhưng bây giờ, nó không dám nghi ngờ câu chuyện ấy chút nào cả, trong đầu nó vang vọng bốn chữ: hồng nhan họa thủy, hồng nhan họa thủy!

Tô Do Liên vẫn tươi cười, tuyết vốn lạnh băng, tuy đẹp tuyệt vời nhưng không khỏi khiến người ta phải co ro tránh xa. Bình thường, khi Tô Do Liên yếu điệu đứng yên, dáng vẻ cô cao quý đến mức bất khả xâm phạm, hệt như núi tuyết chói chang tích tụ trên đỉnh trời ngàn năm, nhưng lúc này trông cô hoàn toàn gần gũi, vẫn kiều diễm như thế nhưng vẻ giá băng đã tiêu tan, hệt như tuyết ủ trên cung trăng được gió thổi đưa xuống phàm trần, mọi nét cao xa đều lặn đi, chỉ mang ánh rạng rỡ đến gõ khẽ vào song cửa trong mơ của người đời.

Lý trí mách bảo Lý Huyền phải mau mau rời khỏi đây, đừng dại mà nấn ná, nấn ná nữa là nhất định sẽ sa lầy. Nhưng cảm tính lại khích lệ nó tiến tới, buông thả bản thân, tự nguyện trở thành tù nhân của người đẹp. Tim đập thình thịch mỗi lúc một mạnh, lâu lắm Lý Huyền mới đưa mắt đi nơi khác được, gượng cười bảo:

Chúng ta về trường thôi. Cô phải biết là đệ tử của thư viện không được tự do ra vào đâu.

Nụ cười của Tô Do Liên rạng rỡ như mây màu tan trong tuyết:

Chúng ta không thể về được, bởi chàng sẽ cầu hôn thiếp ở đây!

Lý Huyền gần như nháy dựng lên.

Cầu... cầu hôn tại sao bỗng dừng sự việc lại tiến triển đến mức này? Hoang đường quá đi! Tuy nó mê mẩn Do Liên gần chết, nhưng nghiệp lớn chưa thành, chuyện riêng đáng chi? Nó không hề chuẩn bị tâm lý để cưới vợ.

Tô Do Liên khoanh đôi tay nồn nà trước ngực, mắt khép hờ, cả người toát lên vẻ nhu hòa khôn tả. Cô dịu dàng nói:

Ở quê nhà thiếp, thiếu nữ mà để người ta nắm tay là coi như đã nhận lời cầu hôn rồi. Sau đó, tân lang sẽ phải vượt qua bảy bài thử thách mới được quỳ xuống trước mặt tân nương, dâng tặng nàng vòng hoa se tơ kết tóc. Từ đó hai người sẽ bầu bạn với nhau, đời đời kiếp kiếp không chia lìa nữa - Đôi mắt long lanh dõi vào mặt Lý Huyền - Bảy bài thử thách càng gian nan, càng chứng tỏ tấm lòng son sắt của chàng trai đối với cô gái. Lang quân của thiếp nhất định phải là một đấng anh hùng cái thế, phải có khả năng hàng long phục phượng, phải có quyền phép xuống đất lên trời. Đó là nguyên nhân thiếp mang chàng ra đây.

Lý Huyền thấy lòng nổi lên một linh cảm rùng rợn. Tô Do Liên trở ngón tay xuống cái đầm dưới đáy vực:

Nghe nói nơi đây có nuôi một con rồng độc, lang quân của thiếp nhất định phải có gan nhảy xuống đầm, hàng phục được con rồng đó.

Lý Huyền muốn ngắt lịm đi.

Trời đất ơi! Cô ta muốn mình nhảy xuống đầm rồng. Mới đứng trên miệng vực ngó nhìn, Lý Huyền đã đủ thấm thía sự thù địch kinh người của bóng đen nằm lẩn dưới đáy. Giờ còn bắt nó nhảy xuống? Hàng phục độc long? Nó chi còn nước chết thẳng cẳng. Lý Huyền gào lên:

Không, ta không làm đâu!

Tô Do Liên lặng lẽ nhìn nó, đôi mắt đẹp tuyệt vời lộ vẻ thất vọng khôn tả, thế giới bỗng như tăm tối hẳn đi. Lòng nhói nhói đau, Lý Huyền xấu hổ gãi đầu, luống cuống biện bạch:

Không phải ta không nhận lời, chỉ là...

Tô Do Liên nhẹ nhàng tiến lại, hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ người cô khiến Lý Huyền mê mẩn. Cô bé dịu dàng:

Thiếp biết lang quân của thiếp nhất định là một bậc anh hùng cái thế, chàng chỉ thiếu chút ít dũng khí thôi. Thiếp... thiếp sẽ giúp chàng.

Cô bước đến bên miệng vực. Chỗ này bám đầy rêu, gió mát hiu hiu thổi, trông Tô Do Liên éo lá như thế sẽ bị gió cuốn bay xuống vực bất cứ lúc nào. Lý Huyền sợ cô trượt chân, bèn vội vàng giơ tay ra kéo, nhưng nó quên mất rằng đầu óc mình còn chưa minh mẫn hẳn, phóng người tới trước hơi mạnh nên mất đà. Nó đang định ghì chân lại thì lãnh ngay một cú đập nhẹ nhàng, êm ái, chan chứa nhu tình vào hông, thân hình tức thì bắn tung ra khoảng không, chân tay chới với rơi tòm xuống đầm nước.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THU VIỆN

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Núi Sâu Đầm Lớn Rừng Rắn Ngụ

Đầu óc Lý Huyền trống rỗng, cương quyết không tin mọi việc đang xảy ra.

Đ

Thân hình nó soi bóng xuống mặt nước xanh, trông y như con chim đang rúc đầu vào lưới.

Tùm một tiếng, nó rơi tuột vào đầm, nước bắn lên tung tóe, bọt cuốn theo thân thể nó lao sâu hơn xuống lòng đầm.

Đúng lúc Lý Huyền tiếp xúc với mặt nước, đáy đầm bỗng chuyển màu đen kịt, màu đen báo hiệu một cơn dông sắp tràn về. Lý Huyền thấy ruột gan thắt lại, một chiếc lưới vô hình từ bốn phương tám hướng siết dần vào, vây chặt lấy nó. Bao nhiêu sức mạnh đang từ từ rút khỏi thân thể, chỉ bỏ lại cho nó cái xác không.

Đầu óc bị giằng xé trong cơn sợ hãi, Lý Huyền vô thức quấy đạp lung tung, nhưng nó kinh hoàng nhận ra rằng bất kể quấy đạp thế nào, tay chân mình cố cũng không hề động đậy. Nhìn đáy nước sâu, nổi khiếp đảm từ từ lan tỏa, bao vây Lý Huyền. Đó là nổi khiếp đảm khi gặp kẻ tử thù mà hoàn toàn không thể kháng cự được.

Thân thể nó như lá rơi trong trời thu, chầm chậm trôi lên theo lực đẩy của dòng nước, cho tới khi oạt một tiếng, nước tách ra. Bấy giờ nổi kinh hoàng trong Lý Huyền mới vội bứt, nó thở hồng hộc, không rảnh trí nghĩ ngợi gì được.

Rồi nó rưng rờ phát hiện, một cái bóng đen khổng lồ đang từ đáy đầm lừ lừ nổi lên. Bóng đen nhích tới gần bao nhiêu, nỗi sợ hãi lại khoét sâu vào lòng Lý Huyền bấy nhiêu.

Bóng đen nổi rất thong thả, bởi nó biết không một sinh vật nào đủ tài đủ gan chạy thoát trong nỗi sợ hãi vô biên này!

Lý Huyền thót tim, cảm nhận được nguồn sức mạnh to lớn tỏa ra từ đối thủ, mạnh đến nỗi xem chừng đủ sức lộn ngược đầm nước, thậm chí có thể lật nghiêng cả dãy Chung Nam.

Trời ơi, vì sao bóng đen lại cố thủ trong cái đầm tí tẹo này? Cứ như thế nó cố ý đối địch với Lý Huyền vậy. Rốt cục nó là giống gì?

Thình lình, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai Lý Huyền: "Nó là long vương An Nã Già La, nguyên là thần thú ở Đông hải, cai quản Tam Tiên sơn. Hai mươi năm trước nó nghe Tứ Cực long vương lung lạc nên động lòng phạm, cùng xuống gây họa cho nhân gian. Tứ Cực long vương bị Quân Thiên Thương chém văng vào vòng luân hồi, còn An Nã Già La bị Tứ Cực lão nhân trừng phạt bằng cách cấm cố dưới đầm sâu đặng hậu sơn. Độc long trong đầm là con của nó."

Lý Huyền nhận ngay ra giọng nói, chính cái giọng đã chỉ cho nó cách phá Linh Tê kiếm của chị em họ Thôi. Một lần nữa, vào thời khắc then chốt, giọng nói lại vang lên, chắc hẳn muốn mách nước điều quan trọng nào đây. Lý Huyền nôn nóng đợi, mong sao được nghe cụ thể cách đánh bại An Nã Già La, nhưng giọng nói đã tắt ngấm, không hướng dẫn gì thêm nữa.

Không hướng dẫn, phải chăng ngụ ý là với sức Lý Huyền, bất kể làm thế nào cũng không thể thắng được An Nã Già La? Mà cái con rồng đen này, chẳng hiểu có thâm thù đại hận gì với Lý Huyền, cố ý khiến thằng bé chết đuối vì kinh sợ, muốn bỏ chạy cũng không chạy được.

Đợi chết... đó là việc mà không đời nào Lý Huyền cúi đầu cam chịu.

Trời già khốn kiếp, nếu không phải Thần Hoa các đã bị dọn sạch sẽ, Lý Huyền đã vớ bừa lấy vài món pháp bảo, lúc này hóa thân thành chớp, nhún một cái phóng đi ba ngàn dặm, còn sợ gì rồng rắn nào? Số mệnh ơi, mi thật bất công!

Nước đầm đen kịt bắt đầu cuộn trào, kéo lên từ đáy đầm một cảm giác căng thẳng tê liệt. Mây trên cao hạ thấp xuống mặt nước như đe dọa, tụ lại dày đặc như trên đỉnh Chung Nam. Tuy không nhìn thấy gì, Lý Huyền vẫn cảm nhận được đôi mắt to tướng đang lạnh lùng nhìn mình không xa bên dưới.

Đôi mắt chứa đầy oán ghét, thống hận và phẫn nộ. Kiểu phẫn nộ của một đấng vương giả khi chứng kiến cảnh tên tù nhân đê tiện giẫm đạp lên mũ miện của mình. Kiểu phẫn nộ đủ để xé tan núi non, giẫm nát đất bằng trong biển máu.

Những lời nói bí ẩn lúc trước văng vẳng trong óc Lý Huyền, nó muốn mách bảo điều gì nhỉ? Lý Huyền nên sử dụng thông tin ấy ra sao đây?

Hai nhánh sừng rồng to tướng từ từ nhô lên khỏi mặt nước. Hai con mắt xuất hiện rất gần Lý Huyền, cái đầu khổng lồ ngạo nghễ vươn cao, cơn thịnh nộ tích tụ đã lâu sắp sửa bùng phát trong không gian âm u tăm tối. Lý Huyền chẳng dám trù trừ đợi tiếp nữa, buột miệng thét lớn:

- An Nã Già La, không được vô lễ!

Tiếng thét khiến long vương chững lại, đôi mắt mở to thoáng một tia nghi hoặc. Hiên nhiên nó bất ngờ vì Lý Huyền lại biết tên mình. Số người quen nó trên đời không quá hai bàn tay, mà người nào cũng danh tiếng lẫy lừng, chẳng phải hạng oắt con chưa ráo máu đầu thế kia.

Loài rồng vốn không cho phép phạm nhân nắm được tên mình, bởi chúng thường tự đề cao, chúa ghét bị con người thét gọi. Chỉ có người nào quyền năng phi phạm mới tìm biết được tên loài rồng, và đó cũng thường là người đủ sức mạnh để sai khiến chế ngự chúng. Nhưng Lý Huyền tuyệt nhiên không thuộc đẳng cấp phi phạm ấy. Từ thân thể nó, An Nã Già La đánh hơi thấy mùi vị ghê tởm của bọn yêu long.

Yêu long là phản đồ, là mối sỉ nhục của loài rồng. Để một kẻ phạm trần có mùi yêu long giấm lên đầu lên cổ là sự nhục nhã đối với An Nã Già La long vương cao quý. Bởi thế, An Nã Già La mới phải gác giấc ngủ trưa, đích thân lên thu thập thẳng rãnh đáng ghét này.

Và mọi chuyện sẽ đúng như thế nếu thẳng rãnh không hô tên nó.

Phải hỏi han cận kề đã.

An Nã Già La kiêu ngạo ngẩng cao đầu, giọng nói ầm ầm làm rung chuyển cả phần hậu sơn Chung Nam:

Con người, vì sao ngươi biết pháp danh của ta?

Thấy An Nã Già La ngừng tấn công, Lý Huyền mừng hóm. Chẳng lẽ rồng đen dị ứng với cái tên này? Lý Huyền suy nghĩ nhanh như chớp, rồi toét miệng cười. Nụ cười quả có uy lực vô song. Vừa cười được, nó liền cảm thấy bao mối kinh hãi rùng rợn lấy mình tan biến gần hết, tức thì quả quyết khôi phục lại dáng vẻ bất cần ngạo nghễ ngày thường, cười hì hì bảo:

Ta không những biết tên ngươi, mà còn biết ngươi đang chịu phạt. Bởi chính Từ Cực lão nhân phái ta đến phạt ngươi!

An Nã Già La gầm lên khiến trời rung đất chuyển:

Không đời nào! Tử Cực gia gia không bao giờ làm thế người biết ta ghét mùi này. An Nã Già La cao quý không thể chịu đựng nổi mùi yêu long.

Yêu long? Ta đường đường là một con người, tại sao tự nhiên biến thành yêu long? Con rồng dờ hơi bị giam cầm trời buộc quá lâu, đầu óc mố meo bám rỉ rồi hay sao? Không, không phải! Chắc hẳn nói chuyện với rồng thì nên tư duy theo cách của rồng. "Yêu long" theo ngôn ngữ của nó ắt là tương đương "yêu nhân" theo ngôn ngữ của người. Ôi, nó bảo mình là yêu nhân? Thế chẳng phải lăng mạ ta sao? Lý Huyền ta đường hoàng chính trực, độ lượng bao dung, cứu người không biết chán, dạy người không biết mệt, làm sao biến thành yêu nhân cho được? Phải trị con rồng này một trận mới xong! Nghĩ đoạn, thẳng bé cười gằn:

Ý của Tử Cực lão nhân chính là thế đó. Chịu phạt mà khiến người hài lòng thoải mái thì còn gọi là chịu phạt nữa không?

Tia phẫn nộ trong đôi mắt to của An Nã Già La bỗng u ám hẳn đi, thay vào đó là cơn ai oán tủi hờn thương tổn. Tiếng gầm rít của nó cũng không còn uy nghiêm nữa, mà đã nhuốm thốn thức vì bị khinh khi:

Tử Cực gia gia không thể đối xử với ta như vậy được. Ta là một con rồng cao quý, tự trọng. Gia gia cũng từng nói...

Chứng kiến khí thế của An Nã Già La hoàn toàn suy sụp, Lý Huyền vui như mở cờ trong bụng, có thứ rồng dễ bắt nạt thế này mà không bắt nạt thì thực là sỉ nhục trí tuệ của bản thân. Nó bèn tỏ vẻ hống hách, ngạo mạn nói:

Bây giờ ta sẽ ngồi lên đầu người, người đưa ta ra khỏi đầm nước. Nhớ bay cẩn thận, nghe chưa?

Nó nhấn mạnh vào mấy từ cuối. An Nã Già La gắng sức cao độ để kìm nén cơn lôi đình của mình, ngoan ngoãn hạ thấp cái đầu theo định mệnh là

rất cao quý và bản thân nó cũng nhận thấy vô cùng cao quý. Lý Huyền chẳng hề khách khí, giẫm bệt xuống mũi nó, đập thẳng vào mắt nó, rồi nhảy phốc lên trán ngài. An Nã Già La không kiềm chế nổi, gầm lên cuồng nộ:

Người...

Lý Huyền thất kinh, vội gầm to hơn đáp trả:

Người định làm gì?

Một người một rồng trùng trùng đôi mắt, hăn học nhìn nhau. Đã nói đến đấu mắt thì Lý Huyền là ngoại hạng. Cho dù nó đang miệng hùm gan sứa, sợ hãi gần chết, nhưng đôi mắt vẫn sáng quắc có thần, chứa đầy khí độ oai nghiêm.

Cơ thịnh nộ trong mắt An Nã Già La dần dần giảm bớt, rồi nó ôn tồn quấy đuôi, khuấy nước đầm loang sóng, hiển nhiên tâm trạng rất buồn khổ. Nhưng nghĩ đến uy thế của Tử Cực gia gia, nó đành thở dài, giận dỗi đáp:

Được thôi, chúng ta đi!

Lý Huyền trở lên miệng vực:

Thấy người lép vế đủ rồi, ta cũng không giày vò thêm nữa. Đưa ta đến miệng vực là được.

Thân hình khổng lồ của An Nã Già La bỗng khựng lại, một cơn chấn động dữ dội tỏa ra từ đầu nó, chỉ tích tắc đã truyền đi khắp thân thể. Đầm nước cũng bị ảnh hưởng bởi lửa giận của long vương, bỗng chốc sôi lên ùng ục. Lý Huyền kinh ngạc hỏi:

Sao thế?

An Nã Già La hát mạnh đầu, quãng Lý Huyền lên không trung, tiếng gầm như sấm nổ vang vọng khắp trời:

Ta không chịu nổi! Ta thật không chịu nổi thứ yêu long bản thủ như chớp âm hiểm như người. Người ngồi trên mái đầu thiêng liêng, giẫm lên sống mũi thần thánh, đập thẳng vào đôi mắt rừng rực ngạo khí của ta, ta đều cắn răng nhẫn nhịn. Nhưng người lại bắt ta leo núi, bắt ta mạo hiểm với nỗi thống khổ bị thiên lôi giáng sét Ta chịu không nổi! Thật chịu không nổi.

Con rồng điên cuồng lồng lộn trong đầm nước. Nước đầm bị sức mạnh vô song của nó khuấy đảo, tức thì phụt cao đến hơn một trượng. Lý Huyền hoảng hồn, người còn lơ lửng giữa thinh không đã vội vàng dùng hết sức bình sinh quơ lấy một dây leo già đang rũ xuống dọc vách đá, luống cuống trèo lên.

Bên dưới, đầm nước vẫn cuộn ùng ục như sôi. Lý Huyền quyết định không để tâm đến nữa, nhưng cầm lòng không đậu, lại liếc mắt xuống xem tình hình ra sao. Cảnh tượng trông thấy khiến nó xiêu hồn bạt vía.

Cái mõm to tướng của An Nã Già La ở cách nó không xa. Thân hình lù lù cuốn theo một cột nước đen cao đến mấy trượng đang ráo riết đuổi theo. Lý Huyền vội vả mạnh vào mặt mình để xua đi cảm giác choáng váng.

Bỗng nhiên, từ lớp mây dày nặng trên đầm lóe lên một tia sáng. Tia sáng vừa ló ra là đã phụt dài đến mấy chục trượng, ngưng tụ thành một tia chớp, phóng điện loăng ngoăng, giáng thẳng xuống cái mõm to tướng của An Nã Già La.

Tia chớp chứa đựng sức mạnh khủng khiếp, An Nã Già La hung bạo là thế mà vừa bị đánh trúng đã hụp vội xuống tránh, rồi lặn sâu vào lòng nước.

Nước đầm cuộn trào, sắc đen càng thêm u tối. Thân hình An Nã Già La loáng động, đột ngột lại trồi bật lên khỏi mặt nước, tiếng gầm lạnh lạnh như

tiếng tù và dội khắp Chung Nam sơn. Cái đuôi to tướng quật ngang trên mặt đầm, con rồng lấy đà lao phốc tới Lý Huyền giữa tiếng gầm và tiếng nước khua dữ dội.

Rời hẳn mặt nước, trông An Nã Già La càng đồ sộ kinh hồn. Tấm thân ngoằn ngoèo dễ phải dài tới mười mấy trượng, to đến ba bốn vòng ôm, khắp mình phủ đầy những chiếc vảy lớn bằng cái gương đồng. Cùng với tiếng gầm cuồng loạn của chủ nhân, lớp vảy xòe đứng lên, bộ dạng càng thêm hung tợn.

Nếu không nhờ đám mây đen bủa tiếp một luồng tinh quang nữa, chắc Lý Huyền đã sợ đến lăn đùng ra chết rồi. Thực tế Lý Huyền lại đang lăn lộn vì cười, bởi tia chớp càng mạnh, càng chói, thì cơn đau đớn của An Nã Già La càng thảm thê khủng khiếp, xem chừng sẽ phải nằm liệt giường liệt chiếu một thời gian.

Cái đầu kèn càng vụt nhô lên khỏi mặt nước. Lý Huyền giật nảy mình, thầm bái phục khả năng hồi sức của An Nã Già La. Mắt con rồng ngập đầy hờn oán:

- Chẳng qua nguyên đan của ta đã bị đánh cắp, bằng không ta nào ngán ngại giống thiên lôi này.

Nó là một long vương đầy tôn nghiêm, dù thua cũng phải nói rõ nguyên nhân mới cam lòng.

Trời hại ta, chứ không phải ta không đánh được!1

Nói đoạn, ánh chùng sức tàn không đủ đỡ nổi tấm thân khổng lồ, An Nã Già La từ từ chìm xuống đáy đầm ngủ yên.

Lý Huyền thực sự muốn chết vì cười. Phân tích những lời An Nã Già La vừa nói, nó đoán chắc Tử Cực lão nhân đã yểm bùa hạn chế xung quanh khu đầm, hễ An Nã Già La rời khỏi mặt nước thì sẽ bị thiên lôi giáng sét,

buộc phải trở lại chỗ cũ. Thế thì Lý Huyền còn sợ nỗi gì? Bình tâm rồi, nó hồi sức rất nhanh, hai tay đưa tằm tấp, cuối cùng đã leo lên đến miệng vực.

Nhìn lại đầm nước mịt mù trong khói mây, Lý Huyền thấy hú hồn hú vía. Tình thế ngàn cân treo sợi tóc vừa qua đều bắt nguồn từ một cú đạp của Tô Do Liên, phải làm ra ngô ra khoai với cô ta mới được. Mông của Lý Huyền đại nhân, đâu dễ đạp như thế?

Song nó chưa kịp quay mình lại, một đôi tay mềm mại đã nắm lấy tay nó, liền đó là tiếng reo vui. Khuôn mặt tươi tắn, kiêu hãnh, thấp thoáng cả âu lo và tự hào của Tô Do Liên xuất hiện trước mắt:

Lang quân, chàng đúng là dũng sĩ độc nhất vô nhị trên trần đời này. Tài năng và dũng khí của chàng không có người thứ hai nào sánh kịp. chàng thật cừ khôi! Thiếp... thiếp ngưỡng mộ chàng lắm!

Lý Huyền sáng mắt, vội chụp lấy tay Do Liên, hỏi giật giọng:

Cô cũng cảm thấy ta là một nhân vật rất cừ phải không?

Tô Do Liên từ từ khép mắt, hàng mi dài phủ bóng xuống đôi gò má trắng mịn, hết như ánh tuyết dưới trăng, vẻ đẹp khiến lòng Lý Huyền rung động.

Chàng là dũng sĩ vĩ đại nhất của tâm hồn thiếp. Dưới vòm trời rạng nắng này, không ai rục rờ bằng một nửa chàng.

Lý Huyền bật cười ha hả, và cũng xúc động đến rơi lệ. Cuối cùng đã có người hiểu được chân giá trị của nó. Ôi tri kỷ! Đời người gặp được một tri kỷ, còn cầu mong gì hơn? Lý Huyền nước mắt lưng tròng, nhất thời cảm thấy có vì Do Liên mà chết cũng không hối tiếc.

Tô Do Liên siết chặt tay nó, dịu dàng nói:

Chỉ còn sáu thử thách nữa phải vượt qua thôi. Thiếp sẽ đến tìm chàng. Nhớ nhé!

Lý Huyền mơ màng gập đầu, lòng tràn đầy cảm khái, vẫn bần chìm đắm trong tâm trạng hoan hỉ vì tìm được tri kỷ.

Miệng chúm chím cười, Tô Do Liên bước đi, cuốn theo mình cơn gió êm dịu nhất trong sơn cốc.

Hồi lâu, khi nhiệt tình sôi nổi đã nguội, Lý Huyền mới nhớ ra, chẳng phải mình cần tính sổ với Tô Do Liên ư? Tại sao nghe cô ta vổ về vài câu đã quên bẵng cả đi thế?

Nhưng mà, thôi... lời cô ta nói kể cũng ấm lòng. Lý Huyền vừa đi xuống núi vừa ư ử một bài hát tự biên: "Đời người được một tri kỷ... là đủ í i... Đời người được một tri kỷ... là đủ í í i..."

Giai điệu chật chượng ngang phè, chẳng đâu vào đâu, nhưng tính thần của ca từ không phải là tệ.

Lý Huyền cũng cư xử khác hẳn ngày thường, về tới trường là đi một mạch đến phòng sách. Bây giờ nó đã thấm thía được sức mạnh của kiến thức, chỉ biết tên một con rồng cũng đủ cứu được sinh mạng trong tích tắc hiểm nguy, nếu học nhiều hiểu rộng thì còn tác dụng đến mức nào? Huống hồ nó đang có rất nhiều bản khoản thắc mắc, và điều nó khát khao muốn lý giải nhất chính là âm thanh bí ẩn đã hai lần mách nước vào đúng giờ phút quyết định. Người ấy là ai?

Chắc chắn là một người vô cùng hùng mạnh, vô cùng uyên bác, không còn nghi ngờ gì nữa! Xác định được y là ai rồi, Lý Huyền sẽ nghĩ cách tận dụng, như vậy cuộc sống ngày sau ắt nhẹ nhàng hơn nhiều.

Lý Huyền tràn đầy tự tin, bởi vì cứ xét tình hình hiện thời thì người bí ẩn đối xử với nó rất tử tế, nếu được y đích thân ra tay, hoặc chỉ vẽ cặn kẽ cụ

thế, thì mọi sự càng thêm hoàn mỹ.

Muốn vào phòng sách rất đơn giản, chỉ cần áp tay lên Cửu Tiên Dao tinh trên mặt Thái Hạo đỉnh, dùng sức mạnh của mình để kích hoạt ánh sáng xanh trên ngôi sao, tưởng tượng ra hình dáng của phòng sách, là có thể đi vào.

Phòng sách vắng hoe, chỉ có mình Phong Thường Thanh.

Lý Huyền cũng không buồn chú ý, đi thẳng đến giá sách, vẫn ư ử: "Đời người được một tri kỷ... là đủ í i..."

Nghe thấy lời hát, Phong Thường Thanh biến sắc mặt. Ngoài Lý Huyền với bộ dạng quái lạ, xung quanh lặng ngắt như tờ không còn ai khác. Nhớ đến hành xử thất thường của Lý Huyền lúc trước, Phong Thường Thanh không ngồi yên được nữa, hoang mang chạy đi.

Lý Huyền cười khẩy, cũng chẳng để tâm đến thằng bạn đồng môn, bắt đầu lật sách tìm lời giải cho thắc mắc của mình. Văn thư ngọc ở lầu ba, xem không hiểu. Ấn chương vàng ở lầu hai, đọc không thông. Sách khâu gáy ở lầu một... tại sao không có nhỉ? Lý Huyền bực bực nổi giận, phóng tay ném mạnh sách đi. Sách vừa rời tay, Lý Huyền trông thấy một mảnh giấy.

Mảnh giấy nằm ngay trên bàn nó, nhưng vốn bị giấu dưới cuốn sách. Lý Huyền nóng lòng tìm biết đáp án mà không được, liền bực bội ném sách đi, thành thử mảnh giấy bị phơi ra. Lý Huyền nghi hoặc cầm lên, trông thấy bên trên viết ba dòng chữ: "Gặp được anh, em mới thấm thía ý nghĩa cuộc đời. Em quyết định sẽ theo đuổi anh mãi mãi."

Chữ viết thanh nhã trau chuốt lẽ... lẽ nào là thư tình?

Lý Huyền nhét bừa vào ngực áo, cảm thấy thật nực cười. Con bé Tô Do Liên này đúng là thích những trò hoa hòe hoa sỏi, lại còn bày vẽ thư từ.

Ngộ nhờ bị ai phát hiện... Mà thôi, nhận được thư tình của đệ nhất mỹ nữ trong trường cũng chẳng phải việc gì thua thiệt, cứ cất giữ cái đã!

Đang lục lợi giá sách, Lý Huyền nhác thấy một bóng đen lướt qua. Nó ngẩng đầu lên thì nhận ra Long Yên đang nhìn mình, khóe miệng khẽ nhếch. Một bên mặt cô ta đẹp như thiếu nữ, bên mặt còn lại chỉ toàn xương khô, trông thật phần quái dị. Lý Huyền cười hì hì:

Long Yên thường phó, có chuyện gì vậy?

Long Yên không đáp, giơ tay vén một nửa tấm sa che mặt. Bên phơi ra chính là bên xương sọ. Không khí bỗng như lạnh toát đi, cả phòng sách ngập đầy quý khí. Lý Huyền bất giác rùng mình, không cười nổi nữa. Long Yên lạnh lùng nói:

Sách vở ở đây hết sức quý giá, không được phép gây tổn hại mảy may. Người không biết ư?

Trước ánh mắt uy hiếp rùng rợn, lòng can đảm của Lý Huyền tụt xuống mức thấp nhất, nó buộc lòng nhún nhường đáp:

Xin... xin lỗi, con sẽ sửa sang lại.

Người sửa sang được ư? - Long Yên hỏi.

Câu hỏi khiến Lý Huyền há hốc miệng, không thốt nổi lời nào. Long Yên vừa hừ một tiếng, Lý Huyền đã bị đánh văng ra ngoài, ngã rầm xuống sàn Thái Thần viện. Mãi đất chấn động, khí xanh vòng quanh hóa thành một tia chớp quất mạnh lên đầu Lý Huyền.

Đòn trừng phạt khiến thẳng bé vầng đầu hoa mắt, bất thần nổi cơn thịnh nộ. Nó giậm chân, gào lên:

Nguyên tôn khôn kiếp, người còn dám giúp mù ức hiếp ta.

Tay nó thình lình bị giật một cái, Lý Huyền hằm hằm thét:

Làm cái gì vậy?

Nó ngoảnh phắt lại, thì trông thấy một con gà. Con gà nằm gọn trên tay Phong Thường Thanh, đang nhìn Lý Huyền với vẻ xu nịnh. Phong Thường Thanh thì vẫn co ro sợ sệt, y như mọi khi. Lý Huyền cau mày:

Người làm gì vậy?

Phong Thường Thanh vui vẻ cười nói:

Đại sư huynh, chẳng phải anh vừa hát “Đời người được một tri kê là đủ” đây ư? Đây chính là con gà em mạo hiểm sinh mạng ăn trộm chỗ Hồ Đột Can, rồi giữ gìn từ bấy đến nay. Bây giờ... - Nó nghiêm trang nâng con gà lên trước mặt Lý Huyền - Em trân trọng dâng tặng cho đại sư huynh. Vậy là anh đã có một tri kê rồi đó!

Lý Huyền:

Khốn... nạn!

Phong Thường Thanh ăn liền mấy cú đấm vào đầu, ngã vập mặt xuống đất. Khi nó gắng gượng nhắc được cái đầu méo mó lên, Lý Huyền đã biến mất tăm mất tích.

Phong Thường Thanh giận dữ nhìn con gà đồng cam cộng khổ với mình cùng đang nằm bẹp trong bùn đất, thân hình tròn lẳn đầy mê đắm. Tại sao đại sư huynh lại không thích? Vậy thì ta sẽ dành trọn cuộc đời tìm ra con gà đáp ứng được tiêu chuẩn của đại sư huynh. Hai mắt Phong Thường Thanh rực sáng quyết tâm. Nó phải báo đáp bằng được ân tình của Lý Huyền!

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Phượng Hoàng Bay Tới Đâu Cảnh Ngô

Thực ra, không phải Lý Huyền tự động biến mất, nó vốn định đá Phong Thường Thanh mấy cú trời giáng nữa, nhưng nửa chừng bị người ta lôi đi. Người ấy là Tô Do Liên. Cô ủa đến như cơn gió, vừa kéo Lý Huyền vừa rời rít:

T

Mau... mau! Còn lăn chần là không kịp đâu!

Lý Huyền ngỡ ngác theo Tô Do Liên chạy ra hậu sơn:

Không kịp cái gì?

Tô Do Liên nhoẻn cười bí ẩn:

Không kịp bắt Phượng Đầu thứ(2).

Phượng Đầu thứ? Sau độc long là Phượng Đầu thứ à? Bản năng mách bảo Lý Huyền rằng chuyến đi này không tốt lành gì. Nó vội vàng ghìim chân, buộc bản thân mình trấn tĩnh lại, nhưng việc đó thật không dễ dàng trước ánh nhìn chăm chú của Tô Do Liên. Gắng hết sức bình sinh, Lý Huyền mới bứt được mình khỏi đôi mắt đen láy của cô bé. Nó gắng hỏi:

Vì sao phải bắt Phượng Đầu thứ?

Đôi mắt đẹp ánh lên kinh ngạc:

Bởi đây là bài thử thách thứ hai. Chẳng phải thiếp đã nói với chàng rồi sao, bảy bài thử thách đều ở mức hàng long phục phượng, xuống đất lên trời. Long đã hàng xong, giờ đến phượng.

Lý Huyền:

Ở quê nhà cô, cưới được một bà vợ khó quá nhỉ!

Tô Do Liên chúm chím cười, nụ cười đủ khiến mùa xuân rạng ngời mãi trên Chung Nam sơn:

Lang quân của thiếp không thể nào lại sợ khó khăn, đúng không?

Lý Huyền phát cáu:

Ai bảo? Bữa trước bị cô đạp xuống đầm rồng, suýt chút nữa ta đã mất mạng rồi. Lần này kiểu gì ta cũng không chiều theo cô nữa.

Tô Do Liên trân trối nhìn Lý Huyền, sắc hồng phơn phớt bỗng rút cạn khỏi khuôn mặt, nhường chỗ cho màu trắng xâm chiếm làn da, mà lại là màu trắng bệch, trắng nhợt trắng nhạt. Tô Do Liên im lìm quay đi, đôi vai thanh mảnh như trĩu xuống dưới sự thê lương.

Vậy là thiếp bị ruồng bỏ?

Ruồng bỏ? Lý Huyền điếng người đáp vội:

Không đâu! Bảy bài thử thách ta chỉ vượt được một, hoàn toàn Không phải do cô, làm gì đủ tư cách nói đến chữ ruồng bỏ?

Tô Do Liên chìa một bàn tay ra:

Vậy chàng có thể tẩy sạch dấu ấn trên tay thiếp không? Dấu ấn nơi chàng đã nắm vào ấy. Chàng sẽ khiến nó trở lại như lúc chưa bị nắm chứ?

Lý Huyền há hốc miệng, nhớ lại quy định quái gở về chuyện thành thân của Tô Do Liên. Muốn tẩy sạch dấu ấn này, chắc phải nhờ đến thuật luân hồi của Tử Cực lão nhân.

Đôi vai run khẽ, giọng Tô Do Liên ngập tràn buồn tủi:

Cứ cho là xóa được ở tay đi, thì liệu chàng có xóa được dấu ấn trong tim thiếp không?

Lý Huyền gằn như khuyu xuống. Tim? Dính dáng đến cả tim nữa sao?

Tô Do Liên chậm rãi xoay người lại, lặng lẽ nhìn Lý Huyền, khóe môi nhích thành một nụ cười. Nhưng nụ cười không còn tươi nữa, mà như tuyết mùa xuân xơ xác rải rác trên bình nguyên hoang vu, như con chim mắc trong bụi gai, cất lên giai điệu ai oán bằng tiếng hót đau thương tận cùng. Nét cười vẫn như hoa, chỉ có điều là thứ hoa tuyết tàn úa, sa xuống sóng nước hút sâu. Trong tiếng cười có tiếng trái tim rạn vỡ.

Lý Huyền không dám nhìn nét cười ấy. Nó ngẩng lên, gập mắt trời căm giận. Nó cúi xuống, đụng mặt đất chán chường. Quay đầu ngó quanh cũng thấy núi rừng phần nộ! Đúng là cảnh trời oán người trách! Cuối cùng không chịu nổi cơn giằng xé trong lòng, Lý Huyền đành nói:

Thôi! Ta nhận lời cô là được chứ gì?

Tô Do Liên bật reo, lại phô bày muôn vẻ tình tứ, xua tan cảm giác tê lương ban nãy. Lý Huyền thở dài, giờ thì nó thấm thía thế nào là một cười thành quách liêu xiêu, hai cười non nước tiêu điều ngả nghiêng rồi. Ôi, ân huệ khó khăn của mỹ nhân!

Tô Do Liên dịu dàng đi đến bên Lý Huyền, cùng nó sánh bước ra hậu sơn. Cô đưa cho Lý Huyền một tờ giấy, trên vẽ một con chim nhỏ màu vàng đáng yêu, cạnh con chim là một dòng chú giải: "Phượng Đầu thúu còn có tên khác là Kim Sí điểu(3), nguyên nhân là do trên đầu nó mọc một nạm lông dài mượt, rất bắt mắt. Thân hình nó to lớn, khắp mình phủ kín lông vũ hoàng kim, đôi cánh như vàng ròng. Phượng Đầu thúu rất khỏe, lông cứng như thép, dao kiếm cũng không chém được. Loài chim này hiếm vô cùng, tương truyền khắp thiên hạ chỉ có mười con. Người phương Bắc gọi nó là Bích Nhân điểu(4), vì đôi mắt nó xanh lung linh như mỹ ngọc."

Tô Do Liên ôn tồn dặn:

Chuyến này đi chàng phải cẩn thận, bởi Phượng Đầu thúu nguy hiểm hơn An Nã Già La nhiều. An Nã Già La bị Tử Cực lão nhân cấm cố trong đầm, trên có thiên lôi trấn giữ, không thể thoát khỏi mặt nước. Còn Phượng Đầu thúu chẳng hề bị ràng buộc kìm hãm, tự do tung cánh khắp trời, uy lực vô song, móng vuốt bươi nát hổ báo, sức khỏe ngang ngựa rấn rồng, chàng nhớ thận trọng mới được. Lang quân của thiếp, tuy phải vượt qua bảy vòng thử thách, nhưng nhất định sẽ bình an quay về.

Lý Huyền ớn lạnh:

Việc gian nan nguy hiểm đến thế mà cô nữ bắt ta làm ư?

Tô Do Liên chúm chím cười, đưa bàn tay nòn nà đặt lên chỗ trái tim mình, rồi nhấc ra, nhẹ nhàng áp vào ngực Lý Huyền:

Chỉ người dũng cảm phi thường mới chinh phục được trái tim thiếu nữ thuần khiết. Chỉ người chiến thắng gian nan mới được tận hưởng mật ngọt ái tình.

Lý Huyền chột kêu:

Sao... sao bụng ta bỗng đau quặn thế này?

Tô Do Liên sửng sốt:

Chàng làm sao? Ốm à? Hay vừa rồi rơi xuống đầm nên bị cảm lạnh?

Lý Huyền nhăn nhó lắc đầu, nhưng lòng vui như hoa nở. Nếu cô ta nghĩ theo hướng bệnh tật thì mình thoát nạn rồi. Tô Do Liên cau mày:

Đáng tiếc là không kịp nữa.

Đúng lúc ấy, có tiếng lò xo bật tách, Lý Huyền bắn vút lên trời, lao thẳng vào vách núi cao đối diện. Nhất thời chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, nó vội cúi đầu nhìn thì thấy ở chỗ vừa đứng có một tấm đồng bật lên, bên dưới là một chiếc lò xo nhún tưng tưng. Chính tấm đồng ấy đã hất nó lên trời. Tô Do Liên vẫy tay theo, gọi:

- Thiếp... đợi... chàng...

Thật... thật là đê tiện mà! Nhưng tình hình không để Lý Huyền có cơ suy nghĩ. Giữa tiếng gió gào rít, nó rơi thịch vào một cái hang trên vách núi. Ê ẩm cả người, nó gãi đầu đứng dậy. Thế quái nào mà dạo gần đây cứ ngã suốt!

Lý Huyền Không phải dạng đa cảm đa sầu, lập tức ngó nghiêng xem xét xung quanh. Nó chưa từng thấy hang động nào lớn nhường này, chắc hẳn một trăm Lý Huyền đứng chông lên nhau cũng chưa chạm tới đỉnh hang. Sâu trong cùng có một cái ổ kết bằng cành khô và cỏ gianh mềm, Lý Huyền đi thử, một vòng hết ba trăm mười bốn bước.

Rốt... rốt cục con chim nọ to bằng ngần nào?

Lý Huyền nhớn nhác lao luôn ra cửa hang, thà ngã xuống tan xác còn hơn đối mặt với Phượng Đầu thứu. Nó sẽ bị ăn sống nuốt tươi một cách dễ dàng, rồi biến thành A La thần lôi của con chim khổng lồ. Viễn cảnh đó đập

tan hoàn toàn tinh thần tranh đấu của Lý Huyền, nó phóng đi còn nhanh hơn chiến mã.

Một cơn cuồng phong đột ngột tràn đến, Lý Huyền thấy xung quanh tối sầm, rồi trước mặt hiện lên hai chấm xanh biếc. Bóng tối và hai chấm xanh ấy cùng chặn kín cửa hang. Lý Huyền rú lên, quay đầu chạy trở vào. Chỉ trong tích tắc, nó đã trông thấy rõ ràng hình dáng của Phượng Đầu thúu.

Trời ơi! Đó mà là chim ư? Lý Huyền những tưởng An Nã Già La long vương đã là sinh vật lớn nhất trên đời, nào ngờ Phượng Đầu thúu chẳng mấy may kém cạnh, mà lúc này nó còn đang thu cánh, chứ nếu dang ra? Lý Huyền thậm chí không dám tưởng tượng nữa. Đôi móng vuốt và cái mỏ dài của con chim đều phát sáng, thứ ánh sáng lạnh dữ dội chỉ có ở những loại binh khí thần thánh, đáng sợ nhất là lông vũ của con chim chỉ quét khẽ qua tường mà đá vụn rơi rào rào. Ghê gớm quá, lông chim bằng gì vậy? Nếu bị nó quét trúng người thì hậu quả thế nào? Lý Huyền vừa chạy thục mạng vừa sờ vào người mình, da mịn thịt mềm, lần này thê thảm đây!

Trong bức vẽ của Tô Do Liên thì Phượng Đầu thúu là con chim nhỏ nhắn dễ thương, vậy mà thực tế nó lại đáng sợ nhường kia!

Phượng Đầu thúu đã phát hiện ra có kẻ đột nhập vào hang ổ mình. Cầm thú thường có tính chiếm hữu lãnh thổ rất cao, đúng như câu một rừng không thể có hai hổ. Phượng Đầu thúu trừng đôi mắt xanh, cuồng phong trỗi dậy, cuốn thốc tới Lý Huyền.

Lý Huyền hồn xiêu phách lạc. đầu óc quay cuồng, gắng gỏi kêu gọi giọng nói bí ẩn mọi lần, nhưng không ai đáp lại. Phen này mất mạng thật rồi!

Chỉ tích tắc, Phượng Đầu thúu đã nhảy xổ tới đè Lý Huyền ngã sấp xuống đất. Thăng bé lính quýnh kêu lớn:

Khoan đã! Ta cũng chỉ là vạ bất đắc dĩ thôi.

Con chim nghiêng cái đầu với búp lông phượng dài mượt, chăm chú nhìn Lý Huyền, móng vuốt cũng thu lại phần nào.

Lý Huyền cả mừng, Phượng Đầu thúu nghe hiểu tiếng người thì tốt quá! Dùng lý lẽ đả thông tư tưởng, dùng tình cảm lung lạc tinh thần đều là thế mạnh của Lý Huyền. Nó vừa ôm một ngón chân to tướng của Phượng Đầu thúu, vừa sụt sịt thút thút kể lể.

Hồi vì vua vĩ đại của các loài chim, người không tưởng nổi ta khổ sở thế nào đâu. Nổi bi thảm của ta dầu lấy hết nước trên núi Chung Nam mà xối cũng không sao xối sạch, dầu lấy hết tuyết trên núi Chung Nam mà phủ cũng không sao phủ kín. Thần diệu ơi, ta có một người thương. Hai chúng ta quyến luyến nhau đã chẵn mười năm, là bạn thanh mai trúc mã, gắn bó keo sơn từ thuở mặc quần thủng đít. Ta thì cha mẹ mất sớm, không nơi nương tựa, chỉ biết đi xin ăn lay lắt qua ngày. Người thương của ta là con gái địa chủ, thi thoảng lén đem cho ta một chiếc bánh bao. Mùa đông trời rét, nàng thương ta lạnh, lại kín đáo sẻ chia manh áo tấm quần. Vì không muốn để gia đình chỉ trọng giàu sang của mình hay biết, nên cả mùa đông nàng không dám sắm thêm áo quần. Đôi lúc nàng giấu người nhà, trốn ra ngoài chơi với ta, hai chúng ta lại ngồi sát bên nhau, dùng hơi ấm thân thể sưởi cho nhau... Một ngày kia, tuyết rơi mịt mù, trông đôi môi tím xanh vì lạnh của nàng, ta bèn thề với trời đất rằng, nhất định ta sẽ cưới nàng làm vợ, chăm lo cho nàng suốt đời. Thế là ta đi làm thuê, vất vả kiếm được hai lượng bạc đem đến cầu hôn. Gia đình nàng cho rằng ta sỉ nhục họ, bèn nện ta một trận như tử, báo quan gán cho ta một tội danh, đày ta đến biên cương phía Bắc...

Chẳng biết tự lúc nào, Phượng Đầu thúu đã nhắc chân ra khỏi người Lý Huyền. Nó ôn tồn ngồi cạnh Lý Huyền, tấm thân to lớn không còn toát lên vẻ hung dữ như hồi nãy nữa. Nó mở to mắt, hơi chồm mình về phía Lý Huyền, vẻ mặt hết sức chăm chú và tập trung, nghe kể lể.

Lẽ nào... lẽ nào vô tình gặp trúng một con chim thích nghe kể chuyện? Thật khó tin! Tuy chưa chắc chắn, nhưng thấy Phượng Đầu thúu không làm hại mình, là Lý Huyền yên tâm bịa tiếp, nói thao thao như nước chảy mây trôi.

Theo lời kể của Lý Huyền thì ra tới biên cương xong, nó đi tòng quân, giết địch lập công, giành được chức to, trở lại cố hương mới biết người yêu đã đi lấy chồng. Gia đình cô gái thấy nó áo gấm về làng, lại muốn lân la làm thân, bèn trơ tráo ép cô gái bỏ chồng bỏ con, đem gả cho nó. Lý Huyền không chấp nhận cách xử sự đó, bèn đem bao nhiêu bổng lộc tích lũy lâu nay tặng hết cho cô gái, rồi treo ấn từ' quan. Nhưng họ vẫn bịn rịn không quên nhau được, bèn tâm sự nỉ non, ước hẹn là trước khi Lý Huyền lên đường sẽ gặp nhau lần cuối. Chồng cô gái tưởng cô bỏ nhà theo trai, liền nổi tính hung, suýt nữa giết chết vợ. Gia đình mẹ đẻ cô cho rằng bại hoại gia phong, bèn dứt khoát giết con gái để rửa tiếng xấu. Thế là Lý Huyền tả xung hữu đột đánh phá vòng vây để bảo vệ người yêu, cuối cùng chính cô gái lại chặn tên cho nó mà bị thương nặng. Nó vượt mọi gian nan đưa cô tháo thoát, chạy thầy chạy thuốc để chữa trị, nhưng cô gái kiệt sức lắm, không sống được bao lâu nữa... Cô nói cả đời này chỉ có một nguyện vọng, cũng chỉ có một điều nuối tiếc, đó là được biến thành chim. Thành chim thì sẽ bay ra khỏi căn nhà tàn ác, theo Lý Huyền đến góc bể chân trời. Vì vậy Lý Huyền đưa cô gái đã sức tàn lực kiệt đến núi Chung Nam, hi vọng nhìn thấy con chim thật sự, tưởng tượng ngao du khắp trời như chim...

Những giọt lệ to tướng theo nhau lăn ra khỏi đôi mắt xanh của Phượng Đầu thúu. Câu chuyện thực quá bi thảm, bi thảm đến nỗi chim cũng phải rơi nước mắt. Lý Huyền vỗ vỗ ngón chân nó, người và chim ngồi lặng đi trong hang, cảm nhận nỗi thê lương tỏa ra từ chính sự thình lạng đó.

Tiếp theo, Lý Huyền kể đến những nỗi khổ cô gái phải gánh chịu khi vào nhà chồng. Bà mẹ ác độc. Em gái nanh nọc. Chồng không yêu thương. Những lời bóng gió. Những lời đồn thổi. Những lời ác nghiệt... Lý Huyền

phát hiện ra Phượng Đầu thúu đặc biệt thích nghe bi kịch, lúc nhắc đến đánh nhau, thăng quan phát tài thì nó thờ ơ, nhưng kể tới đoạn quan hệ mẹ chồng nàng dâu, mối tình tay ba, đạo đức gia đình, thì đôi mắt to của nó lập tức mở thật lớn, thật tròn, nghe với vẻ chăm chú khôn tả.

Phải chăng con chim này là loại mê thích cảnh trái ngang? Lý Huyền bèn chiều lòng đón ý, tập trung đặc tả cảnh nàng dâu tui phận đầy xúc động, khiến Phượng Đầu thúu đầm đìa nước mắt.

Cuối cùng, cạn vốn để kể, Lý Huyền ôm chầm lấy con chim khóc rưng rức. Phượng Đầu thúu dùng cánh vỗ nó nhẹ nhẹ.

Đột nhiên, chim thần rít lên một tiếng lạnh lạnh, đứng bật dậy. Lý Huyền hoảng hồn, không biết mình đã đắc tội gì, chỉ thấy từ mỏ chim phụt ra một luồng gió xoáy, cuốn lấy nó đưa lên lưng. Phượng Đầu thúu ngoái cổ lại kêu mấy tiếng. Lý Huyền nghe âm sắc, hiểu con chim muốn dẫn mình ngồi vững, bèn ngả người xuống, vươn tay tóm lông cho chắc.

Tiếng gió nổi lên, đôi chân to tướng bật khỏi mặt đất, lao vút ra khoảng không. Cú cất cánh khiến Lý Huyền táng đờm kinh hồn. Bên dưới, Tô Do Liên vẫy gọi tíu tít. Phượng Đầu thúu đột ngột lao xuống, tìm Lý Huyền như muốn nứt toác ra.

Cuồng phong bỗng lặng đi. Phượng Đầu thúu đã đậu xuống vững chãi bên Tô Do Liên, nhẹ nhàng chìa chiếc cánh vàng óng phủ lên người cô bé. Chắc nó tin câu chuyện láo lếu của Lý Huyền nên đang tỏ lòng thương cảm. Tô Do Liên vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, khuôn mặt trắng mịn ửng hồng:

- Thiếp biết lang quân nhất định sẽ làm được mà.

Đôi mắt cô ngập tràn tán thưởng, dăm dăm nhìn Lý Huyền.

Lý Huyền cảm thấy lòng ấm áp, bao nhiêu kinh hoàng đau khổ vừa qua đều tan biến, ngấm lại dường như chẳng đáng gì cả. Nó mỉm cười chìa hai tay về phía cô bé. Tô Do Liên cũng cười hớn hỡ, hai người nắm tay. Lý Huyền gồng mình giật một cái, Tô Do Liên nhẹ nhàng bay tới rớt trên lưng Phượng Đầu thú. Cô ngồi sát vào Lý Huyền, tấm thân mềm mại như đụn tuyết, như cánh mai, khiến Lý Huyền thần hồn chao đảo, cơ hồ mất hết tự chủ. Nếu biết nó bịa chuyện sườn sườn để chinh phục trái tim yếu đuối của Phượng Đầu thú, chẳng hiểu Do Liên sẽ nghĩ thế nào?

Phượng Đầu thú cất tiếng kêu, bốn bề liền nổi gió. Đôi cánh khổng lồ dang rộng, lao vút vào những tầng mây.

Lúc này hoàng hôn vừa buông, mây hồng trải khắp trời. Phượng Đầu thú lao lên mây, chỉ nháy mắt, Lý Huyền và Tô Do Liên đã ở trên chín tầng trời. Cúi mắt nhìn xuống, chỉ thấy ngồn ngộn mây lành bồng bênh dưới chân, ánh tà dương tuôn chảy bên trên, mạ lên mây một lớp vàng diễm lệ. Người giữa không trung, gió lộng bốn bề, đất trời mênh mông, tâm hồn cũng rộng mở theo, tạo cảm giác ta đang ngự trên vạn vật. Đó là cảm giác hùng tráng mà đứng trên đỉnh núi, trèo lên lâu cao cùng không sao sánh được, khiến người ta xúc động đến rưng rưng.

Tô Do Liên ngỡ ngàng vô kể, nếu cô là tuyết, thì cũng là một mảng tuyết trên núi trời, bay lượn khắp nhân gian. Cảm lòng không đậu, cô reo lên:

Chàng thấy đẹp không?

Lý Huyền thì lóa mắt quá rồi, liền hét vang:

Đẹp! Quá đẹp!

Tô Do Liên ngồi sát vào Lý Huyền, kêu lên:

Đẹp thế này đã xứng với sự xả thân của chàng chưa?

Xứng! Quá xứng! - Lý Huyền gào.

Tô Do Liên hỏi:

Thiếp đẹp không?

Lý Huyền chẳng buồn nghĩ ngợi, lại gào to hơn để đáp:

Đẹp! Quá đẹp!

Tô Do Liên nhoèn cười, hỏi:

Vậy thiếp có xứng để chàng xả thân không?

Lý Huyền thét:

Xứng! Quá xứng!

Những lời ấy đi thẳng ra miệng chứ chẳng qua tâm trí Lý Huyền. Có lẽ tại gió mạnh đã thổi sạch suy tưởng trong đầu, cũng có thể bởi mỹ nhân đang trong vòng tay, ai còn mình mẫn suy ngẫm cho được?

Nói chung, đầu óc Lý Huyền đã được tẩy rửa cho tươi mới. Trong tiềm thức, nó mang máng cảm thấy nhất định mình sẽ vượt qua cả bảy thử thách, bất luận thế nào cũng không rút lui. Tô Do Liên hơi tựa vào Lý Huyền, khiến nó phải nhìn xuống cô bé. Bốn mắt giao nhau, cùng sáng lên rạng rỡ, và hai trái tim cùng chan chứa nhu tình.

Trên trời cao tách lìa hẳn nhân gian, có sự thư thái chỉ đôi người mới biết.

Trái tim Lý Huyền rạo rức trước cảnh sắc mỹ lệ xung quanh,

cảnh sắc nó chưa bao giờ tưởng nổi suốt thời kỳ lưu lạc giang hồ. Ha ha, Tạ Vân Thạch thì đã bằng ai? Trục Nhật Húc Quang thì đã là gì? Có sánh

được với Phượng Đầu thúu không?

Ồ, tại sao tự nhiên lại nghĩ đến điều đó? Ý nghĩ bất chợt khiến Lý Huyền hơi khó chịu, tuy vậy cũng chẳng sao, khi ngẩng đầu lên, trái tim nó lại ngập tràn say sưa. Một chiếc cầu vồng từ dưới vùng mây vươn lên, phản chiếu ánh hoàng hôn, nhiều màu rực rỡ lừng lững giữa trời. Phượng Đầu thúu cất tiếng hét thật dài, rồi xé mây lao xuống.

Lý Huyền không xác định được là bay trong bao lâu, chỉ biết con chim đã rời khỏi vùng núi Chung Nam, đến một thâm sơn không rõ vùng nào. Núi non nơi đây thật hiểm trở, hình dáng quái dị, đá lạ lẫm nhón, hồ găm vươn hứ. Tấm thân éo lả của Tô Do Liên hơi rúm lại, cô níu chặt lấy ngực áo Lý Huyền. Phượng Đầu thúu im lìm hạ xuống đỉnh núi, hơi nghiêng cánh ra ý bảo hai người tụt xuống.

Lý Huyền và Tô Do Liên ngơ ngơ ngác ngác, cũng không dám hỏi gì, lú lú rú rú nhau theo cánh chim trượt xuống, đứng chơ vơ trên vách núi.

Phượng Đầu thúu dang cánh lao bổ xuống dưới.

Bên dưới có một dòng sông chảy vòng qua nửa núi. Núi là núi thiêng, nước là nước độc. Dòng sông chảy xiết, gió thổi ào ào, xô sóng lên cao tới hơn một trượng, vỗ mạnh vào thân núi. Lý Huyền bỗng phát hiện ra, cây cầu vồng mà chúng trông thấy trên trời lúc trước mọc lên từ chính dòng sông này.

Phượng Đầu thúu đậu ở đầu dòng sông, ngửa mặt về phía cầu vồng rú rít vẻ giận dữ. Cầu vồng đột ngột thu về. Phượng Đầu thúu nổi cơn thịnh nộ, vươn móng sắc cào đá, chuẩn bị đẩy xuống sông. Con chim có sức mạnh phi thường, quặp được tảng đá nặng đến mấy trăm cân. Nó xô một cái, sóng bật lên ào ào, Lý Huyền mở to mắt choáng váng.

Dòng sông găm vang hung bạo, một con quái vật nhảy vọt lên khỏi mặt nước. Con quái có hình dạng giống cái quạt cối, đuôi ngắn mà to kéo lết

theo sau, trông như cán quạt. Đầu nó chạy liền với thân, không phân biệt được đầu là cổ. Bị Phụng Đầu thứu chọc tức, chín con mắt nằm thành một hàng dọc thân thể nó cùng vằn lên đỏ rực, trông hết sức quý quái.

Tô Do Liên khê giải thích:

Quái vật này tên là xích Nhiễm Hóa Long, một loài lạ từ thời thượng cổ, tương truyền là con lai giữa rồng và rắn. Nó chỉ có duy nhất một chiếc xương sống, mỗi năm nà thêm một nấc, thân thể' theo đó cũng phồng to thêm một vòng. Lúc mới ra đời, Hỏa Long không có mắt, cứ một Irăm năm, khi xương dài ra được một khoảng nhất định thì một con mắt sẽ hiện ra. Sau một ngàn năm, đủ mười mắt, nó sẽ hóa rồng bay lên trời. Khắc tinh của con rồng mà không phải rồng này chính là Phụng Đầu thứu. Hóa Long thích sống trong vùng nước xiết, bắt những sinh vật độc để ăn, bản tính hung bạo nóng nảy. Tuy xấu xí, nhưng nó rất thích cái đẹp, luyện được nội đan sắc màu rực rỡ. Cầu vòng mà chúng ta vừa trông thấy chắc hẳn là do nội đan của nó biến thành.

Lý Huyền phì cười:

Thế thì con này giống Hồ Đột Can rồi.

Tô Do Liên lườm nó một cái:

Cay nghiệt đến thế cơ à?

Lý Huyền lại hỏi:

Phụng Đầu thứu chạy mấy quãng đồng đến gây sự với nó để làm gì?

Chắc là vì nội đan của Hỏa Long - Tô Do Liên lộ vẻ trầm tư.

- Nội đan tích tụ độc chất của nhiều loài nên có khả năng cải tử hoàn sinh. Bất kể bị thương hay mắc bệnh nặng thế nào thì uống vào cũng khỏi

ngay.

Trong lúc hai người nói chuyện, Phượng Đầu thúu cất tiếng hét lạnh lạnh, bắt đầu khai chiến trước. Đôi cánh vàng tạo nên một trận cuồng phong hất về phía Xích Nhiễm Hóa Long. Hóa Long biết không địch nổi, bèn cuộn mình lại, chín con mắt to sáng rực, mỗi con mắt phụt ra một luồng sáng màu, chín màu ánh vào nhau, tạo thành một chiếc cầu vồng dài tít tắp lao vào con chim. Phượng Đầu thúu vung vuốt sắc chộp xuống chiếc cầu vồng, tiếng rít vọng vang khắp trời. Vô quýt dày có móng tay nhọn! Chiếc cầu vồng chín màu không đủ sức hoàn thủ, bị đôi vuốt phượng xé toạc ra. Con chim lao thẳng vào thân thể Xích Nhiễm Hóa Long, vô lấy xương sống của nó.

Con Hỏa Long này đã sống hơn chín trăm năm, sắp đến ngày hóa rồng thăng thiên, xương sống dài gần một trượng vừa bị Phượng Đầu thúu móc ra, thân hình liền vật vã quằn quại rồi rơi tồm xuống sông. Sóng trào lên, chỉ tích tắc bọt nước đổ ập xuống, nhấn chìm thi thee kênh càng.

Trong dòng sông này, không ngờ lại có giống vật ghê gớm đến thế!.

Phượng Đầu thúu rít một tràng dài, gắp xương sống của Hỏa Long bay lên đầu núi, nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt Tô Do Liên, cất tiếng hét cao vút. Xích Nhiễm Hóa Long xấu xí vô cùng, nhưng xương sống lại trắng muốt trong suốt, trông như ngọc chuốt. Chín con mắt khảm trên xương tựa chín viên trân châu lung linh bao bọc trong những quầng sáng màu, trông cũng đủ biết là một vật thiêng liêng phi phàm.

Tô Do Liên cau mày:

Thiếp không bệnh tật tai ách, cần vật này làm gì?

Lý Huyền vội vàng ngắt lời:

Đây là quà gặp mặt của thần điếu, Cô không nhận, thần điếu sẽ cảm thấy mất thể diện lắm.

Phượng Đầu thừ hót vang phụ họa lời Lý Huyền, tỏ vẻ tán đồng. Lý Huyền đưa tay ngắt một hạt châu, đưa cho Tô Do Liên:

Hạt châu đẹp thế này, cô đeo lên người thì nhất định sẽ càng thêm diễm lệ. Cô nghe theo đi.

Tô Do Liên nhặt hạt châu to nhất, ngắm nghía kỹ càng rồi gài lên ngực áo của mình. Hào quang và dung nhan soi vào nhau, làm nổi bật lẫn nhau, trông càng thêm tuyệt mỹ. Lý Huyền khen ngợi:

Minh châu quá xứng với giai nhân.

Tô Do Liên mỉm cười, vẻ hài lòng. Phượng Đầu thừ lại chở hai người bay trở về Ma Vân thư viện.

Lý Huyền ngoảnh trông dòng sông, bất giác cảm thấy dở khóc dở cười. Nếu con chim mắt xanh này không thích nghe chuyện buồn thảm, giờ mình ra sao nhỉ? Liệu có bị khoét óc móc xương giống con hóa long kia không? Mình cũng chẳng có linh đan để dâng cho nó.

Hung hiểm như thế mà mới vượt qua được hai trên bảy thử thách, người xưa bảo hồng nhan họa thủy quả không sai chút nào. Nhưng nhìn Tô Do Liên nhoẻn cười, áo phần phật trước gió, mặt tươi tắn như hoa, Lý Huyền cảm thấy những khổ sở mình đã trải qua không hề hoài phí.

Bông tuyết xinh đẹp này xứng đáng để nó dốc lòng bảo vệ.

Xem ra chịu khổ mãi cũng khiến người ta sinh nghịện.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Lời Ngọc Thư Riêng Rối Tâm Tư

ói gì thì nói, bài thử thách thứ hai vẫn thuộc loại nhẹ nhàng so với bài đầu tiên, chí ít cũng không phải đối diện với màn công kích ghê gớm như của An Nã Già La. May nhờ thiên lôi phong tỏa, chỉ kinh sợ chứ không đến nỗi nguy hiểm, nhưng cảnh con rồng đồ sộ lao đến mình chẳng thể coi là một trải nghiệm thú vị. So ra, Phượng Đầu thứu dễ thở hơn nhiều. Đối phó với một con chim thích nghe truyện, lại biết chắc nó thích nghe thể loại bi kịch đạo đức thì quá đơn giản. Lý Huyền thừa sức nói liên miên cả ngày.

Việc đầu tiên của Lý Huyền khi trở về trường là đến phòng sách. Một sinh vật như Phượng Đầu thứu kể cũng tương đối kỳ dị, đáng nghiên cứu. Rút kinh nghiệm lần trước, Lý Huyền chạy thẳng tới gặp thủ thư Long Yên:

- Con muốn tìm thông tin về Phượng Đầu thứu. Thường phó lấy hết sách liên quan ra cho con mượn!

Nó tỏ thái độ cứng rắn, cương quyết bắt Long Yên phải đáp ứng. Cùng lắm thì bị cô ta đánh bật ra, giáng sét trừng trị lần nữa chứ cũng chẳng có gì ghê gớm, tiện thể luyện năng lực phản kích luôn.

Long Yên im lặng nhìn Lý Huyền, đoạn bước vào kho sách mịt mù như biển mây, chỉ lát sau đã quay ra, kéo theo một chiếc xe nhỏ. Trên xe chất tới mấy... trăm quyển! Lý Huyền đứng sững. Long Yên trừng trừng nhìn nó, giọng lạnh tanh:

Người muốn xem cuốn nào?

Lý Huyền hít sâu một hơi. Nhiều thế kia thì đọc tới bao giờ? Nhưng nó lại cười ngay:

Con mượn về hết, nghiền ngẫm dần dần.

Long Yên không buồn bình luận, chỉ hướng dẫn Lý Huyền ra quầy đăng ký mượn. Trên quầy cũng gắn một ngôi Cửu Tiên Dao tinh, cứ áp tay lên, Nguyên tôn sẽ hoàn thành các thủ tục còn lại, xong xuôi là có thể vác sách về.

Lý Huyền áp tay...

Một tia sáng xanh xẹt ra...

Lý Huyền rú lên buốt óc.

Ai ngờ mượn sách lại đau đớn nhường này. Cơn đau tràn tới, đợt nọ nổi đợt kia. Lý Huyền nghe được cả tiếng xương cốt mình kêu răng rắc, không cần thận chắc sẽ gãy nát hết cả. Sau một khoảng thời gian dài tựa trăm năm, bàn tay mới được thả lỏng khỏi Cửu Tiên Dao tinh, Lý Huyền lập tức la lối:

Tại sao lại như tra tấn thế?

Long Yên tình bơ đáp:

Tại người mượn nhiều. Nguyên tôn đoán rằng phải lâu lắm nữa người mới trả được. Người vốn giàu tình cảm với đám sách này, ngày nào không gặp là đau khổ ngày ấy, vì thế mới đem hết những đau khổ tích tụ chuyển sang cho người.

Ồ khốn...! Cố ý trị ta thì có! Người tưởng ta không trông thấy tay người kín đáo ấn lên chỗ khác ư? Lý Huyền hần học nghĩ, nhưng dầu sao chuyện cũng đã rồi, nó đành ôm hận trong lòng, kéo xe rời khỏi phòng

sách, theo đường mòn đi thẳng lên đỉnh núi, tìm đến Thụy Lư⁵ của Tử Cực lão nhân.

Thụy Lư là cái tên mà Lý Huyền đặt cho túp lều tranh của sư phụ nó. Trong lều có chiếc chõng tre, cả ngày lão già nằm lì trên chõng, không gạ gật thì cũng thêm thiệp, gọi Thụy Lư là thích hợp quá đi rồi.

Y như lần trước, Lý Huyền không gõ cửa mà đi thẳng vào lều. Qua khỏi ngưỡng cửa, nó thấy trước mặt vẫn xuất hiện những hình ảnh lạ lùng, chỉ khác ở chỗ bối cảnh lần này là biển lớn bao la, mấy chục Tử Cực đang bơi lội, mỗi người một việc. Nổi bật nhất là một Tử Cực áo trắng đang đấu với quái vật toàn thân rục lửa trong vực sâu địa ngục.

vẫn như lần trước, Lý Huyền tìm đến Tử Cực lão nhân đang nhắm mắt dưỡng thần. Nó vỗ bộp vào vai lão, hét toáng:

Lão già! Tôi đến học đây.

Ánh sáng và cảnh tượng nhộn nhịp xung quanh vụt tan biến. Tử Cực lão nhân chậm rãi mở mắt:

Ô! Người tự giác đi học, ta rất phấn khởi.

Lý Huyền chẳng buồn để ý đến lão nữa, kéo cái xe nhỏ đi xuống cầu thang, vừa đi vừa nhả lại:

Nội dung bài học lần này của tôi là đọc sách. Đọc xong tôi tự khắc ra. Ông cứ tiếp tục ngủ đi, xin lỗi phá hỏng giấc mơ đẹp của ông.

Mơ? Ngủ? Lý Huyền nhìn nhận thế giới luân hồi của lão theo hướng đó sao? Song ngẫm cho kỹ thì quả có tương đồng. Nếu bỏ qua sai khác giữa hiện thực và hư ảo, thì luân hồi cũng là một giấc mơ... Tử Cực lão nhân nhìn theo Lý Huyền, cái miệng bên dưới bộ râu dài toét thành một nụ cười:

- Muốn đọc sách à? Vậy để ta sắp xếp nội dung bài học cho người.

Địa thất vẫn sáng trưng như ban ngày, nằm sâu dưới lòng đất mà không hề bí khí. Lý Huyền đã hiểu cảnh tượng được tạo ra nhờ luân hồi nên cũng thôi kinh ngạc. Nó chỉ quan tâm một điều: đây là nơi tuyệt vời để bình yên đọc sách, không ai quấy rối, cũng không thứ gì gây phân tán tư tưởng, đáng được gọi là phòng Một Công Đôi Việc.

Cũng như lần trước, thoát tiên Lý Huyền nô giỡn âm ỉ, giở đủ mọi trò có thể giở trong căn phòng bé bằng mắt muỗi, chơi mỗi trò đến một ngàn ba trăm lần. cứ thế suốt năm sáu ngày, nó mới buồn chán. Nhận thấy ngoài đọc sách ra không còn việc gì làm được nữa, Lý Huyền bèn chọn ngẫu một quyển, bắt đầu lật xem.

Không bút rứt vì đói khát, không mệt mỏi vì căng thẳng, đầu óc tương đối bình tĩnh... đều là những điều kiện thuận lợi cho việc đọc sách. Lý Huyền đọc hết quyển nọ tới quyển kia, tổng cộng là ba trăm sáu mươi quyển. Đọc xong, nó không chỉ hiểu biết về Phượng Đầu thứu, mà còn nắm được sơ sơ tập tính phong cách của các giống chim quý trong thiên hạ.

Trên đời này, có một số loài chim sinh trưởng tương đối chậm, chẳng hạn chim hi hữu và chim bằng. Quá trình sinh trưởng của chúng đồng thời cũng là quá trình tiến hóa. Tiên thân của chim bằng là cá côn, sinh sống ở vùng biển phương Bắc. Cứ trăm năm cá côn lột xác một lần, mỗi lần lột xác là một lần thân thể to lớn thêm lên, sau một nghìn năm thì đã bằng trái núi, hể di chuyển là biển réo sông gào. Sau mười lần lột xác, cá côn ngừng tăng trưởng. Nó lặn xuống đáy biển tu luyện, lại trải qua một ngàn năm nữa thì thân thể vỡ nứt, từ trong đầu bay ra một con Phượng Đầu thứu, ký ức hai ngàn năm của cá côn cũng theo đó mà tan.

Phượng Đầu thứu tiếp tục tu luyện, cứ trăm năm thay lông một lần, sắc lông biến đổi theo thứ tự dải màu trên cầu vồng, lần lượt là đỏ-cam-vàng-lục-lam-chàm-tím-đen-trắng. Thoạt tiên, khi mang sắc lông đỏ, Phượng

Đầu thúu được gọi là hỏa phượng hoàng, hoặc chu tước. Một trăm năm sau lông nó đổi màu cam, nhưng chẳng mấy người được trông thấy một con phượng hoàng cam. Cứ thế một ngàn năm qua đi, lông vũ đổi hết các màu từ rực rỡ đến dìu dặt, đôi cánh đủ sức xé cuồng phong bay lên chín tầng trời, ngao du trong vũ trụ, hòa làm một với thiên địa, Phượng Đầu thúu lúc đó được gọi là chim bằng, kích thước đã vô cùng to lớn, không núi nào có thể đè bẹp, không biển nào có thể nhấn chìm.

Con chim mà Lý Huyền gặp có bộ lông vàng óng, tương đương với ba trăm năm tu vi, tính ra vẫn còn là chim non. Nhưng sau thời kỳ lông vàng này, linh trí của nó sẽ khai mở, dần dà sẽ tu luyện theo bản năng. Loài chim vốn rất giỏi chế ngự sức gió, tới khi thành niên, Phượng Đầu thúu chỉ cần quạt đôi cánh là gây ra được mấy chục cơn lốc, đủ để hất bay nhà, thổi bật gốc cây, uy lực vô song. Lúc đó một tiếng hót của nó có thể khiến người bình thường điếc tai choáng váng mà chết. Đúng là đáng vương giả của các loài mãnh cầm!

Dù ở dạng cá côn, Phượng Đầu thúu hay chim bằng, thì sinh vật này đều mang thân thể to lớn, bản tính hung hãn, và ý thức rất cao về sự chiếm hữu lãnh thổ. Bất kể sống ở đâu, nó cũng không chấp nhận sự tồn tại của đồng loại trong phạm vi một ngàn dặm quanh mình. Vương giả thường cô đơn, đây có thể là nguyên nhân khiến con Phượng Đầu thúu hôm nọ thích thú với những câu chuyện luân lý gia đình. Cũng không loại trừ khả năng là trong lòng nó, sự hiện hữu của gia đình, của cha mẹ anh chị em xa vời biết chừng nào! Lý Huyền thở dài, thương xót thay cho con chim mắt xanh.

Thình lình trong đầu nó vang lên một giọng nói:

Đọc xong sách chưa? Xong thì bắt đầu bài học được rồi.

Bài... bài học gì? Lý Huyền chưa kịp trấn tĩnh, cảnh tượng trong địa thất đã thay đổi, ánh sáng vụt tắt, không khí cũng trở nên ngột ngạt. Thằng nhóc kêu váng:

Ế, lão già! Ông làm cái trò gì vậy?

Giọng Tử Cực lão nhân thong thả vang lên bên tai nó:

Tim sơ hở của cảnh luân hồi mới đi, tìm thấy thì sẽ được ra, bằng không cứ ở lại đây mà chết. Ba sơ hở lần trước người nhắc nhở ta đã sửa chữa rồi: một là không còn ánh sáng nữa, hai là người sẽ cảm thấy đói khát, ba là nhận thức về thời gian trở nên mơ hồ. Tóm lại, đây là một không gian luân hồi hoàn hảo, nhưng ta vẫn cố ý để chữa một sơ hở. Tìm ra, người mới thoát thân được.

Lần này nói xong, giọng lão tắt lịm hoàn toàn.

Tìm... tìm bằng cách nào? Lý Huyền vò đầu bứt tóc. Gặp phải một sự phụ tai quái vô lý quá là bất hạnh của đời người. Rốt cục Tử Cực lão nhân định dạy học hay ngược đãi nó đây?

Vừa cảm cảnh cho số phận gian truân của mình, Lý Huyền vừa bắt đầu công cuộc tìm kiếm. Nó biết, Tử Cực lão nhân hoàn toàn nghiêm túc. Nếu không thể tìm được sơ hở của địa thất, có khả năng nó sẽ không bước ra khỏi đây được thật. Với lại ngẫm cho kỹ, bài tập này cũng tương tự một trò chơi. Sách thì đã đọc mười mấy ngày trời, vô vị lắm rồi, nay coi như có dịp vận động cho gân gân cốt. vô vị nhất là Lý Huyền lại phát hiện thêm một mảnh giấy nhả trong đồng sách: "Người hoàn hảo ơi, có thể ban bố chút vinh quang của anh cho em không?"

Khí gió, rốt cuộc Tô Do Liên đang làm cái trò gì vậy? Không chỉ đẩy lang quân vào bao thử thách thập tử nhất sinh mà còn viết những bức thư tình rùng mình đọc phát buồn nôn. Chẳng lẽ chưa qua ngưỡng cửa vu quy, cô ta đã muốn mưu sát trượng phu của mình rồi ư?

Một lần... hai lần... ba lần... mười lần... một trăm lần... Lý Huyền chóng hết cả mặt, đói đến nổi đa bụng dính da lưng, vẫn không tìm thấy một chút sơ hở nào.

Liệu tìm được gì đây? Địa thất vốn rất đơn sơ, đơn sơ tới mức chỉ toàn đá là đá, không còn gì nữa, mà đá thì làm sao sơ hở được? Lý Huyền ngồi phệt xuống đất, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Một phút... hai phút... một canh giờ... hai canh giờ... Lý Huyền càng lúc càng đói, dòng suy tưởng trở nên hỗn loạn. Có cách gì không nhỉ? Nó mang máng cảm thấy địa thất có chỗ không bình thường. Những thứ được tạo ra từ tưởng tượng luân hồi, bất luận trông giống thật bao nhiêu thì cũng vẫn khác xa sự vật trong thực tế. Nhưng trường hợp này khác ở đâu thì Lý Huyền chưa thể xác định được.

Nếu không phát hiện ra, mình sẽ chết ở đây mất...

Địa thất có chỗ nào khác thường? Trong này chỉ toàn đá thôi... Sự nghĩ ra, Lý Huyền nhảy cẫng lên. Đá này liệu có giống đá thật không? Thử đi, sẽ biết ngay mà. Lý Huyền cười ha hả, gỡ một miếng sắt nhỏ trên xe chở sách xuống. Dồn sức thật mạnh, nó gõ vào đá. Một lượt, hai lượt, lại lần nữa! Rồi nó đắc ý cười toáng lên:

Lão già, tôi phát hiện ra rồi! Cái thứ đá chết tiệt do ông tưởng tượng này không bắn tia lửa khi cọ xát.

Ánh sáng lóe lên, Lý Huyền và chiếc xe đã được đưa về Thụy Lư. Tử Cực lão nhân nhìn nó, khuôn mặt không lộ chút tán thưởng nào:

Ta những tưởng người phải tìm ra sớm hơn kia. Ai dè người lè mề tới tận lúc này.

Lý Huyền nổi điên. Vô duyên vô cớ gánh chịu khổ sở bao lâu, khó khăn lắm mới thoát thân lại bị ăn mắng. Thế giới này còn gì là công bằng không? Nó chẳng nói chẳng rằng, đổ mặt tía tai. Tử Cực lão nhân thủng thủng bảo:

Những lời ta nói với người trong địa thất là đã hé mớ sơ hở rồi. "Không còn ánh sáng", tức là xoay xử cách nào người cũng không tạo ra ánh sáng

được. Một sự việc rành rành như thế mà người không suy luận nổi, coi như thi trượt chứ gì nữa!

Nghe vậy, Lý Huyền ngóai giận ngay, gãi đầu cười hềnh hệch. Quả thực, nếu mình biết đường phân tích kỹ càng lời thầy nói, chưa chừng đã được giải thoát sớm hơn. Nó bồng hỏi:

Lão già, ông có biết nguyên nhân thực sự khiến tôi ra muộן thế này không?

Tử Cực lão nhân nhìn nó. Mắt Lý Huyền lấp lánh:

Vì tôi không biến thái như ông!

Bùng một tiếng, ba mươi sáu vòng luân hồi hiển hiện, đây bản Lý Huyền ra ngoài. Ba trăm sáu mươi quyển sách đổ sập lên người nó, cùng nó lăn lông lốc xuống núi. Nhưng cú ngã nặng nề này cũng không đè bẹp được tiếng cười khoái chí của Lý Huyền.

Tử Cực lão nhân chưa nhập định vội, lão nhìn trùng trùng luân hồi rộן ràng, nhìn những tia sáng ngang dọc đan xen, bồng bật cười:

Thằng nhóc con, lại phát hiện ra thứ sơ hở mà ta không ngờ tới!

Trạng thái hưng phấn của Lý Huyền chẳng kéo dài được lâu. Một bóng đen bồng dưng từ trên cao sa xuống, xô nó bẹp dí. Lý Huyền chưa hết bàng hoàng, đã nghe tiếng chim lánh lóт bên tai, thì ra là Phượng Đầu thứu. Nó kêu lên:

Sách chả đã nói, các người ăn no thì sẽ về ổ ngủ, đợi ngày thay lông ư? Ta vừa thấy người làm thịt một con báo, không về kễnh còn chạy tới đây làm gì? Người có phải học trò của Ma Vân thư viện đâu?

Phượng Đầu thừ cất tiếng hét véo von, cào cào mặt đất rồi thừ thái ngồi xuống, dùng vuốt kéo Lý Huyền lại gần mình, ngả cái đầu to tướng lên gối nó, cổ họng phát ra những tiếng lách chích khe khẽ. Lý Huyền sững sờ:

Người bảo thói quen của người đã thay đổi, từ nay cơm no xong là tới nghe ta kể chuyện à?

Phượng Đầu thừ lại lách chích mấy tiếng. Ánh mắt Lý Huyền càng đờ đẫn:

Người bảo một lần không cần kể quá nhiều, người còn bận tu luyện nên chỉ nghe được trong hai canh giờ thôi ư?

Phượng Đầu thừ kiêu hãnh ngẩng đầu, tựa hồ đang tuyên dương năng lực điều ngữ của Lý Huyền vì đã lĩnh hội trọn vẹn hàm ý của nó. Lý Huyền gần như bật khóc:

Vì sao người nhất định phải nhắm vào ta? Cái... cái gì? Người coi ta là người nhà á?

Trời đất ơi! Lý Huyền lắp bắp phản đối:

Không được đâu! Ta còn bận khối việc, không có thời gian chơi với người đâu.

Phượng Đầu thừ ngóc cổ dậy, nhìn Lý Huyền vẻ ai oán.

Nhìn cũng vô ích! - Lý Huyền thét.

Phượng Đầu thừ rúc đầu vào lòng thẳng bé, dụi qua dụi lại.

Làm nũng cũng vô ích! - Lý Huyền thét tiếp.

Phượng Đầu thứu bực quá, vùng bay lên. Nó phóng tuốt tới Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh. Nếu Lý Huyền không nghe theo, nó sẽ quật nát cái đỉnh này.

Đe dọa cũng vô ích luôn! - Lý Huyền vẫn thét, rồi nó cười vang - Mà người không biết bản lĩnh của Nguyên tôn trong đỉnh đâu. Người mà động vào đỉnh thì sét đánh bửa đầu ra chứ.

Phượng Đầu thứu kêu lên kiêu ngạo. Lý Huyền cau mày:

Nói vớ va vớ vẩn, ta chẳng hiểu. Gì cơ, người muốn chứng minh cho ta thấy hả?

Phượng Đầu thứu gật gù, quật cánh lên Thái Hạo đỉnh.

Khí xanh tụ đặc lại, hiển nhiên Nguyên tôn đã nổi trận lôi đình. Khí xanh tỏa ra bao trùm hết cả cánh vạt, tia chớp bắn vọt lên cháy rừng rực. Lý Huyền vui như mở cờ, lần này con chim mắt xanh không biết trời cao đất dày kia sẽ lãnh đủ.

Nào ngờ tia chớp bay lượn ngang dọc chán chê, lại giáng thẳng xuống đầu Lý Huyền.

Thẳng nhóc rú lên thảm thiết, toàn thân cháy khét Nó không hiểu. Hoàn toàn không hiểu. Cớ sự sao lại thế này? Nguyên tôn, người là một Nguyên tôn anh minh tinh táo đấy chứ? Phái chẳng hôm nay người không đích thân phán xử mà để cho tên tốt đen thủ hạ nào làm thay? Ở đâu ra chuyện một kẻ mạo phạm người, người lại đi trừng trị kẻ khác như vậy?

Để giải đáp thắc mắc, Lý Huyền loạng choạng xông lại, vỗ mạnh bàn tay lên đỉnh. Ánh xanh tái hiện, tia chớp phóng ra, bùng cháy, giáng xuống... vẫn giáng xuống Lý Huyền.

Lý Huyền nắm thẳng cẳng, không nhúc nhích nổi một ngón tay. Oan quá, oan uổng thấu trời!

Phượng Đầu thứu bay lại, cào cào mặt đất, thư thả ngồi xuống, giơ vuốt kéo Lý Huyền tới gần, ngả đầu lên gối thẳng bé, làm đủ công tác chuẩn bị để nghe chuyện. Có điều trước khi nghe, nó còn hót vang mấy tiếng, đặng giải thích hiện tượng phi lý bất công này.

Theo lời Phượng Đầu thứu thì mai sau nó sẽ trở thành chim bằng sức ngang tạc hóa, Nguyên tôn không dám đắc tội... Ngoài ra tổ mẫu, thái tổ mẫu của Phượng Đầu thứu đều là những nhân vật danh tiếng lẫy lừng trên trời, chức trách của họ là xét duyệt việc thăng thiên của các tiên linh hạ giới. Thái Hạo Nguyên tôn vừa đệ đơn xin lên trời thành tiên, thông thường phải đợi ba trăm năm mới được phê chuẩn. Nếu thái tổ mẫu ưng thuận, chưa chừng chỉ cần một trăm năm là được duyệt rồi, Nguyên tôn gan to đến đâu cũng chẳng dám làm phật ý đưa chút mà thái tổ mẫu rất cứng chiều, vì như thế có khi phải đợi đến ngàn năm... vạn năm ấy chứ...

Lý Huyền cứng họng. Nó còn biết làm gì được? Đành ngoan ngoãn kể chuyện... kể ra rá đến bốn canh giờ, Phượng Đầu thứu mới hài lòng bay về ngủ. Phượng pháp tu luyện của nó chính là ngủ.

Lý Huyền hỏi Phượng Đầu thứu, có thể đề đạt với thái tổ mẫu nhà nó cho Lý Huyền thành tiên không. Phượng Đầu thứu đáp thái tổ mẫu chỉ cai quản tiên linh, không quản việc con người.

Đúng là thảm hại đến không còn gì thảm hại hơn...

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Gió Xuân Ấm Ở Như Giỡn Cột

Bốn canh giờ khổ sai cuối cùng cũng qua, nhưng sức lực của Lý Huyền đã hoàn toàn cạn kiệt. Đầu lưỡi dẻo như kẹo, đầu óc nhanh nhạy như thần mà liên tục kể những câu chuyện gia đình bi lụy trong một thời gian dài đến thế thì nó cũng phát ốm. Nhất là đầu óc, cảm giác như bị người ta dùng chùy nện suốt một ngày. Lý Huyền đờ đẫn đứng dậy, đờ đẫn lê bước về Thái Lao.

B

Ài! Tiếng kêu gì thế? Lý Huyền chậm chạp ngược nhìn, lơ lơ trông thấy một người.

Giọng nói kinh hoàng của Long Vi vang lên bên tai nó:

Lăng Tiêu kính, người đừng rời bỏ ta!

Lý Huyền bỗng tỉnh táo hơn một chút, vội vàng cúi xem thì thấy Long Vi đã ngã bệt xuống đất, trước mặt cô là mấy mảnh ngọc vỡ. Mình vừa làm gì thế này? Long Vi khóc òa:

Lăng Tiêu kính, Lăng Tiêu kính quý báu của ta! Số người thật là khổ, tự nhiên lại bị cái tên ác độc này xô vỡ tan tành.

Trong lúc tơ mơ mình xô phải Long Vi hay sao? Lý Huyền vội vàng ngồi xuống, giúp cô ta nhặt các miếng vỡ lên. Đây là thứ ngọc đã mài mỏng dính, trong mờ, mặt sau màu lam nhạt, mặt trước lượn lờ những vân trắng mảnh nhẹ. Cạnh đó nằm lẩn lóc một cái vòng vàng chạm trổ tình xảo, dường như là khung gương.

Lý Huyền thăm rên tai vạ, xem ra giá trị của cái gương không phải là nhỏ, lần này gây ra họa lớn rồi. Nó luống cuống sắp mấy miếng vỡ vào với nhau, lấy cái khung vàng chụp lại, bồi rỗi thanh minh với Long Vi:

Hình... hình như vẫn dùng được.

Long Vi dầm đĩa nước mắt:

Người có biết đây là gương gì không?

Thì cô vừa nói đây là Lăng Tiêu kính.

Tiếng nước nở của Long Vi càng thêm dữ dội:

Người có biết lai lịch của Lăng Tiêu kính không?

Lý Huyền lắc đầu. Long Vi nghẹn ngào nói:

Lăng Tiêu kính là báu vật trong nhà gương của Tắc Thiên hoàng hậu xưa kia. Lưng xanh như trời, mặt trắng như mây, nếu hứng ánh nắng vào mặt gương rồi chiếu ra thì sẽ xuất hiện một vầng thái dương đỏ hồng, người soi như đứng trong mặt trời vậy. Đây là bảo bối mà Tắc Thiên hoàng hậu yêu thích nhất, thật không ngờ bị hủy hoại vì tay người.

Lòng Lý Huyền trĩu nặng. Tắc Thiên hoàng hậu? Gương soi mặt trời? Tai bay vạ gió khủng khiếp! Nó sè sẹ nhạt chiếc gương xiên xẹo lên, hứng lấy ánh nắng. Quả nhiên ảnh phản chiếu của mặt trời hiện lên giữa lòng gương, chỉ có điều mặt gương đã vỡ nứt, mặt trời cũng méo mó biến dạng

theo, trông vô cùng quái dị. Long Vi nói không sai, đây vốn là một vật quý. Vật quý nhường này lại do mình đánh vỡ.

Long Vi khóc rưng rức, không âm ỉ, nhưng tiếng nước nở dường như ngập tràn khắp thư viện. Lý Huyền hoang mang tột độ, lắp bắp hỏi:

Để ta đền. được không?

Long Vi đay nghiến:

Người đền? Được lắm. Nể tình chỗ đồng môn với nhau, ta giảm giá một nửa. Lại nhớ công người giúp ta đổ sát hạch hồi thi đấu vào, ta giảm tiếp một nửa của phần còn lại. Người chỉ cần bồi thường mười vạn lượng bạc là được rồi.

Nói đoạn, cô chìa cánh tay mịn như dôi phấn ra. Lý Huyền nháy dựng lên:

Mười vạn lượng? Chẳng phải nói giảm một nửa rồi một nửa hay sao?

Long Vi lạnh lùng nói:

Chiếc gương này là bảo vật vô giá. Lùng khắp thiên hạ cũng không có được cái thứ hai. Người cầm đồng mảnh vỡ ấy đi rao, mảnh nhỏ nhất cũng bán được năm ngàn lượng cơ đấy.

Lý Huyền không sợ trời không sợ đất, trước mặt Tuyết Ẩn thượng nhân và Đại Nhật Chí tôn giả vẫn cười đùa tinh bơ, nhưng nghe nhắc đến tiền, lại là món tiền lớn như vậy, cái thân nghèo kiệt xác liền co rúm. Nó gục đầu tuyệt vọng, cà lăm một cách đáng thương:

Ta không có nhiều tiền thế, đánh chết cũng không moi đâu ra được.

Tiếng khóc của Long Vi hơi dịu đi một chút:

Nễ tình đồng môn, lại nễ người đã giúp lúc ta vào trường, cho người ghi giấy nợ.

Giấy nợ? Nợ cũng có nghĩa là không phải trả vôi? Lý Huyền nhẹ cả người:

Được, ta ghi giấy nợ.

Long Vi thút thít móc giấy bút ra. Thế mực đâu? Hay mài sẵn rồi?

-Ta đọc người viết.

Lý Huyền thắc mắc:

Lúc nào cô cũng mang giấy bút theo người à?

Long Vi lờm nó:

Vì ta là một học trò ưu tú. Đừng lằng nhằng nữa, viết hay không viết đây? Không viết thì đèn tiền luôn đi.

Lý Huyền ủ rũ:

Viết! Ta lập tức viết.

Thế là, Long Vi đọc câu nào, nó viết câu nấy.

"Ta, Lý Huyền, vì bản thân sơ suất quá đỗi, làm vỡ cái gương vô giá của Long Vi, tình nguyện bồi thường mười vạn lượng vàng..."

Hả, sao từ bạc lại biến thành vàng rồi?

Là bạc thi người đèn được chắc?

Đã không đèn được thì bạc hay vàng có gì khác nhau đâu?

Viết tiếp!

Lý Huyền rên rầm, nợ gì chứ kiên quyết không nên nợ tiền! "... tình nguyện bồi thường mười vạn lượng vàng, vì không có tiền đền, nên lập giấy nợ này. Giấy nợ có hiệu lực đến cả khi sông cạn đá mòn. Hết chưa trả hết, thì không được kháng cự lại bất kỳ mệnh lệnh nào của chủ nợ Long Vi..."

Thế này thì... quá đáng quá!

Người là chủ nợ hay ta đây?

Cô là...

Ta mất bao nhiêu tiền như thế vì người, lẽ nào không đáng hưởng chút lãi suất? Hoặc chúng ta cứ tính theo mức lợi tức cho vay của quan gia, mỗi tháng người trả ta một nghìn hai trăm lượng bạc nhé?

Một nghìn hai?

Trả lãi hằng tháng hay nghe lệnh đây?

Nghe lệnh!

Người nên biết làm thế này là ưu ái chứ không phải bức bách người đâu. Cười cái coi!

Ha...

Trông còn khó coi hơn khóc nữa. Ngày mai gửi người đến trường hè của hoàng gia rèn luyện chút đỉnh.

Viết tiếp!

"Hễ chủ nợ có việc cần sai khiến, gọi lúc nào phải đến lúc ấy, không được viện cớ lề mề, không được viện cớ thoái thác. Có thể mất mạng, có thể hi sinh, nhưng không thể không hoàn thành mệnh lệnh của chủ nợ."

Này... ta nợ cô tiền hay tính mạng vậy?

Vay tiền trả mạng, người không nghe người đời nói à? Người thế là may mắn lắm rồi đấy, có người nợ anh trai ta tiền mà cả nhà hẵn đều bị bắt ký giấy nợ, thậm chí đứa trẻ còn trong bụng mẹ cũng phải ký, tất nhiên là có người ký thay.

Nhà... nhà cô rốt cục làm nghề gì?

Đừng làm nhảm nữa! Ký tên vào. Cho người cái này!

Lý Huyền đón lấy con dao nhỏ rất trau chuốt, bắn khoăn hỏi:

Cho ta cái này làm gì?

Long Vi lạnh lùng bảo:

Cửa đầu ngón tay, ấn máu lên giấy nợ.

Đừng... đừng vô nhân đạo thế chứ! - Lý Huyền cảm thấy hành động này xúc phạm cực điểm đến nhân cách mình. Nhưng ánh mắt Long Vi không phải ánh mắt bình thường, đó là ánh mắt chứa đựng sự chói lọi của mười vạn lượng vàng, cũng là sức nặng của sự giàu sang mà cả đời Lý Huyền không sao tưởng tượng nổi. Cuối cùng, nó đành ngoan ngoãn cửa đầu ngón tay, điểm chỉ máu vào giấy nợ.

Long Vi thôi khóc, đến lượt Lý Huyền bật nước nở.

Long Vi vỗ vỗ vai nó, ra ý an ủi rồi giăng lấy tờ giấy nợ, tỉ mỉ đọc kỹ lại một lượt, sau cẩn thận cất vào ngực áo, cười khì khì bảo Lý Huyền:

Mười vạn lượng vàng là một số tiền to đấy.

Con nhóc ác ma này cũng biết điều đó ư? Lý Huyền muốn hỏi trời xanh mà nắc nhen. Chưa tốt nghiệp đã gánh trên vai một món nợ kếch sù, cuộc đời nó tăm tối từ đây. Long Vi mỉm cười vẻ vồ vể khoan dung:

Bởi thế nếu ta dùng chút xíu thủ đoạn, chắc người cũng không lấy làm phiền lòng. Chủ nợ lúc nào chả sợ con nợ xù.

Câu nói gây ra cho Lý Huyền một cảm giác cực kỳ bất an.

Long Vi cười bảo:

Ta tuyên bố, người trúng pháp thuật của ta rồi.

Lý Huyền giật thót:

Khi nào? Pháp thuật gì?

Dấu tay máu này này. Một pháp thuật không hề đáng sợ, mà rất đáng yêu. Người nên thích mới phải. Pháp thuật này gọi là Tiểu Cầu Ưông Ưông(chó con gâu gâu).

Tiểu Cầu Ưông Ưông? Tên mới dị hợm làm sao! Vừa nghe qua, Lý Huyền đã nổi gai ốc cùng mình. Nó vội hỏi:

Tức là nếu cô niệm chú, ta sẽ biến thành chó, chỉ biết kêu oăng oăng thôi à?

Long Vi kinh ngạc hỏi:

Sao người biết?

Mắt Lý Huyền trào lệ nóng. Còn phải nói ư? Cái tên đã đủ rõ ràng!
Long Vi hỏi:

Có muốn thử không?

Lý Huyền vội lắc đầu, sắc mặt tái nhợt. Biến thành chó? vẩy đuôi? Gặp người thì thè lưỡi? Chạy một lúc trông thấy có thứ gì mới liền hếch chân tè vào để khấp nơi nhiễm mùi của mình? Ọe... thực là một viễn cảnh khủng khiếp. Ý nghĩ khiến cho dũng khí sinh tồn của Lý Huyền đều tiêu tan cả, chi bằng chạy nhanh đến chỗ Tử Cực lão nhân, đảo chuyển luân hồi.

Long Vi tỏ ra quan tâm:

Được rồi, người không muốn thử thì thôi. Ta xưa nay là người rất khoan dung đại lượng mà. Hãy nhớ, từ giờ trở đi người là người của ta. Bây giờ ta sẽ thu lãi tháng thứ nhất.

Lý Huyền gục đầu nhận lệnh. Tiền ơi, tiền đê chết người ơi! Long Vi cười nói:

Thực ra đơn giản lắm. Người đừng sợ. Chỉ là ba việc hơi mất sức thôi. Việc thứ nhất, người xuống núi giúp ta lấy vài thứ về đây.

Đơn... đơn giản thế à?

Không thích đơn giản? Vậy phức tạp nhé?

o O o

Lý Huyền uể oải ngồi dưới chân núi Chung Nam, ngẫm lại cuộc đời âm u ảm đạm không có lấy một tia sáng tương lai của mình. Nó hận!

Tiếng vó ngựa lộp bộp, một đội lái thương phi qua trước mặt Lý Huyền. Chắc là hàng hóa vận chuyển đến Con Đường Tơ Lụa đây. Chết đây năm xe to. Nếu đánh cướp năm xe này, liệu có đủ mười vạn lượng vàng trả cho Long Vi không?

Lý Huyền lắc đầu thật mạnh. Không được! Xấu tốt gì ta cũng là đại sư huynh của Ma Vân thư viện, đâu thể giở những mảnh khốe gian hiểm đê tiện như vậy.

Nó lại âm ức thờ dài sườn sượt, vì sao nó không có một người cha vô địch thiên hạ? Không có một người mẹ phú khả địch quốc? Nhưng cha mẹ mình là ai còn chẳng biết, nói gì đến giới với cả giàu?

Đội lái buôn đi qua rồi, đột nhiên quay trở lại. Người dẫn đầu là một người Hồ mắt xanh, giở tiếng Trung Quốc lơ lơ hỏi Lý Huyền:

Đây là núi Chung Nam phải không?

Lý Huyền không muốn nhiều lời, chỉ chống má gật đầu. Người Hồ trở tay lên núi:

Kia là Ma vân thư viện phải không?

Lý Huyền lại gật đầu. Người Hồ thở phào nhẹ nhõm:

Người là Lý Huyền à?

Hắn ta biết tên mình. Lý Huyền kinh ngạc quá đỗi, máy móc gật đầu. Người Hồ mắt xanh mỉm cười, ngoái lại hô:

Tìm được liên lạc rồi. Dờ hàng hóa mau!

Bọn người theo sau nhất tề dạ ran, bắt đầu bốc hàng trên năm xe xuống, chỉ nháy mắt đã bày đầy ắp chân núi. Lý Huyền trợn mắt:

Các người làm gì thế?

Người Hồ mắt xanh mỉm cười cúi mình:

Đây là những món mà Vi nhi tiểu thư dặn đưa lên Chung Nam. Phiền người vậy!

Nói đoạn, đám người Hồ cùng huýt gió, thúc ngựa lao vút đi.

Lý Huyền đứng sững. Nhiều... nhiều quá thể! Long Vi chẳng đã nói chỉ lấy "vài thứ" thôi ư? Đây không phải vài thứ, mà là hàng ngàn hàng vạn thứ. Còn phải cõng lên núi cao như đờng kia! Trời đất ơi, cho dù Lý Huyền mọc tám cánh tay cũng phải bê vác suốt tám ngày liền mới hết.

Nó sắp lây thối mau nước mắt của Long Vi rồi.

Chỉ dựa vào sức mình thì không tài nào vận chuyển hết được, Lý Huyền suy nghĩ rất lung, mãi không ra cách nào, đành đi lên hậu sơn.

Hậu sơn Chung Nam là một vùng rất rộng. Vách núi mà Lý Huyền ngã xuống lần trước tên là Hồng Nguyệt nhai, bởi vì vách lượn hình vành trăng, mọc đầy hoa lãng tiêu, đầu xuân hoa nở trông y hệt một mảnh trăng cong màu hồng.

Vách núi bên đối diện là nơi ở của Phượng Đầu thú, gọi là Thiên Phong nhai. Gió từ đặng tây thổi tới Chung Nam sơn sẽ quạt vào vách núi đó. Trên vách chỉ chít những hang động lớn nhỏ, có hang xuyên suốt qua núi, nhìn thấu sang cả bên kia. Gió xoáy gào rít thì thoảng phát ra những âm thanh lạ lùng, vì thế vách núi ấy còn tên khác là Huyền Âm bích. Huyền Âm bích là một mặt của ngọn Thiên Tú. Ngọn núi này vươn lên sừng sững giữa đất trời, địa hình cheo leo hiểm trở, không người sinh sống, chỉ thần tiên mới cưỡi mây bay qua được, làm nảy sinh vô số thần thoại truyền thuyết.

Nơi Lý Huyền đang đến, là Hồng Nguyệt nhai.

Trong lúc vô kế khả thi, nó sực nhớ tới Phượng Đầu thú, phải nhờ con chim khuân vác giúp mới xong. Nó biết rõ chuyến này đến nhờ cậy, nhất

định sẽ bị con chim làm mình làm mẩy, nhưng cũng đành giờ đầu chịu đựng mà thôi.

Quả nhiên, Lý Huyền châu chực suốt năm canh giờ trong hang, Phượng Đầu thừ mới bằng lòng chớ nó bay xuống núi. Lúc này con chim nghe đã no một bụng truyện, khóc đã chán chê, bèn quyết định bảo Lý Huyền đặt cho mình một cái tên văn vẻ mỹ miều. Mất đứt một canh giờ, sau khi gạt bỏ hàng ngàn phương án, con chim mới gật đầu ưng thuận với tên Dao Nhi, một cái tên thích hợp như đo ni đóng giày.

Lý Huyền cũng khóc cạn cả nước mắt. Nhưng nó vẫn mừng, vì nhờ được Dao Nhi là nhẹ nhàng nhiều rồi. Con chim làm việc thoăn thoắt, chỉ vẩy động đôi cánh là hàng vạn dòng khí xanh nhạt từ trên núi Chung Nam chảy xuống, nâng hết đồng hàng hóa lên lắc lư bay theo sau nó về hậu sơn, đưa đến Vạn Hoa bình.

Vạn Hoa bình là một thâm cốc bằng phẳng, phủ kín hoa tươi. Bốn bề là núi cao, cảnh sắc tươi đẹp, khói sương mịt mù, thi thoảng một hai con hạc bay qua làm khí xanh lãng đãng loãng đi trong thoáng chốc. Dây leo đu đưa trải kín từ đỉnh núi xuống tận đường viền của Vạn Hoa bình, thân to mà dài, lại mọc thẳng, bao quanh muôn hoa như một tấm rèm trời. Nơi đây hoa luôn nở rộ, bốn mùa ngời ngời sắc xuân.

Vạn Hoa bình chính là nơi Long Vi yêu cầu Lý Huyền đưa hàng hóa đến.

Lý Huyền kể cũng là người đi nhiều hiểu rộng, vậy mà lần đầu tiên gặp được cảnh sắc lạ lùng này cũng phải tâm tặc ngợi khen. Dao Nhi thì tỏ ra không thích Vạn Hoa bình, bởi dây leo cứ vướng vào cánh làm nó suýt ngã xuống đáy cốc. Nó vùng vằng trút hết hàng hóa rồi quỳ quả trở lại Thiên Phong nhai đánh một giấc, vừa bay đi vừa lèm bèm bảo mấy câu truyện vớ vẩn của Lý Huyền làm nó nhớ cả việc tu luyện.

Thế đũa nào cứ lôi kéo mình bảo kể cái này, rồi kể cái kia? Lý Huyền hằm hằm nghĩ. Lần sau thì đừng hòng! Đánh chết cũng không kể. Lấy Nguyên tôn ra uy hiếp cũng không kể luôn.

Long Vi hài lòng nhìn đồng hàng hóa la liệt, tán dương Lý Huyền bản lĩnh cao cường, chỉ trong thời gian ngắn đã mang về hết ngần ấy hàng hóa, không sót một món nào. Lời khen ngợi khiến Lý Huyền yên tâm được đôi phần.

Nhưng khi mở bao bì ra, Long Vi biến sắc mặt. Có một hòm đồ sứ tinh xảo đã biến thành thùng mảnh vụn. Tất nhiên hậu quả này là nhờ ơn Dao Nhi, lúc bỏ đi nó giận dỗi ném một phát, đồ sứ giòn tan đương nhiên là vỡ ngay.

Long Vi vội vàng mở các hòm khác. Trời ơi, một nửa số hàng hóa không còn dùng được nữa! Khuôn mặt cô bé sa sầm. Lý Huyền vội vã lĩnh sang một bên, Long Vi bèn quát:

Đi đâu?

Lý Huyền sợ run, vội nói:

Ta... ta định viết một giấy nợ nữa.

Long Vi cười nhạt:

Đâu dễ dàng thế? Người đi đón một người đến đây. Nếu không đón được người ấy, ta sẽ phát động Tiểu Cầu Ưông ương!

Lý Huyền cười toe. Trừng phạt thế này thôi hả? Tốt quá, đón người thì có gì đâu? Kể cả người ta không chịu đến, thì cứ bắt cóc về là được. Long Vi gằn giọng:

Đừng tưởng đơn giản. Cái trâm ta đưa người đâu? Chìa cho người ấy xem, người ta sẽ tự động đi theo người, nhưng...

Cô bỗng nín bật, Lý Huyền lo lắng hỏi dồn:

Người ta đòi tiền hả? Đòi bao nhiêu tiền?

Người ta không ăn uống như người trần, cần tiền làm gì?

Lý Huyền thốt phào:

Miễn là không đòi tiền thì không còn gì đáng sợ nữa. Hãy đợi tin tức tốt lành của ta nhé!

Nó nghênh ngang bỏ đi, mặt mày thanh thản, bụng dạ không hề lo lắng. Đã là người, lại không cần tiền, Lý Huyền thừa sức đối phó. Long Vi gọi với theo:

Tối nay, trước khi mặt trời lặn, phải mời bằng được về đây. Bởi vì đến đêm ta cần người ấy thi triển Cửu Hoa vân Kính thuật. Không xong việc ta sẽ bảo Thái Hạo Nguyên tôn thiêu người ra tro. Người nên biết là Nguyên tôn rất nghe lời ta đấy.

Lý Huyền không ngoái đầu lại, chỉ vẫy vẫy tay:

- Yên chí lớn đi!

Lý Huyền đáng thương, hoàn toàn không biết rằng mình đang rơi vào một bàn tay ma quỷ khác.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Áng Mây Lục Hờ Hững Đỉnh Trời

Người mà Long Vi nói sống ở một nơi tên là Hà Tịnh cốc, cách Chung Nam sơn chừng ba bốn mươi dặm về phía nam. Nếu được Dao Nhi đưa đi thì quá nhẹ nhàng, nhưng Lý Huyền không dám nhờ nữa. Chỉ vì một khoảnh khắc khoan khoái mà bị tra tấn đến bốn năm canh giờ thì có đáng không? Kể chuyện, nghe qua cũng dễ dàng đấy, nhưng nếu kể dưới áp lực, kể một lèo đến nửa ngày trời, rồi nhất định phải kể những chuyện gia đình ngang trái cho một sinh vật không lồ mau nước mắt thì đúng là một gánh nặng khó chịu trong đời.

N

Bởi vậy Lý Huyền thà cuộc bộ còn hơn. Rất tiện lợi là nó được tùy ý ra vào Ma Vân thư viện, cảm giác một mình bước trên đường núi, rời xa Thạch Tử Ngưng chuyên bắt nạt, Long Vi chuyên ra lệnh, Tô Do Liên chuyên thử thách, Phong Thường Thanh đáng giận, Thái Hạo Nguyên tôn chuyên ngược đãi, Dao Nhi chuyên áp chế, Trịnh Bá Niên và Lữ gia huynh đệ đầy tham vọng, ngấm cũng thật thành thơi.

Bởi vậy Hà Tịnh cốc thành ra chẳng xa là mấy, Lý Huyền chưa mỗi chân đã đến nơi rồi.

Đây là một sơn cốc bé nhỏ rất êm dịu, bình yên. Bé nhỏ mà tinh tế, ngoài tiếng gió thổi qua lá cây, tiếng hoa rụng chạm sóng, thì chỉ có tiếng chim rừng í ới gọi nhau. Tĩnh lặng mà không u tịch, bởi vì nền xanh pha

trộn hài hòa với những sắc màu tươi tắn, khiến không gian ngập tràn sống động.

Lý Huyền tiến vào sơn cốc. Mới đi được vài bước, nó đã thấy kinh ngạc. Bởi vì cây cối, hoa lá ở đây đều là dị chủng mang từ xứ khác về, hầu như loài nào trông cũng lạ mắt. Người gieo trồng thảm thực vật này xem chừng rất chuộng cảnh sơn thủy hữu tình. Cây cối hoa lá cùng tôn nhau lên, tạo ra bầu không khí thanh thản trong lành, khiến ai đi qua cũng thấy lòng ngập tràn khoan khoái.

Lý Huyền phấn chấn tinh thần, cho rằng chuyến đi cũng bổ công, không đến nỗi phải coi là khổ sai.

Có tiếng chim kêu êm dịu vắng tới, rồi từ bụi hoa rậm rạp bay ra một con vẹt trắng, giống Dao Nhi ở chỗ giữa trán cũng mọc một búp lông phượng. Con vẹt toàn thân như phủ tuyết, đuôi dài thướt tha, cất cánh bay mà uyển chuyển tựa múa. Đến gần Lý Huyền, nó duyên dáng đáp xuống một cành cây chĩa ngang, rĩa rĩa chiếc đuôi dài của mình:

- Ẩn cư trong núi với hoa, bỗng đâu khách ở phương xa lại tìm.

Vẹt mà thạo văn chương, biết ngâm nga thơ thần cơ à? Phải chăng mỗi con chim đều sở hữu một tài năng độc đáo, mục đích là khiến loài người bất ngờ kinh ngạc? Lý Huyền cười đáp:

- Ta đến đây là có ý mời chủ nhân nhà người lại Vạn Hoa bình ở Chung Nam sơn một chuyến.

Con vẹt trắng lắc lắc đầu, giọng cầu kỳ:

- Chủ nhân không xuống núi đâu, tiếc cho khách đến mong cầu uống công.

Câu thơ lần này tương đối mạch lạc. Lý Huyền chưa đọc được bao nhiêu sách, nhưng cơ bản là nghe hiểu được. Nó lấy cây trâm trong ngực áo ra, lòng chứa chan sâu thẳm. Đạo đầu dồn ép Long Vi, cướp lấy trâm vàng, không ngờ vật đổi sao dời, bây giờ đến lượt nó mắc nợ cô ta hẳn mười vạn lượng vàng, phải ký giấy bán thân cả đời. Tuy nhiên, sâu thẳm thì sâu thẳm, việc cần làm vẫn phải làm. Nó chìa cây trâm cho con vẹt:

- Người trình món này lên chủ nhân, người nhất định sẽ hiểu.

Vẹt trắng nghiêng đầu nhìn Lý Huyền. Không hiểu sao, Lý Huyền đọc được trong ánh mắt nó một tia khinh miệt. Con chim khốn kiếp này dám coi thường mình? Cũng may vẹt trắng chỉ nhìn chốc lát, rồi gắp cây trâm bay trở vào. Lý Huyền ngẫm nghĩ hồi lâu mới hiểu, chắc con vẹt chán ghét vì nổi nó không đối đáp bằng thơ đây mà.

Một lúc sau, vẹt trắng bay trở ra, thả trâm vàng vào tay Lý Huyền:

- Đài tiên rạng rỡ ánh tươi, mong chờ tiên tử xuống nơi Dao trì.

Lý Huyền mất hết kiên nhẫn:

- Này chim, người có thể ăn nói cho tử tế được không?

Con vẹt ngẩn ra, sừng sộ lờm thảng nhóc rồi quay mình bay vào. Lý Huyền nhanh mắt nhanh tay, chớp luôn lấy nó. Con chim hoảng vía, quần quai giãy giụa để giật ra. Nhưng nó bé như thế, làm sao khỏe bằng Lý Huyền. Thảng nhóc bật cười khô khốc:

- Bảo cho ta biết, người tên là gì?

Vẹt trắng chắc hẳn sợ hãi, liền kêu the thé:

- Đạo trời phạt kẻ ác tà, nhân nào quả nấy khó mà thoát thân.

Lý Huyền tát bộp vào đầu nó:

- Thôi ngay cái thứ thơ thần thối tha rồi rắm ấy đi!

Câu nói khiến con vẹt tổn thương quá mức tưởng tượng. Nó rít lên chói tai, hai mắt trợn trừng nhìn Lý Huyền, ngực phập phồng gấp gáp, lăn quay ra ngất lịm. Lý Huyền cả kinh, đâu ngờ lòng tự tôn của một con vẹt lại cao đến độ này. Nó chỉ định dọa chơi thôi mà.

Chợt một giọng thanh tao cất lên:

- Tên nó là Tiểu Ngọc.

Lý Huyền nghe tiếng ngẩng đầu. Giọng nói đầy ma lực, khiến ai nghe phải cũng nảy sinh khao khát diện kiến chủ nhân, xem dung mạo ra sao mà sở hữu thanh âm êm đềm đến thế. Nỗi khao khát ấy mạnh mẽ không kém gì một nhu cầu bản năng.

Giữa vùng lục thủy xuất hiện một ánh lục nhạt, lục thủy là cảnh sắc diễm lệ của Hà Tịnh cốc, lục nhạt chính là người con gái được ôm ấp giữa cảnh sắc ấy. Lý Huyền bỗng nhận ra mình không sao thâm tóm được hình ảnh về con người nàng, không biết dùng lời nào miêu tả diện mạo và vóc dáng kia.

Nàng là giọt mưa đầu tiên rơi trên dòng sông mùa thu, đầu tiên mà thấm đẫm nhuận nhị ngàn năm. Nàng là sắc xanh cuối cùng trong ngọn núi xa thẳm, cuối cùng mà ngưng tụ hết ưu tư muôn đời. Nàng yên bình, một thứ yên bình khiêm nhường, nhàn nhã, an ổn. Bàn tay nàng cầm ô, khiến ánh nắng không chạm tới người. Sóng mắt nàng nhìn Lý Huyền cũng nhuốm sắc xanh, tiệp màu với tấm áo mềm mại. Bàn tay thanh thoát như sợi tơ quấn trên cán ô cứng bằng trúc. Khung người nàng như làm bằng gió, tưởng chừng sẽ bay bổng đi, hóa thành bụi mịn bất cứ lúc nào. Bụi mịn ấy lại cũng là muôn vàn chấm xanh, phiêu phất trôi ra ngoài thế tục.

Thật phi lý, cái mặt không biết xấu hổ của Lý Huyền bỗng đỏ bừng. Trước làn thu ba trong trẻo kia, nó thấy hành động của mình sao mà thô

tục, sao mà bạo lực, ngay cả việc để nàng nhìn nó cũng như một sự xúc phạm đến nàng.

Lý Huyền vội vàng nói lỏng tay. Tiểu Ngọc dần dần hồi tỉnh, rít một tiếng tủi hờn rồi bay về bên chủ nhân. Người con gái dịu dàng nói:

- Ta tên là Dung Tiểu Ý.

Thấy nàng không chất vấn mình về thái độ mạo phạm Tiểu Ngọc, Lý Huyền thở phào một hơi, mỉm cười:

- Tên hay, cái tên này...

Nó định tán tụng danh tính của nàng, nhưng há miệng ra mới biết kiến thức của mình hồng lỗ chỗ, khó lòng tổ chức được một câu văn vẻ. Mà nếu không dùng một câu văn vẻ, thì coi như tiết mạt con người thanh nhã kia.

Nhà người ta, đến vệt cũng biết ngâm thơ; mình còn dám khoe khoang gì? Nghĩ vậy, Lý Huyền không khỏi buồn rầu. Người con gái này là chiếc gương trong nhất trên đời, bất kể ai soi vào nàng cũng cảm thấy bản thân mình nhớp như ô trọc.

Đôi mắt ngời sáng của Dung Tiểu Ý đăm đăm nhìn Lý Huyền, không mấy may bận tâm đến sự lúng túng của nó:

- Long Vi có nói với công tử về những quy tắc riêng của ta không?

Lý Huyền lắc đầu. Dung Tiểu Ý nói:

- Hà Tịnh cốt hết sức thanh khiết, không nhiễm một hạt bụi trần. Trước tiên công tử hãy tắm tấp cho sạch sẽ đi đã.

Nghe nàng nói, Lý Huyền đâm hổ thẹn. Mấy ngày rồi nó chưa rửa ráy, quần áo thì bẩn thỉu xốc xếch, kết đầy những đất. Một kẻ lỗ mãng mọi rợ như mình đứng trước mặt con người tao nhã nhường kia, khác nào lãng

nhục nàng theo cách gớm ghiếc nhất. Lý Huyền ngượng ngùng, hấp tấp bỏ đi tắm.

Trong lúc luống cuống, nó không nhận ra kẻ dẫn mình đi tẩy trần chính là vệt trắng Tiểu Ngọc.

Kỳ hoa dị thảo sinh sôi được trong Hà Tịnh cốc, chủ yếu là nhờ một mạch suối thiêng. Nước suối từ dòng đất trào lên, nóng đến bỏng tay, hoa cỏ được tưới nhuần, càng ngày càng mơn mớn. Tắm nước suối nóng cũng rất có ích cho con người.

Lý Huyền nằm dài trong máng, đợi Tiểu Ngọc dẫn suối lại.

Đột ngột, một làn hơi trắng cuồn cuộn đổ tới, Lý Huyền la oai oái. Bỏng quá!

Suýt nữa thì biến thành heo luộc. Thấy da dẻ toàn thân đã đổi màu đỏ tía, Lý Huyền đưa tay chà thử. Á! Một mảng da to theo tay tuột xuống. Lý Huyền sợ mất vía, vội vắt chân lên cổ phóng tuốt ra ngoài, đúng lúc thấy Tiểu Ngọc vươn mỏ cổ sức kéo một vật. Khí nóng ngùn ngụt đổ ập xuống đầu, Lý Huyền bị dòng hơi bỏng rãy xô mạnh một cái, mất đà lăn tòm xuống.

Bên dưới là một cái ao rộng. Lý Huyền bơi cũng khá, nhưng bị sóng đánh cho tối tăm mặt mũi, lại đang bỏng gần chết, đâu còn sức mà bơi với lội! Nó gào thét:

- Tiểu Ngọc, người định hãm hại ta à?

Con vệt chậm rãi vỗ cánh đậu xuống:

- Dầu cho cát cháy gió nung, giữ lòng kiên định nóng không chạm mình.

Lý Huyền trào nước mắt, ngoác miệng chửi:

- Người không bị nhúng vào nước, đương nhiên thừa sức tuôn ra những lời vô thưởng vô phạt như thế rồi.

Tiểu Ngọc thu cánh lại, buông mình xuống ao, lạnh lùng đáp:

- Đã mang lấy tiếng anh hùng, sẵn sàng đối phó cực cùng hiểm nguy -
Và nhìn Lý Huyền như thách thức.

Chà! Con chim này dám thi ngâm nước nóng với mình? Nam tử hán đại trượng phu há chịu thua về tiếng anh hùng? Nhỡ để đồn ra ngoài rằng Lý Huyền không dám chấp nhận lời khiêu chiến của một con chim thì sau này còn mặt mũi nào mà sống được? Thằng bé liền nghiêng rằng nói lớn:

- Được, thi thì thi!

Nước sôi cuồn cuộn xô tới... mặt nước dần dần dâng cao... hơi nóng mỗi lúc

một dày...

Lý Huyền bắt đầu co giật... Lý Huyền bắt đầu chuột rút... Lý Huyền bắt đầu thốn thức...

Cuối cùng, nó không chịu nổi, gào lên:

- Không thi nữa, ta thua!

Tiểu Ngọc cất tiếng hét kiêu hãnh, vỗ cánh bay ra. Lý Huyền bả hoải cả người, không dám sờ đến một ngón tay lên da mình, chỉ sợ đụng vào thì cả tảng thịt sẽ lở xuống, lấy dao cạo sồn sột một hồi, dọn mâm đưa lên bàn ăn là được một mâm gà luộc trắng bóc.

Điều nhục nhã nhất là không thắng nổi một con chim ranh. Thật khóc ra máu mắt!

Lý Huyền chật vật lắm mới bơi được đến bờ, bấy giờ lại thấy Tiểu Ngọc ngậm giỏ bay tới. Đến đúng trên đầu Lý Huyền, nó nghiêng cái giỏ, một cơn mưa rể cỏ vụn cỏ trút xuống, cỏ vừa chạm vào da, Lý Huyền đã gào rú thê thảm, y như thể bị hàng ngàn mũi dao khoét vào xương thịt mình.

Nó nhảy chồm chồm, cỏ vụn được thể lăn rào rào khắp người. Lý Huyền đau đến nỗi phải vội vàng hụp mình xuống nước. Rồi nó hùng hổ xông lên, chửi bới:

- Con chim thối tha, người định hãm hại ta ư?

Nó nhặt một tảng đá, giơ lên quá đầu ném về phía Tiểu Ngọc. Con vẹt rít vang, bay tuốt ra ngoài.

Lý Huyền cứ thế hùng hục đuổi theo...

Ôi, sao lại bất cẩn như vậy?

Dung Tiểu Ý đang đứng giữa cốc, chăm chú lắng nghe hoa cỏ rì rào. Ánh nắng rải trên tán ô của nàng, lọt xuống thành một thứ the xanh nhàn nhạt chảy dọc thân hình yếu điệu, tạo nên một quầng mờ bao bọc lấy nàng tiên giữa sơn cốc. Nàng bình đạm nhường kia, êm ả nhường kia, hết như một nhánh ngọc lan bập bênh trong sóng biếc.

Đúng lúc ấy, Dung Tiểu Ý trông thấy Lý Huyền tồng ngồng lao ra chửi bới.

Thằng bé giận quá nên phóng theo con vẹt, không may ý thức được sự thất thố của mình...

Nó còn định chạy hẳn ra sân ư? Dung Tiểu Ý cau mày cất tay lên. Số vụn cỏ vẫn bám trên người Lý Huyền bắt đầu đâm chồi nảy nhánh, chỉ tích tắc đã ôm kín thân hình nó. Những đoạn rễ li ti bắt đầu đan kết với nhau, quấn quanh thật chặt.

Có lẽ Dung Tiểu Ý sợ trông thấy những thứ không nên trông thấy. Đám nhánh rễ mới mọc ra rất bền, dai, và dày. Chỉ thoáng chốc Lý Huyền đã biến thành một quả cầu xanh lục to tướng. Nó không trụ vững được nữa, lăn lông lốc đến trước mặt Dung Tiểu Ý.

Người con gái dịu hiền bất giác phải bật cười. Lý Huyền oán trách ngập lòng. Cũng may Dung Tiểu Ý rất tế nhị, đã nói:

- Chúng ta đi thôi!

Lý Huyền gắng bò dậy, vội vàng đi trước dẫn đường. Dung Tiểu Ý nhẹ nhàng cất bước, thong thả theo sau. Vệt trắng Tiểu Ngọc bay nhip nhàng trước mặt nàng, đôi vuốt cặp một chiếc lồng to. Lý Huyền vẫn còn đau lòng, đau người, cũng chẳng buồn hỏi nó mang lồng làm gì.

Chỉ nháy mắt đã ra khỏi Hà Tịnh cốc, Tiểu Ngọc gắp một hạt giống từ trong lồng, thả xuống trước mặt Dung Tiểu Ý. Hạt giống gặp gió nứt vỏ, chỉ tích tắc đã nảy ra ba chiếc lá mỏng mỏng, đỡ quanh một đóa hoa thanh tú. Dung Tiểu Ý nhẹ nhàng giẫm lên đóa hoa mà tiến bước, hoa lập tức khô héo, tan rã, biến vào lòng đất nâu. Tiểu Ngọc lại thả xuống hạt giống thứ hai.

Thấy Lý Huyền lộ vẻ kinh ngạc, Dung Tiểu Ý giải thích:

- Thể chất ta hơi khác thường, không được phép nhiễm bụi, vì vậy hễ ra khỏi Hà Tịnh cốc thì phải đệm bước bằng hoa Tiên Trần Ao Ảnh. Hẳn công tử thấy buồn cười lắm!

Buồn cười thì không dám, nhưng vừa đi vừa lót đường thì bao giờ mới tới được Vạn Hoa bình? Lý Huyền chán nản rứt đầu, ủ rũ tiến bước.

Được một thôi đường, nó phát hiện ra một việc hết sức rủi ro. Vì trên đầu chụp mớ cỏ xanh, lại bực bội với Tiểu Ngọc, nó đã đi lạc, vòng vèo thế nào đến hơn năm mươi dặm. Dung Tiểu Ý không tỏ vẻ bực bội, nhưng Tiểu Ngọc lạnh lùng nhìn Lý Huyền, ánh mắt khinh thường không để đâu cho hết.

Lý Huyền cúi đầu, không dám nói năng gì, vội vã dò đường lại. Cũng may lần này đi đúng, khi vằng dương ngả về tây, họ đã tới được Chung Nam sơn. Nhưng Dung Tiểu Ý bỗng dừng bước:

- Hết Tiền Trần Áo Ảnh rồi.

Lý Huyền cả kinh:

- Sao lại hết?

- Vì đường quá xa - Dung Tiểu Ý lặng lẽ đáp.

Chả hóa là tại mình đi lầm đường ư? Hừ! Lý Huyền đành hỏi:

- Có cách nào không?

Tiểu Ngọc:

- Núi xanh...

Lý Huyền quay phắt lại, gườm gườm thét nó:

- Không được ngâm thơ với ta nữa!

Người và chim đều bưng bưng phần nộ, bất động nhìn nhau. Đây là cuộc chiến khí thế, cuộc chiến dũng sĩ. Cuối cùng kẻ thất bại là Tiểu Ngọc,

bởi vì bất động thì nó không vỗ cánh được, nên ngã lộn cổ xuống đất. Nó bò dậy, kêu the thé:

- Không tính, không tính. Ta quên rằng thua một con người là điều sỉ nhục với loài chim chúng ta. Người không cố quyền áp đặt ta phải nói thế nào, bởi vì cái thứ mà người gọi là ngôn ngữ chính là do tổ tiên chúng ta dạy các người. Ngay cả chữ Hán của các người, cũng do tổ tiên ta truyền thụ đó!

Lý Huyền không nhin được, cự lại:

- Chỉ nghe Thương Hiệt tạo chữ, chưa nghe chim thối dạy chữ bao giờ.

Tiểu Ngọc nhảy dựng lên:

- Thường phó nhà người chưa giảng bài cho người ư? “Thương Hiệt trông vết chân chim mà tạo ra văn tự”. Nghe thủng chưa? Trông thấy cái gì? Thấy vết chân chim vĩ đại đấy! Chẳng qua các người ti tiện lấp liếm, chứ thực tế văn tự các người là do loài chim trí tuệ tuyệt đỉnh, thưở ban sơ đã thông thái gấp bội con người chỉ vẽ cho. Mà đúng ra Thương Hiệt lạy chim làm thầy, được chim dạy dỗ. Nhưng loài người hèn hạ các người lại mạo nhận trí lực của chim, dám nói tự mình tạo ra chữ viết. Vì thế những tước phong cho các thánh nhân, lẽ ra đều phải để loài chim chúng ta hưởng thụ, vân vân và vân vân...

Tiểu Ngọc nhai nhải nói suốt nửa canh giờ, còn hăm hờ diễn thuyết tổ tiên vĩ đại nhà nó đã không nề hiềm cũ, hết lần này đến lần khác nhiệt thành giúp đỡ loài người ti tiện xấu xa.

Đầu Lý Huyền ong ong. Cuối cùng nó đã hiểu vì sao Dung Tiểu Ý phải huấn luyện Tiểu Ngọc dùng thơ để biểu đạt ý mình. Nó nổi điên tím lẩy con chim, bóp chặt mỏ lại, hăm hăm thét nó:

- Chỉ một câu thôi, nói đúng một câu cho ta biết. Bây giờ nên làm thế nào?

Tiểu Ngọc bị tóm đến bí thở, mặt mày đỏ tía. Nhiệt tình giảng giải bỗng chốc hóa ra phần nộ. Nó hần học nhìn Lý Huyền, thấy Lý Huyền không có vẻ gì là sẽ nhượng bộ, thì đành gắng gượng gật đầu.

Lý Huyền thả lỏng mỏ chim, song không buông tay, định bụng hễ Tiểu Ngọc có dấu hiệu tiếp tục thao thao bất tuyệt là sẽ lập tức bóp lại như cũ. Nhưng Tiểu Ngọc chỉ rĩa rĩa lớp lông đã bị làm xù lên, cười nhạt nhảm nhảm:

- Không biết!

- Không biết? - Lý Huyền điên tiết.

Tiểu Ngọc vùng vẫy:

- Câu xin ta đi! Câu xin ta như Nghiêu Thuấn. Như Thương Hiệt. Như Hạng Vũ. Câu xin ta như loài người ăn theo trí tuệ của chim. Nhớ bản! Ba que! xỏ lá! Khốn...

Ái chà! Một con chim bị bóp chặt trong tay mà còn kiêu ngạo thế này? Lẽ nào nó không biết Lý Huyền xưa nay chẳng ngại làm điều xấu ư? Thăng nhóc không khách sáo gì nữa, bèn siết chặt hai tay, bóp cứng lấy cổ Tiểu Ngọc. Con vẹt giật thẳng hai chân, gần như tắc thở. Nó hiểu gặp chuyện dữ, gặp sát tinh rồi, bèn vội vàng gật đầu thật mạnh.

Nhưng Ma vương Lý Huyền đâu dễ dàng thỏa hiệp với kẻ địch? Nó lại bóp vào ba bốn phát nữa, đến khi thấy lưỡi Tiểu Ngọc thè lè mới cười khẩy lỏng tay. Con vẹt rũ rượi không dám phun những lời bừa bãi nữa, chỉ thốt hai tiếng:

- Ta nói!

Lý Huyền không để vẻ ngoài của con chim đánh lừa. Thực tế, tay nó vẫn hờm sẵn, và Chẳng cải thiện tình hình được chút nào, vì Tiểu Ngọc nói tiếp hết sức vẫn tát:

-Tay!

Lý Huyền nghi hoặc:

- Tay? Tay gì?

Tiểu Ngọc nhăn mặt chán ghét:

- Gã này chậm hiểu nhỉ? Tay có nghĩa là, người đặt tay lót đường, để chủ nhân giẫm lên mà đi.

Lý Huyền nổi giận:

- Tại sao lại giẫm tay ta? Người là nô lệ của cô ấy, phải giẫm lên tay người mới đúng!

Tiểu Ngọc cũng ba máu sáu cơn:

- Người đâu mà ngu! Ta làm gì có tay!

Nó nói đúng. Nhưng giẫm lên tay mình... Lý Huyền nhìn xuống hai tay, nhất thời cứng họng. Dung Tiểu Ý thở dài xen vào:

- Thôi công tử ạ! Ai lại nữ giẫm lên tay công tử.

Lý Huyền yên tâm:

- Dung cô nương thật hiểu lòng người. Ta đã nói mà, những người thấu tình đạt lý đâu thể giẫm lên tay kẻ khác. Ha ha! Ha ha!

Nhân lúc Lý Huyền xao lãng, Tiểu Ngọc liền vùng cánh bay thoát:

- Người đầu mà ngu! Nếu người không để chủ nhân ta giẫm tay, thì làm sao chủ nhân đi được.

Lý Huyền giật mình, ngoái đầu ngó Dung Tiểu Ý, thấy khuôn mặt nàng thoáng vẻ hối lỗi:

- Rất tiếc, ta không thể nào giẫm lên đất bẩn được.

Lý Huyền sững sờ, chẳng lẽ hết cách rồi ư?

Cành cây nhé? Dung Tiểu Ý lắc đầu.

Hay lá cỏ? Dung Tiểu Ý lắc đầu.

Bế đi thì sao? Tiểu Ngọc chu mỏ gạt phắt.

Tối nay, trước khi mặt trời lặn, phải mời bâng được về đây. Bởi vì đến đêm ta cần người ấy thi triển Cửu Hoa Vân Kính thuật. Không xong việc ta sẽ bảo Thái Hạo Nguyên tôn thiêu người ra tro. Người nên biết là Nguyên tôn rất nghe lời ta đấy.

Lý Huyền run cầm cập. Nguyên tôn chẳng hề nể nang nó, hễ tóm được là đánh đập đánh vùi. Đáng buồn là ai cũng sai khiến được Nguyên tôn, riêng cái thân đại sư huynh Lý Huyền thì ngoại lệ.

Thằng nhóc nhìn tay mình. Đôi bàn tay da mỏng thịt mềm. Nó đau khổ đặt hai tay xuống đất, chỉ mong Dung Tiểu Ý đừng quá nặng cân.

Dung Tiểu Ý quả thực rất nhẹ, y như cánh hoa phớt rụng, nhưng gót giày của nàng thì cao, lại nhọn, giẫm bước nào như xuyên thủng tay Lý Huyền bước ấy. Đau đớn nhưng không cảm thấy ghê gớm lắm, Lý Huyền cắn răng chịu đựng. Nhân lúc Dung Tiểu Ý bước sang tay kia, Lý Huyền vội vàng giơ tay này lên xem xét.

Trời ạ, lòng bàn tay bị giẫm lún đến nỗi mỏng dính, chỉ còn một lớp da. Suýt nữa thủng lỗ rồi. Lớp da mỏng ấy lại có hình hoa sen, in hẳn vào lòng bàn tay Lý Huyền. Nó nhẹ nhẽ ản thử, một cơn đau thấu ruột thấu gan khiến nó cơ hồ ngất xỉu.

Đau đớn nhường này, người phạm nào chịu cho xiết?

Lý Huyền nước mắt lưng tròng, liên tiếp đặt hay tay xuống đất. Dung Tiểu Ý đều đều cất bước, đều đều in hình hoa sen lên tay Lý Huyền. Cứ thêm một đóa sen, Lý Huyền thêm một dòng nước mắt.

Di chuyển như thế tất nhiên là vô cùng chậm chạp, nhưng Dung Tiểu Ý hoàn toàn không vội vàng. Đương nhiên nàng chẳng cần vội, kẻ nóng ruột là Lý Huyền cơ. Chịu cơn đau khủng khiếp đã đành, lại còn lo lắng trước cảnh mặt trời đang lặn dần đằng tây.

Trước khi tịch dương biến hẳn mà chưa đến được Vạn Hoa bình, Lý Huyền sẽ phải nếm đòn roi độc ác của Thái Hạo Nguyên tôn. Chịu hết nỗi, thật sự là nó chịu hết nỗi rồi. Đã bị đâm nát hai bàn tay, còn bị Nguyên tôn chém sét vào đầu.

Lý Huyền đứng bật dậy, nhắc bổng Dung Tiểu Ý lật ngửa lên lưng mình, hét vang một tiếng chạy ào lên Chung Nam sơn. Dung Tiểu Ý buột kêu thảng thốt, mặt hoa thất sắc. Tiểu Ngọc nổi giận, la lối bay theo Lý Huyền, mổ lia lịa vào thóp nó.

Nhưng Lý Huyền bất chấp hết, nó chạy như chớp xẹt, như nước xiết, như gió xoáy, chỉ chớp mắt đã tới Vạn Hoa bình, đặt phịch Dung Tiểu Ý xuống bụi hoa rồi ngồi phệt ra, thở hồng hộc.

Tiểu Ngọc bay vù tới, mắng mỏ:

- Người dám dùng thân thể thối tha sỉ nhục chủ nhân. Người dám để tấm thân chủ nhân dính phải mồ hôi nhơ nhớp. Người dám sờ đôi tay bẩn

thủ vào người chủ nhân. Con người kia, tên người phải là Lỗ Mãng Đê Tiện mới đúng!

Dung Tiểu Ý không hề giận dữ, từ từ đứng dậy. Nàng vốn là tiên tử trên trời, mọi thứ phàm tục không thể nấn ná trên người nàng dù chỉ trong thoáng chốc. Nàng không nên gặng xa lánh bụi trần, vì bụi trần nào nữ che lấp dung nhan diễm tuyệt của nàng? Nàng bình thản nói:

- Tiểu Ngọc, đừng trách công tử... - Và chăm chú nhìn Lý Huyền - Trên người công tử cố bệnh kín phải không?

Lý Huyền thở dốc, lắc đầu:

- Ta khỏe như trâu, làm gì có bệnh kín?

Dung Tiểu Ý ồ lên, dịu dàng nói:

- Thế thì ta nhìn lầm. Vì ta trông thấy ở công tử bóng dáng của một con chó.

Lý Huyền vô thức nhảy nhồm lên:

- Cô... cô trông thấy nó à?

Dung Tiểu Ý nói:

- Chính xác hơn thì không thể bảo là bệnh kín, mà nên bảo là phép thuật, một phép thuật rất xa xưa, rất hiếm gặp. Nếu không giải trừ thì nó sẽ truyền mãi đến đời sau, thiên thu vạn đại cũng không tiêu biến. Muốn thi triển phép thuật này thì phải hi sinh một món báu vật thần thánh, nên rất hiếm người thực hiện. Ta nói bệnh kín, bởi tưởng rằng đây là do đời trước nhà công tử di truyền lại. Nhìn khắp nhân gian chỉ có một người hóa giải được mà thôi.

Lý Huyền nghe phần đầu, hồn xiêu phách lạc, đến câu cuối cùng thì hi vọng chứa chan, vội hỏi dồn:

- Ai? Ai thế?

- Chính là ta - Dung Tiểu Ý đáp.

Khỏi phải nói Lý Huyền hoan hỉ đến độ nào. Trước tiên, nó cười sảng sặc để biểu lộ niềm sung sướng, rồi như mũi tên xẹt tới gần Dung Tiểu Ý, túm chặt hai vai nàng, gào lên:

- Mau chữa cho ta!

Khuôn mặt diễm lệ ửng hồng, Dung Tiểu Ý dịu dàng nói:

- Công tử, xin buông tay!

Tiểu Ngọc nhảy bổ lại. Lý Huyền sững sờ, không buồn lèo nhèo với con vẹt, liền thả tay ra, cười ha hả. Dung Tiểu Ý từ tốn nói:

- Đi đường xa mệt nhọc, ta phải nghỉ ngơi một chút, sau đó còn thi triển Cửu Hoa Vân Kính thuật. Ba ngày sau công tử trở lại đây, ta sẽ khám kỹ cho công tử xem thế nào.

Tiểu Ngọc phụ họa:

- Đồ người ngu, cú mau!

Lý Huyền lè lưỡi nhăn mặt, làm điệu bộ hung hãn với con chim, rồi quay mình bước ra khỏi cốc, lòng dạ thơ thối. Dung Tiểu Ý khẽ xoay mình, tấm áo lục nhật tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dịu trải khắp cây cỏ xung quanh, khiến chúng bừng bừng đâm cành trở nhánh, kết thành một đài hoa tươi tắn, rạng ngời bảy sắc. Dung Tiểu Ý đưa tay đỡ cầm, nắm nghiêng trên đài, đài hoa từ từ bao bọc lấy nàng. Người con gái trông éo lả như một đóa hoa, tưởng chừng gió thổi cũng bay đi được.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đá Xanh Lặng Lẽ Trong Gió Lạnh

Lý Huyền không kìm lòng được lại ư ử bài ca hôm trước:

L

“Đời người được một tri kỷ là đủ... í i... í i... í i...”

Sực nhớ Phong Thường Thanh từng hiểu lầm tri kỷ thành tri kê, Lý Huyền tắt ngay tiếng hát. Hiểu lầm thực là dung tục, nhớ lại Chẳng khác nào ăn phải A La thần lôi.

Bỗng nhiên tai nó đau nhói. Lý Huyền giật mình rú lên, ngó lại xem bị ai véo tai thì nhận ra Tô Do Liên. Cô bé đang chăm chăm nhìn nó, nhếch mép lạnh lùng hỏi:

- Lang quân, chàng quên thiệp rồi phải không?

Tai bị xoắn đau quặn ruột, nhưng một tiếng “lang quân” nghe mát rượi tim gan, mát đến nỗi Lý Huyền bủn rủn cả người, vội cười mơn:

- Quên làm sao được? Cô Chẳng nói rồi là gì? Hàng long phục phượng, xuống đất lên trời, cô bảo đi đâu, chúng ta đi đó!

Tô Do Liên vẫn trừng trừng nhìn Lý Huyền, không hề lỏng tay, cười bảo:

- Thiếp biết lang quân đối xử với thiếp rất tốt, cho dù gặp được em gái ngoan ngoãn hay em gái ngây thơ nào cũng không bao giờ quên thiếp đâu, phải thế không?

Em gái ngoan ngoãn?

Em gái ngây thơ?

Mồ hôi túa ra như mưa, Lý Huyền vội vã lấp liếm:

- Cô đang chuẩn bị thử thách thứ ba phải không? Chuẩn bị xong chưa? Ta đang sốt ruột sốt gan đây này!

Nói xong, Lý Huyền chua xót trong lòng, muốn khóc mà không ra nước mắt. Thật không ngờ đời nó lại có ngày chủ động cầu khẩn người ta ngược đãi mình. Tô Do Liên dịu dàng mỉm cười, thả tay ra, xoay khẽ một vòng:

- Trông xinh không?

Cô đã thay áo mới. Hôm trước cô mặc y phục bằng sa nhẹ trắng như tuyết, khuôn mặt trong sáng càng tôn thêm vẻ tinh khôi thuần khiết, khác nào tiên nữ giáng trần. Lúc này cô vận tấm áo lụa màu hồng nhạt, thắt chặt phần lưng để phô rõ vòng eo nhỏ xinh, trông thật rạng ngời lộng lẫy. Sắc hồng phản chiếu lên đôi má lúm đồng tiền, ửng ửng nõn nà, yêu kiều diễm lệ, tăng thêm muôn nét phong tình. Dáng điệu thánh thiện ngây thơ được thay thế bằng mê hồn quyến rũ, y như đã biến thành một con người khác.

Tô Do Liên nhè nhẹ xoay mình, ánh mắt chăm chú dõi vào mặt Lý Huyền, nét cười dịu dịu. Lý Huyền không khỏi choáng váng.

Tô Do Liên mà trở nên thu hút nhường này! Đâu còn giống tuyết nữa, mà rõ là một áng mây, một áng mây rực lửa mặt trời những ngày nóng bỏng.

Ánh mát cô ngọt ngào như lộ đường, muốn nhấn chìm Lý Huyền trong ấy. Đôi hàng mi cong cong tựa lưỡi câu muốn móc nó lên. Đường viền môi mịn màng kéo dài tựa ngọn roi, móc xong thì quất đánh túi bụi. Bực thật! Lý Huyền vội giữ đầu thật mạnh, tổng hết những ví von lung tung ra khỏi tâm trí rồi thở dài thườn thượt. Xem ra nó còn chưa hiểu thấu đáo con người Tô Do Liên. Cô nàng này thiên biến vạn hóa, dầu Đại La kim tiên giáng thế cũng sẽ bị cô ta mê hoặc.

Tô Do Liên đương nhiên không biết Lý Huyền đang tấn mẫn nghĩ ngợi điều gì,

cô ngừng xoay, âu yếm khoác tay Lý Huyền kéo ra khỏi thư viện.

Một lần nữa, không cố chút khí phách nào, Lý Huyền trào máu cam.

Lần này họ đi rất xa, chắc phải cách trường đến mấy chục dặm, đi cho đến khi sắc trời đen kịt, xung quanh vắng lặng, khung cảnh trở nên rùng rợn, Tô Do Liên mới dừng bước. Nội đan của Xích Nhiễm Hỏa Long tỏa sáng diu diu, giúp Lý Huyền nhìn được lờ mờ.

Đây... đây là một ngôi mộ to!

Mây sâu ảm đạm, gió lạnh tứ bề, quỷ khóc rấm rứt... đúng là một ngôi mộ điển hình!

Lý Huyền gào lên, quay ngoắt đầu chạy ngược lại Một chiếc giày mềm thò ra ngang đường, Lý Huyền ngã dúm xuống theo tư thế chó ăn A La thần lô. Nó lồm cồm bò dậy. Ôi' sờ phải cái gì đây? Tròn tròn, trắng hếu, bên trên có mấy cái lỗ... Lý Huyền rú vang:

- Sợ người! Sợ người!

Một giọng nói thâm thiết từ sau lưng vắng tới:

- Ở đây còn một cái nữa...

Lý Huyền không kịp ngoảnh lại, cứ thế ngắt lịm đi. Tô Do Liên bưng một cái đầu lâu, ngạc nhiên nhìn xuống:

- Dễ dọa thế à? Lang quân, chàng còn phải đi một chặng đường tình ái dài dằng dặc đấy!

Cô xốc Lý Huyền bước vào trong mộ. Đúng là bước vào, bởi vì trên mộ cổ một cái lỗ to.

o O o

Lý Huyền lơ mơ hồi tỉnh, chỉ mong sợ người đừng hiện ra trong tầm mắt mình nữa.

Trời cao đối với nó không tẻ, quả thực không phải nhìn đầu lâu, thay vào đó là gương mặt tuyệt mỹ cuốn hút của Tô Do Liên. Lý Huyền hấp tấp ngó quanh, đây là một căn phòng bình thường, sạch sẽ, trên tường gắn một cây đèn đồng tỏa sáng leo lét. Nó thì đang nằm dưới nền đất, đầu gối lên đùi Do Liên.

Hoàn toàn không bị lung lạc bởi tình huống êm đềm, Lý Huyền chồm dậy, nói to:

- Ta về đây!

Rồi chạy vèo ra ngoài. Tô Do Liên mỉm cười nhìn theo, không tỏ ý ngăn cản. Lý Huyền vừa rời khỏi cửa phòng, đưa mắt trông ra thì cứng đờ cả người. Nó bất động chừng một khắc đồng hồ, rồi quay lại nằm gối đầu vào lòng Do Liên, hai mắt nhắm nghiền, miệng thở những tiếng pho pho đều đặn.

Ngủ nhanh thế à? Tự thôi miên giỏi thực! Tô Do Liên dịu dàng gọi:

- Lang quân, dậy mau, có đồ chơi rất hay cho chàng đây!

Lý Huyền không nhúc nhích.

- Chàng mà không chơi, thiếp chơi một mình đây!

Lý Huyền bất động.

Một mùi thơm nhàn nhạt từ từ loang ra, thẳng nhóc mở bừng mắt. Mùi thơm khiến nó bồn chồn. Tô Do Liên đang sè sẹ châm cây hương trên chiếc đèn đồng. Thứ hương ấy rất dễ bắt cháy, chỉ thoáng chốc đốm lửa đã ngốn hết một đoạn dài, mùi thơm tan loãng đi xa. Lý Huyền buột hỏi:

- Hương gì đây?

- Luân Hồi hương.

Cái tên khiến Lý Huyền chột dạ:

- Để làm gì?

Tô Do Liên cười:

- Theo chàng thì điều ma quỷ mong muốn nhất là gì? Là luân hồi đó. Vì thế người thấy mùi thơm này, nhất định ma quỷ ngoài kia sẽ chạy ngay vào đây.

Lý Huyền sờn gai ốc, mặt mày trắng bệch. Tô Do Liên ôn tồn nói:

- Sao lang quân lại sợ? Xem này, để chuẩn bị cho bài thử thách thứ ba thiếp tốn bao nhiêu là công sức. Vừa phải tìm ngôi mộ to, vừa phải đào hố sâu, lại phải lôi chàng vào đây. Đừng phụ lòng trông mong của thiếp chứ! Lang quân, hãy thể hiện cho tốt, trái tim thiếp ở đây chờ chàng.

Cô đặt tay lên ngực, khép hờ mắt, lộ vẻ ước ao ngập tràn hạnh phúc.

Lý Huyền sững sờ. Tìm mộ? Đào hố? Trời ơi, con gái con đũa kiêu gì thế này?

Bấy giờ, có tiếng gõ cửa ngập ngừng vọng vào, Lý Huyền rú lên, trốn ra sau lưng Tô Do Liên. Cô bé tái mặt thảng thốt:

- Lang quân, ma đấy! Chàng phải bảo vệ thiếp nhé!

Lý Huyền gào:

- Không! Cô phải bảo vệ ta!

Tô Do Liên phản đối:

- Thế thì không được. Nói vậy là chàng không vượt qua nổi thử thách này rồi. Quy định ở quê thiếp nhấn mạnh, nếu nam nhân thất bại trước khảo nghiệm thì không được làm nam nhân nữa.

Lý Huyền nổi da gà:

- Không được làm nam nhân là sao?

Tô Do Liên mỉm cười:

- Lấy ví dụ cho dễ so sánh, thì là thái giám!

Thái giám? Lý Huyền suy sụp tinh thần. Nó chưa kịp hỏi rõ nguyên nhân, từ phía ngoài đã vẳng lại tiếng sột soạt khe khẽ.

Một thân thể tàn tạ già nua đứng án ngay cửa, tay giơ cao, nhưng đó không thể gọi là tay được nữa, bởi vì phân nửa xương trắng đã lộ hết ra ngoài, máu thịt thâm đen hư hoại máng bên trên, trông y như một con cá muối bán ế nhiều năm treo trên sợi dây thừng mục nát. Hẳn gõ lên vị trí cánh cửa. Dù không hề có cửa, tiếng gõ vẫn vang lên rành rọt, không hiểu tại sao.

Lý Huyền ngấm ngấm nuôi dưỡng sát khí. Đây là phong thái của cao thủ. Sát khí chưa hình thành, nó tuyệt đối không mở miệng.

Cốc cốc một thôi một hồi, đầu lâu trên tấm thân nọ từ từ ngoảnh vào, các hốc đen kết đầy đất nặn ra một điệu cười. Từ cái hốc to nhất vang lên một giọng nói khản đặc:

- Quý khách, ăn cơm thôi!

Quý khách? Ăn cơm?

Lý Huyền quên bẵng cả chuyện sát khí, vội hạ ánh mắt xuống thì thấy bên tay buồng của hắn có cầm chiếc bát sắt, trong bát chất một số thứ, hơi nóng bốc nghi ngút. Nhận ra vẻ chăm chú của Lý Huyền, cương thi thôi gõ cửa, lễ mễ nhắc đôi bàn chân mục nát di chuyển vào phòng, chậm rãi đặt bát xuống giữa nhà, rồi tự mình cũng ngồi xuống. Hắn thò tay vào bát, nhặt một tảng thịt đưa tới sát mặt Lý Huyền:

- Quý khách, ăn đi!

Tảng thịt vẫn còn co giật, bên trên nhớp nháp máu. Hình như là một con vật nhỏ, không rõ con gì, chỉ biết nó bị lột da sống, nội tạng và máu thịt bày nhầy trộn lẫn, nấu chưa chín, đưa tới trước mặt Lý Huyền mà còn kêu rín rít liên miên, trông thực là kinh khủng. Lý Huyền thét to:

- Bản thể này, làm sao mà ăn được!

Cương thi dềnh dàng nhìn xuống tảng thịt trong tay:

- Bản ư...

Hắn thu hai tay về. Lý Huyền thở phào nhẹ nhõm. Cương thi đưa tảng thịt tới mồm như thể định ăn. Lý Huyền lợm giọng, toan ngoảnh đầu đi chỗ khác, chợt thấy cương thi thè lưỡi liếm láp lung tung trên tảng thịt.

Xác chết mà còn nước bọt ư? Chúng tỏ cũng chưa phân hủy nhiều lắm. Liếm xong, cương thi lại chìa tảng thịt tới trước mặt Lý Huyền:

- Ăn đi, ta liếm hết rồi, không bẩn nữa!

Lý Huyền nhảy chồm chồm:

- Thật không chịu nổi! Người liếm láp mất vệ sinh như thế mà dám nói là không bẩn? Còn bắt ta ăn? Đi chết đi!

Cảm giác lộn mửa đã lấn át nỗi sợ trước cương thi, khiến Lý Huyền la lối om sòm. Tô Do Liên ghé lại thì thào:

- Hẳn chết từ đời nào đời nào, chàng bảo hẳn đi chết nữa thì khó đấy!

Cương thi lộ vẻ tổn thương, cũng tự ái gào trả:

- Ta đã liếm sạch sẽ, người còn chê bẩn, rốt cục người có nhân tính không vậy? Hiền thế! Hẳn không chịu ăn cơm ta nấu!

Trong mộ vang lên một tiếng gầm chát chúa, khiến cả hầm mộ rung âm ầm. Một cái đầu to tướng ló vào phòng, cánh cửa đáng thương không tồn tại bị đá bung ra, nửa bức tường sụp xuống.

Cái đầu này rất lạ, giữa sương khói lờn vờn, ba chiếc sừng thô tháp nhấp nháy những ánh tím, trắng, xanh, đung đưa qua lại khiến Lý Huyền và Tô Do Liên phát nhức cả mắt.

Một luồng gió lạnh ập vào, Lý Huyền cảm thấy người mình đóng băng. Một luồng gió nóng ập vào, băng tan hết, thân thể bắt đầu cháy rùng rục. Lại một làn hơi độc quạt qua, Lý Huyền tái xám mặt mày, lão đảo chực ngã.

Tiếng gầm hung tợn lại từ chỗ quái thú vọng vào:

- Kẻ nào dám từ chối cơm phu quân nấu?

Con vật quái đản này là vợ của cương thi? Thật khiến người ta lộn ruột! Hàng phục một con quái thú thần thông quảng đại là đủ, sao còn phải cười nó làm vợ, thị hiếu của hãn quả là trái khoáy!

Khuôn mặt tàn tạ của cương thi toét ra một nụ cười, một nụ cười chan chứa tình yêu, nồng nàn mật ngọt. Thân hình thối nát cũng trở nên nhẹ nhõm nhanh nhẹn, hãn chạy ùa ra đón quái thú, âu yếm nói:

- Hiền thê đại nhân, cẩn thận nào!

Còn dặn cẩn thận? Nó chưa dỡ tung cả căn phòng họ đang ngồi kể cũng đã cẩn thận lắm rồi.

Trên đầu quái thú thụt ra một bàn chân. Ối! Đầu mọc được chân, mà lại là một bàn chân đẹp mắt. Chà, chân đẹp thế này chắc hãn của nữ nhân chứ không sai!

Lý Huyền tỏ vẻ thần thờ. Tô Do Liên liếc mắt nhìn nó, đột nhiên bảo:

- Chân thiếp còn đẹp hơn.

Lý Huyền hơi nghi ngờ. Nếu bàn chân này không bằng chân Do Liên, việc gì cô phải nói thế? Thực tế thì, ngoài sự việc rất chi kỳ dị là đầu thú mọc chân, phải thừa nhận bàn chân nọ thuộc hàng cực phẩm, nõn nà nhỏ nhắn, chưa đầy một lòng bàn tay, không giống chân mà giống một cánh sen tạc từ ngọc thạch, đang từ từ đặt xuống tay cương thi.

Lý Huyền lập tức nôn ọe. Bàn chân mỹ miều nhường ấy sao lại tiếp xúc với bàn tay mọi rợ thế kia? Sau bàn chân, đầu quái thú lại “đẻ” ra một bàn tay. Cảnh tượng tiếp theo càng lạ lùng, một nữ tử tách khỏi đầu quái thú, phiêu diêu như chiếc lá đáp xuống vòng tay nâng của cương thi.

Nữ tử này thanh tú yêu kiều, trông còn nhẹ nhõm hơn Dung Tiểu Ý. Hai tay áo mềm mại rủ thấp, dài gần chạm những đầu ngón chân ló ra nơi đôi hài vòng cung. Thân thể nàng là một đường cong tinh tế lượn đến tận cần cổ trắng muốt. Lên trên nữa thì không trông thấy gì, vì nàng che mặt bằng một tấm sa mỏng, khiến Lý Huyền tiếc rẻ vô cùng.

Nữ tử không hề tỏ vẻ ghê sợ cương thi hôi thối. Nàng vươn tay quàng quanh cổ hắn, mỉm cười để hắn ôm. Lý Huyền trở mắt:

- Lão... lão quý, vợ người đây à?

Khuôn mặt cương thi tràn ngập yêu thương:

- Đương nhiên rồi, đây là người vợ mà ta cưng nựng nhất trên đời.

Lý Huyền suýt nôn thốc nôn tháo:

- Đúng là hoa lài cắm bãi cứt trâu! Lão quý, sao người lại chà đạp lên một nhan sắc tuyệt thế nhường ấy!

Cương thi bật cười:

- Người cứ hỏi vợ ta, xem nàng có thấy đang bị chà đạp không?

Lý Huyền ngoảnh mặt, nghi hoặc nhìn nữ tử. Nàng mỉm cười ngọt ngào, vòng ôm càng chặt:

- Không chỉ không bị chà đạp, mà ta nghĩ tìm được một đấng trượng phu như chàng đúng là phúc phận đời mình. Dù trải qua một vạn năm nữa, dù luân hồi đến lần thứ một ngàn, ta vẫn mong được làm phu nhân của chàng, cả đời ở mãi bên chàng.

Người với xác chết đăm đõi nhìn nhau, lâu lắm mà không rời ra được. Lý Huyền cảm thấy hoang đường quá đỗi, bèn kêu lên:

- Điên! Điên rồi! - Sức nghĩ ra, nó bỗng giật mình - Có phải cô bị hấn uy hiếp nên đành nói vậy không? Cô yên tâm, để chúng ta giải cứu. Chúng ta sẽ đánh bại hấn, cứu cô ra.

Cương thi nói với VỢ:

- Hấn không chịu tin nhi!

VỢ nói với cương thi:

- Có phải kể chuyện không?

Cương thi gật đầu. Nữ tử bảo:

- Chàng đang đau họng, để thiếp kể.

- ừ - Cương thi đáp.

Nữ tử bèn lặng lẽ hỏi tương:

- Tên của ta, là Dương Tiên.

Lý Huyền cùng Tô Do Liên lập tức lục lại ký ức, nhưng không nghĩ ra nhân vật nào mang cái tên ấy. Dương Tiên mỉm cười:

- Khởi nhọc công nhớ, bởi vì ngoài nghĩa phụ ta ra, trên đời này chỉ có hai người biết tên ta mà thôi. Một người chính là phu quân đây, một người nữa sống ở tận nước Bột Hải. Hồi còn trẻ, ta vừa xinh đẹp vừa giỏi võ nghệ, tính tình kiêu ngạo, cương quyết phải tìm được đấng trượng phu như ý. Nhưng chọn tới chọn lui chẳng gặp ai thích hợp. Rồi chàng tới, khác hẳn mọi người, chàng không phô trương võ công, không khoe khoang gia thế. Chàng chỉ nấu nướng cho ta ăn. Sau ba ngày ăn cơm chàng nấu, ta quyết định theo chàng.

Cương thi mỉm cười:

- Bởi vì từ những bữa cơm, nàng cảm nhận được mối tình sâu nặng của ta. Vì thế về sau ta chỉ nấu nướng cho mình nàng thưởng thức.

Dương Tiên mỉm cười:

- Vì thế về sau dung nhan của ta chỉ dành cho mình chàng chiêm ngưỡng. Ta đeo sa mỏng, lén cùng chàng bỏ trốn. Bởi nghĩa phụ không đời nào bằng lòng gả ta cho một kẻ bần cùng.

Cương thi dụ dàng nói:

- Nhưng từ bấy trở đi, ta không bần cùng nữa. Có được nàng, ta còn phú quý hơn hoàng đế.

Dương Tiên dụ dàng nói:

- Chàng biết ta rất nâng niu dung nhan của mình, bèn giấu ta, lén thi triển một pháp thuật cấm kị thời thượng cổ tên là Lưu Quang Tự Thị Bất Khinh Phao[1]

Tô Do Liên la lên thất thanh:

- Lưu Quang Tự Thị Bất Khinh Phao? Vì nàng mà hãn cam tâm thi triển cấm thuật ấy ư?

Dương Tiên nhẹ nhàng đáp:

- Phải. Nên bất kể chàng biến ra hình thù thế nào, ta đều nguyện làm thê tử của chàng, ở bên chàng suốt đời suốt kiếp.

Lý Huyền rất lấy làm lạ, hoàn toàn không hiểu, không biết thế nào là Lưu Quang Tự Thị Bất Khinh Phao. Phép thuật này ghê gớm lắm sao? Có phải hễ thi triển là linh hồn Dương Tiên sẽ bị ràng buộc vào cương thi, gắn bó với hãn suốt đời này sang đời khác, không bao giờ đổi dạ thay lòng? Nó thắc mắc nhìn Tô Do Liên. Cô bé khẽ khàng giải thích:

- Lưu Quang Tự Thị Bất Khinh Phao là một phép cấm. Nếu người đàn ông lấy tình yêu của mình ra thề độc để thi triển pháp thuật, thì người đàn bà mà y yêu thương tha thiết sẽ trẻ mãi không già. Còn chính y thì thoái hóa vùn vụt với tốc độ gấp bốn bình thường. Phép thuật này, có thể nói là dùng thanh xuân của mình để đánh đổi vẻ đẹp vĩnh hằng của tình nhân. Người đàn bà nào cũng mong đợi được đối xử như thế...

Lý Huyền ngăn người, nó làu bàu:

- Dung mạo quan trọng đến vậy ư?

Tô Do Liên lắc đầu:

- Hể người đàn ông ăn ở hai lòng, dù chỉ một chút thôi, dung nhan tươi trẻ của người đàn bà sẽ thay đổi, trở lại đúng với dấu ấn thời gian. Do vậy, thứ mà phép thuật này lưu giữ không chỉ là diện mạo bất biến, mà còn là lòng yêu muôn thuở.

Cô ngưỡng mộ nhìn Dương Tiên. Dung nhan tươi đẹp ngời ngời bên cương thi già nua tàn tạ. Hiển nhiên phép cấm của họ đã thi triển được một thời gian khá lâu, và tình yêu của họ cũng đã vững bền gần ấy tháng ngày. Cô buồn bã thở dài:

- Chẳng biết cố ai bằng lòng thi triển pháp thuật này vì thiếp hay không!

Lý Huyền cười nhạt:

- Cứ cho là giữ gìn dung nhan, nhưng cô bình yên sống được với hành động ích kỷ hại nhân như thế à?

Dương Tiên ôn tồn nói:

- Khi người yêu đến một mức độ nhất định, người sẽ bình yên. Bởi đây là lời thề thiên trường địa cửu. Cũng bởi thế mà ta tự nguyện ở bên chàng

trong cỗ mộ này.

Mát Lý Huyền sáng lên:

- Ý cô là hai vợ chồng vẫn chưa chết phải không? Bộ dạng hấn ta chẳng qua chỉ

do Lưu Quang tạo thành thôi hả?

Dương Tiên tùm tùm:

- Cố nhiên là vậy.

Lý Huyền nhẹ cả người, thở phào nói:

- Thế mà ta tưởng các người là ma. Ha ha!

Đã không phải ma, Lý Huyền có thể tự nhiên nhiều rồi. Nó vỗ mạnh vào vai Cương thi, mạnh đến mức gần như khiến thịt da hấn rụng rơi lả tả:

- Lão quý, người có bản lĩnh lắm mới giữ được bà vợ xinh đẹp nhường này.

Cương thi cười toét:

- Người muốn trông thấy ma thật? Dễ thôi!

Hấn giơ tay ra hiệu, âm phong rờn rợn liền nổi lên ào ào trong hầm mộ, quý khí lâm râm, những giọng nói lạnh lẽo vang vọng:

- Chủ... nhân... có... việc... gì... sai... bảo?

Bóng ma lơ nhõ, mấy chục thân ảnh phiêu phát hư vô từ từ xuất hiện, đứng chập cả phòng. Cương thi cười bảo:

- Người bạn nhỏ này muốn gặp ma, nên ta gọi các người ra chào hỏi.

Lũ ma lập tức trôi cả lại, đứng nhung nhúc quanh Lý Huyền. Cách chào hỏi của chúng hết sức đa dạng. Kẻ thì nhe răng khoe lợi, phô ra bộ mặt quý điển hình. Kẻ trông cây chuối, đầu từ từ chìm ngược vào thân, rồi bật ra đả đing lừng. Kẻ bay vù vù quanh đầu Lý Huyền, lưỡi phụt ra dài hơn một thước, rú lướt thướt sát mặt thẳng bé.

Lý Huyền hoàn toàn bất động, vẻ mặt rất bình thản, thực tế là đã sợ đến nổi hôn mê, không còn hay biết gì nữa.

Chú Thích:

1. Không thả cho thời gian trôi.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Cuộc Kêu Đêm Vắng Rừng Trúc Gậy

Cương thi xua tay:

C

- Các người lui ra!

Các bóng ma trôi nổi lập tức tan biến. Cương thi nhắc cái bát vẫn bốc hơi nghi ngút lên, lẩm bẩm:

- Nhân lúc hãn hôn mê bón cho ăn luôn. Hiền thê đang giảm béo, không dùng món này, bỏ bữa thì lãng phí đi.

Hãn nhạt tảng thịt vừa liếm, đưa tới miệng Lý Huyền. Mùi vị quái lạ châm thẳng vào thẳng bé như kim nhọn, nó lập tức mở bừng mắt, trông thấy tảng thịt đã kề sát mình, liền rú lên sợ hãi, xẹt ra sau lưng Tô Do Liên. Sắc mặt cô bé trắng nhợt:

- Người đừng ép ta ăn. Ta cũng... giảm béo.

Cương thi thở dài, xua xua tay, bát sắt liền biến đi đâu không biết:

- Các người ghét quả nhân sâm như vậy thì thôi.

Tô Do Liên mở to mắt:

- Quả nhân sâm? Người bảo tảng thịt vừa rồi là quả nhân sâm?

Cương thi ngạc nhiên:

- Thịt gì? Người tưởng đây là thịt à? Các người là khách quý duy nhất trong vòng trăm năm nay đến cỗ mộ này, ta đâu thể chiêu đãi bằng những món hồ lốn lảng nhăng? Hai vợ chồng ta hiểu khách lắm ấy!

Đôi mắt đẹp của Tô Do Liên thoáng qua một tia hồi hận khôn tả. Đẹp như cô, lẽ ra không thể có sắc thái như thế được. Cô lẩm bẫm:

- Quả nhân sâm? Quả nhân sâm thật ư?

Lý Huyền bối rối gãi đầu:

- Quả nhân sâm gì?

Tô Do Liên vội kéo nó lại, khẩn thiết nói:

- Lang quân, chàng phải buộc hẳn mang bát sắt trở lại. Thiếp muốn ăn quả nhân sâm.

Đôi mắt rực sáng, chớp chớp nhìn Lý Huyền, rồi vẻ dịu dàng khi cô cúi đầu khiến Lý Huyền cảm lòng không đặng. Nó vội túm lấy cương thi:

- Mau, đưa bát cho ta!

Cương thi không chối từ, khẽ vẫy tay, bát sắt hiện ra. Tô Do Liên cả mừng, giằng vội lấy. Lần đầu tiên Lý Huyền thấy cô thiếu vẻ thực nữ đến vậy.

Ồi! Tại sao trông quả nhân sâm khác hẳn đi thế này? Cương thi liếc nhìn, áy náy giải thích:

- Xin lỗi, ta tưởng các người không muốn dùng nên ném cho bọn thủ hạ. Chúng nó ăn uống không mấy thanh lịch, cũng may vẫn còn thừa tí chút, các người xơi tạm. Đồ tốt đấy, nhân sâm khó kiếm lắm.

Mấy quả nhân sâm này đã bị lũ ma ban nãy nhả qua ư? Trời đất ơi! Tô Do Liên ngược cặp mắt ai oán đăm đăm nhìn Lý Huyền. Nó biết, cô rất muốn ăn nhân sâm, cực kỳ muốn ăn nhân sâm. Nó không hiểu nhân sâm thì có lợi ích gì, chỉ biết ánh mắt tội nghiệp kia khiến trái tim nó xót xa đau đớn.

Đều tại lão quỷ chết rấp này, tại sao không cho người ta biết đây là quả nhân sâm? Lý Huyền đập bộp lên vai cương thi, cười khẩy:

- Mau đi kiếm một bát nhân sâm nữa về đây. Bằng không ta tháo rời bộ xương già của người ra.

Cương thi xòe hai tay, điệu bộ khó xử:

- Hết cách! Chỉ có bát này thôi, không kiếm được quả nào nữa đâu.

Khuôn mặt nùng nòn của Tô Do Liên lập tức giăng đầy sầu thảm. Đôi mắt to long lên, ánh nhìn như hai ngọn roi quất đuổi Lý Huyền. Cương thi ngẫm nghĩ rồi bảo:

- Hình như ở chỗ Lục Khục còn một quả.

Hắn trở con quái thú. Nó đang giỡn chơi một vật giữa khối sương lớn vờn, nhìn kỹ thì đúng là một quả nhân sâm.

Lý Huyền bổ nhào vào cướp lấy, quái thú tức thì nổi giận, hú lên một tràng điên cuồng. Khối sương bạt đi, lộ rõ bộ điệu hung ác của con thú, đầu trái của nó có sừng tím, đầu phải sừng trắng, còn đầu ở giữa thì sừng xanh. Ba cái đầu cùng vươn ra, khí lạnh, lửa nóng, hơi độc ràn rạt ập tới.

Lý Huyền đứng ngay như khúc gỗ, nửa thân đóng băng, nửa thân cháy bỏng, cả người nhiễm độc xanh lè, nhưng nó không chịu trả nhân sâm mà vung tay ném mạnh về phía Tô Do Liên, thét lớn:

- Bắt lấy!

Nói thì chậm chứ mọi việc diễn ra rất nhanh. Quả nhân sâm vừa rời tay Lý Huyền, Lục Khục đã đè sấp thẳng bé xuống, ngoạm ngang người nó phóng vút đi. Tô Do Liên cầm nhân sâm, kinh ngạc hỏi:

- Vì sao Lục Khục lại mang theo Lý Huyền?

Cương thi nhăn mặt:

- Do tập tính. Ai cướp mất đồ ăn của nó, nó liền biến kẻ đó thành đồ ăn.

Tô Do Liên lặng người. Đúng là một con vật hung bạo! Cô bỗng nhếch miệng cười:

- Ta quyết định rồi!

Dương Tiên và cương thi cùng tùm tùm nhìn cô, đợi cô đưa ra tuyên bố. Tô Do Liên nói:

- Ta tuyên bố, nếu Lý Huyền thoát khỏi nanh vuốt Lục Khục, coi như vượt qua thử thách thứ ba.

Cương thi âu yếm nhìn Dương Tiên:

- Hiền thê, năm ấy ta vượt được mấy thử thách nhỉ?

Dương Tiên cười xòa:

- Chín! Hay mười bảy? Không nhớ nữa.

Cương thi sẽ sẽ vuốt bàn tay ngà ngọc của vợ, hạnh phúc nói:

- Đó là những tháng ngày đáng hoài niệm.

Tô Do Liên cười bảo:

- Ta nghĩ mai sau ta cũng sẽ hoài niệm những ngày này.

Dương Tiên chăm chăm nhìn cô, giọng sâu xa:

- Tiểu cô nương! Thế này không được đâu, cứ như vậy mãi sẽ có một ngày cô phải lòng hẳn đấy...

Tô Do Liên biến sắc mặt, kinh ngạc nhìn Dương Tiên.

Nữ tử đẹp tựa thiên thần ấy cũng lặng lẽ nhìn lại cô, nhìn như thấu vào tận đáy tim sâu kín. Tất cả những bí mật của cô đều bị phơi trần, bị bóc sạch trước sóng mắt nàng.

Sẽ có một ngày cô phải lòng hẳn...

Sẽ ư? Tô Do Liên lặng lẽ suy nghĩ.

Không gian bỗng nhiên lạnh giá. Gió tuyết ngập trời, Tô Do Liên chợt thấy lại mình như một ngàn năm trước, đơn độc đứng giữa hoang vu, vọng nhìn điểm sáng nơi xa xôi vô hạn. Đó là điểm sáng mà đi thế nào cũng không tới được, rướn thế nào cũng không với được.

Một cảm giác xa lạ dâng đầy trái tim yếu đuối, cô bỗng cảm thấy phiền não vô cùng.

o O o

Lục Khục ngoạm Lý Huyền, sột một tiếng đã nhảy đi rõ xa. Còn chưa tiếp đất, nó đã quất mạnh cái đuôi to dài, một vầng mây khói liền rùng rùng chuyển động, thân hình con thú tiếp tục bật lên, chỉ thoáng chốc đã băng đi đến mười mấy trượng, lao vút vào một ngôi mộ.

Cả hai xuyên qua một thân ma toàn thân phủ kín lông xanh...

Cả hai xuyên qua một ổ yêu tinh đầu quỷ sáu tay...

Cả hai xuyên qua một con rắn to như trái núi, bị đá đè năm không cục cựa...

Cả hai xuyên qua...

Lý Huyền ngó quanh mà kinh tâm động phách, rên rầm không nguôi. Phen này thảm rồi, đã chui vào ổ yêu quái, dấu thoát khỏi móng vuốt Lục Khục thì cũng bỏ mạng vì những quân dị hợm kia. Khác gì một miếng thịt tươi ném vào giữa bày sói, nhất định sẽ bị ngấu nghiến đến chút bã cũng Chẳng còn.

Đột nhiên phía trước bừng sáng, Lục Khục nhẹ nhàng trượt vào một cái hang. Chắc đây là chỗ sâu nhất của ngôi mộ, nhưng rất thoáng khí, rất sáng sủa. Lý Huyền ngạc nhiên nhận ra, lù lù giữa hang là một vật khổng lồ trong suốt. Giống lưu ly, mà cũng giống băng đá, lóng lánh lung linh, ánh sáng tựa hồ bắt nguồn từ bên trong.

Lý Huyền còn ngạc nhiên hơn khi nhận ra giữa khối băng có một người đang đứng. Một người đàn ông, mình vận áo dài. Lý Huyền không trông rõ diện mạo, vì mái tóc xanh lam kỳ dị xoắn xuống, che kín hết cả mặt mũi y. Thân hình y được bao phủ bởi những lọn tóc dài rủ quanh. Mái đầu vươn thẳng, phần đuôi tóc chạm đất nằm cuộn thành vòng như đám mây lam, tạo cho y một vẻ truyền kỳ. Có lẽ chính mái tóc là nguồn sáng, chiếu lung linh khắp khối băng và cả hang động, vừa ma mị vừa bí ẩn.

Hang rộng chừng mười trượng vuông, không có bất kỳ một giống yêu quái nào, chẳng hiểu chúng ngại sự dữ dằn của Lục Khục, hay muốn tránh xa khối băng tinh này?

Người trong khối băng là ai? Vì sao bị làm đông cứng dưới đáy hầm mộ?

Lý Huyền bần khoản đầy một bụng. Bấy giờ quái thú Lục Khục đang nhẹ nhàng nằm xuống cạnh chân băng, ba cái đầu quái dị cùng hạ thấp, vượt trước giờ ra khều khều Lý Huyền. Thằng bé dậm lao đành theo lao, không dám nhúc nhích mảy may. Lục Khục lại lay khều mấy lượt nữa, Lý Huyền vẫn bất động hoàn toàn. Sáu mắt Lục Khục tròn xoe, xem ra định vờn giỡn Lý Huyền, nhưng không được hưởng ứng thành ra mất hứng. Nó ngáp dài, ba cái miệng cùng ngoác lớn, ba cái lưỡi cùng thè ra, liếm láp lung tung khắp người thằng bé.

Lý Huyền rú lên, nhảy bật dậy. Lục Khục cũng không cản trở Lý Huyền guồng chân lao về phía cửa hang. Thành linh nó dừng phắt lại, vì Lục Khục đã phẩn chấn đứng chặn lối ra, sáu mắt mở tròn chờ đợi. Lý Huyền lại rú lên, quay đầu chạy trở vào. Một bóng đen lướt sạt qua bên cạnh, Lục Khục phóng tới trước Lý Huyền bốn năm trượng, hào hứng đón đường.

Con quái này dám coi mình là đồ chơi ư? Lý Huyền nổi trận lôi đình, đặt mông ngồi bệt ngay xuống đất, thở hồng hộc như trâu.

Lục Khục đợi lâu quá, thấy Lý Huyền không cử động, lại nhón chân rón rén tới gần, thò vượt khều khều thằng bé. Lý Huyền hết cách, đành giơ chân ra. Lục Khục phẩn khởi nhảy căng lên. Nhưng Lý Huyền chỉ giơ chân, rồi lại thả xuống như cũ. Lục Khục ngoẹo đầu chờ đến nửa ngày trời, không thấy Lý Huyền đuổi theo, bèn trở mình hà ra một dòng lửa.

Thằng bé kêu rú, vắt chân lên cổ chạy. Lục Khục lắc lư bám theo sau. Lý Huyền suy tính rất nhanh, chợt dừng bước, hỏi:

- Người có muốn ăn bunn mây không?

Lục Khục lập tức đứng khựng, mép ứa nước dãi. Nó giơ bàn chân nung núc, móc ngực áo Lý Huyền kéo tới gần. Lý Huyền lắc đầu:

- Bây giờ ta không có. Nhưng người biết không? Ta là đại sư huynh của Ma Vân thư viện, ta muốn bao nhiêu bunn mây cũng được tất!

Lục Khục vui vẻ hẳn lên, nó ngồi xuống trên hai chân sau, hai chân trước làm trụ chống, ba cái đầu to tập trung hoàn toàn nhìn vị đại sư huynh của Ma Vân thư viện. Lý Huyền thao thao:

- Người tưởng quả nhân sâm là thứ ngon lành nhất trên đời, phải không? Ta nói cho người biết, nếu bình chọn thức ăn ngon trên thế gian, thì hạng nhất phải là bunn mây. Mùi vị của nó dầu ăn trăm lần cũng không ngán, lưu luyến khó quên. Đã nếm bunn mây thì không bao giờ còn muốn ngó ngang đến những món khác cả. Bởi vì không món gì lại trơn tru, tinh tế, mềm mại và bunn béo như thế.

Lý Huyền nổi đến đâu, Lục Khục nuốt nước bọt ừng ực đến đấy. Cuối cùng, không cần Lý Huyền phải quảng cáo nữa, Lục Khục đã áp sát chân thẳng bé, vừa cọ bộ lông mượt mà vào người nó, vừa khe khẽ kêu mi-ao mi-ao, mong nó cho ăn bunn mây. Lý Huyền dụ:

- Chỉ cần người đưa ta về, sau này ngày nào ta cũng lấy bunn mây cho mà ăn.

Lục Khục vui thích quá chừng, ngoạm luôn Lý Huyền hộc tốc lao ra ngoài.

Cả hai xuyên qua một con rắn to như trái núi, bị đá đè nằm không cục cựa...

Cả hai xuyên qua một ổ yêu tinh đầu quỷ sáu tay...

Cả hai xuyên qua một thây ma toàn thân phủ kín lông xanh...

Cả hai xuyên qua...

Chẳng bao lâu, cả hai đã về đến ngôi mộ ban đầu. Lục Khục nhè nhẹ thả Lý Huyền xuống, cọ cằm vào chân nó, kêu lúu rúu mi-ao mi-ao. Lý Huyền cười đáp:

- Biết rồi, nhất định, nhất định!

Tô Do Liên mở to đôi mắt, không dám tin Lục Khục và Lý Huyền lại thân thiết nhường kia. Rốt cuộc Lý Huyền phù phép thế nào mà khiến một con quái thú nóng nảy dữ tợn phải cúi đầu cụp tai?

Lý Huyền ngó quanh. Phu phụ Dương Tiên không còn ở đấy nữa. Tô Do Liên thì tỏ ra không vui, hàng mày cau cau. Lý Huyền hỏi:

- Họ đâu rồi? Bài thử thách của chúng ta sao đây?

Tô Do Liên nhìn như thể chưa từng nhìn thấy Lý Huyền bao giờ. Thằng bé ngơ ngác:

- Cô sao vậy?

Tô Do Liên mỉm cười hiền hậu:

- Coi như chàng đã vượt qua.

o O o

Thật là một ngày lử lả. Lý Huyền nằm dài trên giường, sờ tay, sờ chân mình. Ôi, tay hằn sâu những dấu chân sen. Lý Huyền ngó mâm bòn mây trên bàn, Chẳng bụng

dạ đâu mà ăn.

Hãng ngủ một giấc đã... Mệt quá...

Mi-ao... Mi-ao...

Lý Huyền gần như chồm dậy. Ba cái đầu to tướng thò vào phòng. Thấy thằng bé đã thức, Lục Khục mừng rỡ nhảy lại, áp sát vào mình nó cọ cằm. Vừa may, đấng nào cũng không có ai ăn, Lý Huyền nhấc mâm bùn mây đưa cho con thú. Lục Khục ăn ngấu ăn nghiến, chỉ thoáng chốc đã sạch sành sanh.

Mi-ao, mi-ao...

- Gì cơ? Còn muốn ăn nữa?

Thấy Lục Khục vẫn chưa có dấu hiệu ra về, Lý Huyền đành lén lườn xuống bếp, bưng một mâm to lên.

Mi-ao, mi-ao...

- Gì? Ăn chưa đã? Được!

Nhân lúc trời khuya thanh vắng, Lý Huyền dẫn hẩn Lục Khục vào nhà bếp, mở hết các tủ ra, để con thú tự do đánh chén. Cuối cùng cũng vừa ý rồi chứ gì? Nó khẽ ngâm nga, quay về phòng.

Gì... gì cơ?

Chẳng phải Lục Khục đang ăn bùn mây trong nhà bếp ư? Sao lại nằm ườn bụng ra trên giường nó thế kia? Còn xia răng nữa?

Mi-ao, mi-ao...

- Người... người chén sạch tất cả bùn mây rồi à?

Mi-ao, mi-ao...

-Gì... gì cơ? Người muốn sống ở đây?

Mi-ao, mi-ao...

- Để hàng ngày ta dắt người đi ăn bún mây?

Mi-ao, mi-ao...

- Người muốn thật nhiều thật nhiều?

Mi-ao, mi-ao...

- Ngủ... ngủ ngủ?

Lý Huyền xoay mình tháo chạy, nhưng bị Lục Khục giơ vuốt níu lại. Quái thú nằm chính giữa giường, chân đè lên Lý Huyền, ngủ rất yên vui. Lý Huyền muốn khóc mà không ra nước mắt. Ôi trời ơi, lẽ nào mình trở thành vật cưng của con quái này?

Trong khi Lục Khục ngủ, cổ họng nó phát ra những tiếng lục khục lục khục, chắc hẳn đây là nguyên do dẫn đến cái tên của nó.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Bát Bạng Màu Xanh Mã Não Lạnh

Lý Huyền chán ngán vô kể.

L

Mỗi vòng thử thách không chỉ gây ra cho nó nhiều vết thương nặng nề về tâm hồn và thể xác, mà còn kéo theo những hậu quả nghiêm trọng

Thử thách đầu tiên khiến nó đắc tội với An Nã Già La kiêu hãnh cao quý. Bị thiên lôi áp chế nên An Nã Già La không thể rời khỏi đầm nước, nhưng một khi con rồng đen đó mãn hạn phạt, Lý Huyền tin tưởng chắc chắn rằng ngay lập tức nó sẽ đến tìm mình, làm sao cho trạng chết chúa băng mới thôi. Thực là một mối nguy hện giờ!

Thử thách thứ hai dẫn nó đến Dao Nhi, một con cắt mắt xanh đặc biệt thích nghe truyện bi lụy gia đình, có ô dù vững chãi đến nỗi Thái Hạo Nguyên tôn cũng không dám làm phật ý. Lý Huyền còn phải nhờ cậy nó nữa chứ. Mà mỗi lần nhờ cậy là một lần bị đày đọa tàn tệ. Bốn canh giờ tăng lên đến năm canh giờ, sáu canh giờ, rồi bảy canh giờ... về sau Lý Huyền không bằng lòng tăng ca, thì Dao Nhi lại phê bình nó không chịu tiến bộ.

Thử thách thứ ba mới thật thảm hại. Lục Khục đến rồi là không chịu dọn đi nữa. Nó cảm thấy ngủ trên giường Lý Huyền, hưởng thụ cuộc sống há mồm đợi ăn bần mây thực là tuyệt vời, không phải chui rúc trong huyệt

mộ u ám buồn tẻ cũng thực là tuyệt vời. Tuy việc rời xa chủ nhân khiến nó hơi mất hứng, nhưng vốn rất giỏi điều tiết tâm trạng của mình, nó bèn coi Lý Huyền là chủ nhân, và bắt đầu sống vui vẻ thư thái hơn nhiều. Mỗi lần Lục Khục ngủ, chân đặt lên bụng Lý Huyền mà nói mớ mi-ao mi-ao, nước mắt Lý Huyền lại im lìm giàn giụa.

Nó với Lục Khục, kẻ nào mới là chủ nhân đây?

Tai vạ nào đã hết! Chương trình học của Tử Cực lão nhân càng lúc càng biến thái. Lão bảo muốn Đối Nhân thần công của Lý Huyền trở thành thần công thực sự, nên nhốt nó trong cảnh luân hồi đặng đặng một tháng trời, không cung cấp bất kỳ một thứ gì, bắt nó nhìn trừng trừng vào tường suốt thời gian ấy.

Song sự việc khủng khiếp nhất phải là việc Lý Huyền vô tình phát hiện ra mỗi lần trông thấy cảnh tiếp theo đây, nó lại đứng chết sững tại chỗ, thậm chí còn manh nha ý muốn quyên sinh.

Cảnh đó là cảnh Thạch Tử Ngưng luyện kiếm, mà luyện theo đường lối vô cùng khắc khổ. Lý Huyền thề rằng, cho dù biết rõ bản thân sắp bị hàng vạn kẻ truy sát, nó cũng không thể luyện tập chuyên cần nghiêm ngặt đến thế được. Dù mồ hôi đầm đìa khắp người, Thạch Tử Ngưng cũng không chịu nghỉ. Dù là một chiêu thức đơn giản, cô ta cũng luyện đến hàng ngàn lần, kỳ cho thành thạo mọi biến hóa nhỏ nhất mới thôi. Sự luyện tập ấy hoàn toàn không phải là việc gây lãng phí thời gian. Dù là kẻ ngoại đạo, Lý Huyền cũng cảm nhận được rằng, kiếm pháp của Thạch Tử Ngưng đang dần dần thay đổi, sát khí uy lực trong từng chiêu thức càng lúc càng dữ dội.

Thế vẫn chưa đáng sợ. Đáng sợ là trên tấm đích Thạch Tử Ngưng dùng để luyện kiếm, khắc rành rành hai chữ: “Lý Huyền”!

Ặc Ông trời ơi ỉ Sao cô ta hận mình như vậy chứ? Cuộc đời Lý Huyền vốn đã u ám vì bị mười vạn lượng vàng đè nặng, bây giờ lại giăng thêm

sương thâm mây sầu. Nó không hề nghi ngờ rằng hề có cơ hội, Thạch Tử Ngưng sẽ nện cho nó một trận, chưa chừng còn giết phăng nó luôn.

Rốt cục mình đã gây ra tội nghiệt gì? Lý Huyền nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ mãi cũng không thông.

Thôi gia tử muội, Lư gia huynh đệ và Trịnh Bá Niên cũng nhất loạt coi Lý Huyền là kẻ địch. Có lẽ chỉ mình Phong Thường Thanh là tử tế với nó, đàng nào thì Lý Huyền cũng từng có công ơn trời bể với thằng này, khổ một nỗi Lý Huyền không thích kết giao với Phong Thường Thanh. Tuy không cực đoan về đẹp xấu như Hồ Đột Can, nhưng nó không chịu nổi bề ngoài rúm ró hèn hạ của thằng nhóc.

Nghĩ tiếp thì cũng còn Tô Do Liên tử tế.

Mình bị ngược đãi nhiều quá nên lú lẫn thần trí rồi chẳng? Sao lại coi cái người đã ba lần đẩy mình vào ranh giới giữa sống và chết là tử tế? Lý Huyền ai oán nghĩ. Nhưng chí ít, cô ta cũng còn viết cho mình bao nhiêu là thư tình.

Lý Huyền vẫn giữ mấy lá thư phát hiện ra trên bàn học. Nào là mãi mãi theo đuổi, nào là ánh sáng của anh soi rọi hồn em... Vừa đọc thư vừa liên tưởng đến những thử thách của Tô Do Liên, Lý Huyền thấy tối tăm mặt mũi.

Ma Vân thư viện lớn nhường này mà Chẳng tìm được ai để trút bầu tâm sự.

Trong lúc thần thờ, Lý Huyền nhận ra mình đang đi đến Vạn Hoa bình đăng hậu sơn Chung Nam.

Ô! Tại sao lại đi đến chỗ này? Ở đây có việc gì quan trọng cần làm ư?

Lý Huyền cup tay đếm, rồi nhớ ra. Từ hôm nó đón Dung Tiểu Ý về Vạn Hoa bình, tính tới nay cũng đã xấp xỉ ba ngày. Cái hẹn ba ngày đã tới, có lẽ nó nên đi hỏi xem làm cách nào mới xóa bỏ được Tiểu Cầu Ưông Ưông trên người mình.

Cũng may lúc này là hoàng hôn. Lý Huyền ẩn trong bóng cây, không ai trông thấy nó. Trời đã sẫm sẫm tối, quanh Vạn Hoa bình vằng tanh vắng ngắt. Lý Huyền đến tận chỗ đài hoa mà không ai hay biết.

Mọi phiền não của nó lập tức tiêu tan, bởi cảnh tượng trông thấy tuyệt vời đến nỗi muôn đời nó cũng không hình dung nổi.

Vạn Hoa bình mọc chi chít hoa, điều đó không có gì lạ. Lạ là những hoa này to gấp ba bình thường, từng bông nở rộ, thân vươn thật dài, thò ra khỏi đám dây leo, vươn lên kết thành một đài cao. Lá xanh cành nâu hoa đỏ nhụy tím tạo thành một cầu thang chùng mười trượng, nối từ Vạn Hoa bình lên tận đài. Đài cao ấy không tiếp xúc với cả đất lẫn trời, lửng lơ ở ngoài khói bụi trần gian.

Vừa sửng sốt vừa tán thưởng, Lý Huyền đưa mắt nhìn quanh. Bốn bề thình lạng không một bóng người, Chẳng thấy Tiểu Ý và Long Vi đâu cả.

Lý Huyền ngấm ngấm kinh ngạc, chậm rãi theo bậc thang tiến lên đài. Mỗi bước đi, tầm nhìn của nó lại cao hơn một nấc, chỉ chốc lát đã thoát ra khỏi vùng bao phủ của dây leo. Không gian càng thêm mênh mông, xa xôi dàn trải, tựa hồ cả đất trời này chỉ có mình Lý Huyền đứng giữa hư vô, sắp cưỡi gió mà tiến.

Thằng nhóc sáng khoái trong lòng, suýt nữa buột miệng ngân nga bài hát “Đời người cố một tri kỷ”. Nó lên tới đài cao, lòng rất thích thú, thấy chính giữa đài đặt một chiếc chõng nhỏ, trên bày một bầu rượu và hai cái chén. Bên chõng có chiếc thảm ngồi kết bằng cành hoa, trông êm đềm mời mọc.

Lý Huyền mở nắp bầu, trong bầu ăm ắp rượu biếc, không rõ nấu bằng nguyên liệu gì, chỉ biết mùi thơm nức mũi. Lý Huyền vốn không thích rượu, nhưng hương vị này khiến con sâu rượu ngủ yên của nó quấy động. Nước bọt ứa ra, Lý Huyền tấm tắc: “Rượu ngon, rượu ngon!” Nó nhấc cái chén, chén ghép từ một đóa hoa, cánh mỏng khấp khít vào nhau, thật xinh xắn và rạng rỡ. Lý Huyền lẩm bẫm:

- Gió trăng vốn Chẳng của ai. Đã Chẳng phải của ai, ta cứ thưởng thức một chén vậy.

Nó rót một chén, ngửa cổ uống cạn. Một luồng nhiệt theo dòng chất lỏng tỏa đi khắp người, toàn thân râm ran, cảm giác khoan khoái khó mà diễn tả, bao nhiêu phiền não tích tụ cũng nhờ đó tiêu tan.

Lý Huyền ngẩng đầu nhìn. Màn đêm đang buông, vàng trắng vàng óng xuất hiện phía trời đông giống hệt một mảnh gương lớn treo lơ lửng gần đài hoa. Lý Huyền hạ mắt ngắm, núi sông mờ mịt, bốn bề quạnh vắng, chỉ riêng nó một thân một mình như lạc vào cõi hư vô. Muôn hoa nở rộ, khác nào những bâng hửu mãi mãi trung thành. Lý Huyền tiện tay rót thêm một chén, lại tấm tắc uống cạn.

Nhân đà, nó không tự dừng lại được, cứ cạn hết chén này đến chén khác, chỉ chốc lát bầu rượu đã sạch trơ. Lý Huyền giơ bầu lên, ngửa cổ dốc dốc vào miệng mấy lần, thấy một giọt cũng chẳng còn mới lưu luyến đặt bầu xuống, nhóm dậy định đi về. Vừa đứng lên thì tửu khí bốc, hoa lá xung quanh bỗng chao đảo ngả nghiêng, Lý Huyền chẳng phải kẻ hay rượu, liền ngã lăn tới mép đài. Hơi lạnh ập tới, mỹ tửu đã vào bụng lại xộc hết lên đầu, Lý Huyền nôn nao ọe một tiếng, rồi mưa thốc mưa tháo.

Thẳng nhóc gượng bò dậy, nhưng trong người toàn hơi men, Chẳng còn chút sức lực nào, nên lại ngã lăn lông lốc, đè nát hết hoa lá trên đài. Song tình trạng này lại khiến nó khoan khoái. Nằm ngửa trên đài cao, toàn thân

nóng bừng bừng, gió mát hiu hiu thổi, thật là thích thú! Lý Huyền cất cao giọng hát “Đời người có một tri kỷ”, bụng bảo dạ tối nay sẽ nghỉ lại đây.

Đúng lúc ấy có tiếng thét lạnh lạnh:

- Người đang làm gì vậy?

Lý Huyền giật thót, hé đôi mắt mờ mờ hơi men thì thấy Long Vi đang nhìn mình, tỏ vẻ vừa kinh ngạc vừa tức giận. Đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, Lý Huyền buột miệng đáp:

- Không làm gì cả, uống say rồi nằm đây một chốc thôi.

Long Vi biến sắc, nhảy bổ tới nhắc cái bầu ngọc, thấy nhẹ như bang liền rít lên:

- Người... người uống hết Quỳnh Ngọc dịch rồi à?

Lý Huyền nở nụ cười ngây ngô:

- Uống hết rồi... Ngon lắm!

Long Vi tức đến run cả người, bỗng một mùi hôi thối thoảng tới, hút ánh mắt cô về bãi nôn của Lý Huyền. Chân tay Long Vi lạnh toát. Những nơi Lý Huyền lăn qua cũng đã bầy nát. Long Vi vô cùng tuyệt vọng, ngồi phịch xuống đất, khóc òa lên. Lý Huyền nghe tiếng khóc âm luống cuống, cũng bớt say sưa đi, vội hỏi:

- Tại sao cô khóc? Cùng lắm ta đền Quỳnh Ngọc dịch cho cô là được chứ gì?

Tiếng khóc càng thảm thiết:

- Quỳnh Ngọc dịch là rượu tiến vào cung, cả thiên hạ chỉ có ba bình, làm sao người đền được?

Lý Huyền gãi đầu, nghi hoặc hỏi:

- Quý đến đâu cũng chỉ là một bầu rượu thôi, có gì ghê gớm chứ?

Long Vi ghen ngào:

- Hôm nay, hôm nay là sinh nhật của người ta. Khó khăn lắm mới mời được Dung thư thư đến để bày biện Cửu Hoa Vân Kính đài, trang trí hoa thơm rượu ngọt, định cùng Tạ ca ca tận hưởng tiệc sinh nhật này. Nào ngờ... nào ngờ người...

Lý Huyền tỉnh ngộ. Thì ra cô ta mất bao nhiêu công sức, trước tiên cho chuyển đến năm xe hàng, rồi mời Dung Tiểu Ý đến thi triển Cửu Hoa Vân Kính thuật, tất cả chỉ nhằm tổ chức bữa tiệc sinh nhật. Lý Huyền bất thần tự vả mạnh vào mặt, cảm thấy mình đúng là một kẻ đồ đốn không hơn không kém. Nhìn Long Vi vật vã chua xót, Lý Huyền chẳng biết làm thế nào, đành luôn mồm nài nỉ:

- Xin lỗi! Xin lỗi!

Ngoài tạ lỗi ra, nó đâu còn cách gì khác? Đây là thế giới riêng của hai người mà Long Vi dày công chuẩn bị để cùng chung hưởng với Tạ Vân Thạch, vậy mà nó ngu ngốc phá hoại sạch sành sanh, thật đáng chết ngàn lần vì tội ngu này. Long Vi vẫn thốn thức, Lý Huyền luống cuống tay chân, bỗng nói:

- Cô đợi đây, ta đi tìm Dung Tiểu Ý, nhờ cô ta thi triển lại Cửu Hoa Vân Kính thuật.

Nói đoạn, nó xoay mình đi ra. Bỗng nó ồ lên một tiếng, phát hiện ra có thứ gì đó đang lơ lửng trong bụi hoa dưới đài. Thứ ấy là một chấm đen, nhưng từ chấm đen này tỏa ra vô vàn sợi mảnh, đan kết với nhau bên trên những tán cây tán hoa, dần dần ngưng tụ thành một khối thẫm hơn cả sắc thẫm nhất của màn đêm. Lý Huyền lẩm bẫm:

- Cái gì thế nhỉ?

Nó chưa dứt lời, khối thắm đã bùng nổ, đẩy bật muôn hoa, một đốm sáng nhấp nháy xé gió phóng thẳng lên chỗ Long Vi.

Đà phóng thần tốc, mục đích dứt khoát, rõ ràng là muốn dồn Long Vi vào tử địa.

Long Vi mãi ôm mặt khóc, cố nhiên không biết nguy hiểm chí mạng đang đến ngay trước mắt. Lý Huyền cả kinh, không bận tâm suy nghĩ kỹ càng, tung mình nhảy tới ôm Long Vi lẩn tránh. Nhưng nó lao tới mạnh quá, thành thử mất đà lăn luôn xuống khỏi đài hoa.

Dưới đài hoa là vực sâu vạn trượng, hai người trôi tuột đi như hai chiếc lá.

Đốm sáng nọ bay tới mép đài hoa, không trừ trừ lấy một khác, liền lao vút xuống, đuổi theo hai người.

Lý Huyền thầm rên thảm thiết: Lần này chết chắc!

Vực sâu vạn trượng! Không rành võ công đạo pháp, biết làm gì được? Lý Huyền buồn bã nghĩ, nếu mình tan xác tại đây thì đúng là một đại sư huynh chết theo kiểu bất tài nhất.

Đột nhiên, đai lụa trên mình Long Vi tỏa ánh đỏ chói chang, rồi bung ra. Một luồng khí ấm áp bùng lên từ chiếc đai, bọc lấy hai người, hãm đà rơi lại. Lý Huyền đột nhiên nhớ ra, ngày mới vào thư viện, Long Vi đã từng ngụy chiếc đai lụa này mà bay lên, bất giác nó thấy yên dạ, vui mừng vì cái mạng mình đã được cứu.

Long Vi đã ngừng khóc, kinh ngạc nhìn Lý Huyền. Thăng nhóc giải thích:

- Có kẻ muốn giết chết cô, ta không kịp nghĩ ngợi nhiều, nên ôm cô nhảy xuống - Nó ngó Long Vi, thấy vẻ mặt cô thoáng nét giận dữ, biết cô nghi ngờ, đành thở dài bảo - Tin hay không là tùy cô.

Long Vi nói:

- Không phải ta nghi ngờ... Chỉ là, người định ôm ta đến bao giờ đây?

Lúc này Lý Huyền mới nhận ra mình vẫn ghì chặt lấy Long Vi, bất giác đỏ mặt, vội vã buông tay. Nào ngờ nó mới lỏng vòng ôm, hơi ấm từ dải lụa đã bỏ mặc nó. Lý Huyền rơi thẳng xuống cùng tiếng rú thảm thê.

Rầm một tiếng, cú rơi khoan vào mặt đất một cái lỗ thật to.

Long Vi trở ngón tay, dải lụa đập dinh bay tới gần Lý Huyền. Cô bé hỏi:

- Người sao rồi?

Lý Huyền giãy giụa bò dậy:

- Tạm ổn. Nếu cô bằng lòng tha thứ cho ta thì sẽ ổn hơn.

Long Vi hừ mũi:

- Cả đời ta cũng không tha thứ cho người!

Lý Huyền thở dài ngồi dậy, sắc mặt lại tái nhợt.

Đốm sáng nọ hiện lên rõ mồn một dưới tàng cây âm u. Bóng người ẩn sau đốm sáng ấy thì rất mờ nhạt, trông y như một bóng ma đêm đang đung đưa lạng lẽ, dẫn dụ những linh hồn lạc đường.

Lý Huyền kéo Long Vi lại, ôm chặt lấy, dùng thân mình che chắn cho cô. Long Vi nổi giận:

- Người lại muốn ôm... - Đoạn ngưng bật, vì cô cũng đã trông thấy đốm sáng rồi.

Đó chỉ là một đốm sáng nhỏ, nhưng liên tục di động, giống mắt sói hung ác đang dữ tợn nhìn con mồi. Trong đốm sáng chất chứa sự khao khát tham lam, y như thể sự sống còn của nó phụ thuộc vào mỗi sinh mệnh mà nó lùng bắt được, vì vậy ở nó toát ra sự vô tình, tàn nhẫn, độc địa, ác man.

Đốm sáng khiến Lý Huyền và Long Vi không rét mà run. Rùng rú hoang vu, vực sâu thăm tối, không ai tương trợ chúng cả.

Đốm sáng hết phình ra lại co vào, tựa hồ đang cân nhắc điều gì, nhất thời chưa xông tới vội. Lý Huyền hạ giọng, thì thào hỏi Long Vi:

- Lụa đỏ của cô giờ có bay lên được không?

Long Vi nhăn nhó lắc đầu:

- Công lực ta chưa đủ, đai lụa chỉ bay được từ từ, e rằng không thoát nổi sự truy sát của kẻ kia.

Lý Huyền nói:

- Bay được là tốt rồi. Lát nữa ta đánh lạc hướng hãn, cô mau cưỡi lụa đỏ mà thoát khỏi vực, trốn về thư viện, đừng tùy tiện ra ngoài nữa.

Long Vi kêu lên:

- Không! Hãn sẽ giết người.

Lý Huyền cười nói:

- Ngốc! Người tốt yếu mệnh, kẻ ác sống lâu, cô chưa nghe bao giờ à? Một kẻ gây hại tận xương tủy như ta không dễ dàng chết được đâu.

Long Vi phản đối:

- Không, Long Vi ta đường đường là một nữ anh hùng, đời nào bán rẻ bạn bè vì mạng sống của mình?

Trong lúc hai người thì thảo bàn bạc, đốm sáng nọ từ từ dịch lại gần. Lý Huyền thở dài:

- Ngốc quá, ta cố cách tháo chạy một mình, nhưng bị cô làm vướng chân vướng cẳng rồi. Cô nghe đây, điều này rất quan trọng, lát nữa khi ta hô “Mau” thì cô phải điều khiển dải lụa bay ra, nhưng không được bay cùng nó. Nhớ chưa?

Long Vi đảo mắt:

- Ta cảm thấy cách này không ổn.

- Đừng đắn đo nhiều! - Lý Huyền lấy một vật ra khỏi ngực áo, hét lớn - Nhìn pháp bảo đây!

Đốm sáng giật mạnh, Lý Huyền rung tay, vật vừa lấy cháy bùng lên. Lý Huyền ném nó về phía bóng đen, hét:

- Mau!

Long Vi trở ngón tay, dải lụa đỏ lập tức rời cô, bay vụt ra. Lý Huyền túm ngay lấy Long Vi, rút lui về sau một thân cây. Ở đây cây cỏ rậm rạp, rất tiện ẩn nấp. Thấy đốm sáng lao theo dải lụa, Lý Huyền cười ha hả:

- Ta biết thừa cái tên này ở trong bóng tối lâu, bụi nhùi mà lóa sáng là hẳn sẽ lóa mắt, không nhìn rõ gì nữa, nhất định sẽ đuổi theo dải lụa.

Long Vi lăm băm:

- Ta cảm thấy cách này không ổn.

- Cách này không ổn thì cách gì mới ổn? - Lý Huyền vặn hỏi - Rốt cục cô đã đắc tội với ai thế? Vì sao hẳn muốn giết cô?

- Ta làm sao biết được. Có khi chính người đắc tội người ta mà mang tai bay vạ gió lại cho ta ấy chứ.

Lý Huyền cãi:

- Hẳn xông lại chỗ cô cơ! Ấy! Cô đang... cô đang cầm gì thế?

Lý Huyền hoảng hốt nhìn Long Vi, ánh đỏ hơi ấm quấy động, dải lụa đỏ đã nằm gọn trong tay cô bé. Lý Huyền gần như đột quy. Long Vi áy náy giải thích:

- Vì thế ta mới nói là cách của người không ổn. Bảo bối này không chịu lạc mất đâu, nó sẽ tự động trở lại tay ta.

Lý Huyền quay phắt ra thì thấy đốm sáng đã bay tới gần họ rồi. Một quầng đen yêu dị hội tụ lại quanh đốm sáng, khiến nó càng nổi lên rực rỡ, mà bóng đen nọ thì càng thêm mờ ảo.

Lý Huyền gào lên: “Đối Nhãn thần công!” và trừng hai mắt nhìn bóng đen. Nó tin tưởng hoàn toàn vào bản lĩnh này của mình, bất kỳ ai đấu mắt với nó cũng phải phân tán tinh thần, không thể tập trung nổi nên tâm trí rối loạn, dần dần sẽ để lộ các sơ hở. Đợi đến lúc ấy, hai người sẽ cố cơ tháo chạy.

Long Vi bỗng lên tiếng:

- Người đối nhãn gì với một kẻ mù?

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bát Bạng Màu Xanh Mã Não Lạnh

Lý Huyền chán ngán vô kể.

L

Mỗi vòng thử thách không chỉ gây ra cho nó nhiều vết thương nặng nề về tâm hồn và thể xác, mà còn kéo theo những hậu quả nghiêm trọng

Thử thách đầu tiên khiến nó đắc tội với An Nã Già La kiêu hãnh cao quý. Bị thiên lôi áp chế nên An Nã Già La không thể rời khỏi đầm nước, nhưng một khi con rồng đen đó mãn hạn phạt, Lý Huyền tin tưởng chắc chắn rằng ngay lập tức nó sẽ đến tìm mình, làm sao cho trạng chết chúa băng mới thôi. Thực là một mối nguy hện giờ!

Thử thách thứ hai dẫn nó đến Dao Nhi, một con cắt mắt xanh đặc biệt thích nghe truyện bi lụy gia đình, có ô dù vững chãi đến nỗi Thái Hạo Nguyên tôn cũng không dám làm phật ý. Lý Huyền còn phải nhờ cậy nó nữa chứ. Mà mỗi lần nhờ cậy là một lần bị đày đọa tàn tệ. Bốn canh giờ tăng lên đến năm canh giờ, sáu canh giờ, rồi bảy canh giờ... về sau Lý Huyền không bằng lòng tăng ca, thì Dao Nhi lại phê bình nó không chịu tiến bộ.

Thử thách thứ ba mới thật thảm hại. Lục Khục đến rồi là không chịu dọn đi nữa. Nó cảm thấy ngủ trên giường Lý Huyền, hưởng thụ cuộc sống há mồm đợi ăn bần mây thực là tuyệt vời, không phải chui rúc trong huyệt

mộ u ám buồn tẻ cũng thực là tuyệt vời. Tuy việc rời xa chủ nhân khiến nó hơi mất hứng, nhưng vốn rất giỏi điều tiết tâm trạng của mình, nó bèn coi Lý Huyền là chủ nhân, và bắt đầu sống vui vẻ thư thái hơn nhiều. Mỗi lần Lục Khục ngủ, chân đặt lên bụng Lý Huyền mà nói mớ mi-ao mi-ao, nước mắt Lý Huyền lại im lìm giàn giụa.

Nó với Lục Khục, kẻ nào mới là chủ nhân đây?

Tai vạ nào đã hết! Chương trình học của Tử Cực lão nhân càng lúc càng biến thái. Lão bảo muốn Đối Nhân thần công của Lý Huyền trở thành thần công thực sự, nên nhốt nó trong cảnh luân hồi đặng đặng một tháng trời, không cung cấp bất kỳ một thứ gì, bắt nó nhìn trừng trừng vào tường suốt thời gian ấy.

Song sự việc khủng khiếp nhất phải là việc Lý Huyền vô tình phát hiện ra mỗi lần trông thấy cảnh tiếp theo đây, nó lại đứng chết sững tại chỗ, thậm chí còn manh nha ý muốn quyên sinh.

Cảnh đó là cảnh Thạch Tử Ngưng luyện kiếm, mà luyện theo đường lối vô cùng khắc khổ. Lý Huyền thề rằng, cho dù biết rõ bản thân sắp bị hàng vạn kẻ truy sát, nó cũng không thể luyện tập chuyên cần nghiêm ngặt đến thế được. Dù mồ hôi đầm đìa khắp người, Thạch Tử Ngưng cũng không chịu nghỉ. Dù là một chiêu thức đơn giản, cô ta cũng luyện đến hàng ngàn lần, kỳ cho thành thạo mọi biến hóa nhỏ nhất mới thôi. Sự luyện tập ấy hoàn toàn không phải là việc gây lãng phí thời gian. Dù là kẻ ngoại đạo, Lý Huyền cũng cảm nhận được rằng, kiếm pháp của Thạch Tử Ngưng đang dần dần thay đổi, sát khí uy lực trong từng chiêu thức càng lúc càng dữ dội.

Thế vẫn chưa đáng sợ. Đáng sợ là trên tấm đích Thạch Tử Ngưng dùng để luyện kiếm, khắc rành rành hai chữ: “Lý Huyền”!

Ặc ỉ Ông trời ơi ỉ Sao cô ta hận mình như vậy chứ? Cuộc đời Lý Huyền vốn đã u ám vì bị mười vạn lượng vàng đè nặng, bây giờ lại giăng thêm

sương thâm mây sầu. Nó không hề nghi ngờ rằng hễ có cơ hội, Thạch Tử Ngưng sẽ nện cho nó một trận, chưa chừng còn giết phăng nó luôn.

Rốt cục mình đã gây ra tội nghiệt gì? Lý Huyền nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ mãi cũng

không thông.

Thôi gia tử muội, Lư gia huynh đệ và Trịnh Bá Niên cũng nhất loạt coi Lý Huyền là kẻ địch. Có lẽ chỉ mình Phong Thường Thanh là tử tế với nó, đàng nào thì Lý Huyền cũng từng có công ơn trời bể với thằng này, khổ một nỗi Lý Huyền không thích kết giao với Phong Thường Thanh. Tuy không cực đoan về đẹp xấu như Hồ Đột Can, nhưng nó không chịu nổi bề ngoài rúm ró hèn hạ của thằng nhóc.

Nghĩ tiếp thì cũng còn Tô Do Liên tử tế.

Mình bị ngược đãi nhiều quá nên lú lẫn thần trí rồi chẳng? Sao lại coi cái người đã ba lần đẩy mình vào ranh giới giữa sống và chết là tử tế? Lý Huyền ai oán nghĩ. Nhưng chí ít, cô ta cũng còn viết cho mình bao nhiêu là thư tình.

Lý Huyền vẫn giữ mấy lá thư phát hiện ra trên bàn học. Nào là mãi mãi theo đuổi, nào là ánh sáng của anh soi rọi hồn em... Vừa đọc thư vừa liên tưởng đến những thử thách của Tô Do Liên, Lý Huyền thấy tối tăm mặt mũi.

Ma Vân thư viện lớn nhường này mà Chẳng tìm được ai để trút bầu tâm sự.

Trong lúc thần thờ, Lý Huyền nhận ra mình đang đi đến Vạn Hoa bình đăng hậu sơn Chung Nam.

Ô! Tại sao lại đi đến chỗ này? Ở đây có việc gì quan trọng cần làm ư?

Lý Huyền cup tay đếm, rồi nhớ ra. Từ hôm nó đón Dung Tiểu Ý về Vạn Hoa bình, tính tới nay cũng đã xấp xỉ ba ngày. Cái hẹn ba ngày đã tới, có lẽ nó nên đi hỏi xem làm cách nào mới xóa bỏ được Tiểu Cầu Ưông Ưông trên người mình.

Cũng may lúc này là hoàng hôn. Lý Huyền ẩn trong bóng cây, không ai trông thấy nó. Trời đã sẫm sẫm tối, quanh Vạn Hoa bình vằng tanh vắng ngắt. Lý Huyền đến tận chỗ đài hoa mà không ai hay biết.

Mọi phiền não của nó lập tức tiêu tan, bởi cảnh tượng trông thấy tuyệt vời đến nỗi muôn đời nó cũng không hình dung nổi.

Vạn Hoa bình mọc chi chít hoa, điều đó không có gì lạ. Lạ là những hoa này to gấp ba bình thường, từng bông nở rộ, thân vươn thật dài, thò ra khỏi đám dây leo, vươn lên kết thành một đài cao. Lá xanh cành nâu hoa đỏ nhụy tím tạo thành một cầu thang chùng mười trượng, nối từ Vạn Hoa bình lên tận đài. Đài cao ấy không tiếp xúc với cả đất lẫn trời, lửng lơ ở ngoài khói bụi trần gian.

Vừa sửng sốt vừa tán thưởng, Lý Huyền đưa mắt nhìn quanh. Bốn bề thình lạng không một bóng người, Chẳng thấy Tiểu Ý và Long Vi đâu cả.

Lý Huyền ngấm ngấm kinh ngạc, chậm rãi theo bậc thang tiến lên đài. Mỗi bước đi, tầm nhìn của nó lại cao hơn một nấc, chỉ chốc lát đã thoát ra khỏi vùng bao phủ của dây leo. Không gian càng thêm mênh mông, xa xôi dàn trải, tựa hồ cả đất trời này chỉ có mình Lý Huyền đứng giữa hư vô, sắp cưỡi gió mà tiến.

Thằng nhóc sáng khoái trong lòng, suýt nữa buột miệng ngân nga bài hát “Đời người cố một tri kỷ”. Nó lên tới đài cao, lòng rất thích thú, thấy chính giữa đài đặt một chiếc chõng nhỏ, trên bày một bầu rượu và hai cái chén. Bên chõng có chiếc thảm ngồi kết bằng cành hoa, trông êm đềm mời mọc.

Lý Huyền mở nắp bầu, trong bầu ăm ắp rượu biếc, không rõ nấu bằng nguyên liệu gì, chỉ biết mùi thơm nức mũi. Lý Huyền vốn không thích rượu, nhưng hương vị này khiến con sâu rượu ngủ yên của nó quấy động. Nước bọt ứa ra, Lý Huyền tấm tắc: “Rượu ngon, rượu ngon!” Nó nhấc cái chén, chén ghép từ một đóa hoa, cánh mỏng khếp khít vào nhau, thật xinh xắn và rạng rỡ. Lý Huyền lẩm bẩm:

- Gió trăng vốn Chẳng của ai. Đã Chẳng phải của ai, ta cứ thưởng thức một chén

vậy.

Nó rót một chén, ngửa cổ uống cạn. Một luồng nhiệt theo dòng chất lỏng tỏa đi khắp người, toàn thân râm ran, cảm giác khoan khoái khó mà diễn tả, bao nhiêu

phiền não tích tụ cũng nhờ đó tiêu tan.

Lý Huyền ngẩng đầu nhìn. Màn đêm đang buông, vàng trắng vàng óng xuất hiện phía trời đông giống hệt một mảnh gương lớn treo lơ lửng gần đài hoa. Lý Huyền hạ mắt ngắm, núi sông mờ mịt, bốn bề quạnh vắng, chỉ riêng nó một thân một mình như lạc vào cõi hư vô. Muôn hoa nở rộ, khác nào những bành hữu mãi mãi trung thành. Lý Huyền tiện tay rót thêm một chén, lại tấm tắc uống cạn.

Nhân đà, nó không tự dừng lại được, cứ cạn hết chén này đến chén khác, chỉ chốc lát bầu rượu đã sạch trơ. Lý Huyền giơ bầu lên, ngửa cổ dốc dốc vào miệng mấy lần, thấy một giọt cũng chẳng còn mới lưu luyến đặt bầu xuống, nhóm dậy định đi về. Vừa đứng lên thì tửu khí bốc, hoa lá xung quanh bỗng chao đảo ngả nghiêng, Lý Huyền chẳng phải kẻ hay rượu, liền ngã lảo tới mép đài. Hơi lạnh ập tới, mỹ tửu đã vào bụng lại xộc hết lên đầu, Lý Huyền nôn nao ọe một tiếng, rồi mưa thốc mưa tháo.

Thằng nhóc gượng bò dậy, nhưng trong người toàn hơi men, Chẳng còn chút sức lực nào, nên lại ngã lăn lông lốc, đè nát hết hoa lá trên đài. Song tình trạng này lại khiến nó khoan khoái. Nằm giữa trên đài cao, toàn thân nóng bừng bừng, gió mát hiu hiu thổi, thật là thích thú! Lý Huyền cất cao giọng hát “Đời người có một tri kỷ”, bụng bảo dạ tối nay sẽ nghỉ lại đây.

Đúng lúc ấy có tiếng thét lạnh lạnh:

- Người đang làm gì vậy?

Lý Huyền giật thót, hé đôi mắt mờ mờ nhìn thấy Long Vi đang nhìn mình, tỏ vẻ vừa kinh ngạc vừa tức giận. Đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, Lý Huyền buột miệng đáp:

- Không làm gì cả, uống say rồi nằm đây một chốc thôi.

Long Vi biến sắc, nhảy bổ tới nhắc cái bầu ngọc, thấy nhẹ như bâng liền rút lên:

- Người... người uống hết Quỳnh Ngọc dịch rồi à?

Lý Huyền nở nụ cười ngây ngô:

- Uống hết rồi... Ngon lắm!

Long Vi tức đến run cả người, bỗng một mùi hôi thối thoảng tới, hút ánh mắt cô về bãi nôn của Lý Huyền. Chân tay Long Vi lạnh toát. Những nơi Lý Huyền lăn qua cũng đã bầy nát. Long Vi vô cùng tuyệt vọng, ngồi phịch xuống đất, khóc òa lên. Lý Huyền nghe tiếng khóc đầm luống cuống, cũng bớt say sưa đi, vội hỏi:

- Tại sao cô khóc? Cùng lắm ta đền Quỳnh Ngọc dịch cho cô là được chứ gì?

Tiếng khóc càng thảm thiết:

- Quỳnh Ngọc dịch là rượu tiến vào cung, cả thiên hạ chỉ cố ba bình, làm sao người đền được?

Lý Huyền gãi đầu, nghi hoặc hỏi:

- Quý đến đâu cũng chỉ là một bầu rượu thôi, có gì ghê gớm chứ?

Long Vi nghẹn ngào:

- Hôm nay, hôm nay là sinh nhật của người ta. Khó khăn lắm mới mời được Dung thư thư đến để bày biện Cửu Hoa Vân Kính đài, trang trí hoa thơm rượu ngọt, định cùng Tạ ca ca tận hưởng tiệc sinh nhật này. Nào ngờ... nào ngờ người...

Lý Huyền tỉnh ngộ. Thì ra cô ta mất bao nhiêu công sức, trước tiên cho chuyển đến năm xe hàng, rồi mời Dung Tiểu Ý đến thi triển Cửu Hoa Vân Kính thuật, tất cả chỉ nhằm tổ chức bữa tiệc sinh nhật. Lý Huyền bất thần tự vả mạnh vào mặt, cảm thấy mình đúng là một kẻ đồ đốn không hơn không kém. Nhìn Long Vi vật vã chua xót, Lý Huyền chẳng biết làm thế nào, đành luôn mồm nài nỉ:

- Xin lỗi! Xin lỗi!

Ngoài tạ lỗi ra, nó đâu còn cách gì khác? Đây là thế giới riêng của hai người mà Long Vi dày công chuẩn bị để cùng chung hưởng với Tạ Vân Thạch, vậy mà nó ngu ngốc phá hoại sạch sành sanh, thật đáng chết ngàn lần vì tội ngu này. Long Vi vẫn thẫn thức, Lý Huyền luống cuống tay chân, bỗng nói:

- Cô đợi đây, ta đi tìm Dung Tiểu Ý, nhờ cô ta thi triển lại Cửu Hoa Vân Kính thuật.

Nói đoạn, nó xoay mình đi ra. Bỗng nó ồ lên một tiếng, phát hiện ra có thứ gì đó đang lơ lửng trong bụi hoa dưới đài. Thứ ấy là một chấm đen,

nhưng từ chấm đen này tỏa ra vô vàn sợi mảnh, đan kết với nhau bên trên những tán cây tán hoa, dần dần ngưng tụ thành một khối thẫm hơn cả sắc thẫm nhất của màn đêm. Lý Huyền lẩm bẫm:

- Cái gì thế nhỉ?

Nó chưa dứt lời, khối thẫm đã bùng nổ, đẩy bật muôn hoa, một đốm sáng nhấp nháy xé gió phóng thẳng lên chỗ Long Vi.

Đà phóng thần tốc, mục đích dứt khoát, rõ ràng là muốn dồn Long Vi vào tử

địa.

Long Vi mãi ôm mặt khóc, cố nhiên không biết nguy hiểm chí mạng đang đến ngay trước mắt. Lý Huyền cả kinh, không bận tâm suy nghĩ kỹ càng, tung mình nhảy tới ôm Long Vi lẩn tránh. Nhưng nó lao tới mạnh quá, thành thử mất đà lặn luôn xuống khỏi đài hoa.

Dưới đài hoa là vực sâu vạn trượng, hai người trôi tuột đi như hai chiếc lá.

Đốm sáng nọ bay tới mép đài hoa, không trừ trừ lấy một khác, liền lao vút xuống, đuổi theo hai người.

Lý Huyền thầm rên thảm thiết: Lần này chết chắc!

Vực sâu vạn trượng! Không rành võ công đạo pháp, biết làm gì được? Lý Huyền buồn bã nghĩ, nếu mình tan xác tại đây thì đúng là một đại sư huynh chết theo kiểu bất tài nhất.

Đột nhiên, đai lụa trên mình Long Vi tỏa ánh đỏ chói chang, rồi bung ra. Một luồng khí ấm áp bùng lên từ chiếc đai, bọc lấy hai người, hãm đà rơi lại. Lý Huyền đột nhiên nhớ ra, ngày mới vào thư viện, Long Vi đã từng

ngự chiếc đai lụa này mà bay lên, bất giác nó thấy yên dạ, vui mừng vì cái mạng mình đã được cứu.

Long Vi đã ngừng khóc, kinh ngạc nhìn Lý Huyền. Thăng nhóc giải thích:

- Có kẻ muốn giết chết cô, ta không kịp nghĩ ngợi nhiều, nên ôm cô nhảy xuống - Nó ngó Long Vi, thấy vẻ mặt cô thoáng nét giận dữ, biết cô nghi ngờ, đành thở dài bảo - Tin hay không là tùy cô.

Long Vi nói:

- Không phải ta nghi ngờ... Chỉ là, người định ôm ta đến bao giờ đây?

Lúc này Lý Huyền mới nhận ra mình vẫn ghì chặt lấy Long Vi, bất giác đỏ mặt, vội vã buông tay. Nào ngờ nó mới lỏng vòng ôm, hơi ấm từ dải lụa đã bỏ mặc nó. Lý Huyền rơi thẳng xuống cùng tiếng rú thảm thê.

RẦM một tiếng, cú rơi khoan vào mặt đất một cái lỗ thật to.

Long Vi trở ngón tay, dải lụa dập dinh bay tới gần Lý Huyền. Cô bé hỏi:

- Người sao rồi?

Lý Huyền giãy giụa bò dậy:

- Tạm ổn. Nếu cô bằng lòng tha thứ cho ta thì sẽ ổn hơn.

Long Vi hừ mũi:

- Cả đời ta cũng không tha thứ cho người!

Lý Huyền thở dài ngồi dậy, sắc mặt lại tái nhợt.

Đốm sáng nọ hiện lên rõ mồn một dưới tàng cây âm u. Bóng người ẩn sau đốm sáng ấy thì rất mờ nhạt, trông y như một bóng ma đêm đang đung

đưa lạng lẽ, dẫn dụ những linh hồn lạc đường.

Lý Huyền kéo Long Vi lại, ôm chặt lấy, dùng thân mình che chắn cho cô. Long Vi nổi giận:

- Người lại muốn ôm... - Đoạn ngưng bật, vì cô cũng đã trông thấy đốm sáng rồi.

Đó chỉ là một đốm sáng nhỏ, nhưng liên tục di động, giống mắt sói hung ác đang dữ tợn nhìn con mồi. Trong đốm sáng chất chứa sự khao khát tham lam, y như thể sự sống còn của nó phụ thuộc vào mỗi sinh mệnh mà nó lùng bắt được, vì vậy ở nó toát ra sự vô tình, tàn nhẫn, độc địa, ác man.

Đốm sáng khiến Lý Huyền và Long Vi không rét mà run. Rùng rú hoang vu, vực sâu tăm tối, không ai tương trợ chúng cả.

Đốm sáng hết phình ra lại co vào, tựa hồ đang cân nhắc điều gì, nhất thời chưa xông tới vội. Lý Huyền hạ giọng, thì thào hỏi Long Vi:

- Lụa đỏ của cô giờ có bay lên được không?

Long Vi nhăn nhó lắc đầu:

- Công lực ta chưa đủ, đai lụa chỉ bay được từ từ, e rằng không thoát nổi sự truy sát của kẻ kia.

Lý Huyền nói:

- Bay được là tốt rồi. Lát nữa ta đánh lạc hướng hẳn, cô mau cởi lụa đỏ mà thoát khỏi vực, trốn về thư viện, đừng tùy tiện ra ngoài nữa.

Long Vi kêu lên:

- Không! Hẳn sẽ giết người.

Lý Huyền cười nói:

- Ngốc! Người tốt yếu mệnh, kẻ ác sống lâu, cô chưa nghe bao giờ à? Một kẻ gây hại tận xương tủy như ta không dễ dàng chết được đâu.

Long Vi phản đối:

- Không, Long Vi ta đường đường là một nữ anh hùng, đời nào bán rẻ bạn bè vì mạng sống của mình?

Trong lúc hai người thì thảo bàn bạc, đốm sáng nọ từ từ dịch lại gần. Lý Huyền thở dài:

- Ngốc quá, ta cố cách tháo chạy một mình, nhưng bị cô làm vướng chân vướng cẳng rồi. Cô nghe đây, điều này rất quan trọng, lát nữa khi ta hô “Mau” thì cô phải điều khiển dải lụa bay ra, nhưng không được bay cùng nó. Nhớ chưa?

Long Vi đảo mắt:

- Ta cảm thấy cách này không ổn.

- Đừng đắn đo nhiều! - Lý Huyền lấy một vật ra khỏi ngực áo, hét lớn - Nhìn pháp bảo đây!

Đốm sáng giật mạnh, Lý Huyền rung tay, vật vừa lấy cháy bùng lên. Lý Huyền ném nó về phía bóng đen, hét:

- Mau!

Long Vi trở ngón tay, dải lụa đỏ lập tức rời cô, bay vụt ra. Lý Huyền túm ngay lấy Long Vi, rút lui về sau một thân cây. Ở đây cây cỏ rậm rạp, rất tiện ẩn nấp. Thấy đốm sáng lao theo dải lụa, Lý Huyền cười ha hả:

- Ta biết thừa cái tên này ở trong bóng tối lâu, bụi nhùi mà lóa sáng là hẳn sẽ lóa mắt, không nhìn rõ gì nữa, nhất định sẽ đuổi theo dải lụa.

Long Vi lẩm bẩm:

- Ta cảm thấy cách này không ổn.

- Cách này không ổn thì cách gì mới ổn? - Lý Huyền vặn hỏi - Rốt cục cô đã đắc tội với ai thế? Vì sao hẳn muốn giết cô?

- Ta làm sao biết được. Có khi chính người đắc tội người ta mà mang tai bay vạ gió lại cho ta ấy chứ.

Lý Huyền cãi:

- Hẳn xông lại chỗ cô cơ! Ấy! Cô đang... cô đang cầm gì thế?

Lý Huyền hoảng hốt nhìn Long Vi, ánh đỏ hơi ấm quấy động, dải lụa đỏ đã nắm gọn trong tay cô bé. Lý Huyền gần như đột quy. Long Vi áy náy giải thích:

- Vì thế ta mới nói là cách của người không ổn. Bảo bối này không chịu lạc mất đâu, nó sẽ tự động trở lại tay ta.

Lý Huyền quay phắt ra thì thấy đốm sáng đã bay tới gần họ rồi. Một quầng đen yêu dị hội tụ lại quanh đốm sáng, khiến nó càng nổi lên rực rỡ, mà bóng đen nọ thì càng thêm mờ ảo.

Lý Huyền gào lên: “Đối Nhân thần công!” và trừng hai mắt nhìn bóng đen. Nó tin tưởng hoàn toàn vào bản lĩnh này của mình, bất kỳ ai đấu mắt với nó cũng phải phân tán tinh thần, không thể tập trung nổi nên tâm trí rối loạn, dần dần sẽ để lộ các sơ hở. Đợi đến lúc ấy, hai người sẽ cố cơ tháo chạy.

Long Vi bỗng lên tiếng:

- Người đối nhân gì với một kẻ mù?

HỒI HAI MƯƠI LĂM

Chức Nữ xe mây về Bồng Lai

Mù ư?

Lý Huyền định thần nhìn kỹ, lờ mờ thấy mặt kẻ kia tằm tối, hai mắt mông lung, quả nhiên là một kẻ mù! Trời ạ, mù thì nói sớm cho người ta biết chứ! Hại ta lãng phí mất bao nhiêu cảm xúc, chuẩn bị đôi mắt hút hồn, hóa ra lại trình diễn cho một kẻ khiếm thị xem. Lý Huyền không khỏi bực bội.

Đúng lúc ấy, gió xoáy nổi lên. Đốm sáng nọ “xì” một tiếng khê, hệt như răn độc góc đầu phóng tới chỗ Lý Huyền, tốc độ cực nhanh. Lý Huyền kinh hồn bạt vía, gắng sức nhảy bật sang bên tránh, bất thần trượt chân ngã đánh bình xuống đất, vừa vịn thoát hiểm trong gang tấc. Bóng đen mờ hụp, lòng đầy kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ Lý Huyền lại giờ chiều trượt ngã. Ánh sáng lóe lên lần nữa, lần này ngằm đích thật chuẩn.

Lý Huyền bỗng có cảm giác gai gai, như thể đang bị ai nhìn chăm chú. Bóng đen đã mù, thì nên lý giải cảm giác lạ lùng này ra sao? Chẳng lẽ còn có một kẻ địch khác? Chợt một giọng khe khê vọng vào tai nó: “Chỗ mạnh nhất, thường cũng là chỗ yếu nhất.” Lý Huyền móc soạt một vật ra khỏi ngực áo, cười vang:

- Cuối cùng ta cũng tìm thấy người rồi!

Nó vui vẻ nhảy cẫng lên. Nhìn Lý Huyền bộ điệu mừng rỡ ôm một quyển sách nhảy nhót reo hò, bóng đen lộ vẻ bối rối.

Quyển sách ấy chính là “bảo bối” mà Tử Cực lão nhân tặng Lý Huyền ngày nọ. Tiếng mách nước khi nó đương đầu với Linh Tê kiếm của Thôi

gia tử muội, lời chỉ vẽ khi nó đối phó với An Nã Già La, đều bắt nguồn từ quyển sách này cả.

Hai lần không phát hiện được gốc tích giọng nói, Lý Huyền vẫn canh cánh bí ẩn bên lòng, luôn để tâm tìm hiểu xem rốt cục âm thanh phát ra từ đâu, nhưng không bao giờ ngờ được lại là từ quyển sách. Cười chán, Lý Huyền cau mày:

- Sao lại là người? Sao lại là một quyển sách vợ vẫn?

Quyển sách đóng mở bìa, các trang giấy lật sột soạt, phản đối:

- Ta mà vợ vẫn? Ta là quyển sách thông thái nhất trên đời.

Lý Huyền cười:

- Thông thái nhất ư? Vậy mau nghĩ cách đánh bại tên khốn kia đi!

Sách kêu ngạo đáp:

- Nghiền ngấm câu ta vừa nói, dứt khoát người sẽ đánh bại được hẳn.

Lý Huyền nổi cáu:

- Một câu vứt đi!

Nó gồng tay giật bìa đe dọa cuốn sách. Đúng lúc ấy tinh quang loáng động, hệt như ma trời xẹt tới gần. Lý Huyền không kịp nghĩ ngợi, giơ ngay sách lên đỡ. Phập một tiếng, tinh quang đâm vào trong sách. Khuôn mặt trở trờ của bóng đen lộ vẻ ngạc nhiên, bởi vì đốm sáng kết hợp cả tinh thần và tính mệnh của hẳn lại không xuyên thủng được một cuốn sách.

Thình lình, trong sách vọng ra tiếng khóc vẳng trời:

- Đau... đau quá! Ôi mẹ ơi! Thật là vô nhân đạo, đẩy sách ra đầu chiến tuyến, bắt một cuốn sách thông thái làm những việc hạ tiện. Ta phải được ở trên những án thư bằng gỗ vàng tâm, bàn chuyện đại sự, trong màn trướng mà tính mưu ngoài ngàn dặm. Trời ơi! Đúng là văn hóa suy đồi! Ngồi xồm vào lễ giáo!

Tinh quang lóe lên, phóng tới công kích mười mấy đợt liền. Lý Huyền giơ sách liên tục đón đỡ, đấm sáng hung hãn đến đâu cũng không sao xuyên thấu ruột sách dày cộp. Vừa làm cố vấn vừa làm vệ sĩ, cuốn sách quả thực rất hữu dụng. Điều khó chịu duy nhất là tiếng tố khổ kinh thiên động địa của nó:

- Ôi cái mộng ngay ngắn nhẵn nhụi của ta! Ôi sống lưng thẳng thắn đỉnh đạc của ta! Ôi khuôn mặt xăm đầy hoa văn tinh xảo của ta! Lý Huyền, người đừng đối xử với ta như thế! Người nên tôn kính ta, nên tận dụng ta như tận dụng một nhà hiền triết!

Lý Huyền sốt ruột nạt:

- Không muốn bị đâm nữa chứ gì? Vậy nói mau! Phải làm thế nào mới đánh bại được cái tên đen thù lùì kia?

Bìa sách cau có:

- Ta đã nói rồi, chỗ mạnh nhất thường cũng là chỗ yếu nhất!

Lý Huyền bực mình:

- Ta cũng đã nói rồi, đấy chỉ là một câu vớt đi! Người không thể mách nước rõ ràng hơn ư?

Bìa sách càng nhăn nhó:

- Lẽ nào người không hiểu một chân lý?

- Chân lý gì?

- Càng là cao thủ, nói năng càng rối rắm, như có như không, kín đáo tối tăm, mông lung mờ昧. Ta chính là cao thủ trong các cao thủ, điều này không phải nghi ngờ gì nữa. Vì vậy không bao giờ ta dùng lối biểu đạt lộ liễu trần trụi. Làm thế chẳng phải tự hạ giá mình hay sao?

Lý Huyền điên tiết nắm tay thoi cho cuốn sách mảy cú. Cuốn sách liền xuýt xoa:

- Năm xương già của ta bị đâm chém hồi lâu, đúng lúc đang cần xoa bóp, người mạnh tay hơn một chút đi!

Một tia sáng lóe lên trong óc Lý Huyền. Chỗ mạnh nhất chính là chỗ yếu nhất, vậy điểm mạnh của bóng đen nọ là gì? Nó chăm chú nhìn đốm sáng, đột nhiên ngửa mặt cười ha hả.

Bóng đen khựng lại. Lý Huyền hạ mặt xuống, dẫn từng tiếng:

- Ta biết nhược điểm của người rồi. Không phải người không có mắt!

Bóng đen giật thót, Lý Huyền càng thêm vững tin vào suy luận của mình, nó trừng trừng nhìn đốm sáng, cười nhạt:

- Đốm sáng kia chính là mắt của người!

Đó cũng là lúc Đối Nhân thần công phát huy tác dụng, mang theo cảm hờn của Lý Huyền soi trừng trừng vào đốm sáng. Quả nhiên, tinh quang lập tức bị ánh mắt ghê gớm của Lý Huyền hút lấy, bắt đầu có dấu hiệu tản mát.

Trước Đối Nhân thần công của Lý Huyền, không ai duy trì được sự điềm tĩnh, dù đây là kẻ đã tôi rèn được đôi mắt mình thành vũ khí. Lý Huyền cười sảng sặc, mắt rục thần quang, chân dẫn lên một bước, Đối Nhân thần công lập tức tăng gấp đôi uy lực.

Ngoài A La thần lôi, Đối Nhân thần công chính là vũ khí ghê gớm nhất của Lý Huyền. Vũ khí này đê hèn ti tiện, đối thủ không thể phòng bị được, thực chẳng thua kém A La thần lôi, gần đây còn được mài giũa theo chương trình đặc biệt của Tử Cự lão nhân nên càng thêm lợi hại.

Đốm sáng cứ âm ảm dần trước uy lực to lớn của Đối Nhân thần công, uy lực này không đơn thuần giới hạn ở chỗ nhìn trừng trừng, mà còn ở đôi mắt trâng tráo đời bại. Đôi mắt ấy ăm ắp những suy nghĩ hư hỏng, đê tiện hạ lưu, gian ngoan xảo hoạt, xấu xa bẩn thỉu, hèn mọn dung tục. Nhìn chúng cũng như nhìn một con cóc ghê nhớp nháp đang lồi mắt ngó trỏ, khiến người ta ghê tởm đến mức muốn nôn ọe. Trước đôi mắt ấy, không ai có thể tập trung thần trí hay phát huy sức mạnh, mà cũng không tài nào dời ánh nhìn đi chỗ khác được.

Thực là sống không bằng chết!

Đây chính là tuyệt kỹ mà Lý Huyền tôi luyện được bằng cách đón bắt ánh mắt của đủ mọi loại người trong ba năm ròng rã. Đạo ấy nó lưu lạc giang hồ, làm nghề hành khất ở thành Trường An, bị lườm nguýt đủ điều, rồi nhìn đến no ứ những ánh mắt tham lam đều cáng trước vàng bạc mỹ nữ của người qua lại. Nó đem tích lũy toàn bộ sắc thái ấy vào Đối Nhân thần công. Gần đây, dưới sự huấn luyện của Tử Cự lão nhân, đôi mắt nó bắt đầu có khả năng biểu đạt vô vàn sắc độ cảm xúc đã thu thập, quả là bộ sưu tập khổng lồ mọi khía cạnh vô lại của lũ người đầu đường xó chợ, làm sao bóng đen nọ chống cự nổi?

Lý Huyền cứ nhích từng bước tới, bóng đen không tự chủ được phải giật lui.

Khí thể của hắn hoàn toàn bị Lý Huyền đè bẹp, đôi mắt hóa tinh quang của hắn bị Đối Nhân thần công khóa chặt, không thể nhúc nhích đi đâu được nữa. Không đương cự nổi, hắn đành phải cảm nhận tất cả những gì mà Lý Huyền muốn hắn cảm nhận.

Lũ lượt những điều rác rưởi nhất tề dốc xuống, đổ đầy trong đầu bóng đen, những cảm giác ghê tởm ùn ùn tấn công hấn, mài mòn chí khí chiến đấu, thậm chí khiến hấn manh mún ý tưởng tháo chạy.

Tháo chạy? Nếu hấn dám chạy, nhất định sẽ chết!

Càng ngẫm nghĩ về thủ đoạn của Lý Huyền, bóng đen càng toát mồ hôi, nhưng không sao kiểm soát được ánh mắt của mình nữa, nhất là ánh mắt đó đang chứa đựng đạo pháp của toàn bộ con người hấn. Bóng đen bắt đầu lo lắng.

Đúng lúc ấy, “cốp” một tiếng, hấn bị nện cho ngã ngất. Thứ nện hấn chính là quyển sách trên tay Lý Huyền. Thậm chí hấn không hay biết Lý Huyền áp sát mình từ lúc nào.

Đối Nhãn thần công thật đáng sợ làm sao!

Nhưng có khi đây cũng là một sự giải thoát!

Lý Huyền thở phào nhẹ nhõm, ngồi phệt xuống đất. Cuốn sách rít lên xé ruột dưới móng nó:

- Người không thể đối xử với ta như thế! Người không thể lẳng nhục ta đến mức này! Làm sao người có thể ngồi lên một bậc trí giả? Ồ, trời ơi! Mông người ngồi trên mặt ta. Khuôn mặt xăm trở hoa văn tươi đẹp! Ta mới trang điểm xong...

Lý Huyền chẳng buồn nghe, yếu ớt cười bảo Long Vi:

- Cuối cùng cũng giải quyết được tên này.

Đối Nhãn thần công tuy âm hiểm, lưu manh và chứa đựng uy thế vô tận, nhưng cũng bòn rút cao độ sức lực của người sử dụng. Thì thử nghĩ xem, bảo bất kỳ ai trừng mắt nhìn thứ gì đó đến nửa ngày trời, lại còn gắng dòn

vào ánh mắt bao nhiêu cảm xúc phong phú như vậy, liệu người ta có chịu nổi không?

Sắc mặt Long Vi vẫn không dễ coi hơn là mấy:

- Chưa giải quyết được đâu.

Lý Huyền vội ngẩng đầu thì thấy bóng đen vừa bị đánh quy lại đang từ từ bò dậy, đốm sáng cũng dần dần rực lên theo, nhìn chăm chăm vào bọn họ. Lý Huyền sửng sốt:

- Người không sao à?

Một giọng khàn đặc đáp trả:

- Ta là người bất tử. Sự phản kháng của người hoàn toàn vô nghĩa, mau buông tay để ta giết các người, kết thúc trận chiến đáng ghét này đi!

Lý Huyền vẫn không tin nổi tình huống trước mặt:

- Người không sao!

Bóng đen sốt ruột tiến bước, tinh quang rực sáng xẹt tới như chớp bay, vờn quanh người Lý Huyền, nhấp nháy mờ tỏ. Bóng đen cười khẩy:

- Người tu luyện được thứ nhãn thuật độc đáo đấy, ngay cả ta cũng mắc lừa. Nhưng loại nhãn thuật thiếu khả năng công kích này không thể đánh gục được cao thủ chân chính. Để biểu thị thành ý của ta, ta quyết định dùng nhãn thuật mạnh mẽ nhất của ta là Chúc Diệt Cửu u để giết chết hai người.

Hắn lại tiến tới một bước, đốm sáng bỗng hóa ra chín chấm, bắt đầu xoay tít mù. Ánh sáng từ từ tỏa rộng, lúc mờ lúc tỏ giữa thình không, biến thành chín con mắt di chuyển thần tốc, chăm chặp soi thẳng vào Lý Huyền. Những con mắt chứa đựng oán hận vô biên, giống hệt ánh nhìn của người chết oan ném cho kẻ thù, khiến Lý Huyền thấy nôn nao.

Quan trọng nhất là, nhiều mắt như vậy, Lý Huyền nên thi triển Đối Nhãn thần công với con mắt nào đây? Quyển sách cũng phải than thở:

- Toi rồi!

Bóng đen dẫn tới một bước.

Lý Huyền và Long Vi sợ hãi nắm tay nhau, không biết nương tựa vào đâu.

Bóng đen dẫn tiếp bước nữa.

Khoảng cách giữa hai bên chưa đầy một trượng. Một trượng là cự ly tấn công lý tưởng của các cao thủ. Nhưng hiển nhiên bóng đen không coi Lý Huyền và Long Vi vào đâu, nên lại tiến thêm một bước.

Bỗng nhiên, một giọng nói bình thản vọng xuống:

- Tiến thêm một bước nữa, là chết!

Bóng đen ngẩng đầu, lóa mắt vì ánh trăng thanh lạnh. Hẳn đêm nghi hoặc, trăng gì mà chói thế? Không ánh trăng nào rực rỡ như vậy được, đó phải là người.

Người ấy đang đứng lơ lửng trên cao, tấm mình trong ánh trăng, trăng và người như tan chảy vào nhau. Người là ánh trăng, ánh trăng cũng chính là người. Nguyệt quang khắp trời không phải do chị Hằng tỏa ra nữa, mà đều bắt nguồn từ thân hình y.

Cũng như ánh trăng, vẻ thanh thản ngời ngời của y rọi chiếu xuống cỏ hoa âm u. Bởi vậy núi non thôi tịch mịch, sát khí thôi sắc bén.

Đôi mắt y thì rực rỡ hơn hết thảy. Vừa nhìn thấy chúng, bóng đen bỗng lu mờ, vì công phu nhãn thuật ba mươi sáu năm tu luyện của hắn không địch nổi đôi mắt ấy, một đôi mắt bình thản, xuyên qua bao tuế nguyệt chỉ

trong khoảnh khắc, soi vào nơi yếu đuối nhất của hồn người, một đôi mắt mà tất cả ảo nhãn của bóng đen đều không dám nhìn thẳng.

Long Vi mừng rỡ reo:

- Tạ ca ca!

Lý Huyền ngồi phệt xuống quyển sách, cười lớn mà than:

- Trời ơi, huynh không thể đến sớm hơn một chút hay sao?

Tạ Vân Thạch quét ánh mắt qua Long Vi và Lý Huyền. Sau khi biết chắc bọn chúng vẫn nguyên vẹn, y bèn nhìn lại bóng đen, chậm rãi nói:

- Đi đi, Si! Tạm thời ta tha cho ngươi vì lần đầu mạo phạm.

Bóng đen chấn động, không nhịn được phải hỏi:

- Sao ngươi biết tên ta?

Tạ Vân Thạch chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt tan trong ánh trăng, một khoảnh khắc mà chứa đựng cả thiên địa:

- Quân sư huynh tu luyện Luân Hồi kiếm, chỉ cất tay là chém văng người ta vào vòng luân hồi. Tạ mỗ tư chất ngu độn, không thể lĩnh hội được ý nghĩa thâm sâu của tạo hóa, chỉ tu luyện được ba phần Nhân Quả kiếm. Nhưng ba phần đó cũng đủ để ta nhìn thấu nhân quả và sinh tử của người. Nếu ngươi còn không đi, để ta phải tuốt kiếm thì không chỉ tấm thân tàn khuyết hiện thời bị tiêu diệt, mà ngay cả nơi ngươi đang cất giữ bản thể là Cửu Diêu động ở Đại Tuyết sơn cũng sẽ liên đới, bị hủy hoại theo đấy.

Bóng đen giật bản mình, không thể không tin những lời Tạ Vân Thạch nói. Nhân Quả kiếm đủ sức chém nát hết nhân quả thật ư? Nếu thật thì đáng sợ biết nhường nào! Hẳn nghiến răng kèn kẹt, bước lui vào bóng tối mêh mang.

Tạ Vân Thạch không để ý đến bóng đen nữa, xoay mình khiêm nhường nói:

- Ta đến muộn, để muội phải chịu khổ!

Long Vi nhảy tót đến bên cạnh y, cười tươi như hoa:

- Tạ ca ca, muội biết nhất định huynh sẽ đến cứu muội mà. Chỉ có điều...

Nhớ lại Cửu Hoa Vân Kính đài mất bao công tạo dựng đã bị Lý Huyền giày xéo tới bời, không thể nào cùng Tạ ca ca đứng dưới sương đêm, tận hưởng cảm giác đắm mình trên cung trăng được nữa, lòng cô buồn hẳn đi.

Tạ Vân Thạch vỗ về:

- Muội thường khen sao trên trời đẹp, nhưng không có ngôi sao nào cho riêng mình. Vĩ muội, ta đã đi xin một viên đá Nữ Oa, chúng ta ngồi Trục Nhật Húc Quang lên trời cao, đặt viên đá Nữ Oa ấy vào giữa các tinh tú để nó trở thành vì sao của muội. Sau này bất kể muội đi đến đâu, ngôi sao ấy cũng sẽ chiếu theo, mang hạnh phúc bình an về cho muội.

Long Vi vui mừng nhảy cẫng lên, kéo tay Tạ Vân Thạch reo hò:

- Tạ ca ca, chúng ta mau đi nào!

Tạ Vân Thạch ngoái lại định nói đôi câu với Lý Huyền, nhưng bị Long Vi kéo tuột đi, không kịp nói năng gì nữa. Kiếm quang vút lên, chỉ nháy mắt đã nuốt y và Long Vi vào trời đêm. Hào quang của Trục Nhật Húc Quang cũng tỏa rực, từ từ trôi lên chín tầng trời.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Bát Bạng Màu Xanh Mã Nảo Lạnh

Lý Huyền méo mặt. Mình bị vớt ở lại đây à?

L

Cuốn sách lặng lẽ dịch ra khỏi mộng nó, chuyển đến ngồi cạnh, bỗng thở dài hỏi:

- Người cũng thích tiểu cô nương ấy, phải không?

Lý Huyền dàu dàu không đáp. Sách nói:

- Cảnh ngộ của người khiến ta nhớ lại tình yêu đơn phương với một cuốn sách thánh thiện nhiều năm về trước. Tuổi trẻ quả là tuyệt vời!

Lý Huyền thở dài thườn thượt:

- Theo người, có phải ta chưa đủ đẹp trai không? Vì sao lại không bằng Tạ Vân Thạch?

Cuốn sách ngăm nghĩa thẳng bẻ:

- Kể ra cũng không xấu đâu, chỉ hiem mặt hơi vuông quá. Phải như mấy năm trước thì còn tạm tạm, nhưng dạo này thiên hạ ưa chuộng mẫu nam tử thanh mảnh mặt thon cảm nhọn, người không dịch nổi là đúng. Nhưng ái

tình quan trọng ở chỗ sâu sắc, chỉ cần người yêu đủ thiết tha, nhất định sẽ chinh phục được tiểu cô nương.

Lý Huyền phì cười:

- Người thì hiểu cái gì?

Sách kêu be be:

- Ta hiểu nhiều lắm! Trên đời này chẳng chuyện gì ta không hiểu. Nhân tiện bảo cho mà biết, người nên cẩn thận một chút, dạo này khí số của người kém sút, sẽ phải chịu đau khổ đấy!

Lý Huyền hừ mũi:

- Ài, chuyện đó ta biết từ lâu rồi. Khổ ải đến giờ còn chưa đủ sao?

Sách định nói lại thôi, đúng lúc ấy một sợi thừng từ trên cao dòn xuống. Lý Huyền cả mừng, nắm lấy giạt thử, thấy đủ chắc, nó nhét quyển sách vào ngực áo, níu thừng leo lên, chưa leo tới nơi đã nghe Tiểu Ngọc la lối:

- Gã người ngu độn! Làm thế nào mà để rơi xuống vực? Người nên nhớ, người lại mắc nợ loài chim vĩ đại rồi đấy!

Lý Huyền bò lên miệng núi:

- “Lại” là thế nào?

Tiểu Ngọc kiêu ngạo đập cánh:

- Bữa trước nhờ ta đề xuất, người mới biết dùng tay lót đường cho chủ nhân, thế chẳng phải đã nợ một lần rồi sao?

Nó không nói thì thôi, nói đến lại khiến Lý Huyền bưng bưng lửa giận. Thằng nhóc lập tức vung hai tay tóm chặt cổ con vẹt, gồng sức nghiêng mạnh. Tiểu Ngọc lồi mắt, găng gật đầu lia lịa, ra ý có điều cần nói. Lý Huyền cười khẩy:

- Người nên nói điều khiến ta hứng thú, bằng không ta bóp chết người.

Tiểu Ngọc găng gật đầu mạnh hơn. Lý Huyền lỏng tay, con vẹt bèn thét:

- Tiểu Cầu Ưông Ưông!

Câu nói quả nhiên thu hút mọi sự chú ý của Lý Huyền. Nó hỏi:

- Chủ nhân nhà người nghĩ ra cách hóa giải rồi à?

Nhân lúc Lý Huyền bất cẩn, Tiểu Ngọc bay vút lên cao:

- Chủ nhân bảo người mau lại chỗ người, người sẽ khám kỹ xem sao.

- Chủ nhân ở chỗ nào?

- Ở đây này!

Lý Huyền xoay mình thì thấy Dung Tiểu Ý đang nằm trong một bông hoa khổng lồ. Tấm thân nàng éo lá như ngưng đọng từ sương sớm, tưởng chừng bất cẩn là sẽ bốc hơi theo ánh triều dương.

Đang ở ngay trước mắt, sao lại bảo là “mau lại”? Nếu Lý Huyền không lo ngay ngáy về Tiểu Cầu Ưông Ưông, nhất định nó sẽ đuổi theo Tiểu Ngọc lần nữa, bóp cổ lè lưỡi ra mới thôi. Nhưng bây giờ còn tâm trí đâu mà lo chuyện trả thù, nó chạy ngay tới bên Dung Tiểu Ý.

Người con gái từ từ mở mắt, yếu ớt nói:

- Cửu Hoa Vân Kính thuật làm ta tiêu hao nhiều tinh lực quá, việc chữa trị thành ra hơi chậm trễ. Mong công tử chớ trách!

Lý Huyền đáp lễ:

- Không sao. Cô đừng khách sáo với ta!

Tiểu Ngọc ngậm một bông hoa bay tới, quăng xuống trước mặt Lý Huyền, thét

bảo:

- Trồng lên người!

Bông hoa vô cùng tươi tắn, cánh khép kín, rể dài uốn éo liên tục, tưởng chừng không phải hoa mà là một con thú nhỏ nào đó. Lý Huyền tỏ vẻ căm ghét:

- Để làm gì?

Tiểu Ngọc giảng giải:

- Trồng lên người, để tinh lực mạnh mẽ của người truyền sang cho chủ nhân. Chủ nhân sẽ hồi sức!

Lý Huyền nhặt bông hoa, nghi ngờ hỏi:

- Hồi sức thật à? Người không lừa ta đấy chứ?

Ngón tay vừa tiếp xúc với bông hoa, rể dài đang uốn éo liền vòng lên, đâm sâu vào da Lý Huyền. Lạ một nỗi Lý Huyền không cảm thấy đau, chỉ thấy mệt ơ là mệt.

Những cánh hoa khép kín từ từ xòe nở, mùi thơm lạ lùng tỏa lan. Khuôn mặt tái nhợt của Dung Tiểu Ý bắt đầu ửng hồng. Nhưng Lý Huyền thì kiệt

sức, mất tự chủ ngã lăn ra đất, người co giật không ngừng. Dung Tiểu Ý cau mày:

- Tiểu Ngọc, người đưa Giá Y hoa cho công tử đấy chứ?

Tiểu Ngọc vỗ vỗ cánh, dừng dừng đáp:

-Ồ, tôi nhầm, nên lấy phải Áp Kim Tuyến hoa - Nó bổ sung với Lý Huyền - Hoa này phải hút kiệt sinh lực mới thôi.Ta cố ý đấy!

Lý Huyền hận đến sâu ruột, thề không đội trời chung với con vệt kia!

Tiểu Ý khẽ rung cổ tay, hai bông hoa khác bám lên tay Lý Huyền, thân hoa thanh mảnh quấn lấy cổ tay nó, nảy theo mạch đập. Dung Tiểu Ý cau mày:

- Phù chú ngấm rất sâu vào công tử, cả ta cũng không thể nào thấy rõ được. Đành phải thử giải thôi. Không biết công tử có sợ đau không?

Mỹ nhân hỏi như vậy, Lý Huyền đời nào để mình mất mặt, bèn khí khái đáp:

- Không sợ đau! Quyết không sợ!

Dung Tiểu Ý khẽ gật đầu:

- Thế thì tốt. Ta sẽ trồng mấy bông hoa y đạo để chữa cho công tử - Nàng giơ tay ngắt một bông hoa xanh biếc - Công tử ăn đi!

Người con gái nói năng nhẹ nhàng, lại sắp giải tỏa mối lo canh cánh của Lý

Huyền, đương nhiên thằng bé không thể nào thoái thác yêu cầu của nàng được. Nó há miệng nuốt, suýt chút nữa thì nôn ọe. Mùi vị sao mà thơm! Tuy kinh nghiệm của Lý Huyền chưa phong phú đến mức nếm thử A

La thần lô, nhưng nó cho rằng thần lô cũng không khó nuốt như bông hoa này.

Thấy Dung Tiểu Ý khẩn thiết theo dõi, Lý Huyền miễn cưỡng kiềm chế để không nhổ hoa ra. Mất đến một khắc đồng hồ, nó mới gắng gượng nuốt hết, rồi kêu “Ồi!”, sững sốt phát hiện ra thân thể mình đang biến thành màu xanh biếc, xanh trong suốt. Y như khi Thập Phương Sát Na quang chiếu rọi, xương cốt, nội tạng của Lý Huyền hiện lên rõ mồn một, thậm chí Lý Huyền còn trông thấy quả tim mình đang đập đều đặn, bề mặt chi chít những mạch máu đủ hình đủ kiểu. Dung Tiểu Ý nhẹ nhàng xác nhận:

- Công tử nghĩ đúng rồi đó, đóa hoa này tên là Sát Na Phương Hoa, cũng cố tác dụng như Thập Phương Sát Na quang, khiến cho thân thể người ta trở nên trong suốt, rất tiện cho việc chẩn trị bệnh tật trong người.

Lý Huyền ngạc nhiên hỏi:

- Sao cô biết ta đang nghĩ gì?

Dung Tiểu Ý trỏ ngón tay vào búi mạch máu chi chít nơi buồng tim của Lý Huyền:

- Đây là suy niệm của công tử. Những điều công tử nghĩ trong lòng đều được các suy niệm này biểu đạt.

Suy niệm? Những điều ta nghĩ đều có thể trông thấy thật ư? Thế bây giờ nếu ta ôm lay nàng và...

Người con gái đỏ bừng mặt:

- Công tử...

Đúng... đúng là nhìn thấy! Lý Huyền sững sốt vô kể, vùng dậy:

- Không được! Ta không cho phép mọi ý nghĩ của mình phơi hết ra trước mặt người khác như thế! Mau, lấy cái Sát Na Phương Hoa chết tiệt này ra đi!

Dung Tiểu Ý áy náy đáp:

- Không được! Sát Na Phương Hoa vào người rồi là không lấy ra được nữa. Đành đợi một tháng sau nó khô héo đi thì sẽ mất tác dụng.

Lý Huyền gào rú:

- Một tháng? Ôi trời, cô giết ta đi còn hơn!

Tiểu Ngọc cúi nhặng:

- Lắm mồm! Chủ nhân bảo gì người cứ theo thế mà làm! Áp Kim Tuyền hoa!

Lại một bông hoa Áp Kim Tuyền nữa trồng lên người Lý Huyền. Thằng nhóc

không còn sức đâu mà kêu gào oán thán.

Cuốn sách ngậm ngùi:

- Ta đã cảnh báo người rồi. Người trẻ cứ hay bướng bỉnh, gặp gái đẹp là mất cảnh giác. Lại nhớ ta đây năm xưa...

o O o

Ma Vân thư viện.

Một người khách bí ẩn bỗng xuất hiện, mình khoác tấm áo choàng rộng bọc kín toàn thân, bước chân rón rén lén lút.

Là Lý Huyền.

Nó tưởng cái trang là không ai phát hiện ra mình nữa ư? Một người đột ngột nhô ra chỗ góc tường, vươn tay giật phăng tấm áo choàng của Lý Huyền. Người ấy là Phong Thường Thanh.

Lý Huyền nhất thời không hiểu tên sư đệ này định làm gì. Phong Thường

Thanh nhìn chăm chặp vào buồng tim Lý Huyền, đoạn ngẩng lên nói:

- Đại sư huynh, hóa ra anh đúng là một kẻ như bản...

Lý Huyền vung nắm tay, đấm Phong Thường Thanh ngã bả ra xa. Nó đang buồn bực khôn tả mà thằng này còn dám đến chọc ghẹo à? Tung cú đấm xong, lại hồi tưởng bao ả ức những ngày này, Lý Huyền không kiềm chế được nữa, nhân đà tay đấm chân đá, nện cho Phong Thường Thanh mặt mũi sưng vù.

Đánh chừng chán tay mới thấy bột giặt, Lý Huyền nghênh ngang bỏ đi.

Nhưng số đen chưa chịu rời bỏ Lý Huyền, lại có người nắm vai nó giữ lại, giọng oanh vàng thỏ thẻ cất lên:

- Lang quân, chàng yêu thiệp tới gần nào?

Lý Huyền đành phải quay lại. Đôi mắt to chan chứa nhu tình của Tô Do Liên đang chăm chặp nhìn nó. Lý Huyền thở dài:

- Cô cũng muốn xem phải không? Vậy xem đi! - Nó tuột tấm áo choàng xuống, ung dung ngồi ườn ra đất, vẻ dễ dãi - Cô thích xem gì thì xem! Đẳng nào bản chất ta xưa nay ti tiện, các người đều biết cả rồi.

Tô Do Liên mỉm cười:

- Chàng đã nói vậy, thiệp không khách sáo nữa - Cô ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn buồng tim Lý Huyền. Đang say sưa nhìn, cô bỗng hỏi -

Lang quân, buông tim trong suốt thế này, theo chàng có nên khắc thêm mấy chữ không? Thiếp khắc tên thiếp lên tim chàng, để chàng mãi nhớ đến thiếp, mãi yêu thiếp nhé?

Lý Huyền hoảng hồn chồm dậy, nhón nhác bỏ chạy. Đùa à? Tim khắc chữ thì còn sống sao được?

Cuối cùng, Lý Huyền cũng thoát thân về Thái Lao. Lẽ ra nó chẳng muốn trở lại cái nơi Lục Khục chiếm hữu này đâu, nhưng tình cảnh hiện thời khiến nó cảm thấy phòng mình vẫn là chỗ dễ chịu nhất.

Lục Khục đang ngủ, họng kêu lục khục. Linh cảm Lý Huyền đến gần, nó giơ vuốt trước chụp thẳng bé nằm xuống, rồi gác nửa chân lên mình Lý Huyền, tiếp tục ngủ, lầm bầm nói mê qua khóe miệng:

- Ta là mèo con mà chủ nhân cưng chiều nhất!

Lý Huyền nằm trên giường, trằn trọc mãi vẫn không ngủ được. Nó bỗng hiểu ra, đây nhất định là trò quý của Tiểu Ngọc. Nếu không bọn rỗi việc ngoài kia làm sao biết được nó đang ở tình trạng trong suốt? Và làm sao biết cách đọc suy niệm nơi buồng tim?

Còn tại sao Lục Khục vẫn chưa được cập nhật tình hình, thì quá dễ lý giải. Bởi nếu Lục Khục gặp Tiểu Ngọc, phản ứng đầu tiên của nó nhất định là chộp lấy con vệt nuốt chửng.

Mèo thích ăn chim mà.

Đang mơ màng, Lục Khục bỗng ngồi phắt dậy.

Mi-ao, mi-ao!

- Gì? Ta không phải chủ nhân người? Phải mà!

Mi-ao, mi-ao!

- Chủ nhân người trông khác cơ? Ta là con sâu xanh? Ta chính là chủ nhân người đấy!

Mi-ao, mi-ao!

- Sâu xanh cú đi á?

Bếp một tiếng, Lý Huyền bị đánh bay ra ngoài. Lục Khục hài lòng nằm xuống, tiếp tục ngủ, vừa ngủ vừa nõi mớ:

- Chỗ này chỉ dành cho chủ nhân ngủ với mèo con đáng yêu nhất của người thôi...

Lý Huyền chìm trong oán hận...

May mà đêm cũng qua, ban mai sắp tới.

Lý Huyền dặt dẹo tiến vào phòng sách. Mọi ánh mắt nhất tề chiếu vào nó. Lý Huyền nói:

- Thích xem thì cứ xem cho chán đi!

Nó trút luôn áo choàng, đường hoàng ngồi xuống bên bàn mình, vùi đầu đọc sách. Tô Do Liên tựa vào người nó, cười khẽ:

- Thiếp biết lang quân của thiếp là bậc anh hùng cái thế, nâng lên được mà cũng đặt xuống được. Các tỷ muội, chàng đã rộng rãi, chúng ta còn khách sáo làm gì?

Long Vi, Thôi gia tỷ muội, Lư gia huynh đệ và thậm chí cả Phong Thường Thanh cùng xúm xít lại, mở to mắt nhìn Lý Huyền. Trịnh Bá Niên và Thạch Tử Ngưng đang khổ công luyện kiếm, không tham gia vào trò náo nhiệt này.

- Oa! Người tư duy nhanh thật!

- Ấy! Người lại cố nhiều ý nghĩ lừa đảo thế à!
- Chà! Người đúng là một kẻ xấu xa khốn kiếp!
- Ồi! Người cũng biết hổ thẹn sao!

Lý Huyền quyết định là không trốn tránh nữa, nhưng không khỏi phiền lòng trước sự quấy nhiễu của bọn đồng môn. Có câu ba người đàn bà là thành cái chợ, ở đây thì con gái một đồng, lại đang trầm trồ vì sự lạ, xem ra sẽ ầm ĩ đến tận đêm khuya. Lữ gia huynh đệ phải lòng Thôi gia tử muội, thành thử ba cô nàng nói gì, bọn họ cũng mồm mép phụ họa. Qua ngần ấy cái miệng, Lý Huyền bỗng trở thành một tên đòi bại hết mức chấp nhận được.

Bất chợt, Tô Do Liên kêu lên:

- Ồ, đây là cái gì?

Cô kéo một mảnh giấy ra khỏi cuốn sách của Lý Huyền. Thẳng nhóc liếc xem, hờ hững hỏi:

- Cái gì mà cô không biết à? Không phải là thư tình cô viết cho ta sao?

Tô Do Liên biến sắc mặt, giơ bàn tay ngọc véo xoắn tai Lý Huyền, nhếch miệng nói:

- Thiếp viết thư tình cho chàng bao giờ? Lang quân, chắc chàng không lén lút làm bậy sau lưng thiếp đấy chứ? Phải biết là ở quê thiếp, đàn ông phản bội sẽ bị cả tộc truy sát nhé!

Hôm nay Tô Do Liên mặc áo bó sát người, càng làm nổi bật vóc dáng diễm lệ. Tấm áo màu tím nhạt, như cô vẫn luôn chọn gam nhạt từ đầu tới giờ. Chỉ có điều, tính tình cô xem chừng thay đổi theo màu áo. Áo trắng thì thánh thiện thuần khiết, áo hồng thì nồng nàn nóng bỏng, còn lúc này áo

tím thì hàng mày dựng ngược, mắt hạnh tròn tròn, bất luận lời nói hay cử chỉ đều không phải là Tô Do Liên hiền hậu bình thường. Trông cô như một ả đàn bà ghen tuông, sắp xõ ra bao ghen hờn tích tụ.

Lại một lần nữa, Lý Huyền thăm thà khả năng thay đổi đến chóng mặt của cô nàng. Nó biến sắc hỏi:

- Đây... không phải là thư cô viết ư?

Tô Do Liên véo tai nó mạnh hơn:

- Đương nhiên không! Cố chuyện cần thiếp sẽ nói thẳng. Viết thư tình làm gì? Lại đây, ngoan ngoãn nhận đòn trừng phạt nho nhỏ của tình yêu!

Lý Huyền sực hiểu, chắc hẳn vụ thư từ là màn kịch nham hiểm của một kẻ giấu mặt. Vừa lệt xệt đi theo Tô Do Liên, nó vừa hăm hăm bảo:

- Ta mà tìm ra đứa nào giăng bẫy, nhất định ta phải cho nó biết tay. Ta sẽ móc tim, moi phổi nó, ném cho Lục Khục ăn.

Long Vi bữu môi:

- Lục Khục chẳng ăn những thứ ấy!

Phiên Nhiên hăm hăm nhiếc:

- Loại trăng gió đa tình, đáng chết!

Phong Thường Thanh tỏ vẻ sợ sệt như thường:

- Thế thì tàn nhẫn quá...

Đòn trừng phạt nho nhỏ của tình yêu hóa ra rất đơn giản. Tô Do Liên lôi Lý Huyền đến một góc vắng lặng, hung dữ bảo:

- Thiếp sẽ nâng bậc thử thách lên. Một gã đàn ông có vết đen cần phải vượt qua những khảo nghiệm ghê gớm hơn thì mới chinh phục được trái tim thiếu nữ.

Lý Huyền trầm thiết kêu:

- Ta không muốn chinh phục...

Tô Do Liên nở nụ cười yêu kiều:

- Chàng nói gì cơ? Thiếp chưa nghe rõ!

Tay cô vẫn níu chặt tai Lý Huyền, lúc này xoắn càng mạnh hơn. Lý Huyền rống to:

- Ta bằng lòng! Ta bằng lòng! Cho dù là lên núi đao xuống vạc dầu, ta cũng bằng lòng đón nhận thử thách của cô.

Nét mặt Tô Do Liên ấm áp hơn, tay cũng không gồng quá mạnh nữa. Cô mỉm cười dịu dàng, phả một hơi vào cái tai bị véo đỏ của Lý Huyền, an ủi:

- Thiếp biết lang quân yêu thiếp nhất. Chàng nên hiểu, thiếp chỉ muốn tốt cho chàng thôi. Đàn ông ở quê nhà thiếp kết hôn rồi, sẽ phải đem bả thử thách đã trải ra so sánh. Người chiến thắng sẽ nở mày nở mặt, đứng trên muôn người; kẻ thất bại sẽ so vai rứt cổ, không dám ngẩng lên. Lang quân, chàng có muốn cả đời bị thiên hạ khinh thường không?

Ai mà muốn! Lý Huyền lắc đầu. Tô Do Liên nói:

- Hàng long phục phượng, xuống đất lên trời. Trong ba thử thách đầu tiên, An Nã Già La là rồng, Phượng Đầu thứu là phượng, cổ mộ là đất. Thử thách thứ tư, thiếp định sắp xếp cho chàng một chuyến đi thiên cực, nhưng bây giờ, thiếp quyết định thay đổi. Thiếp muốn nâng bậc thành Tam đại truyền thuyết của Ma Vân thư viện!

Tam đại truyền thuyết?

Lý Huyền lắc đầu lần nữa, vẻ mặt ngờ ngác. Nó phiêu bạt giang hồ bấy lâu, đến danh tiếng Ma Vân thư viện cũng chỉ nghe qua vài ba lần, huống hồ truyền thuyết nọ kia, thật sự bây giờ mới biết.

Tô Do Liên không ngạc nhiên trước sự vô tri của Lý Huyền, bởi vì cô nhập học muộn, cũng không có mặt lúc Tử Cực lão nhân giới thiệu về ba truyền thuyết với các tân sinh đồ. Cô mỉm cười bí ẩn:

- Tam đại truyền thuyết là những bí mật lớn lao nhất, cất giấu ở những nơi chốn khủng khiếp nhất của Ma Vân thư viện. Sinh đồ các khóa đều ra sức phá giải ba truyền thuyết này, nhưng chưa ai thành công. Nghe đồn mỗi truyền thuyết đều chứa đựng một nội dung ghê gớm, người khám phá được ba nội dung đó, sẽ...

- Sẽ thế nào? - Lý Huyền hỏi.

- Thiếp cũng không rõ. Nói chung là rất lợi hại. Thiếp quyết định Tam đại truyền thuyết sẽ là thử thách thứ tư, năm và sáu của chàng.

Lý Huyền so vai:

- Nghe chừng nhiễm mùi rùng rợn.

- Truyền thuyết thứ nhất là thần tiên trên đỉnh Thiên Tú. Ngày rằm tháng Tám hằng năm, khi trăng tròn, thần tiên thường đáp xuống đỉnh Thiên Tú, người nào có duyên gặp tiên sẽ được ban phép màu để từ đó đủ bản lĩnh tung hoành thiên hạ. Nghe đồn Tư nghiệp Tạ Vân Thạch của trường ta từng gặp tiên một lần, nên tu vi mỗi ngày tiến ngàn dặm, trở thành nhân tài xuất sắc.

Mát Lý Huyền sáng rỡ:

- Nói vậy là chỉ cần trèo lên ngọn Thiên Tú thì cố thể vô địch thiên hạ? Hà hà... ha ha... - Nó càng nghĩ càng đắc ý, không kìm được cười phá lên. Hóa ra Ma Vân thu viện còn có thần tiên, thế mà không nói sớm\ Nó vội bảo - Ta chấp nhận thử thách này đấy!

Tô Do Liên nhắc:

- Đừng tự mãn vội. Ngày rằm tháng Tám năm nào cũng có một đồng người đổ về Thiên Tú phong để tìm thần tiên, nhưng đấy lại là ngày không thể nào trèo lên được. Trên đỉnh núi ngập tràn Thập Phương Sát Na quang, muốn dùng pháp bảo hay thuật ẩn thân để đột thố cũng vô ích. Gió dữ từ chín tầng trời thổi xuống khiến mọi sinh vật đều bay văng đi hết. Thần tiên nói chung không thích phạm nhân, bao nhiêu kẻ xông lên gặp họ, nhưng đến nay chỉ mình Tạ Vân Thạch nguyên vẹn trở về mà thôi.

Nguyên vẹn trở về? Thế những người khác thì sao? Tô Do Liên lặng lẽ nói:

- Những người khác đều táng mạng.

Táng... táng mạng? Rốt cục đám thần tiên ấy là tiên hay là quỷ?

Tô Do Liên nói:

- Phép màu của thần tiên vốn hiếm hoi, nên vài năm trở lại đây Chẳng mấy người dám lên Thiên Tú phong nữa.

Chẳng mấy người dám lên? Vậy mà cô ép ta đi? Tô Do Liên mỉm cười hiền dụ:

- Nhưng thiếp biết lang quân của thiếp không như người thường, nhất định sẽ lấy được phép màu, nguyên vẹn trở về, đúng không nào?

Đôi mắt cô chứa chan kỳ vọng, khiến Lý Huyền chao đảo thần hồn. Nụ cười cô chúm chím, đong đầy trông chờ của một người con gái, hé lộ những ước mong và hứa hẹn mãi mãi không phai. Lý Huyền lại thấy hào khí dâng tràn, nắm chặt tay Tô Do Liên:

- Ta nhất định sẽ làm được!

Tay bị nắm chặt thế này, cô ta không véo tai mình được nữa. Tô Do Liên tủm tủm cười:

- Truyền thuyết thứ hai là về nhà ma trong Ma Vân thư viện.

- Nhà ma? Có nhiều ma lắm sao?

Tô Do Liên lắc lắc đầu:

- Chẳng ai rõ nhà ma bí ẩn ở chỗ nào, thậm chí không ai biết rốt cuộc căn nhà tọa lạc ở đâu. Chỉ biết hồi mới xây trường, Tuyết Ẩn thượng nhân và Đại Nhật Chí tôn giả đã từng cùng nhau tới đây, yêu cầu Tử Cực lão nhân công khai bí mật của nhà ma, nhưng Tử Cực lão nhân thà trở mặt với hai người kia chứ cương quyết không để họ tiến tới một bước vào nhà. Từ đó trở đi, người ta thi nhau thêu dệt tin đồn. Trong nhà ma chứa đựng vật gì mà khiến Tuyết Ẩn thượng nhân và Đại Nhật Chí tôn giả cùng phải dòm ngó như vậy? Tử Cực lão nhân chưa bao giờ giải thích, về sau bị vặn hỏi nhiều quá, người mới hé lộ rằng nhà ma cất giữ bí mật sâu kín nhất trần đời, quyết không để ai chạm tay vào - Cô nhẹ nhàng thêm - Nghe kể xong, thiếp đã suy luận rất nhiều lần, phân tích xem loại bí mật gì mới sâu kín nhất. Về sau,

thiếp cũng dò ra vài ba manh mối.

Lý Huyền hỏi dồn:

- Manh mối gì?

- Luân hồi.

- Luân hồi? - Lý Huyền cau mày.

- Sức mạnh lớn lao nhất thế gian này chính là luân hồi, đương thời chỉ có hai người thi triển được. Một là Tử Cực lão nhân, biết tái hiện cảnh luân hồi. Hai là Quân Thiên Thương, biết sử dụng kiếm luân hồi. Nhờ sức mạnh ấy mà hai thầy trò ngạo thị giang hồ, không ai dám đối địch. Kẻ nào lại không muốn dòm ngó một năng lực như thế? Ngay Đại Nhật Chí và Tuyết Ẩn cũng chẳng nén được lòng tham nữa là. Bởi vậy, thiếp suy đoán rằng thứ bị khóa trong căn nhà ma chính là bí mật về luân hồi. Hễ vào được trong nhà là cố thể sở hữu năng lượng, thi triển được kiếm thuật ghê gớm như Quân Thiên Thương.

Nghe đến truyền thuyết thứ hai, Lý Huyền càng thêm dao động. Luân Hồi kiếm pháp? Nó nhớ lại hôm nhập trường, Tuyết Ẩn thượng nhân và Đại Nhật Chí tôn giả dồn sức liên thủ vào một đòn tấn công, nhưng Quân Thiên Thương mượn thân thể nó, chỉ vận kinh từ xa mà đánh lui được cả hai lão ma đầu. Lúc ấy chưa chắc y đã dùng đến một phần mười uy lực của Luân Hồi kiếm, nhưng cũng đủ để áp đảo thiên hạ rồi.

Nếu Lý Huyền nắm giữ được nguồn sức mạnh tương tự thì sẽ ra sao nhỉ?

Nó muốn đét đít ai thì đét, thử thách khó đến đâu cũng không làm khó nó được.

Lý Huyền cười mãi, chỉ còn nước cười ngớ ngẩn nữa thôi. Nó đáp ứng ngay:

- Ta nhận thử thách này!

Tô Do Liên mỉm cười:

- Lang quân thật dũng cảm! Nhà ma chứa đựng bí mật lớn lao đến thế, nên nơi chốn của nó cũng bí mật theo. Chàng gắng tìm nhé!

Lý Huyền khẳng khái đáp:

- Yên tâm, ta nhất định tìm thấy.

- Ngôi nhà huyền bí nương ấy, hàng rào bảo vệ hẳn cũng ghê gớm lắm. Chàng tự tin là sẽ chinh phục được chứ?

Lý Huyền đáp khẳng khái:

- Yên tâm, không kẻ nào ngăn bước ta được.

- Nghe đồn hàng rào bảo vệ của nhà ma chính là Quân Thiên Thương.

Lý Huyền lập tức cứng họng. Quân Thiên Thương? Trời đất! Tô Do Liên khoác tay nó, an ủi:

- Đừng nản chí! Thiếp đợi tin sốt dẻo của chàng.

Lý Huyền thều thào hỏi:

- Truyền thuyết thứ ba đâu? Nói luôn xem.

Tô Do Liên bật cười:

- Lang quân tràn đầy dũng khí nhỉ! Đã muốn khiêu chiến ngay truyền thuyết thứ ba rồi. Truyền thuyết này là về xích trời.

- Xích trời? - Lý Huyền nhăn trán - Tên lạ lùng quá!

- Xích trời cũng nằm sau thư viện, là một sợi xích sắt to dòng thẳng xuống vực sâu muôn trượng. Đầu kia của nó thông đến đâu, không ai tường tận. Ngay cả người đã từng leo đến Thiên Tú phong như Tạ Vân Thạch cũng không dám bước lên xích trời. Trong Tam đại truyền thuyết thì xích

trời là bí ẩn nhất, bởi vì không ai hay biết bất cứ tin tức nào xung quanh nó. Nói riêng về tính chất thần bí, thì nhà ma cũng không sánh bằng.

- Nghe ra lại đơn giản nhất. Chỉ một sợi xích thoi mà, cùng lắm ta kiếm cái thắt lưng, buộc vào xích leo lên là được chứ gì!

- Cũng khá đông người thách thức xích trời, ai cũng dùng phương pháp chàng nói cả, và họ đều chết hết.

- Chết hết? - Lý Huyền cả kinh.

Tô Do Liên chậm chạp gật đầu:

- Bí mật lớn nhất dứt khoát phải chứa đựng sức mạnh hoặc tiền bạc quý báu nhất, đồng thời kéo theo những nguy cơ hung hiểm nhất. Lang quân, thiếp không mong cầu sức mạnh hay tiền bạc, thiếp chỉ muốn chàng chứng minh trái tim chàng đủ kiên cường để yêu thiếp.

Lý Huyền vừa lỏng tay siết, tay Do Liên đã lại bay lên tai nó. Nó vội bảo:

- Ta bằng lòng! Bằng lòng thật đấy!

Nụ cười của Tô Do Liên đang hiền hòa, bỗng chuyển thành lạnh băng, cô gằn giọng:

- Máy lá thư tình thì thế nào?

Lý Huyền giật mình, vội vàng đáp:

- Ta cũng không biết, nhưng nhất định ta sẽ tra xét rõ ràng.

Cô bé vẫn cười, nhưng là nét cười chứa đựng một thứ ma lực giết người:

- Mau lên đây! Thiếp muốn các thử thách được bắt đầu sớm.

Lý Huyền rồi rít gật đầu.

Tất nhiên nó không biết sau nụ cười tươi tắn như hoa kia, Tô Do Liên đang nuôi dưỡng một kế hoạch đáng sợ.

Nó càng không biết, quá trình khám phá Tam đại truyền thuyết của nó sẽ khởi đầu một tai họa kinh khủng đối với thế giới này.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ma Mới Oán Hờn Ma Cũ Khóc

hận được thư tình đương nhiên là một việc thú vị, nhưng đối với Lý Huyền lúc này thì chẳng khác nào lửa đổ thêm dầu. Quả thực số đào hoa là hạn đào hoa, gần đây nó gặp toàn những tai kiếp trầm trọng. Có thể nói là tổn hại liên tiếp, khó lòng chấp nhận bất cứ một vụ rắc rối nào nữa. Chắc chắn mấy lá thư là trò chơi khăm, bởi thời buổi này ai còn dùng phương pháp lạc hậu như viết thư tình nữa?

Lý Huyền quyết phải tra xét một lượt, lôi cổ kẻ giấu mặt ra.

Thầm sắp sẵn một kế hoạch hoàn hảo rồi, nó ung dung trở lại phòng sách. Bọn sinh đồ vẫn chưa ra về. Cũng không có gì là lạ, tuy hôm nay không phải ngày tự học, nhưng ai cũng muốn nán lại xem xem đòn trừng phạt nho nhỏ của tình yêu dữ dội đến độ nào.

Rất tốt! Về mặt bọn chúng cho thấy chúng hết sức hài lòng về hiệu quả của đòn trừng phạt. Tai phải Lý Huyền sưng to gấp đôi tai trái, đỏ bóng loáng lên. Lý Huyền cầm tập thư, nhe răng cười gian xảo bước đến chỗ Thôi Ế Nhiên.

- Thư tình là do người viết phải không?

Ế Nhiên trừng trợn nhìn trả:

- Đầu người bị vặn ngược rồi hay sao? Ta mà viết thư tình cho người à?

Lý Huyền gật đầu:

- Ta cũng không nghĩ là người. Vậy lấy vở ra ta so nét chữ.

So nét chữ là một cách rất hợp lý. Sự việc lẽ ra chẳng đáng ngại, nhưng khi nhìn Lý Huyền, đọc thấu suy nghĩ của nó, Ế Nhiên bất giác tái mặt.

... lây danh nghĩa so chữ để xem cô ta viết lách những gì... bất kể có giống hay không cũng khẳng khẳng rằng giống, buộc cô ta phải trình tất cả sổ sách giấy tờ ra... ừ, đúng là một cách hay, ha ha...

Ế Nhiên lập tức gạt hết sách vở của mình vào ngăn bàn, hấp tấp khóa lại. Lý Huyền ngạc nhiên hỏi:

- Bảo người lấy vở, vì sao giấu đi? Có tạt giạt mình à?

Thôi Ế Nhiên đỏ mặt, ngậy người chốc lát rồi nổi giận:

- Tại sao người không đi kiểm tra những kẻ khác? Dựa vào cái gì mà đòi xét ta trước?

Lý Huyền gật gù:

- Người nói cũng cố lý.

Nó xoay mình đi đến chỗ người thứ hai. Cả lớp liền ồn ào, tất cả các nữ sinh đều khóa sách vở vào ngăn bàn, không hện mà cùng kêu lên:

- Tại sao người không đi kiểm tra những kẻ khác? Dựa vào cái gì mà đòi xét ta trước?

Hiển nhiên bọn họ cũng đã đọc được suy nghĩ của Lý Huyền. Sát Na Phương Hoa quả là một thứ hoa hữu ích, mà ruột gan Lý Huyền cũng quá đổi rõ ràng. Lý Huyền lại gật gù:

- Các người nói đều có lý cả.

Nó trở gót đi sang chỗ Phong Thường Thanh. Thằng này sợ đến trắng bệch cả mặt:

- Con... con trai cũng bị kiểm tra à?

Lý Huyền mỉm cười:

- Bây giờ phong hóa suy đồi, nên để ra lắm tình bạn quá ư siêu việt. Nếu người không cố sở thích loại ấy, cứ gì sợ ta trông thấy chứ?

Mặt Phong Thường Thanh xám ngoét đi, tiếp theo lại một tràng lịch kịch âm ỉ, tất cả các nam sinh đều dứt sách vở vào ngăn bàn, khóa luôn lại. Lý Huyền không hề bực bội, quay bước ung dung đi về chỗ mình, tiếp tục đọc sách.

Bọn đồng môn vừa xem sách vừa liếc qua khóe mắt theo dõi Lý Huyền, ánh nhìn đầy vẻ đề phòng và khinh ghét.

Nhưng đến tận lúc tan học, trong lòng Lý Huyền cũng không gợn lên một ý nghĩ nào nữa cả. May thay bàn học trong phòng sách đều được bùa chú đặc biệt hạn chế, chỉ đúng chủ nhân mới mở được, không ngại Lý Huyền lục lọi xem trộm, nên ai nấy cùng yên tâm về phòng nghỉ ngơi.

o O o

Đêm khuya.

Lý Huyền ngẩng đầu nhìn, thấy trăng đã lên giữa trời bèn chậm rãi ngồi dậy, thong thả rửa ráy chải chuốt một hồi mới đi về phía phòng sách. Nó tin rằng kẻ chơi khăm mình sẽ tự hiện nguyên hình.

Chỉ cần nó kiên nhẫn đợi.

Ban ngày huyên náo, Lý Huyền không có cơ hội xem vở của từng sinh đồ một, nhưng kẻ thủ ác cũng không có cơ hội giấu cuốn vở chứng cứ đi. Kẻ đó hẳn lo lắng lắm, bởi trong trường ai cũng biết, Lý Huyền mà trả thù thì sẽ rất gớm ghê. Bởi vậy, dứt khoát hẳn sẽ đợi thời cơ tẩu tán chứng cứ. Bây giờ chính là thời cơ mà Lý Huyền dày công sắp đặt.

Một bóng người phi như bay về phía phòng sách...

Tiếng mở khóa lách kích... tiếng lật giấy loạt xoạt...

Bóng người phi như bay ra khỏi phòng sách... lẩn vào rừng cây...

Bóng người đào bới...

Bóng người không hay biết Lý Huyền đang đứng ngay sau lưng mình. Hai mắt Lý Huyền ngùn ngụt lửa giận, bởi nó nhìn rõ kẻ kia đang cầm trên tay một trang giấy, một trang giấy giống hệt thứ giấy viết thư tình mà nó từng nhận được.

Bóng người đã viết xong từ trước rồi, chỉ đợi bỏ vào sách Lý Huyền nữa thôi. Chả trách nó phải quay lại lén mang đi giấu.

Lý Huyền không nhịn được nữa, gầm lên:

- Phong Thường Thanh, thì ra là người!

Phong Thường Thanh run bán, bạt vía lẩn đùng ra đất, miệng sùi bọt trắng, ngất lịm đi. Lý Huyền mặc kệ ngất tỉnh, túm luôn lấy Phong Thường Thanh dấm đá lia lịa, hẳn học mắng:

- Uổng cho ta mạo hiểm tính mạng cứu người, tốn phí bao tâm cơ đưa người vào Ma Vân thư viện, rồi ra người lại sắp đặt kế hoạch ác độc này để hại ta. Người nói xem, người còn nhân tính nữa không?

Nói đoạn, nó vả bôm bốp vào mồm Phong Thường Thanh, những cú vả nẩy lửa đến nổi hồn vía thẳng bé lại quay trở về. Phong Thường Thanh khóc hu hu:

- Đại sư huynh, oan em lắm!

Lý Huyền giận dữ:

- Oan? Giấy này chẳng phải người viết hay sao?

Nhìn bộ mặt méo mó bì ổi của Phong Thường Thanh, Lý Huyền bất giác buồn nôn. Một thằng con trai thô tục lại đi viết cho mình những lá thư tình sướt mướt thiết tha... Ọe, nghĩ là đủ lộn mửa! Phong Thường Thanh luống cuống giải thích:

- Đại sư huynh, đây không phải là yêu đương, mà là kính trọng. Thư từ đều xuất phát từ tấm lòng kính trọng của em đối với anh!

Lý Huyền hừ mũi:

- Người kính trọng ta? Có thứ kính trọng như thế ư?

Nó lại đá Phong Thường Thanh mấy cú nữa, song vẫn chưa hả giận. Phong Thường Thanh ôm đùi Lý Huyền, rấm rứt:

- Từ bữa được đại sư huynh cứu sống, em cảm giác đời mình đã khác hẳn trước, em không còn là một Phong Thường Thanh hèn mạt nữa. Sự tồn tại của em cũng có giá trị nhất định - Nó vụt nhòe dậy, quỳ trên hai chân - Đại sư huynh, xin cho em gọi anh một tiếng đại ca, xin anh hãy thu nhận tiểu đệ này. Đệ nguyện cả đời theo đại ca, hàng long phục phượng, xuống đất lên trời, chỉ nghe lời huynh!

Hàng long phục phượng, xuống đất lên trời? Sao mà giống lời lẽ của Tô Do Liên đến thế? Phong Thường Thanh ngượng nghịu thanh minh:

- Xin lỗi, chuyện giữa huynh và Tô sư tử đã trở thành đề tài đàm tiếu khắp thư viện. Đệ chỉ là một thính giả trung thực mà thôi. Nhưng sau này theo huynh, đệ có thể nghe trực tiếp mọi chi tiết rồi. Nhất định còn tường tận hơn bọn kia nữa.

Thằng bé vừa nói vừa lộ vẻ đắc ý ra mặt. Lý Huyền dùng dùng mắt:

- Đây là nguyên nhân khiến người lạ ta làm đại ca phải không? - Đoạn giờ chân đá Phong Thường Thanh vắng bật đi xa.

Phong Thường Thanh nhảy bổ lại ôm lấy đùi nó, gào to:

- Không phải đâu, đại ca! Đệ thành thực kính trọng đại ca. Chính huynh cho đệ cuộc đời mới mà.

Lý Huyền túm lấy cổ áo nó, điên tiết hét:

- Người muốn cuộc đời mới phải không? Theo ta lại đây!

Rồi chẳng buồn bận tâm Phong Thường Thanh có băng lòng hay không, Lý Huyền lôi xềnh xệch thằng bé đi. Phong Thường Thanh mừng rơn:

- Chỉ cần đại ca chịu thu nạp, đệ đây dù lên núi đao xuống vạc dầu cũng cam tâm tình nguyện cả.

Nhưng rất mau chóng, nó ý thức được hậu quả câu nói của mình. Bởi vì Lý Huyền đang kéo nó ra khỏi trường. Càng đi xa cảnh vật càng thêm hoang vắng. Gió đêm lành lạnh từng cơn, mang theo tiếng u u rờn rợn xen vào tiếng bước chân hai đứa, rồi cùng hồi vọng giữa núi non trống trải. Thi thoảng lại có một bóng trăng thành linh xẹt qua. Cái... cái gì thế? Cái gì đang hà hơi vào cổ mình đấy? Phong Thường Thanh bỗng khóc rống lên như lợn bị chọc tiết:

- Thả đệ ra! Thả đệ ra! Đệ không muốn chết!

Lý Huyền làm ngơ, lôi Phong Thường Thanh đi một mạch hơn hai mươi dặm đường.

Tiếng la thảm thiết của Phong Thường Thanh chột tất lịm, nó không chỉ thôi van xin Lý Huyền buông tha mình, mà còn bám chặt lấy áo thắt nhóc, nơm nớp sợ bị vứt bỏ.

Lý Huyền dừng bước.

Ánh trăng nhọt nhạt rải xuống, sắc diện Thường Thanh cũng trắng bợt như trăng. Trước mặt nó là một ngôi mộ lớn, xung quanh bày đầy tượng người tượng ngựa đứng âm thầm, trông bề thế oai nghiêm như cung điện của một vị vương giả.

Quý khí lâm thâm, âm phong hiu hắt, tựa hồ vị chủ nhân địa ngục vừa thức dậy nơi đáy sâu cổ mộ đang lặng lẽ quan sát hai kẻ xâm nhập. Tùng bách quanh mộ đung đưa trong gió, bóng đổ nhảy nhót như ma quỷ sắp vồ nuốt con người.

Phong Thường Thanh bủn rủn chân tay, co rúm như đồng bùn nát bên cạnh Lý

Huyền. Nó lảng máng trông thấy Lý Huyền sờ soạng trên nấm mộ, rồi ngôi mộ nứt ra một cái cửa lớn. Lý Huyền cười nhạt:

- Nếu muốn ta thu nhận, người hãy ở lại trong mộ này một đêm.

Hồn xiêu phách lạc, Phong Thường Thanh không nói không rằng, cứ ôm nghiêng lấy đùi đại ca. Lý Huyền nổi giận:

- Không muốn cũng không được!

Nói đoạn nó giơ chân đá phốc thẳng bé vào trong cửa. Phong Thường Thanh rú lên, lăn tòm xuống dưới. Nhưng tay nó vẫn còn níu lấy Lý Huyền,

thành thử cả Lý Huyền cũng ngã nhào vào theo.

Lý Huyền trở tay không kịp, cứ thế lăn lông lốc cùng Phong Thường Thanh. Nó bực tức vô kể, vung quyền cước đâm đá một hồi để đẩy bật Phong Thường Thanh ra, lạnh lùng nói:

- Người ở lại đây, sáng mai ta quay lại đón. Nếu lúc ấy người vẫn chưa chết, ta sẽ nhận người làm tiểu đệ.

Phong Thường Thanh rên rỉ:

- Không, không được! Ma nó ra ăn thịt đệ mất.

Lý Huyền cố ý dọa già, bèn mỉm cười:

- Người rên to như vậy, ma nó mới nghe thấy đấy.

Phong Thường Thanh tái mặt, vội vàng bịt mõm. Nó vắt chân chạy lên phía cửa, vừa chạy vừa kêu:

- Đệ về đây! Đệ phải về!

Nhưng nó mới chạy được hai bước thì một cánh cửa đất từ từ nhô lên phía trước, bịt kín cửa hang lại. Phong Thường Thanh giật mình ngã bệt xuống, gào thét:

- Ma! Ma!

Lý Huyền cau mày:

- Ma ma cái gì, chẳng có ma để người gọi ra đâu!

Đây là ngôi mộ nó và Tô Do Liên ghé vào mấy hôm trước, ở đây chỉ có cương thi và Dương Tiên chứ chẳng có ma quỷ nào gây trò hãm hại được,

vì thế Lý Huyền mới yên tâm lôi Phong Thường Thanh đến, coi như trừng phạt đôi phần.

Nhưng cánh cửa đất kia là thế nào?

Phong Thường Thanh lại sùi bọt mép. Lý Huyền cũng cảm thấy có điều không ổn, liền gọi:

- Lão quý?

Không ai đáp lời. Lý Huyền lại gọi:

- Dương Tiên?

Vẫn không ai đáp lời. Đến đây thì Lý Huyền đánh hơi thấy mùi nguy hiểm. Đúng lúc ấy, một lồng đèn đỏ lù mù cháy lên phía cuối hầm mộ. Ánh đèn lơ lửng giữa khoảng không, đỏ như máu và hoàn toàn bất động.

Sắc đỏ nổi bật trên nền đêm đen, chăm chăm nhìn hai đứa trẻ. Phong Thường Thanh cảm thấy ánh đèn đang soi thẳng vào tim nó, hai chân bắt đầu run lẩy bẩy. Có một thứ gì đó chậm rãi bò ngoằn ngoèo trên bề mặt lồng đèn, trông rất giống dòng máu đang chảy.

Trong đêm đen, ánh đỏ quái dị có sức thu hút lạ lùng, khiến Phong Thường Thanh không thể dời mắt đi đâu được. Thậm chí nó không dám chớp mi, tưởng đâu chỉ xao lãng một tích tắc thôi là sẽ bị ngọn đèn nhấp vào trong mạch máu, ăn sống nuốt tươi mình. Bỗng dưng lửa đèn nhấp nháy một cách quái đản, tựa hồ đang rung lên vì cười. Phong Thường Thanh gào rú:

- Đèn lồng da người! Đèn lồng da người.

Lý Huyền cũng ngấm ngấm kinh sợ, nhưng chưa hoảng loạn đến mức độ của Phong Thường Thanh. Nó túm thẳng bé đang định chạy trốn, mắng

át đi:

- Đèn lồng da người đâu nào!

Phong Thường Thanh rên la càng thảm thiết:

- Ma xách đèn lồng da người kia kìa! Chúng ta gay rồi, nhất định sẽ bị giết chết.

Dường như phụ họa lời kêu gọi của Phong Thường Thanh, lồng đèn từ từ di

chuyển về phía hai đứa.

Không một ai cầm đèn cả, hoàn toàn không có.

Lý Huyền phát hoảng. Chẳng lẽ là ma thật?

Bấy giờ, ánh đỏ đã tới ngay trước mặt bọn trẻ. Cuối cùng Lý Huyền cũng nhìn rõ chân tướng của chiếc đèn.

Đó là một thân thể, một thân thể mờ ảo nhợt nhạt khoác tấm áo dài lụa đỏ kiểu đàn bà, nhưng thân thể đó là của nam hay nữ thì Lý Huyền và Phong Thường Thanh không tài nào suy đoán được, bởi vì cái đầu đã bị khoét rỗng để làm lồng đèn, bên trong thắp lửa.

Ngọn lửa nhấp nháy, soi tỏ tóc tai và ngũ quan, chỉ hiềm đôi con người không còn nữa, ánh đỏ lọt ra ngoài qua hai hốc mắt, ném cái nhìn trừng trừng oán hận vào hai đứa trẻ. Ánh đỏ rất kỳ lạ, tựa hồ không phải thắp bằng dầu, mà bàng máu.

Phong Thường Thanh sờn gai ốc, bất giác tưởng tượng bắc của cây đèn to tướng này chạy men xuống theo xương sống, hấp hút huyết dịch và tủy xương của thân thể để giữ cho ngọn đèn cháy mãi không thôi. Phong Thường Thanh thét lên, muốn ngất lịm đi, rồi bàng hoàng phát hiện ra mình

không thể nào ngắt được. Nó túm chặt lấy Lý Huyền, gần như đu cả người lên cánh tay thẳng nhóc, khóc lóc:

- Đại ca, chúng ta chạy mau thôi!

Chạy? Nghe cũng được đấy! Lý Huyền không cân nhắc nhiều nữa, cùng Phong Thường Thanh cám đầu cám cổ chạy.

Hầm mộ tối om om, Chẳng phân biệt được đâu là đông tây nam bắc. Chạy hồi lâu, tới khi mệt đứt hơi, Phong Thường Thanh mới dừng lại thở, nhân thể ngoái đầu xem thì thấy chiếc đèn thây đang từ từ trôi về phía chúng.

Hai đứa nó chạy xa như vậy rồi, không ngờ vẫn không cắt đuôi được cái đèn.

Sự thực này gần như đánh quy Phong Thường Thanh. Nó nhổ một bãi nước bọt ra tay, đưa lên mặt Lý Huyền, rên rỉ:

- Huynh ném thử xem nước dãi đệ có đắng không?

Lý Huyền đang sợ khiếp vía, nghe Phong Thường Thanh nói vậy đâm lợm giọng, sức nhớ chỉ tại những lá thư tình của cái thằng xấu xa hèn đốn này mà mình mới rơi vào cảnh hiểm nguy.

Lần trước cùng Tô Do Liên xinh đẹp tới đây, gặp được cương thi, Dương Tiên và Lục Khục, lần này cùng Phong Thường Thanh xấu xí tới đây, vẫn là một nơi mà lại gặp phải đèn lồng da người! Lẽ nào Phong Thường Thanh là sao quả tạ? Lý Huyền phiền não khôn nguôi, lại vung tay chân đấm đá liên hồi kỳ trận. Phong Thường Thanh kêu gào:

- Huynh ném thử nước bọt đệ, nếu đắng thì tức là vỡ mật rồi, đệ không còn sống được bao lâu nữa. Như thế thì huynh cứ bỏ đệ lại mà chạy đi, mai sau dứt khoát phải báo thù cho đệ!

Lý Huyền giẫm chân đánh bép lên mồm Phong Thường Thanh, chặn đứng những lời lảm nhảm vô nghĩa của nó. Trong lúc ấy, cái đèn dây bồng tách làm hai, lướt về phía chúng với tốc độ còn nhanh hơn trước. Lý Huyền sợ mất mật, vội vã kéo Phong Thường Thanh dậy, lại vắt chân lên cổ mà chạy.

Gió lạnh thê thiết, tiếng quỷ gào vang vọng, ở quãng đường phía trước hiện ra một người đàn bà áo trắng, lặng lẽ giơ đôi bàn tay nhợt nhạt cản đường chúng. Phong Thường Thanh bủn rủn hai chân. Lý Huyền thét:

- Cứ lao qua!

Hai đứa không hề dừng bước, phóng như điên cuồng qua người đàn bà. Phong Thường Thanh lải nhải:

- Á ta sờ vào người đê. Tay lạnh khiếp!

- Nhảm! - Lý Huyền gắt - Tay ma mà, sao không lạnh cho được!

Cả hai xuyên qua một con rắn to như trái núi, bị đá đè nằm không cục cựa...

Lý Huyền sực nhớ ra, kêu lên:

- Theo đường này!

Nó trở về cái hang mà Lục Khục từng ngoạm nó chạy vào. Đó cũng chính là cái hang huyền băng cổ người áo xanh đang đông lạnh. Tuy nằm dưới đáy một ngôi mộ cổ nhưng nhúc yêu quái, những cái hang không hề nhiễm hơi hám ma quỷ, hiển nhiên chứa đựng một sự uy nghiêm khiến mọi tà ác phải tránh xa. Lần trước Lý Huyền bị Lục Khục mang vào mà vẫn bình an thoát ra, chứng tỏ nơi này không có hại cho người.

Đã vậy thì cái hang đó là nơi lánh nạn tốt nhất bây giờ.

Còn vào trong rồi làm sao mà ra được, thì cứ để sau hẵng hay.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Trở Về Vô Tận Trời Tối Đen

Người đàn bà áo trắng đã nhập bọn với hai chiếc đèn thây, cùng đuổi theo bọn trẻ. Lý Huyền và Phong Thường Thanh không kịp cân nhắc điều gì khác nữa, vội vàng chạy xuống phía hang.

N

Chỉ cố điều, tư thế di chuyển của người đàn bà thật là khó coi...

Cả hai chạy xuyên qua một ổ yêu tinh đầu quỷ sáu tay...

Cả hai chạy xuyên qua một thây ma toàn thân phủ kín lông xanh...

Phía trước đột ngột bùng sáng, tảng băng khổng lồ đứng lừng lững, phát ra những tia lam nhạt, phủ lên không gian xung quanh một lớp xanh bí ẩn. So với sự âm u ảm đạm của toàn bộ hầm mộ, phải nói cái hang này là xứ sở thần tiên. Lý Huyền lôi tuốt Phong Thường Thanh, lúc ấy đã đỡ đỡ, vào trong hang, rồi ngoảnh ra cười lớn:

- Các người có giỏi thì lại đây!

Nụ cười của nó tắt lịm trong tích tắc. Hai cây đèn thây đã dừng sát mép hang, nhưng ả quỷ cái có dáng chạy khó coi thì vẫn hung hãn xông vào.

Con ma này dũng mãnh đến nỗi không sợ cấm kị ở đây, hay vốn dĩ chẳng con ma nào sợ cả? Lý Huyền kinh hãi thất thần, đúng lúc ả quỷ cái

lao vào nó, người và ma ngã lăn lông lốc. Lý Huyền bỗng kêu lên:

- Người... người không phải ma!

Người nọ có hơi ấm, thịt da mềm mại, làm sao là ma được? Phong Thường Thanh nghe tiếng, lập tức lấy lại tinh thần, cùng Lý Huyền túm chặt tấm áo trắng để bắt giữ kẻ nọ.

Dưới ánh sáng xanh lam, kẻ nọ vẫy vùng hoảng loạn. Tuy chưa nhìn rõ mặt mũi ra sao, nhưng tuyệt nhiên không phải ma quỷ. Miễn là không phải ma, Phong Thường Thanh chẳng sợ gì nữa. Nó giằng mạnh tấm áo trắng của người nọ, áo rách làm nó mất đà ngã chổng vó.

Lý Huyền ấm ức đầy bụng, nghĩ mình thông minh nhanh trí, không ngờ bị một tiểu tử giả ma giả quỷ dọa cho sống dở chết dở, nó điên tiết, gân giọng bảo:

- Chống mắt mà xem hôm nay ta trừng trị người ra sao. Không lột da người thì ta không là Lý Huyền nữa!

Người nọ bỗng van vái:

- Đại sư huynh, xin tha mạng!

Phong Thường Thanh ngạc nhiên:

- Hắn là người của trường à?

Lý Huyền xoay mặt người nọ lại, chăm chú nhìn kỹ, cũng cảm thấy ngờ ngợ, tựa hồ đã gặp rồi, mà đúng là gặp trong thư viện. Nhưng bảo nhớ ra kẻ này là ai, thì nó chịu. Bưng bê? Quét dọn? Nấu bếp chẳng? Chứ là bạn học thì không có lý do gì lại lạ mặt thế này. Thạch Tử Ngưng, Trịnh Bá Niên, Phong Thường Thanh, Long Vi, Tô Do Liên, Thôi gia tam tử muội, Lữ gia

tứ huynh đệ, Lý Huyền đều nhắm mặt cả, đứa nào cũng là cừu nhân của nó mà. Ồ... hình như... hình như còn một đứa, tên là gì ấy nhỉ?

Lý Huyền nghĩ nát óc mà không nhớ ra. Nó đành hỏi Phong Thường Thanh:

- Ta nhớ ngoài Thạch, Trịnh, Long, Tô, Thôi, Lư, khóa này vẫn còn một bạn

đồng môn nữa, người biết nó là ai không?

Phong Thường Thanh trầm tư suy nghĩ, nét mặt dần trở nên quẫn quại, cuối cùng chật vật lắc đầu:

- Đánh chết đệ cũng không nhớ ra được.

Người nọ kêu lên:

- Đệ đây, đệ là Biên Lệnh Thành.

Lý Huyền vỗ trán:

- Ta nhớ ra rồi, tên là Biên Lệnh Thành. Hôm chia ký túc có trông thấy người một lần, sau đấy người biến đi đâu vậy?

Biên Lệnh Thành chưa kịp nói năng gì, mới ngập ngừng: “Đệ...” thì Lý Huyền đã hằm hè đá bộp một phát:

- Bình thường cứ lén lút chả thấy mặt mũi đâu, cũng chẳng đến chào hỏi đại sư huynh một câu cho có lệ, giờ lại giả ma giả quỷ dọa dẫm. Muốn ta tha cho ư? Không được đâu.

Nó cười nhạt, túm lấy hai tay Biên Lệnh Thành:

- Người muốn ném thử Thập nhị kim tiền chỉ - rồi lại túm lấy hai chân Biên Lệnh Thành - hay Bình địa đặng thiên?

Biên Lệnh Thành tái mặt:

- Thập nhị kim tiền chỉ? Bình địa thặng thiên? Là gì vậy?

Lý Huyền hung dữ đáp:

- Thập nhị kim tiền chỉ là cắt phăng hai ngón cái và hai ngón trở rồi bỏ đôi các ngón còn lại, như thế người sẽ có đến mười hai ngón tay, còn nhiều hơn ban đầu hẳn hai ngón, kể ra là lãi to. Bình địa đặng thiên thì đơn giản hơn, chỉ giã nát hai bắp chân người ra thôi.

Biên Lệnh Thành kêu van:

- Không được, đại sư huynh! Đệ không biết là hai huynh, cứ tưởng kẻ xấu xông vào mộ nên mới ra lệnh cho Minh Châu, Hồng Ngọc đi dọa dẫm một hồi. về sau nhận ra đại sư huynh và Thường Thanh huynh, đệ bèn cản đường để nói rõ sự tình. Nào ngờ hai huynh chẳng thèm nghe giải bày, đệ mới phải đuổi theo. Hoàn toàn chỉ là ý tốt mà thôi.

Lý Huyền ngẫm nghĩ kỹ, cảm thấy cũng hợp lý, đúng là thằng này muốn giữ chúng lại thật. Nhưng trong cổ mộ âm u lạnh lẽo, đằng sau bị hai cây đèn cây truy đuổi, trước mặt một người áo trắng toát chặn đường, ai mà cho rằng đây là thiện ý được cơ chứ? Nên nó vẫn hậm hực chưa nguôi:

- Không nện người một trận lên bờ xuống ruộng thì khó lòng giải tỏa cơn giận của ta. Giờ hãy nói xem, người không yên phận ở trong thư viện, chạy ra cổ mộ này làm gì?

- Vì đệ bị bệnh.

- Bị bệnh? - Lý Huyền thắc mắc.

- Không hiểu sao, từ nhỏ đê chỉ thích vật chết, không thích vật sống. Mẹ mua cho đê một con gà xinh đẹp, đê rất cưng chiều, ngày nào cũng bón cho nó bao nhiêu thức ăn ngon lành. Nhưng đê luôn cảm thấy vẻ xinh đẹp đó chưa hoàn hảo, cuối cùng không nhịn được bèn chém chết con gà, đặt xác vào chăn để tối tối bầu bạn với mình, và lấy thế làm hạnh phúc. Vật sống thường nhúc nhích nhảy nhót khiến đê rất sợ, chẳng biết chúng sẽ hãm hại đê hay rời xa đê lúc nào. Chỉ chết đi rồi, chúng mới an phận, thanh tĩnh, mới khiến đê cảm nhận được tận cùng vẻ đẹp. Đại sư huynh, nếu biết tình tâm ngòi thể nghiệm vẻ đẹp đó như đê, huynh sẽ cảm động đến rơi nước mắt.

Lý Huyền ghé tởm hỏi:

- Thế nghiệm thế nào?

- Đê không thích nói chuyện với người khác, cũng không thích ở gần người khác, bởi vì ngôn ngữ sẽ để ra dối trá, mà đám đông dễ sinh ra tai họa. Nhưng ở đâu lại chẳng có người? Một ngày kia, đê lạc bước vào nghĩa địa, bỗng cảm nhận được rằng đây mới là nơi nghỉ ngơi lý tưởng. Đê đào một nấm mồ, mở quan tài ra, bên trong là một thi thể sắp phân rã hết. Đê nằm cạnh nó, hai bên chẳng nói Chẳng rằng, cùng lặng ngắm những đốm lửa ma trời trên cao. Đê bỗng nhận thấy cả thế giới đang trở nên hoàn mỹ, và nhận thấy thi thể nọ mới tuyệt diệu làm sao khi toát ra vẻ đẹp tĩnh lặng thâm trầm của sự chết. Nó bình yên và hạnh phúc nằm bên mình đê, thổi mùi thối rửa vào đây tràn từng hơi thở của đê. Dù làm gì, đê cũng không sợ bị phản đối, không sợ bị ghét bỏ. Cái thầy hoàn toàn nghe lời đê, khiến đê gần như phải lòng. Đến bây giờ, đê vẫn nhớ nhung thi thể đầu tiên ấy.

Biên Lệnh Hành nhắm nghiền mắt trong hạnh phúc, thả mình vào hồi ức xa xưa. Lý Huyền và Phong Thường Thanh suýt nữa nôn mửa. Sao... sao lại có loại người bệnh hoạn thế này! Biên Lệnh Thành thủ thi tiếp:

- Về sau, đệ không thể ngủ ở nơi nào khác được nữa, và phải ôm tử thi mới ngon giấc điệp. Đệ bắt đầu cảm thấy người đời thật đáng thương, tại sao họ không thấm thấu nỗi vẻ đẹp của cái chết? Họ ở gần với sự vĩnh hằng yên tĩnh đến thế mà luôn chống cự nó, lơ là nó, thật ngu độn biết chừng nào! Lẽ ra chúng ta nên ôm ấp tử vong. Nó sẽ mang lại cho nhân sinh một thứ khoái lạc to lớn không thể nào tưởng tượng nổi - Chừng hứng chí, thẳng nhóc bảo Lý Huyền - Ra đây, đại sư huynh, chỉ thử một lần thôi, huynh tự khắc thấu hiểu thế nào là vẻ đẹp của cái chết.

Lý Huyền đạp chân lên mồm nó, ngăn chặn những lời điên loạn bậy bạ ấy lại. Biên Lệnh Thành bị đạp ngã, rồi bò dậy, bỗng lật mình sụp xuống trước mặt Lý Huyền, kêu to lên:

- Đại sư huynh, xin cho đệ gọi huynh một tiếng đại ca, xin huynh hãy thu nhận tiểu đệ này. Đệ nguyện cả đời theo đại ca, hàng long phục phượng, xuống đất lên trời, chỉ nghe lời huynh!

Câu... câu nổi sao nghe quen tai thế?

Phong Thường Thanh xen vào:

- Người cũng biết chuyện đại sư huynh và Tô cô nương à?

Biên Lệnh Thành đau khổ đáp:

- Đệ có muốn biết đâu, nhưng Minh Châu và Hồng Ngọc cứ thích hóng hớt mấy chuyện lãng mạn. Lần nào cũng xúi giục đệ đi đào bới những tin tức nóng hổi nhất về kể cho hai nàng nghe. Đại sư huynh, thu nhận đệ đi! Huynh không biết chứ, sau khi giác ngộ được vẻ đẹp của cái chết, đệ hoan hỉ thực đấy, nhưng cũng rất cô đơn, đến một người bạn để dốc bầu tâm sự cũng không có. Đêm hôm khuya khoắt mà các huynh chịu khó đến chơi cỗ mộ, nhất định là người cùng một chí hướng với đệ rồi. Đại sư huynh vẫn thường nói, đời người được một tri kỷ là đủ đấy còn gì? Hai huynh chính là

tri kỷ của đệ, từ nay trở đi dẫu nhảy vào nước sôi lửa bỏng đệ cũng không từ nan. Đại sư huynh, xin thu nạp tiểu đệ!

- Không được - Phong Thường Thanh gạt phắt - Nếu có thu nạp thì phải là ta, không tới lượt người!

Hai người cãi cọ ỏm tỏi, ai cũng giành phần được thu nhận về mình. Lý Huyền điên ruột tiến tới đá cho mỗi đứa một cú, ngã lăn chiêng hết cả. Nó bảo:

- Các người tử tế ngồi soi gương xem, Lý Huyền ta liệu cố thể thu nạp hai tiểu đệ đòi bại như các người không? Đừng ngủ mơ giữa ban ngày nữa đi!

Biên Lệnh Thành kêu lên:

- Nếu huynh không thu nhận đệ, đệ không đưa huynh ra khỏi cổ mộ nữa.

- Người dám uy hiếp ta à?

- Sự thực là thế đấy.

Lý Huyền thấy lòng đau khổ. Sự thực quả đúng như thế! Biên Lệnh Thành thuyết phục:

- Mà thu nhận một đứa em như tiểu đệ đây cũng nhiều lợi ích lắm. Trông thấy cánh cửa đất đệ hóa phép ra chưa? Chứng tỏ đạo thuật của đệ đã tới mức khá khâm rồi chứ chẳng không. Minh Châu, Hồng Ngọc là những thi thể thành tinh ngàn năm mà chủ nhân mộ thất tặng cho đệ, đều thần thông quảng đại cả. Nếu chủ nhân đủ sức tận dụng họ thì coi như sở hữu pháp lực vô biên, không thua kém gì một bảo bối thượng đẳng. Thu nhận tiểu đệ đi, sau này dăm đá ấu đả, đại ca Chẳng lo thua đâu.

Nghe chừng rất rất hay ho, Lý Huyền bất giác gật gù. Nói đâu xa, trưng Minh Châu Hồng Ngọc ra cũng đủ để khiến chị em họ Thôi và anh em họ Lữ sợ đến vỡ mật.

Thế còn Phong Thường Thanh?

Biên Lệnh Thành, lúc này đã được thăng cấp làm đệ Lý Huyền, lạnh lùng nhìn Phong Thường Thanh. Cái tên vừa xấu vừa hèn, có chỗ nào đáng lọt vào mắt xanh Lý Huyền chứ?

Phong Thường Thanh kêu lên:

- Ta thạo thư pháp, giỏi mô phỏng chữ viết của bất kỳ ai. Mà ta còn rất chuyên cần, những ngày này về cơ bản đã đọc sạch sẽ thư tịch trong phòng sách. Nói chung, ta rất tâm đắc với việc viết lách, không tin người cứ hỏi đại sư huynh thì rõ, anh ấy đã trông thấy tận mắt rồi.

Lý Huyền đứng bên, sắc mặt thật khó coi, tựa hồ sắp táng cho Phong Thường Thanh một trận liệt giường liệt chiếu. Phong Thường Thanh vội vàng nói lảng đi:

- Hạo Hoa thường phó cũng khen ngợi ta nữa, thầy nói văn chương ta độc đáo nhất trường, về trận pháp thì sự linh hội của ta đứng đầu toàn khóa! Người dạy trận pháp là Uy Minh thường phó vẫn mắng bọn kia là ngu như lợn, chỉ biết cái dũng của kẻ thất phu, còn ta học hành chuyên cần, thành tích rõ ràng, là đệ tử vừa ý thầy nhất!

Phong Thường Thanh mà được đánh giá cao đến thế ư?

Quan trọng nhất là... Lý Huyền chợt biến sắc mặt, hỏi dồn:

- Người bảo gì? Cái gì mà trận pháp, đạo thuật?

Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành cùng mở to mắt sửng sốt:

- Đại... đại ca, huynh đừng bảo là huynh chưa học Chuyên ngành nhé?

Lý Huyền sốt ruột át đi:

- Chớ rườm lời, mau nói xem trận pháp là thế nào.

Phong Thường Thanh nói:

- Theo lệ của thư viện thì sau khi nhập trường, sinh đồ phải nghe giảng Cơ sở trong ba tháng, hết ba tháng thì hoàn toàn tự rèn tập, thường phó không truyền thụ nữa mà chuyển sang dạy Chuyên ngành. Chuyên ngành chia làm ba bộ môn Thuật, Kiếm, Trận. Thoạt đầu tất cả các môn sinh đều được rèn cặp, cứ nửa tháng kiểm tra một lần, ai xếp hạng quá bán ở bộ môn nào thì buộc phải thôi học môn đó. Còn nếu cả ba môn đều xếp quá bán thì bị đuổi học luôn. Chúng ta nhập trường chưa đến ba tháng, nhưng khóa này có Thạch Tử Ngưng và Trịnh Bá Niên là hai đứa biến thái, nên tự dừng lịch trình bị đẩy nhanh lên rất nhiều.

Lý Huyền không hiểu, vội hỏi:

- Chúng nó làm gì?

Phong Thường Thanh kể lể:

- Huyền Minh thường phó nói, các sinh đồ phải đỗ sát hạch của Cửu Tiên Dao tinh mới đủ điều kiện vào phần Chuyên ngành. Sát hạch đó yêu cầu sức mạnh tổng hòa của tất cả các sinh đồ phải bắn được tia sáng từ bảy ngôi Dao tinh sang tới vị trí ngôi Cực tinh. Mới nửa tháng trước, Thạch Tử Ngưng và Trịnh Bá Niên đã làm cho cả bọn đạt đến chỉ tiêu rồi. Huyền Minh thường phó bèn thỉnh thị Tử Cực lão nhân, và bắt đầu dạy phần Chuyên ngành luôn.

Nhớ tới chế độ tập luyện khắc nghiệt của Thạch Tử Ngưng, Lý Huyền không lấy làm lạ về kết quả này. Chỉ lạ là cái tên Trịnh Bá Niên mà nó gây

thù chuốc oán từ ngày mới vào trường cũng khổ công ghê gớm như thế. Hai đứa này tuyệt đối không tha cho nó đâu. Lý Huyền lầm bầm:

- Những đứa còn lại thì sao?

Phong Thường Thanh gục đầu ủ rũ:

- Hạo Hoa thường phó nói, trong một thời đại, nếu mọi người đều biết ganh đua với nhau thì cố nhiên là rất tốt, nhưng nếu mọi người thiếu ý chí ganh đua thì đành trông chờ vào những nhân vật xuất chúng thôi. Bởi vậy, đối tượng đào tạo chủ yếu của các thầy hiện nay chỉ là Thạch và Trịnh. Bọn đệ đều bị phớt lờ. Xem ra địa vị đại sư huynh của đại ca cũng chông chênh lắm!

Câu nói đâm trúng nỗi đau của Lý Huyền, nó vung tay đấm Phong Thường Thanh, quát:

- Toàn lải nhải những thứ râu ria không đúng trọng điểm. Đừng rườm rà, mau nói xem các người đã học được những gì!

Phong Thường Thanh xoa xoa đầu, năn nỉ:

- Đừng đánh, để đệ nói. Bọn đệ thâm vô cùng, bất luận đạo pháp, trận đồ hay kiếm thuật, Thạch Tử Ngưng và Trịnh Bá Niên đều vững vàng chiếm hai ngôi đầu bảng. Đại ca và Long Vi không lên lớp cùng bọn đệ, Huyền Minh thường phó bèn nhẫn tâm xếp thàng hai người vào vị trí đặc cách. Cứ thế, bốn ghế đầu của mỗi môn xem như luôn luôn có chủ. Năm nay Tuyết Ấn thượng nhân và Đại Nhật Chí tôn giả đến gây náo loạn, trường không tuyển đủ số sinh đồ. Chỉ có mười bốn người, quá bảy đã là quá bán, bỏ đi bốn ghế đầu, số lượng cho phép của mỗi môn còn ba. Ba ba là chín, lại thêm bốn ghế đầu, tổng cộng chỉ có mười ba người đủ điều kiện, bởi vậy nhất định sẽ có một người phải thôi học. Tình hình này khiến ai cũng thấp thỏm, ai cũng thấy mình mấp mé hiểm nguy. Bốn người các vị tất nhiên chẳng phải lo lắng gì. Thôi gia tử muội xưa nay xung trận là gần

bó nhau như bóng với hình, lại tinh thông Linh Tê kiếm pháp, kẻ nào đấu kiếm mà thắng họ được? Vì thế, môn Kiếm nghiêm nhiên đã có bảy người đủ tiêu chuẩn, không ai còn dám nhòm ngó gì nữa. Tô Do Liên kiêu diễm cố tư chất độc nhất vô nhị về đạo pháp, mọi bùa phép cô ta chỉ học qua là biết, hễ dùng là thạo. Như vậy, môn Thuật chỉ còn hai hạn ngạch, cộng thêm ba ghế trống bên môn Trận là năm, khiến tiểu đệ, Biên Lệnh Thành và bốn anh em họ Lư tranh giành đến bươu đầu sứt trán. Cũng may huynh đệ nhà ấy học hành không chuyên cần, cả ngày chỉ ngâm ngợi thở than, ngắm gió vịnh trăng, thành thử đấu với hai đứa bọn đệ cũng khi thắng khi thua.

- Khi thắng khi thua? - Lý Huyền thắc mắc - Khi thắng khi thua là thế nào?

Phong Thường Thanh lộ vẻ xấu hổ:

- Mỗi lần hết tiết, bọn sinh đồ đều đem bài giảng hôm ấy ra tỉ thí, phân định thắng phụ. Thắng thì được một điểm, thua thì không được điểm nào, nửa tháng sơ kết một lần, dùng điểm số xác lập thứ hạng. Biên Lệnh Thành đã đấu ba mươi tư trận với Lư gia huynh đệ, thắng được mười hai.

Lý Huyền cười ha hả:

- Người thì sao?

Phong Thường Thanh ngập ngừng:

- Đệ đấu ba mươi một trận, thắng được một.

Lý Huyền túm lấy ngực áo nó, mắng:

- Trình độ của người như vậy mà dám bốc phét Hạo Hoa, Uy Minh khen ngợi gầy lưỡi ư?

Phong Thường Thanh vừa hổ thẹn vừa sợ hãi, mặt hết đỏ lại tái:

- Đại... đại ca, ý đệ nói trình độ lý thuyết của đệ cao, nhưng đem ra đấu thì không được như thế nữa. Bởi vậy đệ mới phải lạy huynh làm đại ca. Quyền phép huynh cao cường đến mức giúp đệ thi đỗ vào Ma Vân thư viện, thì nhất định cũng có thể giúp đệ vượt được các cuộc thi thág.

Lý Huyền nộ khí xung thiên:

- Đừng mơ!

Cố nhiên trong lòng nó hiểu rất rõ, Lư gia huynh đệ xuất thân danh môn, bản lĩnh hoàn toàn không đơn giản. Chưa chắc kiếm thuật bọn chúng đã thua sút ba chị em họ Thôi, Chẳng qua muốn chinh phục người đẹp, đôi lúc đành phải thả con săn sắt bắt con cá rô. Người như Phong Thường Thanh mà đòi thág họ, cơ bản chỉ là ảo tưởng.

Thấy Lý Huyền không chịu nhận lời, Phong Thường Thanh tái mét mặt, ào tới ôm chầm lấy đùi nó:

- Đại ca, huynh phải giúp đệ! Biên Lệnh Thành có Minh Châu Hồng Ngọc, sau này hắng thág sẽ thắng cả, nhưng đệ chỉ có mình huynh thôi, đại ca!

Lý Huyền cúi um lên, vung tay dấm lia lịa:

- Người dám đem Minh Châu Hồng Ngọc ra so với ta?

Phong Thường Thanh không dám né tránh, chỉ khấn thiết kêu nài:

- Huynh được Tử Cực lão nhân đích thân truyền thụ, chắc chắn tu luyện thành bản lĩnh tối cao vô thượng rồi. Chỉ cần huynh dạy lại cho đệ chút vi chút vảy, là đệ có thể đánh bại bọn họ.

Thì ra đây là mục đích của thằng nhóc. Nhưng nó phải biết mỗi lần bị lão già nhốt vào cảnh luân hồi mình toàn dùng đôi mắt này vượt qua cửa ải

mà thôi. Giờ có ai hỏi đã học được những gì, chắc Lý Huyền chỉ trở mắt lè lưỡi, nói không nên lời.

Vào Ma Vân thư viện đã ba tháng, nhưng hình như nó vẫn chưa học được gì cả. Thật là thất bại, Lý Huyền nghĩ mà lửa giận ngập lòng. Dứt khoát phải tính sổ với lão già thối tha kia. Nó lại hầm hầm hỏi:

- Vì sao ta phải thu nhận một tiểu đệ như ngươi? Nói xem!

Phong Thường Thanh vội đáp:

- Sau này bài tập, thi cử của huynh cứ giao phó hết cho đệ. Đệ đảm bảo nét chữ giống hệt của huynh, nhưng ba phần mười đáp án sẽ khác nhau, bất cứ ai cũng không nhận ra sơ hở. Rồi muốn tìm kiếm tài liệu gì, huynh cứ hỏi đệ là được. Đệ đã nói rồi, kiến thức lý thuyết của đệ rất rộng.

Lý Huyền phân vân, thế này thì cũng như tận dụng rác thải mà thôi. Nhưng thực sự nó không thích dính líu gì đến sách vở cả, lần trước cũng vì muốn tìm hiểu Phượng Đầu thứu mà vướng phải một phen lao đao rồi.

Cuối cùng nó nói:

- Được, quyết định như vậy đi. Phong Thường Thanh là nhị đệ, Biên Lệnh Thành là tam đệ.

Biên Lệnh Thành tru tréo:

- Đệ không phục! Sao đệ phải đứng hàng ba?

Lý Huyền cười nhạt:

- Ngươi nên hiểu kiến thức rất quan trọng.

Biên Lệnh Thành cứng họng, không nói năng gì được nữa.

Ba người đặt sáu bàn tay lên nhau, lần lượt lập thệ, nguyện làm anh em kết nghĩa, sau này cố phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, mãi không chia ha.

Lý Huyền không ngờ rằng nhiều năm về sau, trong chuyến viễn chinh Tây Vực vì công chúa, trận đồ hịch văn của Phong Thường Thanh và âm binh địa ngục của Biên Lệnh Thành sẽ trợ giúp nó rất đắc lực. Dù nó ác chiến với âm ti, tiến đánh chín tầng trời hay hóa thân trấn quỷ, hai đứa này vẫn sống chết đi theo phò tá.

Tất cả, đều bắt đầu từ cú nắm tay kết nghĩa hôm nay.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Hoang Mang Không Hiểu Ý Thần Linh

Biên Lệnh Thành hớn hờ khoe:

B

- Các huynh xem hai bảo bối này của đệ nhé! Minh Châu Hồng Ngọc, mau lại đây!

Hai cây đèn thầy tỏ vẻ lưỡng lự, xem chừng e ngại thứ lam quang kia nên chưa dám tiến tới. Biên Lệnh Thành không muốn mất thể diện trước hai ca ca mới kết nghĩa chút nào, nó bực bội hỏi:

- Đồ quý, các người định làm ta bẽ mặt phải không?

Nói đoạn nó niệm pháp quyết, chiêu gọi âm hồn của Minh Châu Hồng Ngọc. Hai cây đèn thầy không còn cách nào khác, đành trôi vào hang.

Minh Châu nhanh hơn Hồng Ngọc nửa bước, nhưng nửa bước này khiến tay áo ả chạm tới lam quang trước Hồng Ngọc. Ánh xanh lam đột ngột bùng lên, kèm theo tiếng nổ ù ù, Minh Châu giật ngửa người, lam quang rực rỡ đã bao phủ toàn thân ả. Những tia xanh xoáy tít như chớp, càng lúc càng chói lòa, bọc Minh Châu kín đến nỗi gió mưa cũng không lọt. Từ bọc sáng đó phát ra hàng tràng gào rú, ba người bên ngoài trở mắt nhìn lửa đỏ trong não Minh Châu đột ngột tắt rụi, rồi toàn thân ả bị đè ép thành một cụm khói đen, tan dần vào luồng sáng xanh.

Lam quang từ từ tản mát, mau chóng rút về khối huyền băng khổng lồ, rồi biến mất không còn dấu vết.

Cũng đúng khoảnh khắc ấy, khối băng rục rịch thay đổi, người bị phong bế bên trong như được thổi vào một luồng sức sống. Vòng hào quang xanh lam phủ ngoài mặt băng bỗng phình to ra thêm một thước.

Hồng Ngọc sợ đến tái thân, lập tức lùi tuốt ra xa, không màng bận tâm pháp quyết của Biên Lệnh Thành nữa.

Biên Lệnh Thành cả kinh nhảy bổ tới, nhìn bóng dáng Minh Châu còn thấp thoáng trong khối băng, nhưng cái bóng ấy cứ nhòa dần, nhòa dần, rồi từ từ tan biến trong băng tinh lấp lánh.

- Minh Châu! - Biên Lệnh Thành gào khóc, tay dấm lia lịa lên mặt băng, tựa hồ muốn phá băng ra để cứu Minh Châu, nhưng dấm đánh thế nào cũng không làm khối băng suy yếu được.

Khối băng như hóa thạch thời thái cổ đang giam giữ một ma vương của các yêu quái trên đời.

Lý Huyền bỗng thấy toàn thân ớn lạnh, từ lúc Minh Châu bị hút vào, một nỗi hãi hùng bắt đầu dâng lên trong lòng nó. Đây là nỗi hãi hùng khi phải phơi mình ra trước ánh nhìn trừng trừng của kẻ tử địch, giống hệt cảm giác nó từng nếm trải lúc đương đầu An Nã Già La ở đầm độc long, chỉ khác là lần này dữ dội hơn nhiều. Dường như kẻ giữa khối băng kia là đấng vương chủ giáng lâm thiên hạ, chất chứa trong mình sự hung bạo vô biên. Dường như vào khoảnh khắc Minh Châu bị hút, ba đứa nó đã giúp hấn phá vỡ một niêm ấn cấm kị nào đó.

Niem ấn ấy sẽ giải phóng ma vương.

Lý Huyền vội kéo tay Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành, giục:

- Chúng ta đi thôi!

Cả ba hấp tấp lao ra khỏi cỗ mộ. Khi ánh trăng lành lạnh rải xuống khắp mình, Lý Huyền mới thấy tâm trạng thư thái đi đôi chút.

Kẻ trong khối băng là ai nhỉ?

Ba đứa chúng nó đã vô tình phá vỡ cấm kị nào?

Liệu sẽ gây ra tai họa gì cho thế giới?

Lý Huyền giao nhiệm vụ điều tra cho nhị đệ, vậy là Phong Thường Thanh phải vùi đầu vào sách vở, ra sức tìm kiếm những tài liệu có khả năng liên quan.

Lý Huyền quyết phải tra xét bằng được bí mật này, bởi vì nó mang máng cảm thấy người trong khối băng sẽ trở thành kẻ địch, một kẻ địch mà nó không đủ tài áp đảo. Nhìn Minh Châu bị nuốt, nó có cảm giác người ấy đang nằm giữ trong tay toàn bộ sinh tử luân hồi.

o O o

Chẳng thấy bóng dáng Biên Lệnh Thành đâu nữa. Quá đổi choáng váng vì cái chết của Minh Châu, sau hôm ấy nó khư khư chăm sóc Hồng Ngọc, tránh cho ả phải tổn thương thêm. Nó chỉ nhắn mỗi một câu là đang tìm mộ mới để nương thân, rồi cùng Hồng Ngọc chạy đi mất tăm mất dạng.

Điều kỳ lạ là, thư viện bao nhiêu người như thế mà không một ai cố ẩn tượng gì về Biên Lệnh Thành.

Và thư viện bao nhiêu người như thế mà bận rộn nhất vẫn là Lý Huyền. Phải đền bù cho Long Vi, vượt qua thử thách của Tô Do Liên, tìm Dung Tiểu Ý để giải trừ Tiểu Cầu Ưông Ưông... tại sao người tổn thương khổ sở luôn là nó kia chứ?

Tuy nhiên, trước khi tiến hành những nhiệm vụ đó, nó cần giải quyết rõ ràng một vấn đề.

Lý Huyền hùng hù hù xông lên đỉnh Chung Nam, giơ chân đạp bật cửa Thụy Lư, xông vào ba mươi sáu cảnh luân hồi, lao đến chỗ Tử Cực lão nhân đang nhắm mắt thả hồn trên Tiên Du duệ, túm lão nhắc dậy:

- Lão già, mau dạy Chuyên ngành cho tôi!

Tử Cực lão nhân thông thả mở mắt, không hề phật ý vì hành động vô lễ của học trò. Các cảnh luân hồi lập tức tiêu tan, lão chậm rãi hỏi:

- Người muốn học gì? Kiếm thuật nhé? Ta có ba mươi sáu tuyệt thức, bảy mươi hai dị chiêu, mỗi đường kiếm phóng ra đủ khiến núi đổ non xiêu, thậm chí có thể dẫn động sức mạnh của tinh tú để hóa thành Tiêu Dao mật kiếm, phá tan cõi u minh, chém người vắng đi xa ngàn dặm.

Lý Huyền cả mừng:

- Mau! Truyền kiếm pháp cho tôi!

Tử Cực lão nhân bình thản đáp:

- Được. Trước tiên người hãy luyện cốt mười năm, luyện khí mười năm, xong xuôi ta sẽ truyền thụ cho người từ bài đơn giản nhất là Vô Thường kiếm. Nhiều lắm chỉ ba thế kỹ thôi là người có thể trở thành cao thủ một thời. Phương pháp luyện cốt tốt nhất là đi đến đầu nguồn địa hỏa, ở đó lửa ma bốc cao trăm trượng, đốt cháy cốt tủy của con người, phụt một phát là hủy hình vóc, phụt phát thứ hai là diệt tinh thần. Người gắng chịu đựng mười năm, tự nhiên sẽ thoát khỏi cốt phàm, sinh ra cốt tiên nóng bỏng. Giờ ta đưa người đi.

Lý Huyền thất kinh. Ba thế kỹ! Lửa ma trăm trượng. Rồi cục là luyện kiếm pháp hay chịu ngục hình? Nó lặc đầu:

- Tôi không học Kiếm nữa.

Tử Cực lão nhân không hề phật ý, bèn bảo:

- Thế để ta dạy ngươi Đạo pháp. Ta có ba nghìn thiên binh thiên tướng, tùy ý điều động, nháy mắt đi ngàn dặm, khi quyết chiến lấy mạng cao thủ dễ như trở bàn tay. Ta còn có ba ngàn phép kín tinh diệu, điều khiển được linh khí trong trời đất, lên thì tới tận hư vô, xuống thì chạm đáy địa ngục, thiên địa vạn vật đều phải cụp tai nghe lệnh ta, không loài nào mà ta không sai khiến được. Ngươi học xong rồi, chỉ nhúc nhích ngón tay là trời phải sụp, đất phải nứt, đi xuyên đá vàng, thân thể rắn rỏi không nước lửa gì xâm nhiễm nổi.

Lý Huyền mừng đến giữa ngày cả người, lắp bắp giục:

- Mau truyền thụ cho tôi, tôi muốn học Đạo pháp.

Tử Cực lão nhân tán thành:

- Rất tốt! Đạo pháp trên đời thầy đều tận dụng sức mạnh của bốn nguyên tố đất, nước, lửa, gió. Trước tiên ngươi hãy vào Địa huyết, ra công mười năm để hấp thu cái gốc địa khí. Tiếp theo xuống Thủy phủ, ra công mười năm để hấp thu cái gốc thủy khí. Sau đó vào Hỏa sào, ra công mười năm để hấp thu cái gốc hỏa khí. Cuối cùng đến Phong đô, ra công mười năm để hấp thu cái gốc phong khí. Đợi đến khi đất hóa thành lách, nước hóa thành thận, lửa hóa thành gan, gió hóa thành phổi, còn máu thịt và lục phủ ngũ tạng ban đầu của ngươi đều đã bị đất, nước, lửa, gió tiêu diệt sạch sẽ rồi, sót lại mỗi quả tim đập bồm bộp thôi, thì lúc đó quả tim ấy liền trở thành tim trời, lách, thận, gan, phổi trở thành cái gốc nguyên khí. Ta sẽ vận dụng huyền công vô thượng từ gốc rễ đó để tạo ra lục phủ ngũ tạng mới của ngươi, khiến gốc và ngọn nguyên khí cùng nhập thành một thể, vận dụng nhịp nhàng, mỗi lần hít thở là thông suốt cả hai giới âm dương, pháp lực

bất tận, tác dụng vô biên. Bây giờ người vào Địa huyết, Thủy phủ, Hỏa sào hay là Phong đô trước đây?

Mặt mũi Lý Huyền tái nhợt. Trời ơi, học Kiếm thuật chỉ đi xuống lò lửa dưới đất mà đã khiếp, nói gì đến học Đạo pháp để bị cả bốn nguyên tố giày vò? Nó lắc đầu lia lịa, kinh sợ đáp:

- Không học.

Tử Cực lão nhân nói:

- Kiếm không học, Đạo không học, vậy ta còn Binh pháp đây. Phép dùng binh là huyền diệu nhất đấy! Móng chân móng tay có thể làm binh, mà cá cua rau cỏ cũng có thể làm binh. Luyện đến bậc cao sẽ điều động được cả gió lửa, vận khí làm cờ phất rung bình nguyên, vẩy đất phá thành hoạch định chiến lược, việc thiên hạ thu xếp hết trong tâm, làm tướng một đời tranh hùng tam giới. Người muốn học không?

Lý Huyền do dự:

- Nghe chừng Binh pháp còn cao hơn cả Kiếm pháp Đạo pháp ấy nhỉ?

Tử Cực lão nhân nói:

- Kiếm pháp, Đạo pháp là thuật dùng sức của một người, Binh pháp là thuật dùng sức của muôn vạn người. Một cá nhân mạnh đến đâu cũng chỉ làm lính, áp đảo cả ngàn vạn người mới làm tướng được. Nếu học Binh pháp của ta, người không chỉ sai khiến con người, mà còn có thể dùng hổ phù điều động cả trời đất gió mây tham chiến.

Lý Huyền mừng như mở cờ:

- Tôi học Binh pháp.

- Rất tốt. Trước tiên ta vẽ một lá bùa Nguyệt Hồ Thông Thiên trấn giữ hồn phách người để nó không tiêu tan mất, sau đó đưa người vào vòng luân hồi. Người phải trải nghiệm bằng hết số kiếp của các tướng lĩnh trong lịch sử, bắt đầu từ những danh tướng thời Chiến quốc, lân lượt từng đời cho đến tận Lý Vệ công đương triều. Trải nghiệm này sẽ bổ khuyết được lỗ hổng trong kiến thức của người. Tiếp đến ta sẽ truyền thụ cho người mười cuốn Hoàng Thạch Có điều người phải chịu đựng từng li từng tí vận hạn trong các luân hồi. Tính đại khái, người phải ngồi tù bảy mươi tư lần, bị chém đầu ba mươi chín lần, bị phanh thây bốn mươi hai lần, bị tòng xẻo mười chín lần, ngoài ra còn đâm chết, đầu độc, phạt gậy, nhất thời không thể nào tính cho xiết.

Lý Huyền nghe mà hồn phi phách tán, lắc đầu quây quậy. Tử Cực lão nhân thở dài:

- Kiếm pháp, Đạo pháp, Binh pháp đều không học, thế thì chỉ còn nước học môn này mà thôi.

Lý Huyền khấp khởi:

- Còn gì có thể học được nữa?

Đùng một tiếng, trước mắt tối sầm, nó lại rơi vào vòng luân hồi.

Cát vàng mịn mù, khí nóng hầm hập. Cảnh luân hồi lần này là một vùng sa mạc bao la. Sa mạc trải ra vô tận, thành quách ảo dập dềnh giữa thình không, cát vàng rất bóng bị gió nóng cuốn đi, phun ra mù mịn khắp đất trời. Không có nước, không có thức ăn, không có bầu bạn. Lý Huyền kinh sợ đến vỡ nát tim gan, bèn la lối thảm thiết:

- Lão già xấu xa! Thế này là thế nào?

Giọng Tử Cực văng vẳng vọng tới:

- Đây là bài học ta sắp đặt cho ngươi. Quên rằng ngươi rất thích đấu mắt ư? Hãy đấu với thế giới này đi.

Đấu với thế giới? Nghe câu nói mới hùng hực khí thế, dữ dội mạnh bạo làm sao! Nhưng... đấu mắt với thế giới là đấu kiểu gì?

Lý Huyền gắng sức la rống, nhưng giọng Tử Cực lão nhân đã tắt lịm. Giữa sa mạc hung tàn, Lý Huyền đành chấp nhận hoàn cảnh, và giống như các lần trước, nó bắt đầu tìm kiếm sơ hở mà Tử Cực lão nhân để lại.

Phải ăn rễ cỏ... phải đào sâu cả chục trượng để tìm nước, mà là nước bẩn... phải tắm trong ánh mặt trời làm nứt nẻ làn da.

Mười ngày sau, cuối cùng Lý Huyền cũng tìm ra sơ hở trên một hạt cát, nhờ vậy mới kết thúc được bài học lần này. Nhìn bộ mặt cười cợt của Tử Cực lão nhân, nó ngùn ngụt lửa giận, chỉ muốn xông lại bóp lão chết tươi. Tử Cực lão nhân hỏi:

- Ngươi học được cách đấu mắt với thế giới rồi chứ?

Lý Huyền sầm mặt, đi một mạch xuống núi.

Bắt mình đấu mắt với cả một thế giới, rốt cục lão già quái đản đang làm trò gì vậy?.

Lý Huyền không đi được bao xa. Kẻ chặn đường nó lần này là Thôi gia tỷ muội, cả ba cùng mặc quần áo bó sát, chân xỏ giày bệt, óng ả yêu kiều mà uy phong凛冽.

Ba khuôn mặt kiêu ngạo hăm dọa, ba thanh kiếm như mảnh hổ xõ chuồng, lạnh lùng dõng vào Lý Huyền.

Lý Huyền hiểu ngay là ba cô nàng muốn trả mỗi hận ngày nọ. Nhưng Phiên Nhiên đã đồng cảm với mình rồi cơ mà, tại sao hôm nay cũng dẫn

xác tới? Nào ngờ chính Phiên Nhiên tỏ vẻ chán ghét:

- Hóa ra là thư tình qua lại với con trai.

Trời đất! Tại sao sự việc bị đồn đại thành thế này?

- Lại cùng chính gã trai ấy kết nghĩa anh em! - Thôi gia tử muội đều ra chiều ghê tởm.

Cái... cái gì? Không phải như vậy!

Lý Huyền bối rối toan giải thích, ba thanh Linh Tê đã chập lại, cùng phóng tới như ba ngôi sao băng. Vừa ngó mấy luồng kiếm quang, tim Lý Huyền liền chùng xuống. Sau gần bốn tháng luyện tập, kiếm thuật của Thôi gia tử muội đã đạt được một cấp độ tương đối cao, không phải kiếm điều khiển người nữa, mà là người dùng lực đạo khéo léo để sử dụng kiếm. Bây giờ dẫu Lý Huyền cố đoạt lấy một trong ba thanh thì cũng không thể chỉ dựa vào sức hút sẵn có mà chế trụ hai người còn lại như trước kia được nữa. Chưa kể kiếm thuật của ba cô gái cực kỳ kín kẽ, dệt thành một tấm lưới ánh sáng chắc chắn, làm sao Lý Huyền đoạt nổi binh khí của họ?

Song Lý Huyền cũng Chẳng lo lắng quá mức. Nó móc trong ngực ra một vật. “Sột” một tiếng, ba thanh kiếm nhất loạt đâm phập vào mình vật nọ. Cuốn sách liền rống lên kinh thiên động địa:

- Người... người lại lấy ta ra làm khiên che! Lẽ nào người không biết kính già yêu trẻ ư?

- Đừng lăm nhảm nữa - Lý Huyền cắt ngang - Mau bảo cho ta biết cách đánh bại ba con nhóc này.

Sách ho:

- Phôi ta bị xoi thủng rồi... Ta đau quá... Người nên kính trọng ta, gọi ta là Thiên thư gia gia!

Lý Huyền đẩy mạnh quyển sách tới trước, làm mũi kiếm lún vào càng sâu hơn:

- Nổi mau!

Thiên thư chăm chú nhìn Thôi gia tử muội, lăm bằm:

- Ta khuyên người không nên chọc tức bọn họ, trốn nhanh đi!

Lý Huyền cười nhạt:

- Bọn chúng từng bại dưới tay ta, việc gì ta phải trốn tránh? - Sức nhớ ra một chuyện, nó đặc ý bật cười - Bây giờ ta phải đi ăn cơm, không có thời gian đùa chơi với các người. Hay hẹn quyết đấu tối nay ở Thái Thần viện? Các người có ba người, anh em kết nghĩa bọn ta cũng ba người, ba chọi ba tỉ thí một trận, thấy sao?

Ế Nhiên cười khẩy:

- Ta biết trước là người sẽ giở trò mèo mà, nhưng lần này bất luận người giở trò mèo gì cũng phải giao đấu như đã hẹn. Tối thì tối!

Cô dứt lời, ba thanh kiếm nhất tề rút về, ba chị em ngạo mạn bước đi. Phiên Nhiên ngoái đầu lại, lườm Lý Huyền một cách hung dữ.

Lý Huyền cười toét. Nếu ba cô nàng xuất thủ ngay bây giờ, nó sẽ bị đá một trận nên thân, dù là đại sư huynh cũng không đủ sức đánh trả. Nhưng nếu để đến tối thì khác đây, rất khác!

Bởi vì nó có hai người anh em, quan trọng là, người anh em của nó cố cây đèn thây.

Tưởng tượng về mặt của ba tỷ muội khi nhìn thấy Hồng Ngọc, Lý Huyền vui như hoa nở.

Tuy nhiên không nên để Hồng Ngọc xuất trận ngay từ đầu, Lý Huyền muốn đo thử nông sâu của hai tiểu đệ trước đã. Ba chị em họ Thôi tiến bộ nhiều như vậy, chắc chắn Thạch Tử Ngưng và Trịnh Bá Niên tiến triển còn thần tốc hơn, vậy hai tên đệ hợm Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành thì sao? Tiểu đệ mà nó kết nghĩa không thể là loại rác rưởi được, mất mặt đại sư huynh chết!

Lý Huyền chạy đến phòng sách, lôi Phong Thường Thanh ra, sau đó chạy ba mươi dặm đến nghĩa địa, moi Biên Lệnh Thành lên. Ba đứa chụm đầu bàn bạc một hồi rồi cùng phá lên cười sảng sặc, nghe rất đắc ý và thất đức.

o O o

Đêm khuya. Trăng tuôn tràn trề.

Thái Thần viện.

Nhìn ba chị em họ Thôi nai nịt chỉnh tề, Lý Huyền cười hì hì. Đứng bên trái nó là Phong Thường Thanh, còn bên phải là Biên Lệnh Thành, dáng vẻ đều tràn đầy tự tin.

Tất nhiên, Thôi gia tỷ muội chẳng mấy may e ngại, bởi họ biết Biên Lệnh Thành và Phong Thường Thanh là hai đứa dốt nát nhất khóa. Phong Thường Thanh còn tầm tầm, tuy be bét như tương ở phần Chuyên ngành, nhưng dẫu sao cũng thường được điểm cao nhất ở phần Cơ sở. Chứ Biên Lệnh Thành thì cả Cơ sở lẫn Chuyên ngành đều tồi tệ, chỉ thích mày mò những thứ tả đạo bàng môn. Cái tổ tam tam kém cõi vô lại này mà gặp Linh Tê kiểm pháp tổng hòa binh khí và chiêu thức mạnh mẽ của ba chị em họ thì chắc chắn không chịu nổi một đòn. Huống hồ, ba chị em còn cố một con át chủ bài, một pháp bảo bách chiến bách thắng khác.

Lý Huyền hỏi:

- Các người có cần chuẩn bị gì không?

Ba chị em hừ mũi:

- Chúng ta chỉ chuẩn bị nện cho người một trận trời bởi khói lửa thôi.

Lý Huyền cười toe:

- Vậy thì tới đi!

Biên Lệnh Thành bốc một nắm đất quăng ra. Âm phong hù hù thổi tới, quang cảnh Thái Thần viện lập tức biến đổi thành một vùng nghĩa địa hoang vu, cành khô trụi chĩa lên trời, đó đây la liệt những mộ phần nham nhở, trắng rải nhợt nhạt, tiếng quỷ gào văng vẳng khắp nơi. Thôi gia tử muội bất giác bồn chồn.

Ảo ảnh trông quá ư giống thật. Biên Lệnh Thành tối ngày chui rúc trong mồ mả nên mô phỏng khung cảnh nghĩa địa rất hoàn hảo, Chẳng ai nhận ra được sơ hở ở đâu. Pháp thuật mà nó sử dụng là Hư Linh Hóa Thần, thuộc phép Chú Địa trong bộ môn Thuật. Người nào bước vào ảo cảnh mà không tìm được sơ hở để thoát thân thì sẽ bị vây khốn vĩnh viễn.

Cùng lúc ấy, Phong Thường Thanh đang cầm trong tay mấy chục lá cờ nhỏ, vừa lăm nhăm vừa lần lượt ném từng lá cờ ra. Mỗi lá cờ rời tay nó lại khuấy lên một làn sóng trong Hư Linh ảo cảnh, làn sóng cuộn xuống rất nhanh, nhưng mỗi đợt như thế lại khiến sương khói thêm mịn mờ, đường đi thêm nhằng nhịt, và quỷ khí âm u thì càng thêm rợn mình. Đây là trận đồ Tỏa Hồn của Phong Thường Thanh. Nó đã phải bỏ ra rất nhiều tâm sức để luyện nên ba mươi sáu lá cờ, yểm thần trí mình vào để chế ngự thần trí kẻ khác, qua đó đoạt lấy hồn phách của người lạc bước trong trận. Tỏa Hồn trận và Hư Linh Hóa Thần thuật đều hướng tới mục đích chi phối tâm

tướng đối phương, hễ kết hợp lại với nhau thì uy lực tăng lên gấp bội, bởi vậy ảo cảnh nghĩa địa mau chóng vây hãm Thôi gia tử muội.

Gió tà hun hút, ba chị em cảm thấy hồn phách mình bát đầu phi tán.

Ế Nhiên là người đầu tiên tỏ thái độ. Cô cười nhạt:

- Tiểu xảo hèn mọn mà cũng dám đem ra khoe khoang!

Yên Nhiên Phiên Nhiên đồng loạt tuốt binh khí, ba luồng kiếm quang hỗ trợ nhau, đan thành một tấm màn sáng lóa, che khuất hình bóng ba người. Kiếm quang hết sức sắc bén, Hư Linh ảo ảnh quanh mình họ lập tức tan loãng.

Hiềm nỗi tu vi của mấy chị em vẫn còn hạn chế, kiếm quang chỉ rục lên trong bán kính ba thước, thối bạt Hư Linh ảo ảnh đi, nhưng cũng chỉ ở phạm vi đó mà thôi. Tiếng quỷ hú u u và tử khí rờn rợn vẫn gây nhiều tâm trí họ.

Thình lình, Ế Nhiên đánh giọng:

- Các muội, dùng kiếm quang yểm trợ ta, để ta khiến kiếm chém chết chúng.

Trong ba người, tu vi của Ế Nhiên là cao nhất, cũng chỉ mình cô là điều động

được kiếm quang bay tách khỏi hai bàn tay.

Yên Nhiên Phiên Nhiên nghe vậy thì cùng dạ ran. Kiếm quang bùng lên từ tay Ế Nhiên, biến thành một vệt sao bay lao vùn vụt về phía trước.

Mục tiêu tấn công của vệt sao là Lý Huyền.

Thôi Ế Nhiên thực sự rất hận Lý Huyền, không chỉ vì thằng nhóc từng dùng thủ đoạn dê hèn để sai khiến ba chị em cô, mà quan trọng hơn là, cái tên vô lại này còn bắt họ đi đánh cắp nhật ký của Long Vi, khiến họ vô tình nhìn thấy bí mật, một bí mật đủ để tru di cả Thôi gia trong đó.

Sau sự việc, Ế Nhiên càng nghĩ càng sợ, càng sợ lại càng hối hận. Hối hận đến mức phải giết chết Lý Huyền thì mới giải tỏa được.

Vệt sao phóng tới cực nhanh. Lý Huyền đã chuẩn bị tâm lý mà vẫn không nén được khiếp sợ.

Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành vội vàng điều động trận pháp. Đầu tiên là Biên Lệnh Thành. Nó lại bốc một nắm đất ném ra, tức thì một bức tường đất trời lên chắn trước mặt ba người. Vệt sao bay đâm vỡ bức tường, tiếp tục lao vút tới Lý Huyền.

Lý Huyền tái mặt, quát lớn:

- Triển khai kế hoạch tác chiến thứ hai!

Phong Thường Thanh luống cuống bắt quyết, Biên Lệnh Thành luống cuống làm phép. Hai đứa phối hợp càng lúc càng ăn ý, những bức tường đất liên tiếp trời lên. Vệt sao bay tuy chém đất như chém bùn, nhưng thuật phi kiếm của Ế Nhiên mới ở mức nhập môn, phá được tới bức tường thứ mười thì cũng kiệt sức.

Biên Lệnh Thành thở hồng hộc, tay xoa xoa ngực, nhất thời không nói nên lời. Sau nhiều lần thi triển thuật niệm đất thành tường liên tục như thế, nó đã gần chạm tới cực hạn khả năng rồi.

Cũng may, trận pháp của Phong Thường Thanh đang phát huy tác dụng, chỉ trong tích tắc, khoảng cách giữa ba huynh đệ và ba tỷ muội đã được kéo dài ra đến hơn mười trượng.

Ế Nhiên cả kinh, chỉ thấy ba đứa kia ẩn thân sau lớp lớp gió tà, mỗi lúc một nhạt nhòa không còn nhìn rõ nữa. Ba chị em cùng siết chặt bảo kiếm. Đang ở giữa Ma Vân thư viện, biết rõ cảnh nghĩa địa chỉ là ảo giác, có gì mà sợ? Kiếm quang lại ngưng tụ dày đặc, phóng ra truy đuổi.

Phong Thường Thanh bặt túi bụi, liên tiếp nhạt cờ rồi lại phóng cờ, di chuyển trận pháp để vây hãm ba chị em họ Thôi. Đến lúc cuống cà kê, chợt nghe Lý Huyền cười vang: “Thôi gia muội tử, ngày chết của các người đã tới!”, Phong Thường Thanh mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống đất. Đây là lúc ba chị em họ Thôi đã bị dẫn dụ ra cánh rừng rậm sau núi. Nơi đây cách Thái Thần viện khá xa, bọn chúng tùy ý giải quyết ân oán cá nhân, Nguyên tôn không quyền phép nào mà giáng sét tới được. Và quan trọng là đất ở đây nặng nề khí âm, là nơi duy nhất Hồng Ngọc có thể tự do ra vào.

Nhưng nếu ngay từ đầu mà Lý Huyền hẹn quyết đấu ở chỗ này, không đời nào Thôi gia tử muội nhận lời, vì vậy nó đành tận dụng trận pháp ảo ảnh để dẫn dụ họ.

Ế Nhiên cười nhạt:

- Lý Huyền, người định giở cái trò mèo gì nữa?

Lý Huyền nhăn mặt trêu:

- Chỉ muốn mời người “gặp ma” thôi, chứ chẳng có trò gì khác.

Ế Nhiên bĩ bai:

- Người giả ma giả quỷ suốt một tối rồi, lẽ nào ta gặp còn chưa đủ sao?

Lý Huyền tùm tùm không đáp. Bất thần, một ánh sáng đỏ lóe lên trước mặt Ế Nhiên. Cô bé giật bản mình, vội tự khích lệ bản thân: đừng sợ, chỉ là một chiếc đèn

lòng thôi mà. Nhưng chiếc đèn ấy bỗng dừng bước về phía cô.

Phiên Nhiên chợt rú lên, rõ ràng là đã nhận ra chân tướng của chiếc đèn.

Lý Huyền chưa thấy cô gái nào gặp Hồng Ngọc mà không phải gào rú. Nó thích thú ngắm khuôn mặt hoảng loạn cực độ của ba chị em họ Thôi, lòng vô cùng sáng khoái.

Ế Nhiên nghiêng răng hỏi:

- Người lại tạo ảo ảnh để lừa chúng ta phải không?

Cô quát khê, ánh sáng tỏa ra từ Linh Tê kiểm lập tức tụ thành vệt sao bay, nhấp nháy quét tới Hồng Ngọc. Cây đèn thây vẫn đứng yên. Linh Tê kiểm bỗng bị kẹp cứng giữa những móng tay dài của ả.

Ế Nhiên tái mặt, vận kinh giật kiểm về, nhưng thanh kiếm không hề nhúc nhích, y như thể bị đúc chặt vào tay Hồng Ngọc rồi vậy. Cô bé hãi hùng khiếp vía, lúc này mới ý thức được quả thật là mình “gặp ma”.

Lý Huyền sững sờ, không ngờ Hồng Ngọc lại lợi hại đến thế.

Đôi mắt lóe sáng không con người của Hồng Ngọc chĩa thẳng vào Ế Nhiên, khiến cô nàng ngất lịm đi. Nhìn khuôn mặt ma quỷ ở đáy sâu địa ngục, lại biết rõ nó là thực thể, cô không tài nào kiểm soát được nỗi sợ hãi của mình nữa.

Hồng Ngọc tiến lên một bước, lại nhìn trừng trừng vào Thôi Yên Nhiên.

Yên Nhiên run bần bật, bắt đầu thét lên xé họng. Tiếng thét vừa vang ra, Lý Huyền liền chột dạ. Cô bé thét rằng:

- Đại tỳ, mau tới cứu bọn muội!

Một đốm xanh lục lập tức bùng phát trong đêm tối âm u, vừa lóe sáng là lập tức tỏa rộng, hóa thành một dòng chảy xanh lục xé nát hư không, bắn lên tung tóe.

Rồi xô thẳng vào Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc phóng đôi vuốt dài ra chụp, chụp trúng ánh xanh lục vào tay.

Ánh xanh tan đi, lộ ra nguyên hình một thanh kiếm.

Kiếm nằm trong một bàn tay thon nhưng vững chãi, bàn tay đó là của Thạch Tử Ngưng, kiếm cũng là của Thạch Tử Ngưng.

Mặt cô đờ đờ sát khí, đôi mắt phượng dài mướt bắn ra những tia rùng rợn. Ánh mắt chiếu vào Hồng Ngọc, nhưng không hiểu sao Lý Huyền lại cảm thấy nó đang chiếu thẳng vào mình, và cảm thấy lời Thạch Tử Ngưng cũng như nói với mình:

- Từ nay trở đi, tử muội họ Thôi nằm dưới sự che chở của ta. Ai dám bắt nạt chúng thì hãy bước qua cửa ải của ta đã!

Ánh xanh từ viên Cửu Mệnh thạch trên trán cô đột nhiên xoáy động, một luồng khí xanh cuộn cuộn trôi ra, chỉ tích tắc đã chảy xuống thanh bảo kiếm trên tay. Ánh kiếm nhiễu loạn, rồi giữa tiếng ùng ùng, một con rồng ảo từ từ thành hình, phóng mình lên cao, theo liền là chiêu thức như sấm sét của Thạch Tử Ngưng, cùng chém xả xuống cây đèn cây.

Hồng Ngọc rú lên tắc nghẹn, lật đật giật lui.

Biên Lệnh Thành tái mặt, kinh hoàng gọi: “Hồng Ngọc!” rồi nhảy bổ tới ôm chầm lấy cây đèn cây thì thấy nửa bàn tay của ả đã bị lưỡi kiếm chém đứt, tử khí nhờn nhờn chảy ra từ vết thương. Bất chấp nguy cơ lây nhiễm, nó hấp tấp xé áo, băng bó cho Hồng Ngọc.

Lý Huyền ngân người, hỏi:

- Chẳng phải đệ nói Hồng Ngọc là thi thể thành tinh ngàn năm, thần thông quảng đại ư?

Biên Lệnh Thành mếu máo:

- Đệ còn nổi nếu chủ nhân đủ sức tận dụng họ thì mới phát huy được toàn bộ uy lực. Bây giờ đệ còn chưa điều khiển nổi một phần mười sức mạnh của nàng, nổi gì đến thần thông quảng đại.

Lý Huyền chết điếng. Khó khăn lắm mới được sở hữu một bảo bối, tưởng rằng đã cố mấy phần thực lực, ngờ đâu vẫn không địch nổi Thạch Tử Ngưng.

Đủ thấy quá trình rèn luyện gian khổ giúp bản lĩnh của cô ta thăng tiến thần tốc tới bậc nào.

Lý Huyền đang trầm tư, kiếm khí lạnh lẽo đã lừ lừ thốc tới. Thạch Tử Ngưng đâm xéo kiếm lên, lạnh lùng phóng thẳng vào nó. Ánh mắt cô băng giá sắc nhọn, khiến những dự định xoáy chuyển trong óc Lý Huyền hoàn toàn không còn đất thi thố.

Bất luận là bày trò gì, đều không thể ngăn được mũi kiếm ở khoảng cách gần như thế.

Lần đầu tiên, Lý Huyền bán loạn. Uy thế mạnh mẽ của Thạch Tử Ngưng khiến nó cảm thấy bất lực. Nhưng nó mau chóng lấy lại bình tĩnh, trầm giọng quát:

- Xếp trận! Làm phép!

Biên Lệnh Thành và Phong Thường Thanh chẳng còn chút tự tin nào, nhưng nghe đại sư huynh nói chắc như đinh đóng cột, đoán chừng nó đã có

kế sách, thế là đưa ném hết mấy lá cờ, đưa dùng cả hai tay cào đất mà quăng.

Hư Linh Hóa Thần thuật và Tỏa Hồn trận kết hợp với nhau, cảnh tượng xung quanh đột nhiên thay đổi, tập trung vây hãm Thạch Tử Ngưng.

Thạch Tử Ngưng bật cười gằn, Cửu Mệnh thạch rực lên xanh lục. Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành cùng hét vang. Hư Linh ảo ảnh và Tỏa Hồn trận đồng thời bị ánh xanh lục đập tan tành, kiếm quang hóa thành muôn vàn hạt bụi, rắc xuống rào rào.

Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành rú lên thảm thiết, bị sóng kiếm của Thạch Tử Ngưng quất cho lăn lê bò toài. Đạo pháp trận pháp đồng loạt trở nên vô tác dụng trước kiếm khí như bàn chông như sấm sét của Thạch Tử Ngưng.

Lý Huyền đã biến mất tiêu.

Thạch Tử Ngưng đổi sắc mặt, lập tức thu kiếm về, lao đi như tia chớp, nhằm thẳng hướng hậu sơn.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Rừng Xanh Gặp Nước Lúe Hoàng Hôn

ýHuyền trốn chạy được vì một lý do rất đơn giản, thân thể nó đang trong suốt.

Hư Linh ảo cảnh vừa xuất hiện, nó lập tức lồm cồm bò vào rừng cây rồi chạy thực mạng ra hậu sơn. Lý Huyền biết, lần này Thạch Tử Ngưng không buông tha cho nó đâu. Nếu dùng hết pháp bảo mà nó vẫn không thắng nổi thì chắc chắn Thạch Tử Ngưng sẽ cương quyết đoạt lấy ngôi vị đại sư huynh.

Cứ như hiện thời, một người làm đại sư huynh, một người làm đại sư tử, chẳng phải là tốt lắm ư? Vì sao lại khăng khăng phá vỡ thế cân bằng đó?

Lý Huyền đang rất cuống quýt, nhưng may mắn là nó vẫn còn một nước cờ cuối cùng.

Nước cờ này không phải A La thần lôi, mà là Phượng Đầu thứu.

Dù thắng đèn thây Hồng Ngọc, nhưng chắc gì người đã thắng được Dao Nhi? Lý Huyền hần học nghĩ, Nguyên tôn còn không dám làm phật ý nó nữa là.

Tuy không tránh được cảnh ngồi cả ngày kể chuyện bi lụy cho Dao Nhi nghe, nhưng so với việc bị Thạch Tử Ngưng nện cho một trận rồi nhấn tâm

lôi đến trước mặt Tử Cực lão nhân, tước đoạt mãi mãi quyền lực đại sư huỳnh, thì sự giày vò của Dao Nhi vẫn còn là nhẹ.

Cảm giác nhói nhói dọc sống lưng mách bảo Lý Huyền rằng Thạch Tử Ngưng đang đuổi đến với tốc độ kinh người. Đây cũng là nguyên nhân khiến nó phải tay đào tẩu khỏi chiến trường, bởi nó biết Thạch Tử Ngưng và Thôi gia tử muội chỉ muốn gây hấn với mình nó mà thôi. Hễ nó bỏ đi rồi, chúng sẽ không làm khó dê Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành nữa.

Ôi, lúc nào nó cũng là con người lương thiện, luôn lo nghĩ chu đáo cho bạn bè như vậy.

Lý Huyền chạy đến Hồng Nguyệt nhai, vươn cổ nhìn sang Thiên Phong nhai ở phía đối diện. Hang Dao Nhi tối om om, chẳng rõ nó ở nhà hay không. Ý nghĩ con chim đi vánh khiến trái tim Lý Huyền trĩu nặng. Nó cố gắng tìm kiếm, may thay, cái lò xo mà Tô Do Liên cài đặt dạo nào vẫn còn nguyên.

Nó giảm lên... bật... bay...

Một luồng kiếm quang trắng lóa vụt lóe sáng trên vách núi, chém đánh chát sang phía Thiên Phong nhai. Đá vụn lở rào rào, đúng lúc Lý Huyền sắp lọt được vào cửa hang Dao Nhi thì bị một tảng nện trúng người.

Cũng lúc ấy, nó nhận ra con chim không ở trong hang.

Thê thảm quá...

Lý Huyền rơi lộn đầu xuống.

Bên dưới chính là đầm độc long của An Nã Già La.

Trên miệng vực nổi lên một luồng khí xanh vòng quanh. Cửu Mệnh thạch sáng rỡ, khe mắt mèo ở giữa trương nở tròn xoe, tỏa ra chín tia sáng lượn sóng, kết thành một quả cầu xanh khổng lồ đỡ Thạch Tử Ngưng vào giữa. Kiếm quang trên tay cô nháng hiện, lẳng không chém theo Lý Huyền.

Chết chắc rồi!

Lý Huyền không tìm được phần hận, ví sao pháp bảo của ai cũng tử tế, mà

mình chỉ nhận được một quyển sách rác rưởi vô dụng?

Thiên thư gia gia ẩm ước:

- Ta không phải quyển sách rác rưởi.

“Bùm” một tiếng, Lý Huyền lao thẳng xuống làn sóng xanh biếc của đầm độc long.

NÓ mới chạm mặt nước, cái đầm đã đổi màu đen kịt. An Nã Già La đánh hơi được mùi của kẻ mà nó căm ghét đến cực điểm, lập tức từ đáy sâu lao vọt lên.

Lý Huyền thừa sức tưởng tượng ra cảnh chết của mình. Nó quyết định buông xuôi, không thềm giãy giụa, mặc cho sóng biếc xô đẩy, nổi cũng được, chìm cũng xong, kệ thầy bản thân!

An Nã Già La gầm gào, cái đầu to tướng trời khỏi mặt đầm, làm sóng nổi tràn lên theo. Nó muốn tóm bắt cái tên khả ố kia, bằm vằm hằm làm muôn ngàn mảnh.

Lúc này Thạch Tử Ngưng cũng đã bay xuống tới nơi, tạm dừng trên mặt đầm. Thoáng thấy con rồng khổng lồ lộ ra khỏi vùng nước đen ngòm, cô ta

không khỏi giật mình. Khí xanh từ Cửu Mệnh thạch xoáy tít, ngăn tách cô khỏi làn nước đầm đang sùng sục tuôn trào.

Thạch Tử Ngưng lạnh lùng quan sát, nhận ra cái đầu to tướng phi phàm của con rồng đen, cả người bỗng run bần bật. Cô gản giọng thốt:

- An Nã Già La!

Á, lại thêm một kẻ nữa biết tên ta? Lẽ nào trong thời gian bị hãm ở cái đầm này, ta đã trở thành một “long” vật đình đám thiên hạ rồi sao?

An Nã Già La đặc ý quay cái đầu lừng lững như quả núi sang phía Thạch Tử Ngưng. Vừa trông thấy thân hình màu tím bay lơ lửng cùng khí xanh xoáy lòng vòng như chớp, nó lập tức khựng lại, mất tự chủ hét lên:

- Không phải đâu!

Liền đó, nó uốn mạnh thân hình to lớn để hụp xuống đáy đầm, y như thể đang trốn chạy một ma nữ đáng sợ chứ không phải tránh mặt một cô gái yếu đuối.

Khí xanh bùng ra, kéo thành một tia chớp dài, theo đà bay của Thạch Tử Ngưng xả thẳng xuống, chém đúng vào sống lưng An Nã Già La. Máu rồng phun thành vòi. Thạch Tử Ngưng thét vang, di chuyển thần tốc, chỉ trong khoảnh khắc đã xẹt tới trước mặt An Nã Già La, múa kiếm vun vút chặt phập vào mũi con rồng.

An Nã Già La không dám đương cự với cô gái, lại uốn mình một cái thật hoa lệ khiến bọt sóng sùi trắng, rồi chạy trốn sang chỗ khác.

Thạch Tử Ngưng vận kiếm không ngừng, kiếm quang lóe sáng lần nữa, xẻ thịt rạch da An Nã Già La. Lần này thì con rồng kêu ngạo phải nổi giận, nó cất giọng đánh thếp:

- Da thịt cao quý và dòng máu long vương của ta mà bị chém bắn tung tóe bởi tay loài người hèn hạ nông cuồng như người ư? Có biết người đại nghịch bất đạo đến mức nào không? Ta thề rằng ta sẽ giết người!

Thạch Tử Ngưng cười nhạt:

- Người lấy tư cách gì mà nói chuyện cao quý ở đây? An Nã Già La, hãy trả món nợ của người với gia đình ta đi!

Thạch Tử Ngưng phóng vút lên cao giữa làn khí xanh lượn vòng, vung kiếm chém mạnh xuống. An Nã Già La găm gờ cuồng nộ, một cột nước khổng lồ phụt lên, xối thẳng vào Thạch Tử Ngưng. Cột nước to đến ba trượng, nổ ùng ùng, lập tức đánh tan tành đường kiếm.

An Nã Già La ngáp:

- Một khi long vương cao quý trở nên nghiêm túc, thì loài người thấp hèn không

chịu nổi đến một cú đập đầu.

Cửu Mệnh thạch không hổ là pháp bảo một thời của Tứ Cực long thần, cột nước mạnh mẽ như thế mà cũng không thể làm hào quang của nó tan loãng đi được. Khí xanh lại bùng lên, Thạch Tử Ngưng bổ tiếp một nhát kiếm vào đầu An Nã Già La.

Sóng nước sủi ùng ục, kiếm khí bán thẳng lên trời, người và rồng quần nhau điên cuồng. Lý Huyền theo dõi, bụng như cờ mở. Nó không biết vì sao Thạch Tử Ngưng vừa nhìn thấy An Nã Già La là xông vào tấn công, nó cũng không ngờ An Nã Già La lợi hại đến thế lại đi e ngại Thạch Tử Ngưng, nó chỉ biết, mình đã thoát chết!

Lý Huyền lật đật trèo lên vách núi. Người và rồng vẫn đang quyết đấu. Lý Huyền lạng lẽ bò thật nhanh vào rừng, bò đến hơn một dặm đường, áng

chừng Thạch Tử Ngưng và An Nã Già La không tìm thấy mình nữa, nó mới nằm vật ra đất, thở như kéo bể.

Đúng là thập tử nhất sinh!

Đúng là bỏ mạng nơi chân trời góc bể.

Nếu phải nếm trải thêm vài lần nữa tình huống nguy hiểm kiểu này, thì dẫu không bị kẻ nào giết chết, cũng sẽ tự chết vì sợ mà thôi. Lý Huyền chỉ mong cầu mai sau luôn được bình an, không phải đụng độ với những sự việc bạo lực tương tự.

Nhưng ước mong của nó, số mệnh đã định, không bao giờ lọt được vào tai ông trời.

Lý Huyền ngẩng đầu, nhìn cao xanh.

Trăng sáng huyền ảo, soi rọi mặt đất mênh mông. Cách xa đầm độc long, thế giới bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường, hiền hòa lạ thường. Ánh trăng trải khắp vòm trời, làm nhạt mờ cả các vì sao.

Chỉ còn một vì nằm lẫn giữa bóng cây là rõ ràng mà thôi.

Lý Huyền ngắm ánh trăng một lúc, rồi bắt đầu nhìn đến vì sao nọ.

Bỗng dưng, nó cảm thấy có điều bất ổn. Vì sao không hề nhấp nháy. Lòng chấn động một cách khó tả, Lý Huyền nhận ra kia không phải là sao, mà là đốm sáng trong tay Si, đốm sáng được luyện từ mắt hăn.

Trái tim Lý Huyền như bị ai bóp chặt, nó thật không ngờ Si vẫn nấp trong thư viện chưa đi.

Liệu hăn đã trông thấy mình chưa nhỉ? Lý Huyền không dám khẳng định, bởi thế nó bất động, mắt dán chặt vào đốm sáng.

May thay, đốm sáng cũng bất động, hình như chưa phát hiện ra Lý Huyền. Nhưng Lý Huyền không dám tháo chạy, nó biết chỉ cần khẽ nhúc nhích thôi thì tên Si chuyên dùng mắt làm kiếm ấy sẽ phát hiện ra ngay. Nó không đủ gan mạo hiểm đến thế.

Vì vậy, nó chỉ còn nước chờ đợi. Thời gian bỗng trở nên chậm chạp, mồ hôi lạnh toát từ từ lăn xuống theo má Lý Huyền, nó không dám cả đưa tay lên chùi.

Đến một lúc, trong rừng chợt vang lên tiếng cười khô khốc. Lý Huyền nhận ra là tiếng cười của Si, tuy không hiểu vì sao Si cười, nó vẫn cảm thấy bồn chồn trong dạ. Si bảo:

- Thực ra ta trông thấy người từ đầu rồi, nhưng ta không hé môi, bởi ta đang đợi người khác.

Tim Lý Huyền lạnh toát đi, nó biết, Si lên tiếng, chứng tỏ người hấn đợi đã xuất hiện. Quả nhiên, một giọng êm ái cất lên:

- Người hấn đợi là ta.

Lý Huyền chồm dậy, ngoắt đầu định chạy, nhưng lại đâm sầm phải người nọ. Nó ngẩng mặt nhìn thì bắt gặp một đôi mắt.

Đôi mắt sáng rực.

Trăng bỗng âm đạm hẳn đi, bởi vì toàn bộ tinh quang của nó đều dồn cả vào đôi mắt này rồi. Đôi mắt sáng tới mức gây chói, nhưng sâu trong đồng tử lại có một khối sáng nhạt hơn, bảy màu, đang xoay từ từ rất chậm.

Lý Huyền mơ hồ cảm thấy khối sáng ấy là mười phương thanh tịnh, là thế giới cực lạc, nó vô thức cất bước tiến tới gần.

Rồi thì, nó lạc mất mình.

o O o

Cát vàng mênh mông, máu đỏ lạnh ngắt...

Định Viễn đào cắm sâu trong cát, hệt như lá cờ kiêu hãnh bay phần phật dưới gió dữ đất Hồ. Chàng ngẩng đầu, nhìn bạt ngàn nhân mã đang xếp hàng chỉnh tề chờ đợi. Bọn họ là những kị sĩ tinh nhuệ hạng nhất của Tây Vực, bị Tín Dương hầu kích động nên kéo đến đây nhằm cản trở chàng. Toàn bộ hỏa lực của năm mươi nước vùng Tây Vực đang tập trung lại, chỉ để ngăn chàng vượt qua Lôi trì.

Định Viễn đao gầm rít trong gió, kinh lực vô địch của chàng đã gần như cạn kiệt, nhưng không một ai trong binh đoàn hổ báo kia dám tiến lên. Bởi vì chàng là Đô hộ của Tây Vực, cũng là đấng vương chủ không ngại của năm mươi nước trên lãnh thổ này.

Các kị sĩ tinh nhuệ kia từng là thuộc hạ của chàng, nhưng bây giờ lại trở thành địch thủ.

Mát họ toát ra vẻ sùng kính, họ không dám mạo phạm chàng, chỉ dám kết thành Cổ Dương trận, tận dụng đồng cát vàng bất tận mà ngăn chàng tiến bước.

Chàng ngẩng đầu. Phía sau hàng kị sĩ là một ngọn núi đen thù lù, đó là Ma sơn, Ma sơn của Tây Vực.

Cũng là nơi chàng muốn đến.

Nếu chàng đến Ma sơn thì đất bằng nghiêng ngã, gió bão cuồng quay, sinh linh chết chóc.

Nhưng chàng phải đến, bởi người con gái chàng yêu đã bị đưa tới đó, trở thành vật tế của Ma vương. Chàng sẽ dẫn ba mươi sáu thiết vệ của mình vào cứu người con gái ấy ra.

Một giọng già nua vàng tới, khuấy động gió cát mịt mù:

- Đô hộ đại nhân! Mười mấy năm ngài trấn giữ Tây Vực, ba mươi sáu vạn sinh linh nơi đây đều nặng lòng biết ơn. Nếu không có ngài, năm mươi nước miền Tây Vực khó lòng thiết lập được hòa ước với Hán triều. Đô hộ đại nhân! Hãy nghe lời khuyên của bản vương mà về đi. So với cả quốc gia thì một người con gái có thấm tháp gì đâu.

M.....

Người vừa nói đó là Cừu Tư[^]) vương, một phiên vương thông thái với đôi mắt nhìn thấu ảo ảnh hư vô trong sa mạc. Nhưng ông ta có thể nhìn thấu trái tim con người không?

Một người con gái so với cả quốc gia, quả thật không thấm tháp gì ư?

Chàng vụt siết chặt thanh Định Viễn đao, cử động khiến trái tim sôi sục trần tĩnh đi một chút.

Mười ba năm nay, chàng và ba mươi sáu thiết vệ chuyển đến chinh thảo miền Tây Vực, trải bao gian nan khổ sở mới tạo lập được hòa bình giữa năm mươi tiểu quốc và Hán triều. Nếu bây giờ chàng khăng khăng vào Ma sơn, chỉ e nền hòa bình gian nan lắm mới đạt được ấy sẽ bị phá vỡ, những thành quả chàng khổ công bồi đắp sẽ đổ xuống sông xuống bể hết.

Lửa hiệu chiến tranh bốc lên ở đây đủ sức đốt cháy cả thiên hạ.

Nhưng chàng nở trơ mắt nhìn Ma vương chiếm đoạt người chàng yêu ư?

Định Viễn đao là thanh đao mà chàng yêu quý nhất. Chàng đã từng vung đao này chém bay đầu tên thổ phỉ Lang Phong hung hãn nhất miền Tây Vực, nhưng giờ đây sao thanh đao nặng thế, chàng không tài nào nhấc lên nổi.

Con người chàng không chỉ có tình yêu, mà còn gánh trách nhiệm, còn nuôi lý tưởng. Trách nhiệm và lý tưởng ấy như đinh tán, ghim chặt chàng lại.

Yên lặng. Ba vạn đại quân cùng yên lặng nhìn người đàn ông đau khổ.

Đúng lúc ấy, một áng lông vũ sắc sỡ rời khỏi Ma sơn đen kịt, lơ lửng trôi xuống. Đó là một người con gái màu sắc như mây, linh hồn nàng đã trôi theo gió, chỉ để lại trần gian tấm thân tục lụy này.

Chàng găm to, bật dậy đón lấy tấm thân như nạm lông sắc sỡ kia. Giá lạnh đã phủ kín nét mặt điềm tĩnh của người thiếu nữ, đôi tay run run của chàng không thể truyền cho nàng một chút hơi ấm nào được nữa. Nhưng khuôn mặt nàng còn đọng một nụ cười vĩnh cửu. Nàng biết sinh mệnh mình sẽ đánh đổi được một kho báu cực kỳ quý giá cho vùng Tây Vực.

Ấy là nước.

Vì thế nàng đã vào Yêu hồ trong Ma sơn, hi sinh tấm thân thánh thiện để hoàn thành lễ hiến. Nàng không hề sợ hãi, bởi biết rằng có một nam tử luôn dõi theo mình. Nắm chặt miếng ngọc bội lạnh toát mà chàng trao cho, nàng bình tĩnh đón nhận tất cả.

Bây giờ, nàng đã có thể thả năm tay, trả lại miếng ngọc bội cho nam tử ấy.

Chàng khẽ khàng đón lấy miếng ngọc, đến linh hồn cũng bắt đầu run rẩy.

Tiếng rỗng găm thê thảm. Định Viễn đao sáng loáng. Chàng ôm chặt người con gái, ngửa mặt nhìn trời, hú một tràng bi thương. Tiếng hú vang đi xa mãi trên sa mạc.

Ba vạn quân im phăng phắc. Cừu Tư vương thở dài, trầm giọng nói:

- Đi thôi!

Đại quân nhất tề cúi xuống hành lễ, rồi từ từ lui lại sau. Còn một mình trong ánh tịch dương hoảng loạn, chàng quỳ gục trên đất, ôm chặt tấm thân như đá bách hợp khô héo.

Nếu không sở hữu võ công vô địch thiên hạ, liệu chàng cố bắt chấp tất cả để yêu nàng?

Nếu không phải là đấng vương chủ không ngại của năm mươi nước Tây Vực, liệu chàng có xông lên Ma sơn cứu nàng về?

Nếu không gồng trên vai nhiều trách nhiệm và gánh nặng như thế, liệu chàng có dặt tay nàng đi ngao sơn ngoạn thủy, vĩnh viễn sống trong khoái hoạt tiêu dao?

Kiếp sau, ta không cần danh vọng hiển hách hay võ công cái thế nữa, ta chỉ cần được yên ổn yêu nàng. Mối chàng áp mạnh xuống nền cát vàng, âm thầm thề với sa mạc trang trọng uy nghiêm. Chàng biết, trời, đất, gió và cát đều nghe thấy. Thiên địa rộng lớn này sẽ làm chứng nhân cho lời thề của chàng, lời thề sẽ được kiểm nghiệm vào một ngày nào đấy, trong một số kiếp nào đấy.

Chàng ẵm nàng, đặt vào xoáy ốc sa mạc. Cát chảy.

Nàng dần dần chìm lấp.

Còn chàng bắt đầu luân hồi.

Luân hồi thành tên Lý Huyền vô lại tự do, suốt ngày bị yêu quái theo sát. Một cơn thôi thúc mãnh liệt khiến chàng muốn nhìn dung mạo của người con gái. Chàng vụt thò tay, xé tấm mạng sa che mặt nàng.

Chàng nhất định phải nhìn thấy khuôn mặt ấy, bởi luân hồi của chàng,
đều là vì Nàng cả.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tâm Trạng Thiếu Niên Chứng Bại Hoại

Anh trắng lạnh lạnh rút khỏi mắt hấn. Đôi mắt thật quái dị với hai tròng đỏ đục, xoáy từng vòng từng vòng như vân tay, càng vào trong càng hẩn sâu xuống. Hấn nhìn ai, người ấy sẽ bị đáy mắt này nhấn chìm, không còn làm chủ đầu óc mình được nữa.

A

Ánh trắng rót vào đôi mắt tà quái, đến khi đầy ắp thì được bắn trở ra, làm tăng gấp mười gấp trăm lần uy lực bắt hồn của đôi mắt.

Đôi mắt ấy là khắc tinh với Đối Nhân thần công của Lý Huyền.

Ai gặp phải đôi mắt ấy đều bị lạc lối, không tài nào giao đấu được.

Bây giờ, hấn lặng lẽ đứng trong suối trắng, ngó Lý Huyền nằm co giật dưới chân mình. Hấn biết, kẻ nào nhìn vào đôi mắt yêu tà đỏ đục này đều sẽ ngập trong tận cùng thống khổ, bị giày vò bởi những ký ức của tiền kiếp, thậm chí có thể suy sụp tinh thần rồi lên cơn loạn óc. Đôi mắt này đã tiêu diệt ít nhất mười bảy cao thủ, hấn dám khẳng định Lý Huyền tuyệt đối không thể chịu đựng nổi.

Bộ áo xám của hấn trông rất bình đạm. Hấn không thích loại y phục hoa hòe hoa sói, bởi hấn muốn mọi người chỉ chú ý đến đôi mắt hấn mà thôi.

Si khép nép ngó hán, ngó gã đàn ông tên là Mị ấy, nhưng ánh nhìn chỉ e dè nơi vạt áo chứ không dám chạm tới đôi mắt đối phương, cất giọng nịnh nọt:

- Xích Dạ yêu đồng quả là vô địch thiên hạ. Xem chừng ngay cả Tạ Vân Thạch cũng khó bề chống cự.

Mị cười nhạt:

- Ta nghe nổi phong thái của Tạ Vân Thạch không ai sánh kịp, nên muốn đo thử xem rốt cục y hay ta thắng?

Một tràng cười xen ngang:

- Khỏi đo, người thậm chí không đáng xách dép cho Tạ sư huynh.

Mị giật mình, vội cúi đầu xuống thì thấy Lý Huyền đã biếng nhác ngồi dậy, đang nhếch mép nhìn hằm. Lý Huyền hồi tỉnh từ bao giờ? Lẽ nào nó không sợ Xích Dạ yêu đồng? Mị bỗng rùng mình.

Lý Huyền ngẩng đầu:

- Ôi một cuộc bể dâu...

Những chi tiết nó trông thấy trong lúc thần trí phiêu diêu liệu có phải là sự thật? Đúng lúc sắp nhìn được dung mạo người con gái, trong đầu nó bỗng trào lên một cơn đau đớn gớm ghê. Cơn đau giật nó khỏi vòng kiềm tỏa của Xích Dạ yêu đồng, nhưng cũng khiến nó không kịp trông thấy gì nữa. Lý Huyền nghe lòng hẫng hụt khôn tả, thậm chí sẵn sàng đâm mình trong Xích Dạ yêu đồng, không tỉnh lại nữa, chỉ để được nhìn thấy khuôn mặt ấy.

Nó đã phụ bạc ai đó muôn đời nghìn kiếp rồi.

Lý Huyền ngửa mặt quan sát gã đàn ông đang choáng váng rõ rệt. Nó thực không ngờ trên đời lại có đôi mắt thần kỳ đến mức bắt được hồn mình.

Tuy nhiên, Đối Nhân thần công cũng không phải loại bị đánh bại dễ dàng, Lý Huyền cười hà hà, đứng dậy ngạo nghễ hỏi:

- Chắc người không tin là người không thể khống chế được thần trí ta, phải

không?

Mị vô thức gật đầu. Thăng nhóc này rơi vào Xích Dạ yêu đồng mà còn tỉnh táo lại được, phải chăng là một cao thủ giấu nghề?

Lý Huyền cười:

- chắc người không ngờ rằng trên đời lại có kẻ không sợ đôi mắt người, phải không?

Mị lại gật đầu, quả thực hẳn không tin nổi. Lý Huyền bình thản nói:

- Vậy chúng ta nên thử thêm lần nữa. Đôi mắt yêu tà của người lợi hại đến đâu thì cũng không lay chuyển thần trí ta được.

Mị tuyệt đối không tin. Hắn âm thầm vận toàn bộ công lực, xoáy đở trong tròng mắt lơ mơ xoáy, hẳn hơi ngửa mặt để ánh trăng nhàn nhạt ngập đầy mắt, hóa thành bảy sắc rực rỡ, rồi chiếu thẳng vào Lý Huyền.

Lý Huyền thét vang:

- Đối Nhân thần công! - rồi trừng to đôi mắt, nhìn thẳng vào cặp nhãn cầu quý quái của Mị.

Hai người nhìn nhau. Một khắc... hai khác...

Lý Huyền sừng sững bất động. Lý Huyền thần sắc trấn tĩnh. Lý Huyền bình thản như thường. Lý Huyền hơi thở đều đặn.

Mị bắt đầu hoang mang, lẽ nào Xích Dạ yêu đồng cũng có lúc hết thiêng ư? Một khi khởi động yêu đồng mà không bắt hồn được địch nhân, thì sẽ thành ra bắt hồn chính mình. Trong cơn hoảng loạn, Mị rống to, một búng máu phun ra khỏi miệng, đôi mắt rục lên sặc sỡ.

Nhưng mắt Lý Huyền vẫn trợn trừng, sáng quắc minh mẫn, không hề có dấu hiệu bị chi phối.

Mị bủn rủn ngồi bệt xuống, đôi con ngươi rịn ra hai dòng máu, chỉ tích tắc đã nhuộm đỏ cả tấm áo. Thần trí trở nên rối bời, hẩn rú rít âm ỉ:

- Không thể nào... không thể nào...

Không trấn tĩnh lại được, Mị cứ thảm thiết gào rống, liên tục dùng tay cào vào mắt mình. Máu tươi bán tủa ra, cuối cùng hấn khụy xuống đất, hai tròng mắt trống rỗng dôi thảng lên vầng trắng, đôi tay giơ cao quá đầu, trong lòng mỗi bàn tay là một nhãn cầu. Đến chết cũng không hiểu được vì sao không khống chế nổi Lý Huyền?

Lý Huyền thở dài, không nỡ nhìn cảnh tượng thê thảm của đối thủ. Cổ nhiên Mị đã giết rất nhiều người, ác giả tất cổ ác báo, nhưng báo ứng tới mức khủng khiếp thế này thì cũng không phải là điều mà Lý Huyền muốn chứng kiến.

Cốt lõi ở chỗ Mị không biết trong Đối Nhãn thần công có một chiêu gọi là Nhìn Nhưng Không Thấy. Bề ngoài Lý Huyền mở to mắt đấu với Mị, nhưng thực chất nó đã để thị lực tản mát đi, không thâm tóm bất kỳ sự vật nào nữa. Đây cũng là một trong những bí quyết mà Tử Cực lão nhân âm thầm dạy nó qua vòng luân hồi. Đã không nhìn thấy thì dấu yêu đồng lợi hại đến đâu đi nữa cũng hề hấn gì? Mị không hay biết điều này, vì vậy chết mà không nhâm được mắt.

Lý Huyền chấp tay vái một vái trước thi thể hân, rồi ngoảnh đầu nhìn Si.

Si run như dẽ, tuy không hiểu thực chất sự việc, nhưng hăn biết, Mị táng mạng vì bị Lý Huyền dùng mắt phá mắt trong khi thi triển Xích Dạ yêu đồng. Hăn còn biết, tu vi của hăn kém Mị rất nhiều. Do đó, khi thấy Lý Huyền đưa mắt về phía mình, hăn thét lên một tiếng, quay đầu tháo chạy.

Lý Huyền quát vang, băng mình đuổi theo. Khổ cho Si sợ đến vãi cả ra quần, vừa chạy vừa ngã dúi ngã dụi. Lý Huyền giương mắt nhìn bóng hăn chìm lìm trong chiều sâu của khu rừng, rồi mới bải hoải ngồi bệt xuống.

Nhìn Mà Không Thấy cố nhiên thần diệu phi phàm, nhưng cũng rất hao tổn tinh thần. Lúc này Lý Huyền đã như tên hết đà bay, nếu Si đừng khiếp vía, quay trở lại làm ra ngô ra khoai thì chắc chắn sẽ đánh gục được Lý Huyền.

Lý Huyền thở hồng hộc như trâu một lúc, hô hấp mới đều đặn lại.

Ồi! Hình như vẫn còn cố người?

Lý Huyền vươn tay lôi người đó dậy, bỗng chấn động tâm can. Hóa ra là Long Vi, mắt cô khép hờ, khuôn mặt ửng lên một màu đỏ bệnh tật, hiển nhiên cũng đã trúng độc chiêu của Mị.

Lúc Lý Huyền bị Xích Dạ yêu đồng lung lạc, nó đã trông thấy kiếp trước của mình, trông thấy Ma cung, công chúa, còn cô bé này trông thấy gì đây? Nó bồn chồn lay Long Vi thật mạnh:

- Dậy! Mau tỉnh dậy!

Long Vi ú ớ mấy tiếng, rồi từ từ mở mắt. Cô chăm chú nhìn Lý Huyền, nhoẻn cười:

- Tạ ca ca, huynh đến chơi với muội đấy ư?

Lý Huyền linh cảm có sự chẳng lành, bởi đôi mắt Long Vi đã biến thành màu đỏ máu, một màu đỏ nặng nề, xoay từng vòng từng vòng chậm chạp mà quái dị, tỏa ra một hấp lực mạnh mẽ, hút chặt ánh mắt Lý Huyền. Nó hoảng sợ, vội gồng sức thu ánh mắt lại, sắc mặt tái dại đi.

Đúng vào khoảnh khắc ngẩn ngui mà Lý Huyền lạc lối trong đôi mắt đỏ ngầu của Long Vi, cảnh vật xung quanh bỗng dừng biến đổi.

Gió mây tản ra, cây cối đá sỏi trên Chung Nam sơn tan biến hết. Lý Huyền dắt tay Long Vi đứng trên một con đường lớn bằng phẳng. Mặt đường lát đá xanh trải dài mãi về phía xa tăm tối, hai bên đường là tường gạch đỏ cao hơn hai trượng. Con đường kể ra không phải là hẹp, nhưng bị kẹp giữa những bức tường cao nên cổ phần hơi tù túng.

Cuối đường là một ngôi nhà bề thế, trông rất hoa lệ trang nghiêm, được tô điểm bằng hai màu vàng đỏ, kiểu dáng Lý Huyền chưa từng thấy bao giờ. Nhìn qua hàng lan can, bên dưới mái ngói cong vút, có thể thấy xà kèo tường cửa nối nhau chạy san sát, những hành lang kéo dài mãi đến nơi xa vô tận, bốn bề tịch mịch như chết, không có một âm thanh nào.

Lý Huyền thấy đầu óc quay cuồng, đang không hiểu tại sao tự dừng mình lại đến nơi này, chợt nghe Long Vi nhẹ nhàng nói:

- Tạ ca ca, chơi với muội đi!

Lý Huyền cúi nhìn, bắt gặp đôi mắt to lấp lánh của Long Vi đang soi nổi nhìn mình, sắc đỏ yêu tà trong mắt cô đã biến mất. Lý Huyền bất giác cười toét miệng, rồi mau chóng phát hiện ra là cố điều không ổn. Không ổn chính ở ánh mắt, một ánh mắt hết sức trong trẻo, tinh khôi như nước trời, một ánh mắt khiến Lý Huyền phải giật mình sửng sốt. Đó không phải là ánh mắt của một thiếu nữ mơn mớn mười sáu tuổi nữa, mà là ánh mắt của một đứa trẻ bảy tuổi.

Chỉ trẻ con lên bảy mới có ánh mắt thánh thiện tới mức miễn nhiễm được mọi ô trọc của trần gian như thế.

Long Vi đã biến thành một cô bé con bảy tuổi, nhìn Lý Huyền với vẻ ngây thơ trong sáng. Ánh mắt thuần khiết của cô khiến Lý Huyền không cưỡng lại được. Hệt như kẻ mộng du, nó bị cuốn vào trò chơi cùng cô bé. Đó toàn là những trò chơi nhi đồng, nào là đóng giả cô dâu chú rể, nào là bịt mắt bắt dê... Long Vi chơi rất hào hứng, thi thoảng phá lên cười lạnh lạnh như chuông ngân, xua tan bầu không khí hoang vu tịch mịch giữa các bức tường.

Lý Huyền cũng lây sự vui tươi của Long Vi. Nó quên bẵng tình cảnh hoang đường hiện tại, coi Long Vi như một đứa trẻ nhỏ, toàn tâm toàn ý chơi đùa để cô không mất hứng.

Bỗng nhiên, từ xa có tiếng chuông đồng hồ vọng lại, Long Vi ném nắm đất trong tay đi, cười nói:

- Tạ ca ca, muội phải về rồi, ngày mai huynh lại đến chơi với muội nữa nhé!

Nghe Lý Huyền hứa xong, Long Vi hớn hở chạy về. Tà váy đỏ bông lên như mây, biến vào bóng đổ âm u đằng cuối con đường.

Lý Huyền chợt cảm thấy bồn chồn ghê gớm, tưởng đâu nơi âm u kia là con dị thú thời thượng cỡ đang nuốt chửng Long Vi. Không kìm được, nó sải chân chạy theo hướng cô bé.

Long Vi không để ý đến Lý Huyền, tung tăng nhảy chân sáo vào ngôi nhà rộng lớn. Sự rộng lớn quá mức khiến căn nhà trống trải lạ lùng, trong nhà chỉ có một phụ nữ trung tuổi. Trông thấy Long Vi, bà cười nói:

- Lại chạy đi đâu chơi đây, mồ hôi mồ kê nhễ nhại thế này này!

Cả hai đều không nhìn thấy Lý Huyền đứng đó. Long Vi ríu rít kể chuyện chơi đùa với ca ca, rồi cả hai cùng ra bàn ăn cơm. Nơi họ sống quá rộng rãi, nhưng ăn uống thì đạm bạc, chỉ có cơm và một món ăn, lại là một món ăn khó lòng diễn tả được mùi vị. Long Vi không hề bận tâm, cứ khảnh khách nõi cười với người phụ nữ.

Đây là mẹ cô bé. Lý Huyền có thể nhận ra hai mẹ con họ sống được là nhờ nương tựa vào nhau. Vâng trán người phụ nữ nặng một áng sầu, nếu không phải còn bận lòng về đứa trẻ hoạt bát này, chắc bà ta đã để nỗi thương tâm hủy hoại mình từ lâu rồi.

Hai mẹ con lại nói chuyện một lúc. Màn đêm từ từ buông xuống, hai thị nữ xuất hiện, trải giường và giúp họ thay áo đi ngủ. Long Vi cười ngọt ngào chào mẹ, rồi đi về phòng riêng. Nhưng khi còn lại mỗi một mình, cô bé bỗng trở nên trầm lặng, chấp tay lạy ánh trăng:

- Quan Thế âm Bồ tát từ bi, xin hãy phù hộ cho mẹ con bình an, đừng để người phải gánh chịu bất cứ một sự giày vò nào nữa.

Khuôn mặt bé nhỏ như đứa trẻ lên bảy bỗng nhuộm một lớp ưu sầu chẳng hề hợp với lứa tuổi, Lý Huyền chứng kiến mà không tìm được bàng hoàng.

Long Vi vẫn ngây thơ, nhưng không phải là thứ ngây thơ vô tri nữa. Cô da diết khẩn nguyện, vì mẹ mà khẩn nguyện. Sau đó cô lên giường, nhẹ nhàng tự dèm gọn chăn, rồi đi vào giấc mộng.

Trong giấc mộng, cung mày cô cau lại, tựa hồ đi ngủ cũng chỉ gặp toàn khổ đau, nhưng khi thức dậy, thấy thị nữ bước vào hầu hạ rửa mặt chải tóc, khuôn mặt cô lại rạng rỡ tươi tắn, không hề vương một chút ưu tư.

Lý Huyền chạnh lòng. Đứa bé ngây thơ này đang cố sức để mọi người xung quanh đều vui vẻ. Tuổi nhỏ, trái tim cũng nhỏ, làm sao giỏi giấu bí mật bi thương đến thế?

Hôm nào Long Vi cũng ra chơi với Lý Huyền, chơi xong lại về ăn cơm với mẹ rồi đi ngủ. Mỗi ngày đều đập khuôn như mọi ngày. Ngoài năm người bọn họ, nơi đây không còn ai nữa, luôn luôn vắng lặng hết một vùng hoang nguyên cấm cố.

Mãi cho đến khi một bóng đen mơ hồ xuất hiện...

Bóng đen này là một con người, nhưng là một con người rất mờ nhạt, không cách nào nhìn rõ được. Lần ấy Long Vi tung tăng chạy về nhà thì trông thấy hắt ta đứng ngay trước mặt mẹ mình. Bản năng mách bảo Lý Huyền rang có sự nguy hiểm, nó muốn kéo Long Vi lại, nhưng thân thể như bị đóng đinh một chỗ, không sao nhúc nhích nổi. Nó trơ mắt nhìn Long Vi tươi cười chạy đến gần mẹ. Bóng người nọ liền hóa thành một đụn sương, tan biến ngay trước cặp mắt mở to của cô bé.

Sắc mặt người mẹ trở nên nhợt nhạt, bà kéo tay Long Vi, bảo cô ra ngoài. Long Vi cũng linh cảm được chuyện chẳng lành, nên không chịu nghe lời. Bà mẹ không biết làm thế nào, đành thét gọi thị nữ lôi Long Vi đi. Nhưng cô bé gắng sức trì kéo, vừa giãy giụa vừa gào khóc. Cuối cùng người mẹ cầm lòng không đậu, toan giữ con gái lại, nhưng một vòi máu tươi chọt phun mạnh ra từ ngực, bà ngã nhào khỏi ghế, đổ sập xuống đất. Long Vi hốt hoảng lao lại, mẹ gắng gượng nắm tay cô, dặn:

- Đi tìm ca ca, nhớ nhé, là ca ca!

Long Vi khóc ngất. Mãi sau, cổ mấy người bộ dạng cổ quái tiến vào, khiêng bà mẹ ra ngoài.

Từ bấy trở đi, Long Vi không bao giờ còn gặp mẹ nữa. Ba ngày sau, cô lấy lại nét cười sáng trong thu hút, chỉ có điều cô ít đến tìm Tạ ca ca hơn, và thường ở lì trong nhà, ngăn ngở vuốt ve những món đồ mà mẹ đã từng dùng, như muốn dùng bàn tay nhỏ nhắn của mình gom nhặt chút hơi ấm cuối cùng trên nhân gian này.

Chỉ Lý Huyền biết, trong đêm khuya khoắt, Long Vi thường giật mình tỉnh giấc, nhưng không dám khóc ra tiếng. Cô chỉ quỳ xuống đất, hướng lên mặt trăng lạnh lẽo, cầu xin được gặp lại mẹ lần nữa. Nhưng nguyện vọng của cô không bao giờ trở thành hiện thực.

Hai thị nữ, từng người từng người chết một, cuối cùng chỉ còn mình Long Vi ở lại căn nhà rộng tối tăm. Cô không dám ngủ nữa, đêm khuya toàn ngồi gục đầu trên giường. Mỗi động tĩnh nhỏ nhất đều khiến cô giật mình sợ hãi. Ngồi mãi cho đến khi kiệt sức, cô mới nghiêng người xuống, mệt nhọc thiếp đi.

Nhưng hễ chạy ra chơi với Tạ ca ca, nụ cười của cô lại ngây thơ trong sáng, tuyệt nhiên không biểu lộ nửa phần khác lạ. Chỉ khác là càng ngày cô càng gầy mòn, khuôn mặt cứ xanh xao mãi đi. Cuối cùng đến một lần, Lý Huyền không chịu đựng nổi, phải bảo:

- Vi nhi, ta đưa muội đi khỏi đây nhé!

Vào khoảnh khắc ấy, Lý Huyền trông thấy một tia vui sướng ánh lên trong mắt Long Vi, nhưng rất mau chóng, nỗi khiếp đảm đã tràn lên thay thế. Long Vi cười xòa:

- Không, Tạ ca ca, muội sống ở đây rất tốt mà.

Lý Huyền hết sức thắc mắc, nhìn Long Vi vẫy vẫy tay rồi biến vào bóng đổ âm u. Lý Huyền biết trong vùng tăm tối đó chỉ có những đêm cô độc, có nỗi thống khổ vô biên đợi chờ cô bé, nên không hiểu tại sao cô lại từ chối đi cùng mình.

Rốt cục là vì lẽ gì?

Mãi cho đến một hôm, bóng đen nọ lại xuất hiện trước mặt Long Vi. Cô bé sợ hãi tháo chạy, cái bóng đuổi theo, nhưng không vội vàng mấy. Một đứa trẻ bảy tuổi thì có thể trốn đi đâu được chứ?

Hắn vừa lừng khừng đi theo vừa mài đao, thanh đao sẽ lấy mạng Long Vi. Bỗng một luồng kiếm quang từ trên trời lao xuống, chém phập ngang đường tiến của hắn. Bóng đen vốn tự ngạo võ công mà hoàn toàn không đỡ nổi đường kiếm như thần long giáng phàm ấy. Một giọng lạnh lùng vọng xuống:

- Vê báo cho chủ nhân người biết, tính mệnh đứa bé này là của ta.

Bóng đen hấp tấp tháo chạy. Long Vi ngẩng đầu thì thấy một người đứng lơ lửng giữa tầng không như người nhà trời, tà áo lông hạc phơ phất, dung mạo bị che đi bởi một chiếc mặt nạ to. Long Vi biết mình đã an toàn. Lý Huyền chạy lại, đỡ lấy cô bé đang lao đảo chực ngã. Khuôn mặt xanh xao của Long Vi rạn lên một nụ cười, cô gắng gương nối với Lý Huyền:

- Tạ ca ca, đừng đối xử tốt với muội, ai tốt với muội đều chết cả...

Lý Huyền cảm thấy tim gan như vò xé, không đủ can đảm nhìn vào đôi mắt ngây thơ của Long Vi. Nó bỗng nhớ lại ấu thời của mình, những năm tháng tăm tối, gian khổ, xấu xa, cũng không khác gì tuổi thơ của cô bé này cả. Nó nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nhìn tấm thân tựa sát vào mình, bỗng hiểu vì sao Long Vi lại yêu mến Tạ Vân Thạch.

Tình cảm cô dành cho y là không thể thay thế.

Sự ngây thơ, hoạt bát, thậm chí còn tinh quái của cô bé, đều là để không một ai phải tổn thương. Lý Huyền rất hiểu Long Vi, vì nó cũng đã trải qua ròn rã bao khổ nạn, nhưng không muốn nuôi lòng thù hận với bất cứ ai. Lý Huyền lặng lẽ chìa tay ra, nắm bàn tay mềm mại của Long Vi:

- Vi nhi, bất luận muội có mong ước gì, ta cũng sẽ cố gắng giúp muội hoàn thành.

Chẳng phải là muội thích Tạ Vân Thạch ư? Vậy ta sẽ giúp muội đạt thành tâm nguyện đó.

Long Vi ngáng đầu, phấn khởi:

- Thật ư?

Mắt họ giao nhau. Long Vi thì thấy ánh nhìn hiền hòa của Tạ Vân Thạch, còn Lý Huyền thì, thông qua những kiếp luân hồi, thấy hết mọi sự thô lương và trống rỗng. Mắt Long Vi bỗng chốc trở nên xa vắng, như thể vừa vượt qua bao vòng luân hồi mà trở về. Lý Huyền cảm thấy chột dạ, nhưng vẫn chậm rãi gật đầu:

- Thật!

Long Vi cười chúm chím, nụ cười hoan hỉ và chân thành khôn tả. Bất chợt, một cơn đau dữ dội dâng lên trong đầu Lý Huyền, vạn vật xung quanh chói lòa, rồi nhất loạt gãy nát cả.

Lý Huyền thấy mình đang nằm sấp trên đất, thở hồng hộc như trâu, thân thể thấm đẫm không khí ẩm ướt vùng núi. Chuyện vừa qua chỉ là ảo giác, nó vẫn đang ở Chung Nam sơn, trăng lạnh vẫn treo bên trời, thời gian từ nãy đến giờ mới được chừng một khắc.

Lý Huyền vội ngoảnh đầu nhìn. Long Vi đang nằm cạnh đấy, run rẩy đau đớn trong cơn mê man.

Lý Huyền trầm ngâm, những điều vừa trải qua sao mà chân thực, khắc sâu vào đáy tim nó, hoàn toàn không giống hư ảo chút nào.

Câu chuyện này là sao nhỉ? Tuổi thơ của Long Vi đấy ư? Tận mắt chứng kiến cái chết của mẹ, rồi lần lượt đến cái chết của những người thân cận. Vậy mà cô vẫn gắng nở nụ cười tươi rói, những mong mọi người trông thấy mình vui vẻ. Đứa trẻ nhỏ bé ấy đang gánh chịu những ưu sầu gì?

Lý Huyền nhẹ nhàng nắm tay Long Vi. Đôi bàn tay lạnh giá, tựa hồ vẫn đang chìm sâu trong cơn ác mộng của ấu thời. Lý Huyền nhẹ nhàng nói:

- Điều ta đã hứa với muội, nhất định ta sẽ thực hiện. Bằng mọi cách, ta sẽ khiến Tạ Vân Thạch yêu thương muội.

Có lẽ chỉ Tạ ca ca mới mang lại được hạnh phúc cho Long Vi. Đây là người đã bầu bạn cùng cô suốt từ thời niên thiếu. Đây là người đã đem lại cho cô hơi ấm trong những tháng ngày khổ đau.

THIÊN VŨ 1 - MA VÂN THƯ VIỆN

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thân Này Lại Gặp Kiếp Không Nhà

Một cơn gió cuộn lên, một bóng đen xẹt tới trước mặt Lý Huyền. Lý Huyền hoảng hồn, chỉ thấy từ khối đen ấy nhấp nháy hai con mắt, lạnh lùng nhìn mình, lâm lâm tỏa ra một thứ ánh sáng rờn rợn. Lý Huyền vội sấn tới trước, che cho Long Vi, đánh giọng hỏi:

M

- Người định làm gì đây?

Bóng đen bật cười sáng sặc, hai mắt bỗng trào máu tươi. Rồi hân cười như điên như dại:

- Vì sao? Vì sao đến ảo cảnh của ta cũng không vây hãm được người?

Tinh, khí, thần của hắn trào hết ra theo hai dòng máu, từ từ xói mòn cạn kiệt. Nỗi oán hận trong đôi mắt hắn càng lúc càng dày, nhe nanh múa vuốt lao tới, xông vào Lý Huyền. Lý Huyền không hiểu nỗi hắn lên cơn thần kinh gì nữa.

Bỗng dừng, gió nổi ào ào. Một giọng bình thản vọng xuống:

- Vong, đừng làm những trò mất mặt nữa. Hai mắt y đã được tôi luyện qua vòng luân hồi của Tử Cực lão nhân, không nhân thuật nào đối phó

được đâu - Giọng nói bình thản bỗng biến thành một tràng cười rùng rợn -
Người vô dụng rồi!

Ánh trăng mờ mang từ từ ngưng tụ, hóa thành hàng ngàn thanh kiếm nhỏ trong vắt, xé gió lao xuống. Vòng mới dợm chân băng ra đã bị ba thanh kiếm nhỏ đâm suốt thân thể, ghim chặt hẳn xuống đất.

Lý Huyền hoảng hồn. Ngưng hư vô thành kiếm, vận ánh sáng thành binh, công lực cao cường xiết bao! Tu vi của Thạch Tử Ngưng cũng không cách nào đạt tới được.

Chẳng lẽ lại có một cao thủ muốn gây khó dễ cho mình? Nó vụt ngừng đầu, thì thấy một bóng trắng gầy guộc đứng lơ lửng giữa hư không, toàn thân bọc trong vàng kiếm quang do ánh trăng ngưng tụ, trông lơ mơ không rõ mặt mũi. Thấy Lý Huyền đã phát hiện ra mình, hẳn cười nhạt:

rar _

- Ta là Lạnh^ h Khác với ba tên kia, ta không có mắt, không trông thấy gì cả, bởi thế người đừng nên nhúc nhích. Hễ nhúc nhích là ta giết chết người.

Lý Huyền không dám động đậy, bởi nó biết điều Lạnh nói là sự thực. Nó cũng không thể chịu đựng được uy lực đâm suốt thân thể của những thanh kiếm trắng kia, một thanh là đủ chết cứng người rồi.

Lạnh bình thản nói:

- Vậy thì, người tự tận đi!

Lý Huyền suýt chút nữa nhảy nhồm lên. Hẳn dám bắt mình tự tử? Thật công vọng! Nếu cho hẳn biết mình là đại sư huynh ở Ma Vân thư viện, có khi hẳn mất vía chạy tháo thân ấy chứ! Nhưng mừng tượng việc xưng danh chắc hẳn sẽ làm Ma Vân thư viện mất mặt, Lý Huyền đâm ỉu xìu.

Lạng khẽ thở dài:

- Ta đành miễn cưỡng tự tay giết người vậy. Người biết không, chỉ khi nào tâm trạng tồi tệ ta mới giết người thôi, mà tối nay thì tâm trạng của ta vốn rất dễ chịu.

Hắn phẩy tay áo, hàng vạn thanh kiếm trắng rùng rùng chấn động, vèo vèo lao xuống. Hắn biết Lý Huyền không tránh nổi, mà nổi chung trên đời chẳng mấy người tránh nổi chiêu này. Bỗng nhiên, một linh cảm khó diễn tả nhen lên trong lòng Lạng, kiếm trắng cùng tan biến hết. Linh cảm ấy vô cùng mạnh mẽ, khiến hắn hoang mang. Hắn giơ tay nhặt lấy một đoạn ánh trắng, chuẩn bị ngưng thành kiếm, thì nghe một giọng già nua bảo:

- Người không thể giết y!

Giọng nói mới vang ra, mọi sức mạnh của Lạng liền tan biến, hệt như một đứa trẻ vừa chào đời đã ngã bộp xuống đất. Hắn hốt hoảng định tháo chạy, thì nghe thấy một bàn chân nhẹ nhẹ bước tới trước mặt mình. Đôi mắt mù lòa của Lạng không thể nhìn rõ bàn chân, nhưng một áp lực vô hình vùn vụt xuyên thấu nội phủ, đâm mạnh vào tim hắn.

Lạng khụy xuống đất, nỗi kinh hãi ghê gớm biến thành cơn thôi thúc khiến hắn muốn quỳ lạy, khiến người hắn run rẩy, gắng sức rúc đầu vào đất để biểu đạt sự kính sợ của mình. Y như con sâu cái kiến thấp kém nhất đang kính sợ thần long bay lượn trên chín tầng trời.

Giọng nói ngậm ngùi:

- Đi đi!

Lạng như được đại xá, bàng hoàng đứng dậy chạy biến đi. Từ đầu tới cuối, hắn không dám vận dụng pháp thuật để nhìn xem người nọ là ai.

Lý Huyền sững sờ nhìn lão, không hiểu vì sao lão lợi hại như vậy. Lại cố kẻ khiếp sợ một lão già nhỏ con thế này ư?

Lão già thấp hơn Tử Cực lão nhân chừng hai cái đầu, trông rất bình thường và hiền hậu, nhưng lại khiến kẻ đứng đầu trong Si Mị Vĩng Lạng phải kinh hãi nhường ấy. Chắc là do lão cũng biết một loại tà pháp nào đấy.

Lão vẫy vẫy tay, một tảng đá bên cạnh gật gật đầu rồi tự động nhích lại, hóa ra hai cái ghế. Một cây liễu to bỗng nở hoa, kết quả, mà là thứ quả đào mơn mớn căng mọng, rụng lịch bạch xuống bàn đá. Lão già bé nhỏ chấp tay:

- Xin cứ tự nhiên!

Lý Huyền sững sốt ngớ người. Pháp thuật của lão già màu nhiệm quá đỗi, màu nhiệm đến mức không nhận ra lão làm phép thế nào. Y như thể đá vốn là bàn, còn liễu có thể nở hoa kết quả rồi bung quả đến trước mặt họ được vậy.

Hoang đường hết sức!

Lý Huyền thấp thỏm ngồi xuống. Thành thực mà nói, đầu óc nó hơi quay cuồng, những ánh xạ từ ảo cảnh vẫn còn để lại vết tích, khiến nó cứ phập phồng hoảng hốt từng cơn. Đào rất tươi, rất ngọt, Lý Huyền không nhìn được, cầm lên một trái, bán tín bán nghi:

- Chắc lão không hạ độc vào đây đấy chứ?

Lão già mỉm cười:

- Cây là cây của Chung Nam, quả là quả của Chung Nam, làm sao ta hạ độc được?

Lý Huyền gật gật đầu, nghĩ con người mà khiến Lạg kiêng mặt đến thế, muốn giết mình cũng dễ như trở bàn tay, việc gì phải dùng đến tiểu xảo đầu độc. Vì vậy nó bữa đào, bắt đầu ăn. Quả đào ngọt thơm vô cùng, lớp vỏ mỏng tang gần như trong suốt, vừa bữa một miếng nhỏ, lớp thịt quả bên trong đã ứa ra như mật đặc. Lý Huyền vội đưa lên miệng, hút nhẹ, lớp thịt quả liền trượt vào miệng, man mát trôi xuống bụng nó. Tức thì tâm trí tỉnh táo, tinh thần sáng khoái, mọi phiền não được gột sạch.

Lý Huyền chưa được thưởng thức một món mỹ vị nào như quả đào này, rõ ràng còn ngon hơn bòn mây gấp mười, gấp trăm lần. Không nhẫn nha được nữa, nó bắt đầu cân ngấu nghiến, chỉ vài miếng là đã ăn sạch bay quả đào, xong còn liếm môi, ra ý thòm thèm.

Lão già bé nhỏ mỉm cười nhìn nó:

- Ngon không?

Lý Huyền gật đầu lia lịa, ánh mắt liếc sang mấy quả còn lại. Lão già bảo:

- Nếu người thấy ngon thì ăn hết luôn đi.

Lý Huyền cả mừng:

- Vậy tôi không làm khách nữa! - Nó chộp lấy đào, ăn như rồng cuốn. Đến quả cuối cùng, nó ngật ngừng thả vào ngực áo, nói với lão già - Đa tạ lão đã cho đào ngon.

Lão già điềm đạm nói:

- Bích Vân tiên đào của Bồng Lai tiên sơn thì cố nhiên là ngon rồi.

Lý Huyền giật mình:

- Đây không phải là đào mọc ra từ cây liễu của Chung Nam sơn ư?

Lão già cười phá lên:

- Liều làm sao mọc đào được? Đây là đào tiên do lão hủ dùng phép tiên đưa từ núi tiên lại, đặt biểu lộ lòng thành của lão.

Lý Huyền chớp chớp mắt, cười ha hả:

- Nhưng tôi chỉ coi nó là đào liễu của núi Chung Nam mà thôi, vì thế không thể nhận lĩnh quá nhiều lòng thành của lão được. Lão mất bao nhiêu công sức như vậy, hẳn cố điều cần nói. Xin cứ nói đi!

- Đúng - Lão già bật cười - Ta hỏi người câu này. Người muốn gì?

- Tôi muốn nhiều - Lý Huyền phì cười - Tôi muốn cả đời được vui chơi thỏa thích, không bị kẻ khác bắt nạt nhưng lại có thể bắt nạt kẻ khác. Tôi còn muốn mùi vụn lượng vàng!

Nhớ tới món nợ với Long Vi, Lý Huyền phát đau đầu. Nếu bây giờ mà mùi vụn lượng vàng hiện ra... Nó bất giác chìm đắm trong mộng tưởng...

- Ta có thể cho người mùi vụn lượng vàng.

Lão vẫy vẫy tay, ánh kim tỏa ra chói lóa, một núi vàng to tướng bỗng xuất hiện. Tường vàng huy hoàng, gạch vàng, miếng vàng, thỏi vàng, đỉnh vàng chất đống, cao ngê nhiễm, tuy dưới ánh trắng nhưng hào quang lung linh vẫn làm Lý Huyền hoa mắt. Nó reo lên, lao tới ôm chầm lấy đống vàng, hai mắt cũng biến màu vàng óng.

- Thích không? - Lão già hỏi - Miễn là người thích, số châu báu này thuộc về người cả.

Lý Huyền hét lên:

- Thích! Tôi thích quá đi!

- Ta có thể tiến cử người thành Đô hộ vùng Tái Bắc, nắm trong tay mười vạn tinh binh dũng tướng. Ta còn có thể hi sinh tu vi nửa đời, chỉ trong tích tắc biến người thành nhất lưu cao thủ thời nay. Nếu người thích vinh hoa phú quý, vợ xinh thiếp đẹp, ăn ngon chơi thỏa, tung hoành ngang dọc không phải ngán ngại ai thì cũng được luôn. Ta đủ sức đáp ứng người bần hệt.

Lý Huyền sững sờ:

- Lão tốt quá! Tôi thích lão rồi đấy!

Lão già tủm tỉm:

- Ta chỉ nhờ người một việc thôi.

Lý Huyền vui vẻ:

- Việc gì?

- Rời khỏi Ma Vân thư viện.

Lý Huyền cười ha hả:

- Chỉ thế thôi ư? Tôi... - Nó bỗng “ồ” một tiếng, xoay lại nhìn thật kỹ lão già thấp bé. Mắt nó vẫn ẩm ắp sắc kim tiền tham lam, nhưng đã phần nào khôi phục sự minh mẫn. Nó lượn quanh lão già mấy vòng, bỗng ôm bụng cười lăn lộn - Ta biết lão là ai rồi! Ta biết lão là ai rồi!

Lão già mỉm cười:

- Ta là ai?

- Lão là Tuyết Ẩn thượng nhân - Lý Huyền trở mặt lão - Lão là lão Tuyết Ẩn muốn giết ta hôm ta vào trường. Chỉ có lão mới thiết tha muốn ta rời Ma Vân thư viện như vậy.

Hai mắt lão già lóe lên sắc nhọn, nhìn chăm chặp vào Lý Huyền. Chỉ trong khoảnh khắc, đất trời thay đổi, trắng xóa ra như tuyết ngọc, Chung Nam xanh mướt hóa thành Đại Tuyết sơn ngập trong giá lạnh.

Lý Huyền sờn gai ốc.

Lão già từ từ nhắm mắt, cảnh tượng lạ lùng tan biến trong tích tắc:

- Đúng, ta là Tuyết Ẩn.

Lý Huyền thở dốc, cảm giác ngạt thở dữ dội khiến lòng tham của nó bốc hơi hoàn toàn. Khi nhìn lại đồng vàng, nó rùng mình, đây không phải châu báu, đây là tính mạng của nó. Lý Huyền chuẩn bị tư thế tấn công, hăm hăm hỏi:

- Lão đến giết ta à?

Tuyết Ẩn chậm rãi lắc đầu:

- Sau khi trở về, ta ngồi tĩnh tâm tham ngộ ý Phật ý Trời, hiểu ra rằng giết chóc không chấm dứt được giết chóc, đặc biệt là đối với người thì càng không thể áp dụng được. Ta chỉ mong cầu người rời khỏi Ma Vân thư viện, để lại một con đường sống cho chúng sinh thiên hạ.

Lý Huyền cau mày:

- Nghe như thế nếu ở lại Ma Vân thư viện, ta sẽ giết sạch sành sanh mọi người không bằng.

- Cụ thể thế nào thì mệnh trời mờ mịt, ta không rõ lắm, nhưng đại khái đúng như vậy đấy. Người sẽ khởi động hết ma kiếp này đến ma kiếp khác.

Lý Huyền phá ra cười:

- Khởi động ma kiếp? Ta là chìa khóa à?

Tuyết Ẩn thương nhân thở một hơi nặng nhọc:

- Thực ra, người đã bắt đầu khởi động rồi.

Lão phát tay, ánh trăng hiền hòa trong trẻo đột nhiên thay đổi. Cả đất trời chìm trong hôn ám, nhưng đằng sau sắc hôn ám ấy có một bóng xanh lam không lồ, xanh còn hơn da trời, sâu còn hơn vực thăm, tựa hồ đang bành trướng khắp vòm không, dùng khí thế dữ dằn và nổi oán hận vô biên của mình trừng trừng nhìn xuống thế giới phù hoa.

Cơ cảm giận của y đủ để hủy diệt cả thiên địa!

Lý Huyền hết hồn, tái mặt hỏi:

- Đây... là ác ma gì vậy?

Tuyết Ẩn thương nhân khẽ than:

- Chính là vua của vạn ma mà ta và Đại Nhật Chí vẫn lo lắng đấy. Người đã chạm vào vòng phong tỏa của hãn, việc hãn xuất thế chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Mà một khi hãn xuất thế... - Tuyết Ẩn thương nhân tu vi cao cường là thế mà đến đây cũng phải nghiêm nghị hãn lên. Lão chậm rãi tiếp - Lúc ấy, chỉ e hàng triệu sinh mệnh sẽ bị tiêu diệt.

Lý Huyền phản đối:

- Lão đừng nói năng lung tung đi. Ta thả cái tên lợi hại đó ra khi nào? Nếu sau này có người chết thật, rồi đổ vấy trách nhiệm cho ta về ngàn ấy tính mạng, thì ta không chịu nổi đâu.

Mát Tuyết Ẩn rục lên:

- Nếu người không muốn gánh trách nhiệm thì mau mau rời Ma Vân thư viện, chỉ cần người đi khỏi đây, tất cả những nhân duyên này đều dừng lại

hết. Thời thịnh vượng của Đại Đường sẽ tiếp tục, cuộc sống an cư lạc nghiệp của dân chúng cũng kéo dài.

Lý Huyền không tranh cãi nữa, bởi nó nghe ra sự nghiêm trọng trong giọng Tuyết Ẩn. Và nó bối rối chìm trong tư lự.

Phải bỏ đi thật ư?

Đi rồi, sẽ giàu có bạc vạn, vinh hoa phú quý, vợ xinh thiếp đẹp. Về điểm này, Lý Huyền tin rằng Tuyết Ẩn không lừa nó.

Cứ ở lại trường thì sẽ khai mở ma kiếp, gây cảnh tàn sát, rất có khả năng nó sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Nó nên đi thật chẳng?

Lý Huyền thường nghĩ Ma Vân thư viện cũng Chẳng hay ho gì, nhưng lúc này, khi phải đối mặt với lựa chọn, nó chợt phát hiện ra quyết định mới khó khăn làm sao. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng nó đã coi học viện như nhà mình rồi.

Các thường phó đánh mắng nó, Tử Cực lão nhân hành hạ nó, bạn học chỉ nhằm nhe muốn giết nó, nhưng ở đây, Lý Huyền là người, một con người thực sự, cố tôn nghiêm, có giá trị. Tuy rằng gần như cả trường xem thường Lý Huyền, nhưng không ai phớt lờ sự tồn tại của nó được. Đối với một kẻ từng lang thang đầu đường xó chợ, bị khắp lượt thiên hạ khinh bỉ, thì thái độ mới mẻ ấy quả thực đầy ý nghĩa.

Phải rời khỏi ngôi nhà này? Lại trở thành đứa trẻ bơ vơ ư?

Lý Huyền ôm đầu, co rúm người, điếm lại những tháng ngày không đáng hồi tưởng, những tháng ngày mà trời đất rộng lớn không dành cho nó được một chốn dung thân. Bảy tuổi, khi bắt đầu biết nhận thức, Lý Huyền đã thấy mình đứng bên lề một thế giới phồn hoa. Trăng sáng ngời ngời

ngựa xe tấp nập, cung khuyết nguy nga, rất nhiều nước xứ ngoài đến chiêm bái. Đó là sự phồn hoa mà bao nhiêu kiếp luân hồi mới gây dựng được. Cảnh phồn hoa này chuyên chờ một nghìn năm quá khứ, hứa hẹn một nghìn năm tương lai, là sự tự hào vĩnh viễn, là ký ức bất diệt của bao thế hệ.

Nhưng tất cả những điều ấy lại không liên quan gì đến Lý Huyền. Nó chỉ là một cọng cỏ dại yếu đuối bên vườn hoa rực rỡ, sống đời lang bạt kỳ hồ, chịu đựng nghèo đói và khốn quẫn. Không bao giờ Lý Huyền muốn nhớ đến cảnh khổ ải đã qua. Nó tự tay khóa kín những ký ức, để cho chúng mơ hồ, xám xịt, không còn bất kỳ một thực thể nào. Đó là một quá khứ mà chỉ khẽ chạm vào đã trỗi lên nhức nhối. Bị chửi bới, đánh đập, lừa gạt, bị những điều u ám và xấu xa liên tục trút xuống người, bất kỳ ai hứng chịu cảnh ngộ tương tự đều sẽ đánh mất lòng tin với thế giới này, sa lầy vào một cuộc đời tội lỗi. Riêng Lý Huyền vẫn cười tinh nghịch, ngậm cọng cỏ đuôi chó bên mép môi, dùng truyện cười để đối mặt với tất cả, chỉ là không ai hiểu được nỗi chua xót ẩn sau những câu truyện ấy.

Vậy mà, bây giờ nó phải lao đầu vào cuộc sống cũ ư?

Giàu sang, phú quý có thể mua được một gia đình không? Có mua được sự vui vẻ tự do như cuộc sống thoải mái vô tư lự bốn tháng qua không?

Lý Huyền ngửa mặt nhìn trời, thở dài nảo nuốt.

Thiên hạ.

Chúng sinh.

Lý Huyền như lại nhìn thấy áng mây màu đang tiến vào Ma sơn tầm tối. Để đào được giếng nước không bao giờ cạn cho Tây Vực khô cằn, nàng đi vào Yêu hồ, dùng sinh mệnh thánh thiện của mình để đổi lấy sự mát lành cho cả một phương. Nhờ vậy Yêu hồ trở thành Thánh hồ, dòng nước ngọt

ngào của nó tuôn chảy mãi, tưới nhuần đất đai của năm mươi nước vùng Tây Vực, cũng là dòng nước mắt nhân hậu của nàng đổ xuống vì dân lành.

Lúc ấy, Định Viễn đào cắm trong cát vàng, Lý Huyền kiếp trước kiệt sức quỳ dưới cao xanh, bất lực nhìn nàng đi vào cõi vĩnh hằng. Bây giờ, đến lượt nó cũng theo vào cõi vĩnh hằng chẳng?

Lý Huyền tin rằng câu chuyện trên không phải là ảo giác, không phải cảnh giả do Xích Dạ yêu đồng tạo tác, mà thực sự tồn tại, thực sự là luân hồi của mình. Vì vậy, đã đến lúc nó đi vào cõi vĩnh hằng.

Rời khỏi thư viện?

Xem ra không thành vấn đề, Chẳng phải nó vẫn phiêu bạt suốt mười năm qua đấy ư? Được nghỉ chân ở Ma Vân, tạm thời tận hưởng đôi chút ấm áp, thế cũng đủ rồi.

Trả vàng cho Long Vi, coi như hết nợ. Vinh hoa phú quý ư? Lý Huyền lác đầu, chẳng bằng hai tay nhẹ nhàng mà đi. Nó cúi đầu, lần đầu tiên tỏ ra thâm trầm đến thế:

- Nếu tôi rời khỏi trường, thì sự bình yên phần thịnh sẽ kéo dài thật chứ?

Tuyết Ẩn chậm rãi gật đầu. Nhận được lời xác nhận ấy, Lý Huyền quả thật

không cần do dự gì nữa. Nhưng nó vẫn còn một nghi vấn, nghi vấn cuối cùng. Nó nói:

- Lão đã dự đoán được tương lai của tôi, chắc cũng có thể trả lời được câu này. Chỉ cần thông suốt, tôi sẽ đi với lão.

Tuyết Ẩn điềm đạm nói:

- Ta tu tập Phật pháp Lương Tạng, tuy chỉ là Tiểu Thừa, nhưng trong Tiểu Thừa có cả thiên địa, nhìn thấu hết tai kiếp, từ đó nhận thức được tương lai. Nói ra thắc mắc của người đi, ta sẽ giải đáp cho.

Lý Huyền trầm ngâm, cân nhắc lời lẽ:

- Cố thể lão không tưởng tượng được, tôi vừa trông thấy tiền kiếp của mình. Trong kiếp ấy, có một người rất quan trọng đối với tôi. Tôi muốn biết cô ấy là ai, tôi phải biết - Nó lăm băm - Cho dù đánh đổi tất cả, tôi cũng phải biết cô ấy là ai...

Lão già nhìn Lý Huyền, ánh tuyết lấp lánh trong mắt, lão từ tốn nói:

- Vạn sự đa đoan, đều hữu duyên cả. Nếu người ngộ duyên, thì thật là phúc đức. Ta có thể giúp người.

Lão chậm rãi giơ tay. Theo cử động ấy, một luồng sáng trắng từ lòng bàn tay bắn ra, dần dần kết thành một đóa mạn đà la. Tuyết Ẩn khẽ xoay tay, mạn đà la lạng lẽ bay lên, trôi tới chỗ Lý Huyền. Lý Huyền tỏ ra ngạc nhiên trước cảnh tượng lạ mắt, bèn đưa tay định sờ bông hoa, chợt nghe Tuyết Ẩn quát:

- Tập trung tinh thần nghĩ về người người muốn gặp đi.

Lý Huyền vội vã ngừng tay, nhắm mắt dồn hết tâm trí vào cô công chúa trong ảo cảnh. Vô cơ bản là không phải mất công suy nghĩ nhiều, nó vừa mừng tượng, từng hình ảnh một liền hiện ra rõ rệt.

Cát vàng mênh mang, công chúa lạng lẽ tiến về ngọn núi đen kịt.

Một giọt nước mắt lăn xuống má Lý Huyền. Nó cảm nhận được nỗi bi thương xuyên qua thời đại.

Tuyết Ẩn vẫy tay liên tục, mấy đóa mạn đà la trắng bay ra, tổng cộng có tám đóa, bay vòng quanh người Lý Huyền. Khuôn mặt nghiêm nghị, Tuyết Ẩn bỗng nhiên vái lạy Lý Huyền.

Hành động của lão thật bất ngờ, thân hình Lý Huyền mờ hẳn đi. Từ người nó, bóng dáng tám vị Phật đà bay lên, mỗi hoa dành cho một Phật, mỗi Phật ngự lên một nhụy hoa, tất cả cúi mình chấp tay rồi bắt đầu xếp bằng đả tọa. Phật đà nào cũng trắng tinh, hệt như đúc bằng ngọc, và đều trông giống hệt Lý Huyền.

Tuyết Ẩn vái lần nữa.

Một làn gió thơm lùa tới, tám đóa mạn đà la bỗng xòe cánh, mỗi cánh hoa hiện ra một Phật đà màu trắng ngời ngay ngắn, nhưng không giống Lý Huyền nữa, có Phật giống Long Vi, có Phật giống Tô Do Liên, cổ Phật giống Thạch Tử Ngưng... muôn hình vạn trạng, nhưng đều sống động như thật, cũng ngự trên một bông mạn đà la.

Tuyết Ẩn lại vái.

Gió thổi càng mạnh, mạn đà la nở càng dày, hoa sinh thêm những cánh mới, mỗi cánh mới lại có một Phật đà ngời trên, hệt như ba ngàn chúng sinh theo những động tác vái lạy của Tuyết Ẩn mà vươn dài mãi ra quanh mình Lý Huyền, tạo nên một đại dương hoa và Phật, thanh khiết trang nghiêm.

Sau tám lần vái, số Phật trên mạn đà la đã nhiều không đếm xuể. Tuyết Ẩn há miệng, một luồng khí trắng phụt ra khỏi miệng lão, giữa trời dâng lên tiếng tụng niệm, âm thanh vang vọng khắp sơn cốc.

Tuyết Ẩn đột ngột gằm lên như sư tử. Lý Huyền kinh hãi mở trừng hai mắt, những bông hoa mạn đà la quanh mình nó lập tức héo rũ. Các Phật cùng giơ tay chấp lại, khuôn mặt lộ vẻ bi ai, rồi từ từ tan biến.

Không còn một ai.

Tuyết Ẩn kinh ngạc hết sức, lão chưa từng gặp cảnh này bao giờ. Lão giơ cao tay, chấp hai lòng bàn tay vào nhau, hướng tới trời cao tĩnh lặng.

Lý Huyền hỏi dồn:

- Ông nhìn thấy chưa? Tôi có duyên với ai?

Tuyết Ẩn chấp tay, nhấn mạnh từng chữ:

- Người vô duyên với tất cả mọi người.

Lý Huyền sững sờ. Thế nào là vô duyên với tất cả mọi người? Nó gặng hỏi:

- Tôi đang hỏi ông người tôi gặp trong kiếp trước là ai? Có phải Long Vi không?

Tuyết Ẩn thương nhân lắc đầu.

- Tô Do Liên chẳng?

Tuyết Ẩn thương nhân lắc đầu.

- Thạch... Thạch Tử Ngưng à?

Tuyết Ẩn thương nhân lắc đầu.

- Vậy rốt cục cô ấy là ai?

Tuyết Ẩn than:

- Ta bảo rồi kia mà, người không có duyên với ai hết. Không một ai!

Lý Huyền nổi giận:

- Sao lại không một ai, nhất định phải ứng vào người nào đó!

Ánh sáng trắng nháng lên trong mắt Tuyết Ẩn, tựa hồ lão cũng không hiểu nổi vì sao ý Phật lại bày ra trước mắt lão cảnh tượng vừa rồi. Phật pháp Lương Tạng quan sát thế giới từ tâm thế tĩnh lặng, vốn dĩ có thể nhìn thấu bất cứ nhân quả nào cơ mà.

Hay Lý Huyền không nằm trong vòng nhân quả? Tuyết Ẩn bất lực:

- Ta chỉ nói được chừng ấy thôi, ngày sau người tự khác hiểu rõ.

Lý Huyền làu bàu:

- Tôi mà hiểu được cái món phù phép quái đản này của lão thì mới là lạ đó! -Dứt lời, nó xoay mình đi về trường, không bận lòng đến tiên đoán tương lai nữa, chẳng nào thì đối với nó, còn sống được là may rồi. Nó vẫy tay - Tuy vậy lời tôi hứa với lão sẽ không thay đổi. Đợi tôi về nhật đồ đặc rồi sẽ đi theo lão.

Bóng nó dần khuất vào thư viện. Tuyết Ẩn thượng nhân nhíu mày, bỗng thở dài thườn thượt.

Tai họa, có thể tránh được thật ư?

HẾT QUYỂN 1